

உ
சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ
பஞ்சாக்கரதேசிக பரமாசாரியசுவாமிகள்
மகரத்தலைநாட் குருபூஜைமலர்

விசய

உ
சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

மெய்கண்டசாத்திரம்

3. சிவஞானபோதம்

திராவிடமாபாடிய கர்த்தராகிய
ஸ்ரீ மாதவச்சிவஞானயோகிகள்
சிற்றுரையுடன்.

மெய்கண்டார் யாண்டு—731

விசய — தை — அகபதி.

திருச்சிற்றம்பலம்.

“கயிலாய பரம்பரையிற் சிவஞான போதநெறி

காட்டும் வெண்ணை

பயில்வாய்மை மெய்கண்டான் சந்ததிக்கோர் மெய்ஞ்ஞான

பாநு வாகிக்

குயிலாரும் பொழிற்றிருவா வடுதுறைவாழ் குருநமச்சி

வாய தேவன்

சயிலாதி மரபுடையோன் றிருமரபு நீடுழி

தழைக மாதோ”

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவாவடுதுறை யாதீன வெளியீடு-77.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ மெய்கண்டதேவநாயனார் அருளிச்செய்த

சிவஞானபோதம்

மூலமும்.

திராவிடமாபாடிய கர்த்தராகிய

ஸ்ரீ மாதவச்சிவஞானயோகிகள்

சிற்றுரையும்.

திருக்கயிலாயபரம்பரைத் திருவாவடுதுறை யாதீனத்து

21-வது குருமஹாசந்நிதானம்

ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ சுப்பிரமணியதேசிகசுவாமிகள்

கட்டளையிட்டருளியபடி

அவ்வாதீன வித்துவான்

த. ச. மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையாள்

பரிசோதித்துப் பதிப்பிக்கப்பெற்றன.

விசய — தை — அகபதி

1954.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மெய்கண்டதேவநாயனார் துதி.

பண்டைமறை வண்டாற்றப் பசுந்தேன் ஞானம்
பரிந்தொழுகச் சிவகந்தம் பார்து நாறக்
கண்டஇரு தயகமல முகைக ளெல்லாங்
கண் திறப்பக் காசினிமேல் வந்தஅருட் கதிரோன்
விண்டமலர்ப் பொழில்புடைசூழ் வெண்ணெய் மேவு
மெய்கண்ட தேவன்மிரு சைவ நாதன்
புண்டரிக மலர்தாழச் சிரத்தே வாழும்
பொற்பாதம் எப்போதும் போற்றல் செய்வாம்.

— சிவஞானசித்தியார்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ப தி ப் பு ரை.

—

சிவஞானபோதம் என்பது மெய்கண்டசாத்திரங்கள் பதினான்கனுள் ஒன்று. அது சாத்திரங்களுள் தலையாயது. இதனை அருளிச்செய்தவர்கள் ஸ்ரீமெய்கண்டதேவநாயனார். ஸ்ரீமெய்கண்டதேவநாயனார் அருளிய சிவஞானபோதத்துக்கு உரைகண்டார் பலர். ஸ்ரீஅருணந்திதேவநாயனார் தம் ஞானாகிரியராகிய ஸ்ரீமெய்கண்டதேவர்பால் ஞானதீட்சையும் ஞானோபதேசமுங் கேட்டு உணர்ந்து சிந்தித்தவாறே சிவஞானபோதநூலை விரித்துச் செய்யுளால் அதற்கு ஓர் நல்லுரை கண்டனர். பின்பு ஸ்ரீ மெய்கண்டசந்தானத்திலே பரம்பரையாக அநுக்கிரகம்பெற்றுவந்த ஆசிரியர்கள் பலர் உரையெழுதினர். திருக்கயிலாயபரம்பரைத் திருவாவடுதுறை ஆதினத்துப் பிரதம பரமாசாரியசுவாமிகள் பால் அநுக்கிரகம்பெற்ற மூன்றாவது — ஸ்ரீ அம்பலவாணதேசிகமூர்த்திகள் சிந்தனையுரையைச் செய்தருளினர். அது 'சிவஞானபோதசிந்தனை' என வழங்கப்படும். 'பழையவுரை' என ஒன்றுண்டு. அவ்வுரை முன்னரே இவ்வாதீன வெளியீடாக வந்துள்ளது: சிந்தனையுரையும் விரைவில் வெளிவரவுள்ளது.

இனி, இவ்வாதீனத்தைச்சேர்ந்த பாண்டிப்பெருமாள் என்பவர் இதற்கு ஒரு விருத்தியுரையும், பதவுரையும் இயற்றினர். பதவுரையில் சில பகுதிகளே கிடைக்கின்றன. பாண்டிப்பெருமாள் விருத்தி

யுரையும் ஆதின வெளியீடாக வெளிவரவேண்டிய நிலையில் ஆராயப் பெற்று வருகிறது. ஸ்ரீமாதவச்சிவஞானயோகிகள் சிவஞான போதத்தாக்கு ஒரு சிற்றுரையும், பேருரையும் அருளிச்செய்தார்கள். திராவிடமாபாடியம் என்பது அப் பேருரையேயாம்.

இனி, ஸ்ரீமாதவச்சிவஞானயோகிகள் அருளிச்செய்த சிற்றுரை பேருரைகளைக் கற்கத்தொடங்குமுன் சிவஞானசித்தியாருக்கு சுவாமிகள் இயற்றியருளிய பொழிப்புரையை நன்கு கற்றுணரவேண்டும். இச்சாத்திர உரைகளிலே சுவாமிகள் தாம் காட்டும் அரிய இலக்கணநுட்பங்களைச் செவ்வே மாணவர் உளங்கொளக் கற்குமாறு தாமே நன்னூலுக்கு ஒரு விருத்தியுரையும், தொல்காப்பியத்துக்குப் பாயிரவிருத்தி — முதற்குத்திரவிருத்திகளும் செய்தருளினர். சிறிதளவாவது தர்க்க நூலறிவும் சாத்திர நூல் கற்போருக்கு வேண்டுமே எனத் திருவுளங்கொண்டு 'தர்க்க சங்கிரகம்—அன்னம்பட்டருரையைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தருளினர். நன்னூல் விருத்தியுரையைக் கற்குமுன் ஒருதலையாக 'இலக்கணக்கொத்து, பாயிரவிருத்தி, முதற்குத்திர விருத்திகளைக் கற்றுணரவேண்டும்' என்பதை இவ்வாதினத்திலே முறையாகக் கல்விகற்றோர் யாவரும் அறிவார். சாத்திரநூல்களையும் உரைகளையும் கற்கப்புகுமுன் அந்தந்த நூல்களைக் கற்கும் முறையிலே ஞான தீட்சையும் ஞானோபதேசங்களும் பெறுதல் இன்றியமையாதது. தீட்சைகளையும் ஞானோபதேசங்களையும் பெறுதல் சமையெனவோ? வேண்டா எனவோ? கருதுவோர் ஞானநூல்களைப் படித்தலால் யாதொரு பயனையும் பெறார். அதுபோலவே, கருவி நூல்களாகிய இலக்கண—இலக்கிய நூல்களையும் தர்க்கநூலையும் இகழ்ந்தார்க்கு ஞானநூல் நன்கு விளங்குமாறில்லை என்க.

“திருவாவடுதறையாதீனத்து மஹாவித்துவானாகிய திரிசிர புரம்- ஸ்ரீ மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளையவர்கள் பூதவுடலை நீத்த பின்பு அவர்களுடைய மாணாக்கர்கள் அவர்களை ஆதரித்து வந்தவர்களும், ஸ்ரீ ஆதீனத்து 16-ஆம் பட்டத்து ஞானாசிரியராக விளங்கியவர்களுமான ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிகரவர்கள் பால் தத்தம் தகுதிக் கேற்ப நூல்களைப் பாடங்கேட்டு வருவாராயினர். அவர்களுள் மேலகரம் ஸ்ரீ சண்பகக் குற்றாலக் கவிராயரவர்களும் யானும் நன்னூல் விருத்தியுரையைப் படிக்க விரும்பியபொழுது சுப்பிரமணியதேசிகரவர்கள், “விருத்தியுரை முதலிற் சங்கர நமச்சிவாயரால் இயற்றப்பட்டிருந்தது; அப்பாற் சிவஞானபோதப் பேருரை (திராவிடமகாபாஷ்யம்) முதலியவற்றில் தம்மால் அமைக்கப்பெற்றுள்ள அரிய வடமொழி தென்மொழிப் பிரயோகங்களை எளிதிற் பிற்காலத்தவர்க்குப் புலப்படுத்த நினைந்து இலக்கணக்கொத்து, தொல்காப்பியச் சூத்திரவிருத்தி, இலக்கணவிளக்கச்சூருவளி யென்னும் நூல்களிலும் பிறவற்றிலுமுள்ள முக்கியமான சில சிலவற்றை உரிய இடங்களிற்கூட்டியும் குறைத்தும் மாற்றியும் ஸ்ரீ சிவஞானயோகிகளால் இவ்வுரை செப்பம்செய்யப்பெற்று விருத்தியுரையென வழங்கலாயிற்று; இங்ஙனம் ஒருரைக்குப்பின் கூட்டியும் குறைத்தும் பிற்காலத்தார் விளக்கி எழுதியுள்ள உரைகளை வடமொழியிற் பாக்கக்காணலாம். இலக்கணக்கொத்து முதலிய மூன்றையும் முறையே படித்த பின்பு பாடங்கேட்டால்தான் விருத்தியுரை நன்கு புலப்படும். இங்கு இவ்வுரையைப் பாடம் கேட்கும் முறை இதுவே” என மஹாமஹோபாத்தியாய ஸ்ரீமத் ஐயரவர்கள் (சங்கரநமச்சிவாயருரை முகவுரையில்) கூறியுள்ளமை இதனை வலியுறுத்தும்.

இனி, “நின்று பேசலாம், இருந்து சொல்லுதலும் திருந்த நூலை ஆராய்ந்து அச்சிடுதலும் இயலாது” என ஸ்ரீமத் மகாமகோபாத்தியாய ஐயாவர்கள் அடிக்கடி சொல்லுவதுண்டு. அவர்கள் சொல்லுவதற்குப் பொருள் நெடுங்காலம் விளங்கவில்லை. மின்பு ஒரு காலத்திலே அதனை விளக்கியருளினார்கள். அஃது இஃதாம்:— ஏதாவதொன்றைச் சபையோர் தெவிட்டாமல் சொல்லி அமையலாம். ஆனால், நிறைந்த புலமையிருந்தாலன்றி ஒரு நூலை முறையாக இருந்து பாடம் சொல்லுதலும், ஏடுகளிலிருந்து பெயர்த்துச் சுத்த பாடம் கண்டு ஆராய்ந்து அச்சிடுதலும் முடியாது. அவைகளால் உண்டாகும் சிரமம் இவ்வளவு அவ்வளவன்று என்பதே அது. அடியேன் அநுபவத்திலே காணுங்காலம் இவ்வாதினத்திலே அப்பணிகள் வாய்த்தபின்தான் உண்டாயிற்று. ‘நிறை மொழிமாந்தர்’ கூறியதல்லவா? என அதனை நன்கு உணர்ந்தேன்; அஞ்சினேன். பாடஞ்சொல்வதும் உரைவரைவதும் எளிதன்று என்பதைக் கற்றோரேயன்றி மற்றோரறியார். சற்சனர் இதனை எளிதில் விளங்கிக்கொள்வர்.

இனி, சிவஞானபோதத்துக்கு ஸ்ரீமாதவச்சிவஞானயோகிகள் அருளிச்செய்த சிற்றுரையைப் பலர் ஆராய்ந்து வெளியிட்டுள்ளனர். பல பதிப்புக்களும் வெளிவந்துள்ளன. ஸ்ரீமெய்கண்டேசுவரையனார், ஸ்ரீமாதவச்சிவஞானயோகிகள் வரலாறுகளும் அவைகளைப்பற்றிய ஆராய்ச்சிகளும் பல வந்துள்ளன. ஆகலின், இப்பதிப்பிலே அவைகளை எழுதிலேன். சிற்றுரையில் வந்துள்ள இலக்கணக்குறிப்புக்களையும், இன்றியமையாத பரிபாஷைகளையும், அரும்பொருட் குறிப்புக்களையும் தொகுத்து ஆராய்ந்து வெளியிடுவதாயின்மிகச்சுருங்கிய கால அளவிலே செய்து முடித்தல் இயலாததொன்றும் எனக் கருதி அதிலும் தலையிட்டிலேன்.

சிவஞானிகளாலும், மகாவித்துவான்களாலும் ஆராய்ந்து வெளியிடவேண்டிய இப்பெருநூலின் சிற்சுரை—பேருரைகள் எளியேன் பெற்ற சிற்றறிவுக்குச் சிறிதும் இயலாததாகலின், ஒரு வாறு இச்சிவஞானபோதத்தைச் சிற்றுரையுடன் அச்சிட்டுப் பாதுகாத்ததொன்றே அடியேன் இப்பதிப்பிற் செய்த பணியாம். பெரியோர்களால் நன்கு ஆராயப்பட்ட பலவகையான ஆராய்ச்சிக்குறிப்புக்களுடன் இச்சிற்றுரை பின்பு வெளிவரலாம் என்னும் துணியும் உடையேன். இம்மட்டிலே இதனை அச்சிட்டு ஆதீன வெளியீடாக வரச்செய்த திருவருளையும் குருவருளையும் சிந்தித்திருத்தலன்றி வேறறியேன்.

இவ்வாதீனத்து 31-வது குருமகாசந்நிதானம் ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ சுப்பிரமணியதேசிகமூர்த்திகள் கட்டளையிட்டருளியபடி இவ் விசய ஆண்டு மகரத்தலைநாட் குருபூசைத் துவசாரோகண நாளில் திருமந்திரம் - கயிலாயசித்தர் உரையும், குருபூசை நாளாகிய இன்று சிவஞானபோதச்சிற்றுரையும் வெளிவந்தன. இவை சைவப்பெருமக்களுக்குச் சிறந்த விருந்தாக அமைந்துள்ளன. ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ மகாசந்நிதானத்தின் பெருங்கருணையைச் சைவப்பெருமக்கள் அனைவரும் சிந்தித்து வந்தித்து வாழ்த்தும் கடப்பாடுடையார். இதிற் காணப்படும் பிழைகளை அறிஞருலகம் பொறுத்தருளும்படி பன்முறை வேண்டிக்கொள்ளுகின்றேன்.

இங்ஙனம்.

திருவாவடுதறை }
9—2—54. }

சித்தாந்தசைவமணி—
த. ச. மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை,
ஆதீன வித்துவான்.

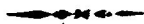

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சூர்ணிக் கொத்து.

முதற்கூத்திரம்.

1. சகம் பிறப்பிருப்பிறப்பாகிய முத்தொழிலையுடையது.
2. அது அரனாலே உடையது.
3. மற்றிருவரும் முத்தொழிற்படுவர்கள்.

இரண்டாஞ்சுத்திரம்.

1. அரன் உயிர்களின் இரண்டற நிற்பன்.
2. உயிர்களுக்குக் கன்மபலனை அரனே கொடுப்பன்.
3. உயிர்கள் அச்ச மாறியே பிறக்கும்.
4. அரன் சருவ வியாபகன்.

மூன்றாஞ்சுத்திரம்.

1. இல்லையென்கிற அறிவுடனே சொல்லுகையினாலே அறிவுயிர் உண்டு.
2. எனது உடல் என்று பொருட்பிறிதின்கிழமையாகச் சொல்லுகையினாலே, உடற்கு வேறாய் உயிருண்டு.
3. ஐந்தையும் ஒருவனே அறிதலின், ஒவ்வொன்றை மாத்திரம் அறிகிற ஐந்திற்கு வேறாய் உயிர் உண்டு.

4. கனவுடலை விட்டு நனவுடலிலே வருகையினாலே, அக் கனவுடற்கு வேறாய் உயிர் உண்டு.
5. நித்திரையிலும் பிராணவாயுத் தொழில் பண்ணவுஞ் சரீரத்துக்குப் புசிப்புந் தொழிலும் இல்லாதபடியினாலே, பிராணவாயுவுக்கு வேறாய் உண்டு.
6. மறந்து மறந்து நினைக்கிறபடியினாலே மறவாமல் இருக்கிற அரனுக்கு வேறாய் உயிர் உண்டு.
7. எல்லாத்தத்துவங்களுக்கும் வேறு வேறு பெயர் இருக்கையினாலே, அந்தந்தத் தத்துவங்களுக்கு வேறாய் உயிர் உண்டு.

நான்காஞ்சுத்திரம்.

1. அந்தக்கரணங்களுக்கு உயிர் உட்கூடின லன்றித் தொழில் இல்லாதபடியினாலே, அந்தக்கரணங்களுக்கு வேறாய் உயிர் உண்டு.
2. மலமறைப்பால் உயிருக்கு அறிவு இல்லை.
3. உயிர் மூன்றவத்தைப்படும்.

ஐந்தாஞ்சுத்திரம்.

1. உயிராலேதத்துவங்களெல்லாந் தொழில் செய்யும்.
2. அரனாலே உயிர்களெல்லாம் அறியும்.

ஆறாஞ்சுத்திரம்.

1. உயிரறிவினாலே அறியப்பட்டதெல்லாம் அறியும்.
2. அப்பிரமேயமாக அறியப்பட்டவனே அரன்

ஏழாஞ்சூத்திரம்.

1. அரன் பாசத்தை அநுபவியான்.
2. பாசம அரனை அநுபவியாது.
3. உயிர் அவ்வரனை அடையும்; அநுபவிக்கும்.

எட்டாஞ்சூத்திரம்.

1. உயிருக்கு நல்லறிவு தவத்தினாலேயே வரும்.
2. உயிருக்குச் சற்குருவாய் வருவது அரனை.
3. உயிர் பஞ்சேந்திரியங்களைப் பற்றுகையினாலே தன்னையும் அறியமாட்டாது.
4. உயிர் பஞ்சேந்திரியங்களிலே பற்றற்றால் தன்னையும் அறியும்.

ஒன்பதாஞ்சூத்திரம்.

1. உயிர் அரன் ஞானத்தினாலேயே அரனைக் காணும்.
2. உயிர் பாசத்திலே பற்றற்றால், அரன் வெளிப்படுவன்.
3. பஞ்சாக்ஷரசேபம் பண்ணினால், வாசனாமலம்போம்.

பத்தாஞ்சூத்திரம்.

1. அரனுடன் ஒன்றாக நிலம்.
2. உஞ்ஞெழுதிலல்லாம் அரன் பணி என்று கொள்.

பதினொராஞ்சுத்திரம்.

1. ஞானிக்கு வருகிறவிடயங்களை அரணே அநுபவிப்பன்.
2. அரணே மறவாமல் அன்பு இருந்தால் அவனிடத்திலே ஐக்கமாய்ப் போவன்.

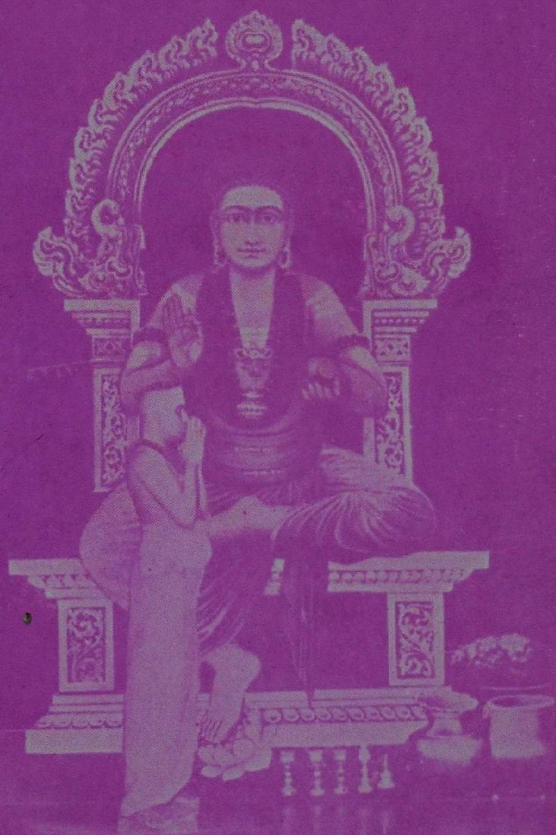
பன்னிரண்டாஞ்சுத்திரம்.

1. மும்மலங்களையுங் களைக.
2. சிவஞானிகளுடனே கூடுக.
3. சிவஞானிகளையுஞ் சிவலிங்கத்தையுஞ் சிவனெனவே தேறி வழிபடுக.
4. வழிபடாமையை ஒழிக.

ஆ குத்திரம் 12-க்குச் சூர்ணிக்கொத்து-39.

முற்றுப்பெற்றது.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பொருளடக்கம்.

—0—

மலர்தலையுலகின் — பாயிரம்	...	3
கலலானிழன்மலை — மங்கலவாழ்த்து	...	8
தம்மையுணர்ந்து—அவையடக்கம்	...	9

க. பொதுவியல்பு—1. பிரமாணவியல்

1. முதற்குத்திரம் : அவனவளது	...	13
முதல் அதிகரணம் :	...	16
1. பூதாதியீறு	1 ...	17
இரண்டாமதிகரணம் :	...	19
1. இலயித்ததன்னி	2 ...	21
2. வித்துண்டாமூல	3 ...	24
3. நோக்காது நோக்கி	4 ...	26
மூன்றாமதிகரணம் :	...	28
1. ஒன்றலாவொன்று	5 ...	29
2. இரண்டாக்குத்திரம் : அவையேதானே		35
முதல் அதிகரணம் :	...	37
1. கட்டுமுறுப்புங்	6 ...	39

2.	ஒன்றென்றதொன்	7	...	40
3.	பண்ணையுமேரசை	8	...	41
4	அரக்கொடுசேர்த்தி	9	...	42
இரண்டாமதிகரணம் :				44
1.	உள்ளதேதோற்ற	10	...	46
2.	அவ்வினையைச்	11	...	47
3.	நெல்லிற்குமியு	12	...	48
மூன்றாமதிகரணம் :				51
1.	கண்டநனைவக்	13	...	53
2.	அரவுதன்றோலுரி	14	...	56
நான்காமதிகரணம் :				58
1.	எங்குமுள நென்றளவை	15	...	59
3.	மூன்றாக்குத்திரம் : உளதிலதென்றவி	67
முதல் அதிகரணம் :				68
1.	அன்றன்றென	16	...	70
இரண்டாமதிகரணம் :				71
1.	எனதென்றமாட்டி	17	...	73
மூன்றாமதிகரணம் :				74
1.	ஒன்றறிந்ததொன்ற	18	...	75
நான்காமதிகரணம் :				76
1.	அவ்வுடலினின்றி	19	...	77

ஐந்தாமதிகரணம் :	...	79
1. கண்டறியுமிவ்வுட	20	81
ஆறாமதிகரணம் :	...	82
1. அறிந்துமறிவதே	21	83
ஏழாமதிகரணம் :	...	86
1. கலையாதிமண்	22	87

2. இலக்கணவியல்

4. நான்காஞ்சுத்திரம் : அந்தக்கரண	...	91
முதல் அதிகரணம் :	...	94
1. மனமாதியா	23	96
2. சிந்தித்தாய்ச்சித்த	24	98
3. அகாரவுகாரமகங்	25	99
4. எண்ணிலவேங்கா	26	101
இரண்டாமதிகரணம் :	...	102
1. மாயாதனுவிளக்	27	103
மூன்றாமதிகரணம் :	...	106
1. ஒன்றணையாமுலத்	28	108
2. இலாடத்தேசாக்கி	29	110
5. ஐந்தாஞ்சுத்திரம் : விளம்பியவுள்ளத்	...	115
முதல் அதிகரணம் :	...	117

1. ஐம்பொறியையாண்ட	30	...	118
இரண்டாமதிகரணம் :		...	119
1. மன்னுசிவன்	31	...	120
2. வெய்யோடுஞ்ஞியி	32	...	122
3. அருளுண்டாமீசற்	33	...	123
6. ஆறுக்குத்திரம் : உணருருவசத்தெனி...			127
முதல் அதிகரணம் :		...	130
1. அசத்தறியாய் கேணி	34	...	131
இரண்டாமதிகரணம் :		...	134
1. எண்ணிய சத்தன்	35	...	136
2. உணர்பவசத்தாதல்	36	...	137
3. பாவகமேற்றானசத்	37	...	139
4. அறிய விரண்டல்ல	38	...	140
5. அது வென்னுமொன்	39	...	142
உ. சிறப்பியல்பு—3. சாதனவியல்			
7. ஏழாக்குத்திரம் : யாவையுஞ்சூனியஞ்		...	147
முதல் அதிகரணம் :		...	149
1. அந்நியமிலாமை	40	...	151
இரண்டாமதிகரணம் :		...	152
1. பேய்த்தேர்நீரென்று	41	...	153

மூன்றாமதிகரணம் :	...	154
1. அருவுருவந்தானறி	42	157
2. மயக்கமதுற்று	43	159
3. மெய்ஞ்ஞானந்தன்னில்	44	161
8 எட்டாஞ்சுத்திரம் : ஐம்புலவேடரி	...	165
முதல் அதிகரணம் :	...	167
1. தவஞ்செய்தாரென்று	45	169
2. பசித் துண்டு பின்னும்	46	170
இரண்டாமதிகரணம் :	...	173
1. மெய்ஞ்ஞானந்தானே	47	174
2. அறிவிக்கவன்றி	48	176
3. இல்லாமுலைப்பா	49	177
மூன்றாமதிகரணம் :	...	179
1. பன்னிறங்காட்டும்	50	180
நான்காமதிகரணம் :	...	182
1. சிதை செய்ய	51	183
2. எவ்வுருவுந்தான்	52	184
3. ஐம்பொறியி	53	186
9 ஒன்பதாஞ்சுத்திரம் : ஊனக்கண் பாச	...	191
முதல் அதிகரணம் :	...	193
1. நாடியோவென்போ	54	194
2. காட்டிய கண்ணே	55	196

இரண்டாமதிகரணம் :	...	197
1. நிர்க்குணனாய்	56 ...	199
2. சுட்டியுணர்வத	57 ...	200
3. கண்டதையன்றன்	58 ...	202
மூன்றாமதிகரணம் :	204
1. அஞ்செழுத்தா லுள்	59 ...	206
2. இந்துவிற்பானுவி	60 ...	207
3. மண்முதனா	61 ...	209

4. பயனியல்.

10. பத்தாஞ்சுத்திரம் : அவனே தானே	...	215
----------------------------------	-----	-----

முதல் அதிகரணம் :	217
------------------	------	-----

நானவனென்றெ	62 ...	218
------------	--------	-----

இரண்டாமதிகரணம் :	...	222
------------------	-----	-----

1. நாமல்ல வந்திரிய	63 ...	224
--------------------	--------	-----

2. சார்ந்தாரைக்கா	64 ...	225
-------------------	--------	-----

3. இங்குளிவாங்	65 ...	227
----------------	--------	-----

4. நண்ணனல் வேவா	66 ..	229
-----------------	-------	-----

5. சதசத்தா மெய்	67 ...	230
-----------------	--------	-----

11. பதினொராஞ்சுத்திரம்: காணுங்கண்ணுக்கு	...	235
---	-----	-----

முதல் அதிகரணம் :	...	240
------------------	-----	-----

1. ஐந்தையுமொக்க	68 ...	243
-----------------	--------	-----

2. ஏகமாய் நின்றே	69 ...	244
------------------	--------	-----

இரண்டாமதிகரணம் :	...	246
1. அருக்கனேர்	70 ...	248
2. மன்னுமிருளை	71 ...	249
3. நசித்தொன்றி	72 ...	251
4. பொன்வாண்முன்	73 ...	252

12. பன்னிரண்டாஞ் : செம்மலர் நோன்றாள் 257

முதல் அதிகரணம் :	...	259
------------------	-----	-----

1 புண்ணிய பாவ	74 ...	260
---------------	--------	-----

இரண்டாமதிகரணம் :	...	262
------------------	-----	-----

1. மறப்பித்து	75 ...	263
---------------	--------	-----

மூன்றாமதிகரணம் :	...	265
------------------	-----	-----

1. தன்னுணர்	76 ...	267
-------------	--------	-----

2. சுண்டதொரு	77 ...	268
--------------	--------	-----

நான்காமதிகரணம் :	...	270
------------------	-----	-----

1. அதுவிதுவென்ற	78 ...	271
-----------------	--------	-----

2. வினையாலசத்து	79 ...	273
-----------------	--------	-----

3. தன்னையறிவித்து	80 ...	274
-------------------	--------	-----

4. சிவமென்னுமந்ததர	81 ...	276
--------------------	--------	-----

ஆக குத்திரம் 12-க்கு அதிகரணம்-39

திருவெண்பா-81

எந்தை சனற்குமர	...	278
----------------	-----	-----

வெளிப்படை..... உரை	...	279-
--------------------	-----	------

சிவஞானபோதம்

சூத்திரக் கருத்து

முதற்பதி அரணே ஐந்து முன்னத்து விதமி ரண்டே
இதற்பினே அனுமா னத்தால் எண்ணிலா உயிர்கள் மூன்றே
அதற்பினே அவத்தை நான்கே அகமறுத் திடலே ஐந்தே
செகற்பதி பிரித்த லாறே தெரிவித்தல் உயிரை ஏழே.

மறைப்பினே நீக்கி ஞான வாரியை நினத்தல் எட்டே
சிறப்புடை உபாயர் தம்மால் தெளிவித்தல் உயிரை ஒன்பான்
அறுத்திடல் மலங்கள் பத்தே அழுந்தலே சிவத்தில் ஒன்றே
திறப்பணி கொளலி ரண்டே சிவஞான போதஞ் சித்தி.

— ஈசானதேசிகர் : துசகாரியம்.

அதிகரண வேண்பாத் தொகை

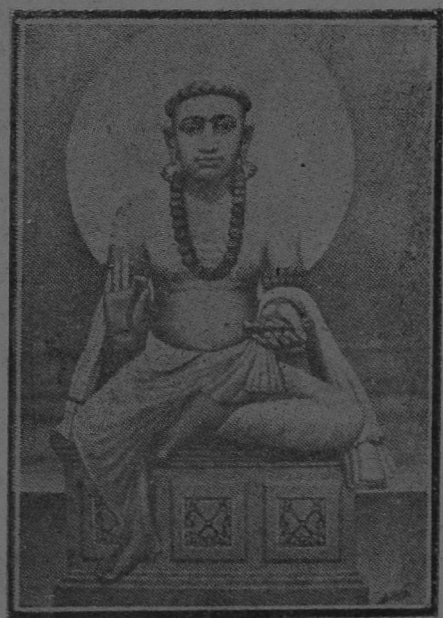
ஐயொருப தேழேழும் ஆங்கமைந்த நாலாறும்
ஐயொன்ப தோரெட்டோ டாறாறும் — துய்யவெட்டோ
டெண்பத்து மொன்றுஞ் சிவஞான போதத்தின்
மன்னருளும் வெண்பா வகை.

சூரணி-முதலியவற்றின் தொகை

சூத்திரமீ ராற்றினுக்குச் சூரணிமுப் பாடுஞென்பான்
ஏற்றவெண்பா வெண்பா னிரண்டனைத்துஞ் — சேர்த்ததொகை
துற்றுமுப்பான் மூன்றிவற்றை நண்ணுணர்வி றுயந்துணர்ந்தோர்
வேற்றுருக்கொள் ளாருறுவர் வீடு.

சூரணித்தொகை

மூன்றுகான் கேழு மூன்றே முடிந்தபின் இரண்டி ரண்டே
மூன்றுகான் மூன்று நன்றாய் முடிந்தபின் இரண்டி ரண்டே
ஏன்றகான் கீறு தாமே இவையீரா நிலக்கத் துள்ளே
ஏன்றமுப் பாடுஞென் பாளை எனக்கான் இரங்கி னுனே.

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவஞானபோதம் — சிற்றுரை.

பாயிரம்.

—ஸ்ரீ மாதவச்சிவஞானயோகிகள்

உ
கணபதிதுணை.
திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவஞானபோதம்

மூலமும் சிற்றுரையும்

பாயிரம்.

சைவாகமங்களினுள்வாகிய நார்பாதங்களுள் வைத்து
ஞானபாதத்தோதிய பொருள்களை யாராயும் ஆராய்ச்சி
இந்நூலின்க ணெடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது. இது கேட்ட
லுறுவார்க்கு இதனாற் போந்த பயன் யாதோவெனவும், இது
கேட்டற்குரியார் யாவரெனவும், இதனானுதலப்படும் பொ
ருள் யாதெனவும், இதனைப் பயப்பிக்குங்கருவியாய் இதற்கு
முன் ஒருதலையா னுணர்தற்பால தியாதெனவும், இதனை
வழங்குதற்கிட்ட பெயர் யாதெனவும், இஃதியாண்டு வழங்
குவதெனவும், இதன் முதனூல் யாதெனவும், இந்நூல்
செய்தார் யாவரெனவும், பலவாற்றா னுசங்கை நிகழுமன்றே;
அவ்வாசங்கை நீங்கி மனவெழுச்சி சேறற்பொருட்டு இந்
நூன்முகத்துரைக்கப்படுவதாகிய சிறப்புப்பாயிரம் :—

மலர்தலை யுலகின் மாயிரு மீயியப்
பலர்புகழ் ஞாயிறு படரி னல்லதைக்
காண்டல் செல்லாக் கண்போ லீண்டிய
பெரும்பெயர்க் கடவுளிற் கண்கேண் ணிருடார்ந்

தருந்துயர்க் குரம்பையி னான்மா நாடி
 மயர்வற நந்தி முனிகணத் தளித்த
 வுயர்சிவ ஞான போத முரைத்தோன்
 பெண்ணைப் புனல்கூழ் வேண்ணைச் சுவேதவனன்
 பொய்கண் டகன்ற மெய்கண்ட தேவன்
 பவநனி வன்பகை கடந்த
 தவராடி புனைந்த தலைமை யோனே.

—என வரும்.

இதன்பொருள்:— மலர் தலை உலகின் மா இருள் துமியப் பலர்
 புகழ் ஞாயிறு படரின் அல்லதைக் காண்டல் செல்லாக் கண்போல்
 என்பது - விரிந்தவிடத்தையுடைய ஞாலத்தின்கண்ணே துன்னிய
 பெரிய புறவிருள் கெடும்படி பல சமயத்தாரானும் புகழப்படுகின்ற
 பரிதியங்கடவுள் உதயகிரியினின்றும் போந்தாலன்றிக் காட்சி
 யெய்தமாட்டாத கண்ணொளி போல, —அருந்துயர்க் குரம்பையின்
 ஆன்மா நாடி எ-து. பொறுத்தற்கரிய துயரங்களுக்கெல்லாம்
 ஒரு நிலைக்களமாய்ச் சத்ததாதுக்களாற் பொத்திய குரம்பையாகிய
 காணப்பட்ட உடம்பானே காணப்படாத ஆன்மாவையும் பரமான்
 மாவையும் அனுமான வளவையான் வைத்தாராய்ந்து அவற்றது
 தடத்தலக்கணமெனப்படும் பொதுவியல்புணர்ந்து, —கண் இருள்
 தீர்ந்து எ-து. அவ்வுணர்ச்சியானே கருதியுணரப்படும் அகவிரு
 ளாகிய ஆணவமலத்தினின்று நீங்கி, —ஈண்டிய பெரும் பெயர்க்
 கடவுளிற் கண்டு எ-து. அது நீங்கிய வழி எல்லா நூல்களுந்
 தன்பொருளேயாகத் திரண்டு கூடிய பெரும்பெயரெனப்படும் ஒரு
 வார்த்தையாகிய மகாவாக்கியத்தான் எடுத்தோதப்படும் முதற்
 கடவுளது திருவருளானே அப்பொருள்களது சொருபலக்கண
 மெனப்படுஞ் சிறப்பியல்பை அதுபூதியிற் கண்டுணர்ந்து, —மயர்வு
 அற எ-து. இம்முறையானே மயக்கவாசனையற்றுச் சிவாநுபவம்

பெறுதற்பொருட்டு, -நந்தி முனி கணத்து அளித்த எ-து. சீகண்ட தேவர்பாற் கேட்டருளிய நந்திபெருமான் சனற்குமாரமுனிவன் முதலிய முனிவர்கணங்கட்கு முறையானே அளித்தருளப்பட்ட, - உயர் சிவஞானபோதம் எ-து. சரியை முதலிய மூன்று பாதப் பொருள்களை ஆராயு தூல்களின் மேற்பட்ட சிவஞானபோதமென்னும் வடதூலை, -உரைத்தோன் எ-து. மொழிபெயர்த்துக் கூறிவார்த்திக மெனப்படும் பொழிப்புரை செய்தோன், -பெண்ணைப் புனல்குழ் வெண்ணைச் சுவேதவனன் எ-து. பெண்ணையாற்று நீராலே சூழப்பட்ட திருவெண்ணெய்கல்லுளின் அவதரித்தருளிய சுவேதவனப்பெருமா ளென்னும் பிள்ளைத்திருநாம முடையான், -பொய் கண்டு அகன்ற மெய்கண்டதேவன் எ-து. பொய்ச்சமயங்களின் பொருள் இதுவிதுவென்று கண்டுகழிப்பித்த காரணத்தாற் பெற்ற மெய்கண்டதேவனென்னுஞ் சிறப்புத்திருநாமமுடையான், -பவம் நனி வன்பகை கடந்த தவர் அடி புனைந்த தலைமையோன் எ-து. பிறவியாகிய மிக்க வலிய பகையினை வென்ற தவத்தோர் தனது திருவடியைப் புனைந்துகோடற்கேதுவாகிய தலைமைப்பாட்டினை யுடையோன் என்றவாறு.

படரிற் காண்டல்செல்லுங் கண்ணெனநற்பாலதனை எதிர்மறை முகத்தாற் கூறினார், இன்றியமையாமை விளக்குதற்கு. இப்பொருள்பற்றிக் கண்மேல் வைத்துக் கூறினாரேனும், உவமேயப் பொருட்கேற்பக் காண்டல்சேறற்குப் படர்ந்த ஞாயிறுபோலென்பது கருத்தாகக் கொள்க.

இருட்கேட்டிற்கும் நிருவிகற்பஞ் சவிகற்பமென்னும் இருவகைக்காட்சிக்கும் ஞாயிறு இன்றியமையாச் சிறப்பிற்றாயவாறு போல, மலத்தீர்விற்கும் ஆராய்ச்சி அதுபூதி யென்னும் இருவகையுணர்விற்கும் இன்றியமையாச் சிறப்பிற்றாயது இந்நூலென்பார், துமியப் படரினல்லதைக் காண்டல் செல்லாக் கண்போ னாடித் தீர்ந்து கண்டு மயர்வற வளித்த சிவஞானபோதமென்றார்.

தலைமைபற்றி அருந்துயர்க்குரம்பையினென்றோனும், இனம் பற்றிக் காணம் புவன முதலியனவும் உடன் கொள்ளப்படும்.

அருந்துயர்க் குரம்பையி னுடப்படுவதாகிய பொதுவியல்பு முன்னாறு சூத்திரத்தானும், பெரும்பெயர்ப்பொருளிற் காணப்படுவதாகிய சிறப்பியல்பு பின்னாறு சூத்திரத்தானு மோதுப.

நாடியெனவே அதுமானவளவையானென்பதூஉம், தண்டெனவே அதுபூதியிலென்பதூஉம் தாமே போதரும்.

பொதுவியல்பு அளவைமுகத்தானும் இலக்கணமுகத்தானுங் கூறப்பட்டுக் கேட்டல் சிந்தித்தல் என்னும் இருதிறத்தானுணரப்படும்; சிறப்பியல்பு சாதனமுகத்தானும் பயன்முகத்தானுங் கூறப்பட்டுக் கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதல் நிட்டையென்னு நான்கு திறத்தானுணரப்படும்.

இஃதென் சொல்லியவாரோவெனின்:— இவ்விருவகையியல்பும் வேறு வேறு கூறும் ஆகமங்களின் பொருளொருமை உணர மாட்டாது ஒரோவொன்றேபற்றி ஐக்கவாத முதற் பலதிறத்தான் வேறுபட்டுத் தம்முண் மாறுகொண்டு மயங்குவார்க்கு அங்ஙன மயங்காது அவற்றின் பொருளொருமை யுணர்தற்கு எழுந்தது இந்நூல் என்றவாறாயிற்று. சிவஞானபோதமென்பதூஉம் இக்காரணத்தாற் பெற்ற பெயரென்பது வடமொழிச் சிவஞானபோதத் திறுதிச் சூத்திரத் தோதியவாறுபற்றி யுணர்க.

சரியை முதலிய மூன்று பாதப்பொருளை ஆராயுநூல்களாவன சோமசம்புபத்தி முதலாயின. அந்நூல்களின் மேற்பட்ட சிவஞானபோதமெனவே, அந்நூல்க ளுணர்ந்தபின்னர் இந்நூல் கேட்கற்பாற்றென்பது பெறப்பட்டது; படவே, முன்னர்த் தீக்கை யுற்றுச் சிவாகமங்களையோதி அதன்பின்னர்ச் சரியாபாத முதலிய வற்றை ஆராயு நூல்களை முறையே கேட்டு அவ்வாறொழுகி மணநூயராய் நித்தியாநித்தியவுணர்வு தோன்றிப் பிறவிக்கஞ்சி வீடு

பேற்றின் அவாமிக்குடையராய் வந்த அதிகாரிகளுக்கு இந்நூல் உணர்த்துக வென்பது போந்ததெனக் கொள்க.

உயர் சிவஞானபோதமெனவே யாப்பும், கேட்போரும், துதலிய பொருளும், நூற்பெயரும், நாடித் தீர்ந்து கண்டு மயர்வற வெனவே துதலிய பொருளின்வகையும், பயனும்; கந்திமுனிகணத் தளித்த வெனவே வழியும்; வெண்ணைச்சுவேதவனன் மெய்கண்ட தேவனெனவே ஆக்கியோன் பெயரும், தமிழ் வழங்குநிலமே இந்நூல் வழங்குநிலமென எல்லையும் போந்தவாறுணர்க.

வடநூலார்யாப்பை ஆனந்தரியமென்றும், துதலிய பொருளை விடயமென்றும், கேட்போரை அதிகாரிகளென்றும், பயனைப்பிரயோசனமென்றுங் கூறுப. யாப்புச் சம்பந்தமென்பாருமுளர்.

பாயிரம் முற்றுப்பெற்றது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மங்கலவாழ்த்து.

கடவுள் வணக்கம்

காமிகமுதலிய சைவாகமங்களுண் ஞானபாதத்தினுள தாகிய ஆசங்கை நீக்கி அவற்றின் பொருளுண்மை பொது வியல்பு சிறப்பியல்பென்று இருவேறு வகைப்படுத்துக் காட்டிப் போதித்தற்கு இரௌரவாகமத்தினைமுந்த சிவஞான போதநூலினைத் தமிழுலகமுய்தற்பொருட்டு மொழிபெயர்த்துச் செப்து பொழிப்புரைப்பா னெடுத்துக்கொண்ட வாசிரியர், சாக்கிரத்தே அதிதத்தைப் புரியுந் தமக்கு இடையூறு சிறிது மனுகாமை அறிந்தாராயினும், ஆன்றோ ராசாரம்

பாதுகாத்தற்பொருட்டும், மாணாக்கர்க்கறிவுறுத்தற்பொருட்டும், முதற்கண் இடையூறு நீக்குதற்குரிய விநாயகக்கடவுளை வாழ்த்துவதாகிய மங்கலவாழ்த்துக் கூறுகின்றார்.

கல்லா னிழன்மலை
வில்லா ரருளிய
பொல்லா ரிணைமலர்
நல்லார் புனைவரே.

இதன்பொருள். கல்லால் நிழல் எ-து. அருள்வடிவாகிய கல்லானிழலின்கண்ணே எழுந்தருளியிருந்து, —மலைவு இல்லார் எ-து. கந்திபெருமானுக்கு இந்நூலான் மலைவு தீர்த்தருளிய முதலாகிரியர், அருளிய எ-து. மேன்மேற் கருணைகூர்ந்தருளுதற்பொருட்டு, —பொல்லார் இணை மலர் எ-து. பொல்லாதபிள்ளையாருடைய ஞானசத்தி கிரியாசத்தியென்னும் இரண்டு திருவடித்தாமரைகளை, —நல்லார் எ-து. கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிந்த மெய்யன்பர், —புனைவரே எ-து. தம்முடைய ஞானசத்தி கிரியாசத்திகட்கு வியாபகமாகக்கொண்டு தாடலைபோல் அடங்கி நிற்பர் எ-று.

நல்லார் புனைவரெனவே, ஏனையோர்க்கு அது கூடாதென்ற வாறாயிற்று.

மூவகைவாழ்த்துள் இது பொருளிய ல்புரை த்தெனக் கொள்க.

அருளிய வென்பது செய்யியவென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம்: அது புனைவரென்னும் பிறவினை முதல்வினை கொண்டது.

இல்லார் இல்லாகச் செய்தாரெனப் பண்படியிற் பிறந்த வினைப்பெயர்.

அருளிய பொல்லாரெனப் பெயரெச்சமுடிபாக வைத்துரைப் பிணுமமையும்.

மலைவில்லாராருள்ப் பொல்லார்தான் புனைவரெனவே, அவ்விரு வருந் தம்முள் வேற்றுமையின்மை பெற்றும். உலகத்துப் புதல்வர் கண்மாட்டுச் செய்யும் வழிபாடு தந்தையர்க்குக் கழிபேருவகை பயப்பிக்குமாகலின், அந்நயம் பற்றி அங்ஙனங்கூறியதூஉமாம்.

மங்கலவாழ்த்து முடிந்தது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அவையடக்கம்.

தம்மை யுணர்ந்து தமையுடைய தன்னுணர்வா
ரேம்மை யுடைமை யேமையிகழார் — தம்மை
யுணரா ருணரா ருடங்கியைந்து தம்மிற்
புணராமை கேளாம் புறன்.

இஃது அவையடக்கங் கூறுமுகத்தானே ஈண்டெடுக் துக்கொண்ட சித்தாந்தசைவத்தி னுபர்வும் ஏனைச்சமபுத்தார் களதிழிபுங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) தம்மை உணர்ந்து தமை உடைய தன் உணர்வார். எ-து. உடைப்பொருளாகிய தம்மியல்பின் உணர்ந்து தம்மை யுடையானாகிய தலைவனை யுணருஞ் சித்தாந்த சைவர், — எம்மை உடைமை எமை இகழார். எ-து. தமக்குடைப்பொருளாகிய எம்மையுடையராகலின், எம்மைக் குற்றங்கணீக்கிக் குணங்கொண்டு கோதாட்டுவதன்றி இகழ்தல்செய்யார்; ஆகலான் எம்மாற் செய்யப் படுதூலையும் அவ்வாறு கைக்கொள்வர், — தம்மை உணரார் உணரார் எ-து. அங்ஙனம் தம்மை யுணராதார் தம்மையுடையானாகிய தலைவனையு முணரார் ஆகலான், — உடங்கு இயைந்து தம்மிற் புண ராமை எ-து. அவர் ஒருங்கே குழீஇக்கொண்டு தம்மிற்றாமே

சேராது முரணுதலால்,—புறன் கேளாம் எ-து. அவர் எம்மையும் எம்மாற் செய்யப்படு தூலையும் இகழ்ந்துரைக்கும் மொழியை யாம் பொருளாகக் கொள்ளாம் எ-று.

ஆதலான், எம்மாற்செய்யப்படுதூலையும் அவ்வாறு கைக்கொள்வ ரென்பது குறிப்பெச்சம்.

தன்னையென்னும் இரண்டனுருபு விகாரத்தாற்றெக்கது.

உடைமை புணரமை என் புழி இன்னுருபும் ஆனுருபும் விரித்துரைக்க.

‘தம்மையுணரா’ரெனப் பொதுப்படக் கூறுதலானே, தாமொரு பொருளுண்டென்பதே உணராத உலோகாயதரும், தம்மைக் குணிப்பொருளென்றுணராத புத்தர் சாங்கியர் மாயாவாதிகளும், தம்மை முதல்வனுக்கு உடைப்பொருளென்றுணராத ஏனைச்சமயத் தாரும் அடங்குவர். பாஞ்சராத்திரிகளும் சிவாத்துவித சைவரும், தம்மை உடைப்பொருளெனக் கொள்ளினும், அவருட் பாஞ்சராத்திரிகள் உடைப்பொருளாகிய தமக்கு அனுபரிமாணங் கோடலானும், உடையானுக்குப் பரிணமங்கூறுதலானும், உடையானல்லாதானே உடையானென மயங்கிக்கோடலானும்; சிவாத்துவிதசைவர் உடையானது சிற்சத்திக்குப் பரிணமங் கூறுதலானும், பிறவாற்றானும் அவருந் தம்மை உணராரே யென்பது.

புறன் புறச்சமயம்பற்றி இகழ்ந்துரைக்கு மொழியும், புறங் கூற்றமொழியு மென்பது இரட்டிறமொழித லென்னு முத்தியாற் கொள்க. புறங்கூற்றுமொழியாவது முக்கூற்றுப் புறச்சமயங்களின் வேரூன பாடாணவாதசைவர் முதலியோர் முன்னன்றிப் புறத்தே இகழ்ந்து கூறு மொழி யென்க.

அவையடக்கம் முடிந்தது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவஞானபோதம் — சிற்றுரை.

பொதுவியல்பு — பிரமாணவியல்.

முதற்கூத்திரம்.

—ஸ்ரீ மாதவச்சிவஞானயோகிகள்

உ
சிவமயம்,
திருச்சிற்றம்பலம்.

பொதுவியல்பு.

பிரமாணவியல்.

முதற்கூத்திரம்.

ஈண்டு ஆசிரியர், முதலூலிற் கூறியவாறே சிவாகமங்க
ளிதோதப்படும் ஞானபாதப் பொருளெல்லாவற்றையும்
பொது உண்மை யென்று இரண்டாகத்தொகுத்து, பிரமாண
வியல் இலக்கணவியல் சாதனவியல் பயனியலென நால்
வகைப்படுத்து, பிரமாணவியல் மூன்று பாதத்தாற் கூறுவான்
றொடங்கி, முதற்கண் உலகிற்கு முதற் கடவுள் சிறப்புவகை
யானுண்டென்னும் ஆகமப்பிரமாணத்தை வலியுறுத்துவதாய்
அநுமானப் பிரமாணங் கூறுகின்றார்.

அவனவ ளதுவெனு மவைமு வினேமையிற்
ரோற்றிய திதியே யொடுங்கிமலத் துளதா
மந்த மாதி யென்மனார் புலவர்.

எ-து. கு-ம். எ-னின். சங்காரகாரணனாயுள்ள முதலையே
முதலாகவுடைத்து இவ்வுலகம் என்பதுணர்த்து தனுதலிற்று.

இது சூத்திரக்கருத்துரைக்கின்றது. இ-ள். நிவிர்த்திகலை
முதலிய பஞ்சகலைகளுட்பட்ட ஐவகைச் சங்காரத்துள் இறுதிக்

கண்ணதாகிய மாசங்காரத்தைச் செய்யும் வினைமுதலா யுள்ள முதல்வினையே தனக்கு முதற்கடவுளாக வுடைத்து அவனவளது வென்று இவ்வாறு சுட்டியுணரப்படுவதாய் உலகம் என வேதாகமங்களுட் கூறப்படுவதனை அதுமான வளவையா னுணர்த்துதலைக் கருதிற்று இச்சூத்திரம். எ - று.

ஏகாரம், இயைபின்மை நீக்குதற்கும், பிறிதினியைபு நீக்குதற்கும் பொதுவாய்கின்ற பிரிநிலை.

இதன் பொழிப்பு உரைத்துக் கொள்க.

இஃது இவ்வுரைமுகத்துக் கேட்போரால் உரைவகைபற்றிச் செய்துகோடற்பாலதொன்றனை அறிவுறுத்துகின்றது. இ - ள். இச்சூத்திரத்தின் பிண்டப்பொழிப்பு முன்னர்க் கண்ணழித்துரைக்கும் பொழிப்புரைபற்றி உரைத்துக்கொள்க. எ - று.

எனவே, இங்ஙனம் இருவகைப்படும் பொழிப்புரையுட் கண்ணழித்துக் கடாவிடைகளானுரைக்கும் வார்த்திகமாய் பொழிப்புரை மாத்திரையே யாமீண்டுரைக்கின்றும்; பிண்டமாகக் கொண்டுரைப்பதாய் பொழிப்புரை இதுபற்றி யுணர்ந்து கோடல் எளிதாகலின், அஃதியா முரைக்கின்றிலம் என உரைமுகத்து மாணுக்கர்க்கு அறிவுறுத்தவாறாயிற்று.

இஃது, ஏனைச்சூத்திரங்களினும் உய்த்துக்கொண்டுணர்த்தப் பொருட்டு, முதற்கண் வைக்கப்பட்டது.

இவ்வாறு ஆசிரியர் ஆணைநத்தமையின், கண்ணழித்துரைபற்றிச் சூத்திரத்திற்குப் பதப்பொருள் கூறுதும். அவன் அவள் அது எனும் அவை-புலவர் எது. அவனென்றும் அவளென்றும் அதுவென்றும் இவ்வாறு பகுத்துப் பலவாய்ச் சுட்டியுணரப்படுஞ் சொல்லும் பொருளுமாய் இருகூற்றுப் பிரபஞ்சத்தொகுதி, தோற்றம் நிலை இறுதி யென்னும் முத்தொழிலுடைமையால், ஒருவரை

ரேற்றப்பட்டதாய் உள்பொருளேயாம். அது, தோன்றுங்கால், தாமெடுங்குதற்கு ஏதுவாய் நின்ற கடவுளினின்றும், சகசமல நீங்காமையால், அது நீங்குதற்பொருட்டு மீளத் தோன்றுவதாம். இவ்வாறுகலின், சங்காரத்தொழிலைச் செய்யுங் கடவுளே உலகிற்கு முதற்கடவுள்; ஏனையோர் அன்னரல்லர் எனக் கூறுவர் அளவை நூலுணர்ந்தோர் ஒரு.

அவை தொகுதி; சுட்டுப்பெயரெனக்கொள்ளின், உளவெனப் பிரித்துப், பயனிலையாக்கித், தாமென்பதனை அசைநிலையாக வைத்துரைத்து, ஆக்கச்சொல் வருவித்துக்கொள்க.

வினைமை வினையுடைமை.

தோன்றிய வென்னுது தோற்றிய வெனப் பிறவினை வாய் பாட்டானேதுதலின், அதற்குரிய வினைமுதல் அவாய்நிலையான் வந்தது. தோற்றிய வென்னும் பெயரச்சர் திதியென்னுஞ் செயப்படுபொருட்பெயர் கொண்டது. திதியா யொருவனும் ரேற்றப்பட்டதென்பார் தோற்றிய திதி யென்றார். திதியென்றது ஈண்டு உள்பொருளென்னுந்துணையாய் நின்றது.

மூவினை யுடைமையால் உள்பொருளாதலும், அவ்விரண்டு முடைமையால் நிமித்தகாரணனை யுடைத்தாதலுந் துணியப்படுமென்பார், 'மூவினைமையிற் ரேற்றிய' திதி யென்றார்.

ஏகாரத் தேற்றம். ஒடுங்கி யென்பது பெயர் உருபுகள் தொக்குநின்றன.

அந்தத்தைச் செய்யுங் கடவுளே அந்தமென்றது உபசாரம்.

காணப்பட்ட வுலகாற் காணப்படாத கடவுட் குண்மை கூற வேண்டுதலின், தோற்றிய திதியே யெனவும், ஒடுங்கி யுளதாமெனவும், உலகின்மேல்வைத்துக் கூறினார். கருத்தரையுட் கூறியதும் அது கோங்கி.

இச்சூத்திரத்துள், அவனவளதுவெனு மவை மூவினைமையின் என்பது ஓரதிகாரணம்; தோற்றிய திதியே யொடுங்கி யுளதாம் என்பது மூன்றதிகாரணத்தை யுள்ளடக்கி நிற்பதோரதிகாரணம்; அந்த மாதிரி யென்மனார் புலவர் என்பது ஓரதிகாரணம்; ஆக முக்கூற்றது இச்சூத்திர மென்றுணர்க. இம்மூன்றும் முறையே ஒன்றற்கொன்றேதுவும் பயனுமாய் ஒரு பொருண்மேல் வருதலின் ஒரு சூத்திரத்தாற் கூறினார். தன்னாற் கூறப்படும் பொருளும், அதன்க ணையப் பாடும், அதற்குப் பிறர் கூறும் பக்கமும், அதனை மறுத்துரைக்குஞ் சித்தாந்தத் துணிவும், இயைபு மென்னும் இவற்றது நிலைக்களம் ஈண்டதிகாரண மெனப்படும்.

முதலதிகாரணம்.

ஈண்டு உளதாய் ஒருவன் ஒருத்தி ஒன்று என்று சுட்டப்பட்ட பிரபஞ்சம் உற்பத்தி திதி நாசமுடைத்து என்றது.

எ-து. மே-ள். எ-னின். மூவினை யுடைத்தோ அன்றோ வென்னும் ஐயப்பாட்டின்கண் நித்தமாய்க் காணப்படும் பிரபஞ்சத்தை மூவினையுடைத்தென்றல் பொருந்தாது என மீமாஞ்சகரும் உலோகாயதருங் கூறுங் கடாவை யாசங்கித்துச் சூத்திரத்தின் முதற்கூற்றைக் கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோட னுதலிற்று. இ-ள். வெ-டை.

ஒருவனென்றும் ஒருத்தியென்றும் ஒன்றென்றும் இவ்வாறு அவயவப்பகுப்புடைத்தாயும் பலவேறு வகைத்தாய்ச் சடமாயுஞ் சுட்டியறியப்படுவதாயு மிருத்தலின் இம்மூன்றேதுவானும் பிரபஞ்சந் தோன்றி நின்றழியு மென்பது துணியப்படு மென்பார்

‘உளதாயொருவ னொருத்தி யொன்றென்று சுட்டப்பட்ட பிரபஞ்ச’
மென உடம்பொடு புணர்த்தோதினார்.

உளதாய்ச்சுட்டப்பட்ட வென வியையும். உளதாகச் சுட்டப்
படுதல் முயற்கோடு முதலியன போலத் திரிவையங்களா னன்றி
மெய்யாகச் சுட்டப்படுதல்.

தோற்றமும் ஈறும் உள்ளதன்பாலே கிடத்தலின்.

எ - து. ஏது. எ - னின். காட்சியளவைக்கு எய்தாதுரைப்
பனவெல்லாம் பிரமாணமாகா வென உலோகாயதர் கூறுங் கடாவை
யாசங்கித்துக் காட்சியளவை பற்றியும் மேற்கோளைச் சாதித்தனுத
லிற்று. இ - ள். உற்பத்தியும் நாசமும் காணப்பட்ட திதியின்
பக்கத்தே காணக்கிடத்தலின் ‘உளதா யொருவ னொருத்தி யொன்
றென்று சுட்டப்பட்ட பிரபஞ்சம் உற்பத்தி திதி நாசமுடைத்து’
என மேற்கொண்டது. எ - று.

பூதாதி யீறு முதலுந் துணையாகப்

பேதாய் திதியாகும் பெற்றிமையி—தோதாரோ

வொன்றொன்றிற் றேன்றி யுளதா யிறக்கண்டு

மன்றென்று முண்டென்ன வாய்ந்து.

(1)

எ - து. உ - ம். எ - னின். உள்ளதன்பால் அவ்விரண்டுங்
கிடத்தல் யாங்ஙனம்? என்னுங் கடாவை யாசங்கித்து ஏதுவை வலி
யுறுத்துத னுதலிற்று. இ - ள். பேதாய். எ - து காட்சியளவை
களானும் அறியப்படாத மடவோனே, — பூதாதி. எ - து. பூத
முதற்காரணமாகவுடைய பிரபஞ்சத்திற்கு, — திதி ஈறும் முதலும்
துணை ஆக ஆகும். எ - து. திதி நிகழ்வழி, நாசமும் உற்பத்தியுந்
தனக்குத் துணைக்காரணமாகக்கொண்டே நிகழா நிற்கும். அற்றாயி
னும் ஒன்று தோன்ற ஒன்று நிற்ப ஒன்றழிவதன்றி ஒருங்கே

தோன்றி ஒருங்கே நின்று ஒருங்கே யழியும் கண்டிலமாவெனின்;—
ஒன்று ஒன்றின் பெற்றிமையின் தோன்றி உளதாய் இறக் கண்டும்.
எ - து. ஒவ்வொரு கால விசேடத்திற் சாதிபற்றி ஒருங்கே
தோன்றி ஒருங்கே நின்று ஒருங்கே யழிவதனைக் கண்டிவைத்தும்,—
என்றும் அன்று உண்டு என்ன ஆய்ந்து ஒதாரோ. எ - து. என்ற
யினும் அதற்குரிய காலம் வருமென்று உலகத்திற்கும் அங்ஙனமாத
லுண்டென்று அக்காட்சிபற்றி ஆராய்ந்து சொல்லார்களோ! உன்
னைப்போலும் மடமையில்லாதோர். எ - து.

பூதாதி அன்மொழித்தொகை. பூதத்துக்கு மேலுளவாய
தத்துவங்கள் உலோகாயதருக்கு உடம்பாடன்மையின், பூத முத
லாய தத்துவங்களென வுரைத்தல் ஈண்டைக்கேலாமையறிக.

பூதாதிக்கென நான்கனுருபு விரித்துரைக்க; அது பின்னருஞ்
சென்றியையும். ஆகுமென்பது முற்றுவினை.

ஈண்டுப் பெற்றிமை என்றது சாதியை.

ஒகாரம் எதிர்மறை.

ஒன்றொன்றி னென்பது “ஒன்றொன்றூப் பார்த்துணர்வ துள்
ளமே” என்றற்போல அடுக்குமொழி; அது காலவிசேட மாதல்
என்று மன்றெனப் பின்வருதலாற் பெற்றும்.

ஒருங்கே யென்பது சொல்லெச்சம்.

ஒன்றொன்றி ற்றேன்றியுளதாயிற்றுதலாவது “பயில்வித் தெல்
லாங் - காரிட மதனிற் காட்டு மங்குரங் கழியும் வேனில்” (சித்தி.
1 சூ, 9. செய்.) என்பதனானறிக.

“கண்டும்” உம்மை சிறப்பு.

முதலதிகரணம் முடிந்தது.

இரண்டாமதிகாணம்.

இனி, இல்லதற்குத் தோற்றமின்மையின் உள்ளதற்குச் செய்வோரின்றிச் செய்வினையின்மையின் ஒடுங்கின சங்காரத்தி னல்லது உற்பத்தியில்லைபென்றது என விங்ஙனஞ் சொற்பல்காமைப்பொருட்டுத் துணிர்த்ததாக வைத்துரைத் தாராயினும், பொருளியைபிற்கேற்ப இதனை மூன்றதிகாணமாக வைத்துரைப்பது ஆசிரியர் கருத்தெனக்கொள்க; அஃ தாமாறு காட்டுதும்:—

இனி உலகமுள்ளது என்றது.

எ - து. மே - ள். எ - னின். உலகம் இல்பொருளாய்த் தத் தஞ் சார்பிலே தோன்றியழிதல் இயல்பென்றலே அமைவுடைமையின், அது மூவினையுடைத்தாயினும் தோற்றுவாறொருவனையுடைத்தாதல் செல்லாது எனப் புத்தநூலார் சொல்லுங் கடாவை யாசங்கித்துத் திதியென்னுஞ் சூத்திரக்கூற்றைக் கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோடனுதலிற்று. இ - ள். வெ - டை.

இல்லதற்குத் தோற்ற மின்மையின்.

எ - து. ஏது. எ - னின். உள்ளதாதல் யாங்ஙனம்? என்னுங் கடாவை யாசங்கித்து மேற்கேர்னைச் சாதித்த னுதலிற்று. இ - ள். இல்பொருளாகிய முயற்கோட்டிற்கு முக்காலத்து முற்பத்தியின்மையின் ஈண்டுற்பத்தி காணப்படுதலான் 'உலகமுள்ளது' என மேற்கொண்டது. எ - று.

இனி உலகஞ் செய்வோனை யுடைத்து என்றது.

எ - து. மே - ள். எ - னின். உல்பொருளெனப்பட்ட பிரபஞ்சம் தத்தமுதற் காரணத்தினின்றுந் தானே தோன்றியழியும் இதற்கொரு நிமித்தகாரணமாய் ஒரு கருத்தா வேண்டாம் எனச்

சாங்கியர் கூறுங் கடாவை யாசங்கித்துத் 'தோற்றிய' வென்னுஞ் சூத் திரக்கூற்றைக் கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோடனுதலிற்று இ-ள் வெ - டை.

உள்ளதற்குச் செய்வோரின் நிச் செய்வினை யின்மையின்.

எ - து. ஏது. எ - னின். அதற்குப் பிரமாண மென்னை? என்னுங் கடாவை யாசங்கித்து மேற்கோளைச் சாதித்த னுதலிற்று. இ - ள். மண் முதலியவற்றி னுள்ளதாகிய கட முதலிய பொருட் குக் குயவன் முதலிய செய்வோரையின்றி வளைதன் முதலிய செய் தொழில் நிகழாமையின், உலகம் இவ்வியல்பிற்றாகலான் 'இனி யிவ்வுலகஞ்' செய்வோனை யுடைத்து என மேற்கொண்டது. எ - று.

இனி ஒடுங்கின சங்காரத்தினல்லது உற்பத்தி யில்லை யென்றது.

எ - து. மே - ள். எ - னின். இத்துணையுங் கூறியவாற்றான் உலகத்தைத் தோற்றுவிப்பான் உண்டெனப்பட்ட கருத்தாத் திதி கருத்தா சிருட்டிகருத்தா முதலியோரில் ஒருவனையாத லமையும் எனப் பாஞ்சராத்திரி முதலியோர் கூறுங் கடாவை யாசங்கித்து 'ஒடுங்கியுளதா' மென்னுஞ் சூத்திரக்கூற்றைக் கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோடனுதலிற்று. இ - ள். உலகம் தானொடுங்குதற்கு நிலைக் களமான சங்காரகருத்தாவி னின்றன்றி உளதாகாது. எ - று.

ஒடுங்கினவென்னும் பெயரெச்சஞ் சங்கார மென்னும் இடப் பெயரோடு முடிந்தது. சங்காரம் ஆகுபெயர்.

அல்லதில்லை என்று எதிர்மறை முகத்தாற் கூறியது, ஏனைக் கடவுளின் உளதாகாமை யாப்புறுத்தற்பொருட்டு.

இதனுள் ஒடுங்கின என்பதனாற் போந்த குறிப்பேதுவைப் புலப்படக்காணுமாறு:—

ஆண்டு ஒடுங்குதலின்.

எ-து. ஏது. எ-னின். அதற்குப் பிரமாணமென்னை? என்னுங் கடாவை யாசங்கித்து மேற்கோளைச் சாதித்த னுதலிற்று. இ-ள். யாது யாண்டொடுங்கும் அஃததனி லுற்பத்தியாம் மண்ணிற் குடம் போலும் என்னும் அவினாபாவத்தாற் பிரபஞ்சஞ் சங்காரகாரணன்மாட் டொடுங்குதலின் மீளத் தோன்றுங்கால் ஆண்டு நின்றுந் தோன்றுதலே பொருத்த முடைமையின் அவ்வாறு மேற்கொண்டது. எ-று.

இவ்வாறு மூன்றதிகரணப்பொருளும் இதன்கட் போந்தவாறும் இவ்வாறு ராயாக்காற் பொருளியைப் படாமையும் நுண்ணுணர்வாற் கண்டு கொள்க.

இலயித்த தன்னிலில யித்ததாம் லத்தா
லிலயித்த வாறுளதா வேண்டும் —

எ-து. உ-ம். எ-னின். உலகம் உள்ளதாயின் உள்ளதற்கு உண்டாகவேண்டுவதில்லையாகலாற் சங்காரியவாதம் அடாது எனப் புத்தர்கூறுங் 'கடாவை யாசங்கித்து' இல்லதற்குத்தோற்றமின்மையினென்ற வேதுவை வலியுறுத்துத னுதலிற்று. இ-ள். இலயித்தது இலயித்த தன்னில் ஆம். எ-து. உள்ளதாயினுஞ் சங்காரகாலத்தி னொடுங்கிய தாகலான் அவ்வொடுங்கிய வுலகம் தானொடுங்குதற்கு நிலைக்களமான சங்காரகருத்தாவினின்றும் படைப்புக்காலத்தின் மீள வுளதாம். அற்றேல் ஒடுங்கியது ஒடுங்கியவாறே யொழியாது மீளவுண்டாக வேண்டாம்: வேண்டுமாயின், முன்னொடுங்காது நிலபெறவே யமையும்: அவ்வாறன்றி ஒடுங்கி மீள வுளதாவது எற்றுக்கெனின்;—மலத்தால். எ-து. உள்ளதாகிய உலகம் கருமமலம் பரிபாகமாதற்பொருட்டு ஒடுங்கி, ஆணவமலம் பரிபாகமாதற்பொருட்டு மீளவு முண்டாம். அற்றேல், முன்னின்ற பிரபஞ்சம் நாசமாக வேறு தோன்று மென்னாமல் அதுவே ஒடுங்கி நின்று

மீளவுளதா மென்றற்குப் பிரமாணம் என்னை? பெனின்;—இலயித்த வாறு உளது ஆ வேண்டும். ஏ - து. எஃதெவ்வாறு நின்றொடுங்கிற்று அஃதவ்வொடுங்கியவாறே உளதாதல் எல்லாரானும் விரும்பப்படும். ஏ - து.

எனவே, அந்நியம மில்லையாயின் நெற் கமுகாய் நீளாது நெல்லாய் நீளுதற்கு ஏது வென்னை? பென்னுந் தருக்கமே அதனையறிவுறுத்து மென்றவாறாயிற்று. சற்காரியவாதத்தி னியல்பு “ தந்து முதல் காரகம் ” என்னும் ஞானாமிர்தத்தினுங் (அகவ-15.) காண்க

இதனானே, இல்லது முள்ளது மல்லாத பொருடோன்று மென்னுஞ் சூனியவாதிகளும், இல்லது முள்ளது மாய பொருடோன்று மென்னும் அநேகார்தவாதிகளும் மறுக்கப்பட்ட வாறறிக.

இலயித்த

தத்திதியி லென்னி னழியா தவையழிவ

தத்திதியு மாதியுமா மங்கு

(2)

ஏ - து. உ - ம். ஏ - னின். இனிச் சற்காரியவாதத்தின் அவ்வக்காரியங்கள் தத்த முதற்காரணத்தொடுங்கு மெனவே கோடலின் உலகிற்கு முதற்காரணமாகிய மூலப்பகுதி வாசுதேவனுருவாகலான் உலகம் அவன்மாட்டொடுங்கு மென்றலே அமைவுடைத் தன்றி முதற்காரணத்தின் வேறாய நிமித்தகாரணமெனக்கொண்ட சங்காரருத்தாவின் மாட்டொடுங்கு மென்றல் பொருந்தாதென்ப பாஞ்சராத்திரிகள் கூறுங்கடாவை யாசங்கித்து ‘ஒடுங்கின சங்காரத்தின்’ எனவும் ‘இலயித்த தன்னில்’ எனவுங் கூறிப்போர்த குறிப்பே துவை வலியுறுத்துத னுதலிற்று. இ - ள். இலயித்தது அத்திதியில் என்னின். ஏ - து. உலக மொடுங்கியது அந்த மூலப்பகுதி வடிவாய் நிதிகருத்தாவின் கணென்பையாயின், — அவை அழியாது. ஏ - து. நீ அங்ஙனங் கொள்ளினும் மூலப்பகுதிக்கு மேலுள்ள புவ

னங்கள் அதனால் வியாபிக்கப்படாமையிற் கீழுள்ள ஏகதேச மாத்திரையே ஆண்டொடுங்குவதன்றி மாயாகாரியத்தொகுதி முழுவதும் ஆண்டொடுங்காது. அற்றேல், மாயாகாரியத்தொகுதி முழுவதும் யாண்டொடுங்குவதெனின்,—அத்திதியும் ஆதியும் ஆம் அங்கு அழிவது. எ-து. அந்தத் திதிக்கடவுளும் படைப்புக்கடவுளும் தோன்றுதற்குக் காரணமாகிய அச்சங்காரக் கடவுளிடத்தே அவ்விருவரோடுங்கூட அழிவதாம் அத்தொகுதி. எ-று.

இவ் வெண்பாவினைச் “செய்யுட்க ளோசை சிதையுங்கா லீரளபு—மையப்பா டுன்றி யடையுமா—மைதீரொற், நின்றியுஞ் செய்யுட் கெடினொற்றை யுண்டாக்கு — குன்றுமே லொற்றளபுங் கொள்” என்பதுபோல இரண்டதிகாரணப் பொருள்படுமாறு இரு தொடராக வைத்துரையாக்காற் பொருளியைப்புடாமை யறிக.

இலயித்த வென்னும் பெயரெச்சம் தன்னென்னும் இடப் பெயரோடு முடிந்தது.

இலயித்ததென்றது ஏதுப்பொருண்மை யுணரநின்ற பெயர். இலயித்ததெனச் சற்காரியவாதங் கூறவே இலயித்த வவத்தையின் அவ்வக் காரியசத்தி சமுகமாய்ச் சூக்குமமாய் நிற்பதொன் றுண்டு. அதுவே முதற்காரணமெனப் பிரபஞ்சத்திற்கு முதற்காரணமாகிய மாயை யுண்மையும் பெறப்பட்டது.

ஆவென்பது முதனிலைத்தொழிற்பெயர். வேண்டு மெனச் செயப்படுபொருளைச் செய்ததுபோலக் கூறினார்.

அவை தொகுதி; அஃறிணைப் பன்மைப்பெய ரென்பார்க்கு அழியாது அழிவதென்னும் ஒருமைகளோடியையாமையும் உத்தா மாகாமையு முணர்க.

திதியும் ஆதியும் ஆகுபெயர். ஆமங்கு பெயரெச்சமுடிபு.

இரணியகருப்ப மதத்தையும் மறுத்தற்பொருட்டுப் படைப்புக் கடவுளையும் உடன்கூறினார்.

நிமித்தகாரணனாகிய முதல்வன் உலகிற்கு முதற்காரண னல்லனாயினும் முதற்காரணமாகிய மாயைக்கு ஆதாரமாய் நின்ற வின், உலகம் ஆண்டொடுங்கி ஆண்டுகின்று தோன்றுதல் அமையு மென்பது வருகின்ற வெண்பாவிற் பெறப்படும்

வித்துண்டா மூல முளைத்தவா தாரகமா
மத்தன்ற ணிற்ற லவர்வினையால்—வித்தகமாம்
வேட்டுவன மப்புழுப்போல் வேண்டுருவைத் தான்
கூட்டானே மண்போற் குளிர்த்து. (3) [கொடுத்துக்

எ-து. உ-ம். எ-னின். உலகத் தனக்கு முதற்காரணமாகிய மாயையி னொடுங்குவதன்றி நிமித்தகாரணன் ஒருவனுண்டெனக் கொள்ளினும் அவன்மாட் டொடுங்கு மென்றல் பொருந்தாமையின், யாது யாண்டொடுங்கும் அஃததனிலுற்பத்தியாம் என்னும் அவிகா பாவத்தான் மாயையினொடுங்கிய உலகத்தை மாயையே தோற்று விக்கும் இதற்கோ ரிறைவன் வேண்டா எனச் சாங்கியநூலார் மதம்பற்றி நிகழுங்கடாவை யாசங்கித்து உள்ளதற்குச் செய்வோ ரின்றிச் செய்வினையின்மையின் என்னு மேதுவை வலியுறுத்து தனு தலிற்று.

இ-ள். மண்போல் குளிர்த்து வித்து உண்டா மூலம் முளைத்தவா தாரகம் ஆம் அத்தன் தாள் நின்றல் அவர் வினையால் வித்தகம் ஆம். எ-து. மாயையும் உலகமும் வித்தம் அங்குர மும் போலுமாகலின் வித்துக்கு ஆதாரமாகிய நிலம் குளிர்த்தவழி அதன்கண் வித்துள்ளதாக அதனினின்றும் அங்குரத் தோன்றிய வாறுபோல மேலவெண்பாவின் இலயித்தது என்றதனாற் பெறப் பட்ட மாயை தனக்காதாரமாய் நின்று தோற்றுவிக்கும் இறைவ னது சத்தியின்க ணுள்ளதாய் நின்றலால் அச்சத்தி சங்கற்பித்த வழி அவரவர் வினைக்கீடாக அவ்வக்காரியங்களை அவ்வவ்வியல்பிற்

பிறழாமற் பயக்குஞ் சதுரப்பாடுடைத்தாம்: அல்லுழி உடைத்தன்று. நிலங்குளிர்த்தவழி அதன்கட் கிடந்தன்றி வித்து முளையைத் தோற்றுவாறுபோலும். ஆகலான், மாயையினொடுங்கித் தோன்றிய உலகம் அதற்காதாரமாய் நின்ற இறைவன் சத்தியினொடுங்கித் தோன்றியதேயாம். ஏ - று.

ஆகலானென்பது முதல் குறிப்பெச்சம். இது கிழங்கினின்றும் தோன்றிய தாமரையைப் பங்கயமென்பதனுமறிக. வழிநூலாசிரியர் “உயிரவை யொடுங்கிப் பின்னு முதிப்பதெ னான்பால்.” ஏ-ம். “உலகவ னுருவிற் றேன்றி யொடுங்கிடும்.” ஏ-ம். (சித்தி-1-32; 1-48) ஒதியதூஉம், உலகவ னுருவிற் றேன்றி யொடுங்குமாறு வாதுளாகமத்தில் வகுத்தோதியதூஉம் இவ்வியல்பு நோக்கி யென்க. இஃதறியாதார் இன்னோன்னவற்றைத் தத்தமக்கு வேண்டிய வாறே யுரைப்ப.

உவமவினை பொருளினும் பொருளடை உவமையினுஞ் சென்றியையும்.

உண்டாகவெனச் சற்காரியத்தை வலியுறுத்துதல், வித்தில் வழி நிலத்தினின்றும் அங்குரத் தோன்றாதவாறு போல, மாயையில் வழிப் பிரமத்தினின்றும் உலகத் தோன்றாதெனப் பரிணாமவாதிகளையும், மாயை அநிர்வசனமென்னும் மாயாவாதிகளையும், வித்துநில னும்போலென்றதான் மாயை முதல்வனின் வேறுபொருளன் றென்னுஞ் சிவாத்துவிதசைவர் பாஞ்சராத்திரிகளையும், மறுத்த வாறாயிற்று.

முதல்வன் பலவேறு வகைப்படச் சங்கற்பித்தவா றென்னை? என்னுங்கடாவை யாசங்கித்து, அவர் வினையா லென்றார்.

வித்தகம் விசித்திரமென் றுரைப்பினு மமையும்.

அற்றேல், தன்வயத்தானன்றி வினைவயத்தாற் றேற்றுவிப் பான் இறைவ னாகா னெனின்:—

வேட்டுவன் ஆம் அப்புழுப்போல் வேண்டு உருவைத் தான் கொடுத்துக் கூட்டானே. எ-து. வேட்டுவனாலை விரும்பும் புழு விற்கு வேட்டுவன் விரும்பிய வடிவினைக் கொடுக்குமாறு போல, இறைவனும் அவரவர் வேண்டு முருவினைக்கொடுத்து அவ்வினைக் குத் தக்க பயன்களையுங் கூட்டுவனாகலான்; அதுகொண்டு சுதந்திரத் திற் கிழுக்கென்னை. எ-று.

ஆகலான் அதுகொண்டு சுதந்திரத்திற் கிழுக்கென்னை யென்பது குறிப்பெச்சம்.

போல் அசை. குளிர்ந்தவழியென்பது குளிர்ந்தெனத் திரிந்து நின்றது.

நிற்றலினென்னும் ஐந்தாவது விகாரத்தாற்றொக்கது. ஏகாரம் எதிர்மறை.

நோக்காது நோக்கி நோடித்தன்றே காலத்திற்
ருக்காது நின்றுளத்திற் கண்டிறைவ— னுக்காதே
கண்ட நனவுணர்விற் கண்ட கனவுணரக்
கண்டவனி லிற்றின்றாங் கட்டு.

(4)

எ-து. உ-ம். எ-னின். மேலையுதாரணத்திற்கூறியவாற்றான் உலகிற்கு முதற்கடவுள் உண்டெனக்கொள்ளினும் அவன் படைப்பு முதலியன தொழில் செய்வானாயின் விகாரமெய்தி அதனிற் பந்த முறுவா எனென்னுமவர் மதம்பற்றி நிகழுங் கடாவை யாசங்கித்து ஏதுவை வலியுறுத்துதலுதலிற்று. இ-ள் இறைவன். எ-து. முதல்வன்,— காலத்தில் தாக்காது நின்று. எ-து. இறப்பு நிகழ்வு எதிர்வு முதலியனவாய் வேறுபட்டு எல்லாத்தொழிலுஞ்செய்துந் தனக்கு விகாரமின்றி நிற்குங் காலம்போல விகாரப்படாது நின்று, —ஆக்காதே கண்டு. எ-து. பிரபஞ்சத்தைக் கரணத்தாற்படையாது சங்கற்பமாத்திரத்தானே படைத்து,—நோக்காது நோக்கி நோடி த்து. எ-து. அவ்வாறே காவாது காத்து அழியாதழித்தலால்,

—இன்று ஆம் கட்டு. ஏ - து. இவ்வமலனுக்கும் பந்தமின்றாதல்,—
உளத்தில் கண்டநனவு உணர்வில் கண்ட கனவு உணரக்கண்டவ
னில் இற்று. ஏ - து. கற்றதூற் சொல்லும் பொருளும் உள்ளத்
திற் றேன்றுங்கால் உள்ளம் அவற்றிற் றெடக்குண்ணாதவாறு
போலும்; கனவின்கட் கண்டவற்றைப் புறத்து விடயங்களை யறிந்து
வந்த நனவுணர்வின் கண்ணே விளங்க வறித்தவன் அப்பொழுது
அவற்றிற் றெடக்குண்ணாதவாறு போலு மித்தன்மைத்து. ஏ - று.

எனவே, இஃகிவ்வாறாக வென்றெண்ணுதலாகிய சங்கற்ப
மாத்திரையாற் செய்வதூஉம், காரணத்தாற் செய்வதூஉமென
வினைமுதல் இருவகைப்படு மென்பதூஉம் காரணத்தானன்றிச் செய்ய
மாட்டாத குயவன் முதலியோர் சங்கற்பமாத்திரையாற் செய்யு
முதல்வனுக்கு வினைமுதலாதற் பொதுமைபற்றி, ஒரு புடையுவமை
யாதலன்றி முற்றுவமையாதல் செல்லாமையானும், சங்கற்ப மாத்
திரையாற் செய்யுஞ் செய்திக்குக் கட்டுண்டன் முதலிய குற்றங்கள்
பகைப் பொருளாகலானும் அவை ஆண்டுளவாதற்கோ ரியைபின்
றென்பதூஉம் கூறி ஏதுவை வலியுறுத்தவாறு காண்க.

ஆக்குதல் படைத்தல்; காண்டலும் அது. நோக்குதல் காத்
தல்; நொடித்தல் அழித்தல்; அது “நொடித்தான் மலை” என்
பதனுமறிக.

ஆக்காது நோக்காது என்றமையால், நொடியாதென்பது வரு
வித்துரைக்கப்பட்டது. நொடித்தலானென்பது நொடித்தெனத்
திரிந்தது.

அன்றே அசை; அநாதியே யெனினு மமையும்.

இன்மூன்றும் உவமவுருபுகள்.

உளத்தி னென்பதற்குச் சங்கற்பத்தாலென் றுரைப்பினுமமை
யும்.

இன்றுங்கட்டு என்பது ‘‘அருங்கேடன்’’ குறள்-210. என்பது
போல நின்றது.

இரண்டாமதிகரணம் முடிந்தது.

முன்றமதிகரணம்.

இனிச் சங்காரமே முதலென்றது.

எ-து. மே-ள். எ-னின். 'ஒடுங்கின சங்காரத்தினல்ல துற்பத்தியில்லை' எனவே சங்காரகருத்தா உலகிற்கு முதற்கடவு ளென்பது போந்ததாயினும் தேர் முதலாயின பலர்கூடிச் செய்யக் காண்டலின் அவற்றினும் அதிவிசித்திரமான உலகத்திற்கு மற்று மத்தன்மையராய முதற்கடவுளர் உண்டெனக் கோடும் என்னும் அநேகேசுவராதிகண் முதலியோர்மதம்பற்றி நிகழுங்கடாவை யாசங் கித்து 'அந்தமாதி' என்னுஞ் சூத்திரக்கூற்றைக் கண்ணழித்து ரைத்து மேற்கோட னுதலிற்று. இ-ள். சங்காரகருத்தா ஒரு வனே உலகிற்கு முதற்கடவு ளென்றது. எ-று.

சங்காரம் ஆகுபெயர். ஏனையோர் முதல்வராகாரெனப் பிரித் தமையின் ஏகாரம் பிரிநிலக்கண் வந்தது.

சுட்டுணர்வாகிய பிரபஞ்சஞ் சுட்டுணர்வின்றி நின்ற சங்காரத் தின் வழி யல்லது சுதந்திரமின்றி நின்றலான்.

எ-து. ஏது. எ-னின். அதற்குப் பிரமாணமென்னை? யென்னுங் கடாவை யாசங்கித்து மேற்கோளைச் சாதித்தனுதலிற்று. இ-ள். ஒன்றொன்றாய்ச் சுட்டியறிவதாகிய உருவும் அருவுமென்றிருவேறு வகைப்பட்ட பிரபஞ்சம் அவ்வாறு சுட்டியறிதலின்றி எவ்வுலகும் ஒன்று யறிந்துநின்ற சங்காரகருத்தாலின்வழிப் பரதந்திரமாய் நிற்பதல்லது தனக்கெனச் சுதந்திரமுடைத்தாய் நிற்பதன்றாக லாற், சங்காரகாரண னொருவனே உலகிற்கு முதற்கடவுளன்றி ஏனையோர் முதற்கடவுள ரல்லரென மேற்கொண்டது. எ-று. பிரபஞ்சத்திற்குச் சுதந்திரமின்மையுஞ் சங்காரகாரணனுக்குச் சுதந் திர முண்மையும் ஏதுமுகத்தாற்காட்டுவார், சுட்டுணர்வாகியபிரபஞ்ச

மெனவும், சுட்டுணர்வின்றிநின்றசங்காரமெனவும் ஈரிடத்தும் உடம் பொடுபுணர்த் தோதினார். சுட்டுணர்வுடையதனைச் சுட்டுணர்வென்றது உபசாரம்.

ஈண்டுப் பிரபஞ்சமென்றது சேதனப் பிரபஞ்சத்தை; பிரி நிலையேகாரத்தான் விலக்குதற்குரியது அதுவேயாகலின்.

தேர்முதலாயின பலராற் செய்யப்படினும் அப்பலரும் ஒரு வனேவல்வழி நின்றே செய்ப வாகலானும், வேதத்துட் காரண வாக்கியங்களிற் சுட்டுணர்வினராகிய காராயணன் இரணியகருப்பன் இத்திரன் அங்கி சூரியன் முதலியோரைக் காரணமென்றது குயவன் போல் அவாந்தர காரணமாதல் பற்றியே யாகலின், அவையெல்லாம் ஆகுபெயராற் சங்காரகாரணனாகிய முதற்கடவுளையே யுணர்த்தி நிற்குமாகலானும், செய்தஞ் செய்வித்தும் எல்லாத்தொழிற்கும் வினைமுதலாய் நிற்கு முதற்கடவுள் சங்காரகருத்தா வொருவனே யென்பது கருத்து.

ஒன்றலா வொன்ற லுளதாகி நின்றவா

ரென்றலா வொன்றிலவை யீரூத — லொன்றலா

வீரே முதலதனி னீரலா வொன்றுபல

வாரே தோழம்பாது மங்கு.

(5)

எ-து. உ-ம். எ-னின். அங்ஙனமாயினும் சுட்டுணர்வாகிய பிரபஞ்சம் பலவாயினாற்போலச் சுட்டுணர்வின்றிநின்ற சங்காரமும் பலவுளவெனக் கோடும்; ஒன்றே யென்றற்குப் பிரமாண மென்ன? யென்னுங்கடாவை யாசங்கித்து ஏதுவை வலியுறுத்துத னுசலிற்று. இ-ள். அவை. எ-து. சேதனப்பிரபஞ்சத்தொகுதி, — ஒன்று அலா ஒன்றால். எ-து. உருவும் அருவுமென்னும் அவ்விருகூற்றுப் பிரபஞ் சத்துள் ஒன்றல்லாத ஒப்பற்ற பரம்பொருளாலே, — உளது ஆகி நின்றவாறு. எ-து. சிருட்டிப்பட்டுத் திதிப்பட்டவாரே, — ஒன்று

அலா ஒன்றில் ஈராதல். எ-து. அந்தப்பரம்பொருளின்கண்ணே சங்கராப்படுதலால்,— ஒன்று அலா ஈரே முதல். எ-து. அச்சங்காக்கடவுளொருவனே உலகிற்கு முதற்கடவுள். அற்றேல், இவ்வாறு முத்தொழிற்படுஞ் சேதனப்பிரபஞ்சம் வீடுபெற்றவழிச் சுட்டுணர்வின்றிச் சிவசமமாமென வேதத்தும் ஆகமத்தும் ஒதுதலின், அவ்வழி அவையும் முதற்கடவுளா மென்றற்கு இழுக்கென்ன? யெனின்;—அதனில் ஈறு அலா ஒன்று. எ-து. அப்பரம்பொருள் போல் அழிவின்றி நித்தமாய் சேதனப்பிரபஞ்சம்,—அங்கு. எ-து. வீடுபெற்றின்கண்ணும்,—பலவாறே தொழும்பு ஆகும். எ-து. பலவாற்றானும் பரம்பொருளுக்கு அடிமையாம். எ-து.

இது சொற்பொருட்பின்வருநிலை.

காரியப்பிரபஞ்சஞ் சடமாகலானும், சேதனப்பிரபஞ்சம் அவிச்சையாற் கட்டுந்துச் சுட்டுணர்விற்குய் நின்றலானும், இவற்றைத் தொழிற்படுத்தற்கு இவற்றின் வேராய் ஒருமுதற்கடவுளுண் டென்பது பெற்றும். பெறவே, பிரபஞ்சம் விசித்திரகாரியமாய்க் காணப்படுதலின் இவ்வாறு நடாத்தும் முதற்கடவுள் முற்றுணர்வும் அளாவிலாற்றலும் பேரருளுஞ் சுதந்திரமும் முதலிய நிரதிசய குணங்களுடைய னென்பதூஉம் பெறப்பட்டது: படவே, இத்தன்மையனாகிய முதற்கடவு னொருவனே அமையுமாகலின், வேறு மத்தன்மையருண்டெனக் கொள்ளின் மிகையென்னுங் குற்றமாம். அல்லதூஉம், இலக்கணத்துள் ஒருவாற்றானும் வேற்றுமையில்வழி இலக்கியம் பலவாதல் செல்லாதென்னுங் கருத்தால், ஒன்றலா வொன்று என வரையறுத்தோதினார்.

ஈரே முதலென்றது முடிந்தது முடித்தல். ஈறு ஆகுபெயர்.

இறந்தது தழீஇய வெச்சவும்மை விகரத்தாற் றொக்கது.

பலவாறாவன: இருணங்கியவழியுங் கண்ணுக்குக் காட்சி ஞாயிற்றை யின்றியமையாதவாறு போல, மலநீங்கியமுத்தி நிலையினும் ஆன்மாவுக்கு அறிவு வியஞ்சுகமாய் உடனின்றறிவிக்கு முதல்

வீனையின்றியமையாதவாறும், கண் படிசும் ஆகாயம்போலச் சார்ந்த தன் வண்ணமாயன்றி முதல்வன் போலத் தனித்துநிற்கு மியல்பில் லாதவாறும், முதல்வன்போல் ஐத்தொழிற்கும் வீணமுதலாமுரிமையின்றிச் சிவாநுபவமொன்றினுக்கே யுரித்தாயவாறும், சமவியாபகமாயினும் முதல்வனை கோக்கத் தூலவறிவாகலான் விளக்கொளியுட்கண்ணொளிபோல முதல்வனின் வியாப்பிமாயன்றி நில்லாதவாறும் முதலாயின.

அற்றேல், முத்திலையின் ஆன்மாச் சிவமாமென்னுஞ் சுருதிக்குப் பொருளென்னை? யெனின்; அஃது உண்மையதி காரத்துட் பெறப்படும். இதனே சிவசமவாதி, சங்கிராந்தவாதி, உற்பத்திவாதி, ஆவேசவாதி மதங்களும் மறுக்கப்பட்டன.

பதியுண்மைக்குப் பிரமாணங்கூறுவார் மலத்துளதாம் எனப் புனருற்பத்திக் கேதுக் கூறுமுகத்தான் மலத்துண்மைக்குப் பிரமாணமும் உடன் கூறினார். அதனை ஈண்டு வேறே ரதிகரணமாக வைத்துரையாராயினார்; அதிகரணத்திற்குரிய ஐயப்பாடு முதலியன வெல்லாஞ் சகசமலத் துணராநென அதனிலக்கணங் கூறும்வழிப் பெறப்படுதலால், ஈண்டு மிகைபட வேறேதல் வேண்டாமையின்.

இச் சூத்திரத் ததிகரணங்களாற் போந்த தொகைப்பொருளாவது :—தோற்றக்கேடுகளதுண்மை காட்சி முதலிய அளவைகளான் அறிய வாராமையிற் பிரபஞ்சம் நித்தப்பொருளேயாம். அன்றித் தோன்றி யழியுமெனக் கொள்ளினும், இல்பொருள் தத் தஞ்சார்பிற் றேன்றி நின்றழிதல் இயற்கையென வமையும்; செயற்கை யென்றற்கு ஒரேது வின்மையின். மற்றுள் பொருளாயின், அதுவே யமையும் இறைவன் வேண்டா; இரண்டுள்பொருள் கோடல் மிகையாகலின். வேண்டுமாயினும், மாயோன் முதலிய கடவுளரில் ஒருவனை யமையும்; அவரையொழித்துச் சங்காரகருத்தா முதற்கடவுளென்றதற்குப் பிரமாணமென்னை? பிரமாணமுண்டா

யினும். அதிவிசித்திரமாய் பிரபஞ்சம் ஒருவனாற்செய்தல் கூடாமை யின், மற்றும் அவ்வியல்பினராய் முதற்கடவுளர் உளராதல் வேண் டும் என உலோகாயதர் மீமாஞ்சகர் புத்தர் சமணர் சாங்கியர் பாஞ்ராத்நிரிகள் அகேகேசுவாதிகண் மதம்பற்றிப் பூருவபக்க நிகழ்ந்தவழி அவரை மறுத்துச் சித்தார்த்தஞ்செய்து முதற்கடவுள் துண்மை பொதுவகையானுஞ் சிறப்புவகையானுங் கருதலளவை யின் வைத்துணர்த்தியவாறென உணர்க. இவ்வாறு சூத்திரர் தோறும் உணர்த்துரைத்துக்கொள்க.

முன்னுமதிகரணம்முடிந்தது.

முதற்கூத்திரம் முடிந்தது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவஞானபோதம் — சிற்றுரை.

பொதுவியல்பு — பிரமாணவியல்.

இரண்டாங்குத்திரம்.

—ஸ்ரீ மாதவச்சிவஞானயோகிகள்

பொதுவியல்பு - பிரமாணவியல்

இரண்டாஞ்சுத்திரம்.

அவையே தானே யாயிரு வினையிற்
போக்கு வரவு புரிய வாணையி
னீக்க மின்றி நிற்கு மன்றே.

எ-து. சூ-ம். எ-னின். புனருற்பவம் வருமாறுணர்த்து
தனுதலிற்று.

எ-து. க-ரை. எ-னின். சூத்திரக் கருத்துணர்த்துத னுத
லிற்று.

இ-ள். உலகம் ஒடுங்கிய னினின்றும் மீள வுளதாமாற்றை வகுத்
துணர்த்து முகத்தானே துணைக்காரண முதலியன இவ்வழி இறை
வன் உலகிற்கு நிமித்தகாரண னாதல் சாலுமாறு யாங்ஙனம்?
என்னுங் கடாவை யாசங்கித்து அவற்ற துண்மைக்குப் பிரமாண
முணர்த்துத னுதலிற்று இச்சூத்திரம். எ-று.

சூத்திர வியையும் இதனானே விளங்கும்.

ஒடுங்கி யுளதா மென்றவழி ஒடுங்கிய னினின்றும் மீள வுளதாவது
எவ்வாறென்று அவாய் நின்றவின், அவ்வவாய்நிலை பற்றிப் புனரும்
பவமே ஈண்டுக் கூறப்பட்டது.

இச்சூத்திரத்தின் பிண்டப் பொழிப்பு. மேலைச் சூத்திரத்து
எடுத்துக்கொண்ட சங்கார காரணனாகிய முதல்வன் கலப்பினால்
உடலின் உயிர்போல் அவ்வுயிர்களேயாய், பொருட்டன்மையாற்
கண்ணின் அருக்கன்போல் அவற்றின் வேறுமாய், உயிர்க்கு உயிரா

தற்றன்மையாற் கண்ணொளியின் ஆன்மபோதம் போல் உடனுமாய்
நின்று, ஆணை யென்னும் பரியாயப் பெயருடைய தனது சிற்சத்தி
யான் வரும் இருவினைகளான் அவை இறத்தல் பிறத்தல்களைப் புரி
யும் வண்ணம் அவ்வாணையிற் பிரிப்பின்றிச் சமவேதமாய் நிற்பன்.
எ-று.

அவையே தானே யாயென்பதனை இரட்டுற மொழிந்துகொண்
டுரைக்க. இக்கருத்தேபற்றி “உலகெலா மாகி வேறு யுடனுமாய்”
(சித்தி-சூ. 2-1.) என்றார் வழிநூலாசிரியரும்.

மேலைச்சூத்திரத்தின் ‘அந்தமாதி’ என்புழி விகாரத்தாற்
றொக்க பிரிநில யேகாரத்தான் விலக்கப்பட்டு நின்ற சேதனப்பிர
பஞ்சத்தை ஈண்டு அவையெனச் சுட்டிக் கூறினார்.

‘ஒடுங்கியுளதாம்’ என்றதற்கேற்ப ஈண்டும் போக்கினை முற்
கூறினார்.

புரிதல் - எப்பொழுதும் மேற்கோடல்.

ஆணையி னென்பது சிங்கநோக்காய் இருவினை யென்பதனோடும்
நீக்கமின்றி யென்பதனோடும் இயைந்து பொருடந்து நின்றது.
ஆண்டு இன்னுருபு, முன்னர் ஏதுப்பொருட்கண்ணும், பின்னர் நீக்
கப்பொருட்கண்ணுமாய், நின்றது. இன்னென்பது சாரியையெனக்
கொண்டு ஈரிடத்தும் ஏற்கு முருபுகள் விரித்துரைத்தலு மொன்று.

அன்றே அசை; அநாதியே இவ்வாறு நிற்குமெனினுமமையும்.
ஆய்ப் புரிய நிற்கு மெனவே, அச்செயல்க ளெல்லாம் முதல்வன்
காரணத்தானன்றிச் சங்கற்பமாதிரத்தாற் செய்வெனப்பது பெறப்
பட்டது.

இதனானே மேல் ‘அந்தம்’ என்று உத்தேசமா யெடுத்துக்
கொண்ட முதல்வனுக்கு இலக்கணங் கூறியவாறு மாயிற்று. இது
தடத்தலக்கண மெனப்படும் பொதுவியல்பு.

ஆணையினிருவினையினெனவே, தனது சிற்சத்தி துணைக்காரணம்; இருவினையும் அதன்வழித்தாய துணைக்காரணம். இருவினையினெனவே அதற்குப் பற்றுக்கோடுண் டென்பதூஉம் பெற்றுமாகலின், அது முதற்காரணமென்பதூஉம் இருவினையிற் போக்கு வரவு புரிய வெனவே ஒடுங்கியின் மீள வுளதாங்கால் இருவினைகட் கேற்பப் பலவேறு வகைப்பட்டு விரியு மென்பதூஉம் போந்தவாறு காண்க.

இதனுள் அவையே தானேயாய் என்பதோ ரதிகாரணம்; ஆணையினிருவினையின் என்பதோ ரதிகாரணம்; போக்கு வரவு புரிய என்பதோ ரதிகாரணம்; ஆணையினீக்கமின்றி நிற்கு மன்றே என்பதோ ரதிகாரணம்; ஆக நான்குற்றது இச்சூத்திர மெனக்கொள்க.

முதலதிகாரம்.

ஈண்டு இவ்வானமாக்கள் பலவும் முதல்வன் றானையிற் நிற்கும் என்றது.

எ - து. மே - ள். எ - னின். மேன் முதற்கடவுளல்லவென விலக்கப்பட்டு நின்ற சேதனப் பிரபஞ்சமும் முதல்வனும் பொன்னும் பணியும்போல் அபேதமோ, இருளும் வெளியும்போற் பேதமோ, சொல்லும் பொருளும்போற் பேதாபேதமோ என்னுமையப் பாட்டின்கண் அம்மூன்றனுள் ஒரோவொன்றே பற்றி அவ்வம்மதத்தார் கூறும் கடாவை யாசங்கித்துச் சூத்திரத்தின் முதற்கூற்றைக் கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோட னுதலிற்று. இ - ள். வெ - டை.

ஈண்டும் இரட்டுற மொழிந்துகொள்க.

இதனானே, ஒருவிடயத்தைக் காணுங்கால் ஆன்மபோதம் கண்ணொளியெனத் தானென வேறின்றி உடனாய் நின்று காணுமாறு போல, முதல்வன் புனருற்பவஞ் செய்யுங்கால் உயிர்களோடு உடனாய் நின்று செய்வ நென்பதூஉம் பெறப்பட்டது.

அத்துவிதமென்ற சொல்லானே ஏகமென்னில் ஏகமென்று சுட்டுவதுண்மையின் அத்துவிதமென்ற சொல்லே அந்நியநாத்தியை யுணர்த்துமாயிட்டு.

எ-து. ஏது. எ-னின். முதல்வன் அவ்வாறு மூவகையு மாய் நிற்பனென்றற்குப் பிரமாண மென்னை? என்னுங் கடாவை யாசங்கித்து மேற்கோளைச் சாதித்தனுதலிற்று.

இ-ள். அத்துவிதமென்ற சொல்லின் நகரம் இன்மை அன்மை மறுதலை என்னுமுப்பொரு ளுணர்த்துமன்றே அவற்றுள்! இன்மைப் பொருள்பற்றி அத்துவிதமென்ற மொழிமாத்திரையானே ஒரு பொருளென்றல் பொருத்தமுடைத்தெனின், — தானே தன்னை யொன்றெனக் கருதல் வேண்டாமையின் அவ்வாறு கருதும்பொருள் வேறுண்டென்பது பெறப்படுதலானும், எண்ணுப்பெயர் மேல் வந்த நகரம் அன்மைப்பொருண்மாத்திரையே யுணர்த்திப் பொதுமை யினிற்பதன்றி ஏனைச்சொற்களின்மேல் வந்த நகரம்போல இன்மை மறுதலைப்பொருள்களை யுணர்த்துதல் வழக்கின்க ணின்மையின் அத்துவிதமென்கின்ற மொழிதானே பிறிதுகாரணம் வேண்டாது வேறின்மையையுணர்த்தி நிற்குமாகலானும், ஈண்டிவ்வான்மாக்கள் பலவும் முதல்வன் ருனேயாய் நிற்குமென மேற்கொண்டது. எ-று.

ஆகலா னென்பதற்கு ஆயிட்டென்பது அக்கால வழக்குப் போலும்; அற்றுகலினன்றே “நீயோ செய்யாய் நிண்மலனாயிட்டு” (இருபா இருபது) என்றார் வழிநூலாசிரியரும்; இனி “மழைபெய்து குள நிறைத்தது” என்புழிப்போல ஆயிடலாலென்பது ஆயிட்டெனத் திரிந்த தென்றலு மொன்று.

எண்ணும்மை விரித்துரைக்க.

வேறின்றி உடனாதல் பெறப்படவே, பொருண்மையாற் பேத மென்பது உம் கலப்பினால் அபேத மென்பது உந் தாமே போதரு மென்பது கருத்து.

கட்டு முறுப்புங் கரணமுங் கோண்டுள்ள
மிட்டதோடு பேரழைக்க வேன்னென்றாங்—கோட்டி
யவனுளமா கீல்லா னுளமவனா மாட்டா
தவனுளமா யல்லனுமா மங்கு. (6)

எ-து. உ-ம். எ-னின். ஒருபொருள் மூவகை யியல்பையுடைத்
தாதல் யாங்ஙனம்? என்னுங் கடாவை யாசங்கித்து அவற்றுள்
அவையே யாதலை உவமை முகத்தான் வவியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ-ள். உள்ளம் கட்டும் உறுப்பும் கரணமுங் கொண்டு. எ-து.
உயிர் கரம்பு முதலியவற்றாற் பிணிக்கப்படும் உடம்பினையும் ஐம்
பொறி முதலிய கருவிகளையுங் கைக்கொண்டு நின்று,—இட்டது
ஒருபேர் அழைக்க என் என்றாங்கு. எ-து. சாத்தா! கொற்றா! என
உடம்பிற் கிட்டபெயராற் பிற ரழைத்தவழித் தான் என்னை யென
வந்து நின்றல் காண்டு மன்றே! இருவர் கை கோத்து நின்றுழியும்
அவருள் அழைக்கப்பட்டோனே யன்றி என்னோன் என்னை யென் றல்
உலகத்தின்மையின் அவ்வாறன்றி உடம்பின் பெயரான் அழைத்த
வழி உயிர் என்னென்றற்குக் காரணம் பிறிதோ ராற்றாற் பெறப்
படாமையின் அருத்தாபத்தி யளவையானே அவ்வுயிர் உடம்பெனத்
தானென வேற்றுமை யின்றி அபேதமாய் நின்றல் பெற்றும்; அது
போல,— ஒட்டி. எ-து. முதல்வன் உயிர்களின் அபேதமாய்
ஒட்டி நிற்போனும்,—அங்கு அவன் உளம் ஆகில்லான் உளம் அவனா
மாட்டாது அவன் உளம் ஆய் அல்லனும் ஆம். எ-து. அவ்வா
றொட்டியவழி உயிர் உயிரே, உடம்பு உடம்பே, உயிர் உடம்பா
யொழியாது, உடம்பு உயிராகமாட்டாது, அவ்வாறாயினும், உயிர்
உடம்பாயும் அதனின் வேறாய் நிற்கும். உடம்பு அங்ஙன நில்லாது;
அதுபோல முதல்வன் முதல்வனே, உயிர் உயிரே; முதல்வன்
உயிராயொழியான், உயிர் முதல்வனாகமாட்டாது. அவ்வாறாயினும்
முதல்வன் உயிராயும் அதனின் வேறாய் நிற்பன். உயிர் அங்ஙன
நில்லாது. எ-து.

‘அவனுளமாகில்லா னுளமவனுமாட்டா தவனுளமா யல்லனு மாமங்கு’ என்றது ஒன்றையும் ஒன்றன்மைக்கு அதுபவங்காட்டிய வாறு.

உறுப்பு ஆகுபெயர். எவனென்பது என்னென மரீஇயிற்று. ஒட்டியென்பது பெயர்; வினையெச்சமாகக் கொள்ளிற் சிறப்பும்மை விரித்துரைக்க.

ஒட்டுதல் பொருந்தாதல் அங்கு அதுபோல.

ஒன்றென்ற தோன்றேகா ணேன்றே பதிபசுவா
மோன்றென்ற நீபாசத் தோடுகாகா—ணேன்றின்று
லக்கரங்க ளின்று மகர வுயிரின்றே
லிக்கிரமத் தென்னு மிருக்கு. (7)

எ - து. உ - ம். எ - னின். வேதத்துள் அத்துவிதமென்ற தூஉமன்றி ஏகமெனவு மோதுதலின் அதற்கு மறுதலையாய் உயிர்க ளோ டொட்டி நிற்பனெனப் பேதப்படக் கூறுவதென்னை? என்னுங் கடாவை யாசங்கித்து அச்சொற்குத் தாற்பரியங் கூறுமுகத்தால் தானேயாதலை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ-ள். இருக்கு ஒன்று என்றது ஒன்றே காண். எ-து. வேதம் ஒன்றென்றதற்குப்பொருள் ஒன்றென்பதேயாம்; வேறு பொருள் படாது, — ஒன்றே பதி. எ - து. அதற்குத் தாற்பரியம் பதிப் பொரு ளொன்றே; இரண்டில்லை யென்பதாம்,—ஒன்று என்ற நீ பசுவாம். எ - து. இஃதரியாது ஒன்றென்று சொல்லுகின்ற நீ அப் பதிப்பொருளின்வேருயபசுவென் றறிவாயாக. (பதியுஞ் சேதன மாக யானுஞ்சேதனமாக என்னைப் பசுவென்றதென்னை? யெனின்) —பாசத்தோடு உளைகாண் எ-து. நீ மலத்தோடு கட்டுற்று நின்ற யாகவிற் பசுவெனப்பட்டனை. அற்றேல், இவ்வாறு வேற்றுமை கூறிற் பிரம மில்லையாயின் ஒரு பொருளுமில்லை யென்னும் வேதத்

திற்குத் தாற்பரிய மென்னை யெனின், — அகரவுயிர் இன்றேல் அக்கரங்கள் இன்று ஆம் இக்கிரமத்து ஒன்று இன்று என்னும். எ - து. அகரவுயி ரில்லையாயின் அக்கரங்க ளில்லையா மென்னும் இம்முறைபற்றி வேதம் பிரமப்பொருள் இல்லையாயின் ஒரு பொருளு மில்லை யென்றோதும் அத்தனை. எ - று.

‘ஒன்றின்ற லக்கரங்க ளின்ற மகர வுயிரின்றே லிக்கிரமத் தென்னும்’ என்றது வேறுகியும் வேறன்மைக்கு அதுபவங்காட்டிய வாறு.

இக்கிரமத்தாலென உருபு விரித்துரைக்க. இன்றென்னு மொருமை அப்பண்பின்மே னின்றது. காணென்பதனை மேலே கூட்டுக. ஆல் அசை.

பண்ணையு மோசையும் போலப் பழமதுவு
மெண்ணுஞ் சுவையும்போ லெங்குமா — மண்ணு
ளத்துவித மாத வருமறைக ளொன்றென்ன
தத்துவித மென்றறையு மாங்கு. (8)

எ - து. உ - ம். எ - னின். வேதம் ஏகமாய பிரமத்தை ஏக மென்றொழியாது பிரமம் அத்துவித மெனவும் ஒரோரிடங்களின் ஒதுதலின் அத்துவிதம் இருபொருட்கண்ண தென்பார்க்கு ஏகமாய பிரமத்தை அத்துவித மென்றல் பொருந்தாதாய் முடியும் என்னுங் கடாவை யாசங்கித்து அதனை கீர்கு முகத்தானே அவையே தானே யாதலை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ - ள். பண்ணையும் ஓசையும் போலப் பழமதுவும் என்னும் சுவையும்போல் எங்கும் ஆம் அண்ணல் தாள் அத்துவிதம் ஆதல். எ - து. பண்ணும் அதனின் வேறன்ற யெண்ணப்படும் இசையும் போலவும், பழமும் அதனின் வேறன்ற யெண்ணப்படுஞ் சுவையும்

போலவும் யாங்கணும் வியாபகமாய் முதல்வன் நிருவருள் உயிர்களின் வேற்றுமையின்றி நிற்பதாகலான்,— அரு மறைகள் ஒன்று என்னாது அத்துவிதம் என்று ஆங்கு அறையும். ஏ - து. வேதங்கள் ஏகமென்னாது பிரமம் அத்துவிதம் என்று அவ்விடங்களிற்கூறும். ஏ - று.

'ஆண்டுப் பிரமம் அத்துவித மென்றது, பிரமம் உயிர்களின் வேற்றுமையின்றி நிற்கு மென்னும் பொருட்டாகலான், அஃது ஏக மென்பதோடு முரணுமாதில்லை யென்பதாம்.

பண்ணை யென்னும் ஐகாரம் பகுதிப்பொருள் விசுதி. பண்பாலைப்பண் முதலாயின.

எங்குமா மண்ணு ளென விசேடித்தது, குண குணிகள்போல் உடனாயும், அவ்வாறுடனாகாமைக்கு அதுபவங்காட்டியவாறு. வியாபிய வியாபகமாத லொப்புமை மாத்திரையேபற்றிக் குணகுணிகளை உவமை கூறினாரென்பது.

அரக்கோடு சேர்த்தி யணைத்தவக் கற்போ
உருக்கி யுடங்கியைந்து நின்று—பிரிப்பின்றித்
தானே யுலகாந் தமியே னுளம்புகுதல்
யானே யுலகென்ப னின்றி.

(9)

ஏ - து. உ - ம். ஏ - னின். இங்ஙனம் வெவ்வேறுவமை யெடுத்துக்காட்டின் அநேகாந்த வாதமா மென்னுங் கடாவை யாசங்கித்து அஃதாகாமை உவமை முகத்தான் விளக்கி மூன்றினையும் ஒருங்கே வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ - ள். உருக்கி அரக்கோடு சேர்த்தி அணைத்த அக்கற்போல் உடங்கு இயைந்து நின்று பிரிப்பு இன்றித் தானே உலகு ஆம். ஏ - து. அரக்கை யுருக்கி அதனோடு சேர்த்து அணைத்த கற்பொடி

அவ்வாக்கினே டொன்றாய் ஒருங்கியைந்து நீக்க மின்றி நின்றூற் போல, முதல்வன் உயிர்களின் ஒருங்கு கூடி நின்று நீக்கமின்றி உடனாகலால், தானேயாம், உலகேயாம்; தானே உலகேயாம். அந் நேல், வாமதேவமுனிவன் முதலியோர் யானேயுலகெல்லா மாயினேன் எனக் கூறுதலானும், சர்வஞ்ஞானேத்தரத்தில் யானே யெல்லாமாய் அல்லனுமாய் உடனுமாய் நின்றேன் என்று உயிர்கண் மேல் வைத்தோதுதலானும், உயிர்களும் இவ்விலக்கணத்தனவா வான் செல்லும்போலு மெனின்,—தமியேன் உளம் புகுதல் யானே உலகு என்பன் இன்று. ஏ - து. அம்முதல்வன் பாசக் கூட்டத்தி னீங்கித் தனியாய் நின்ற என்னகத்துச் சோகம் பாவனையாற் புகுந்து வேற்றுமை யின்றித்தோன்றலான், யானேயுலகெல்லா மென்பேனா யினேன் இம்முத்தி காலத்து. ஆகலின், அதுபற்றி உயிர்களும் அவ்வாருவான் சேறலின்று. ஏ - று.

அதுபற்றி உயிர்களும் அவ்வாருவான் சேறலின் நென்பது குறிப்பெச்சம்.

இவ்வொற்றுமை பற்றி யன்றே அருச்சுனற்குக் கீதை நூல் செவியறிவுறுத்த கண்ணன் யானே யுலகெல்லா மாயினே னென் றதூஉம், முதல்வனது விச்சவருபத்தைத் தான் காட்டியதூஉம், 'ஏனையவற்றைக் கைவிட்டு என்னையே வழிபடுக' வென்றதூஉம், அதனை உறுதியாகக்கொண்ட அருச்சுனன் அவன் கூறிய கருத்து நோக்கிச் சாங்காறுஞ் சிவபூசை செய்ததூஉம், கண்ணன்மேலிட்ட போதுகள் முதல்வன் நிருமுடிமேற் கண்டதூஉ மென்க. கண்ணன் உபமன்னியமுனிபாற் சிவதீக்கை யுற்றுத் தன்னையுந் தலைவனையு முணர்ந்தோ னாகலிற் சிவோகம் பாவனையைத் தலைப்பட்டோனாத லறிக.

கலப்பாய் நின்றலான் உலகேயா மென்பார் உடங்கியைந்து என வும், பொருட்டன்மையால் வேறு நின்றலால் தானேயா மென்பார் நின்று எனவும், உயிர்க்குயிராய் நின்றலால் தானே யுலகா மென்பார் பிரிப்பின்றி எனவுங் கூறினார்.

சுண்டும் இரட்டுற மொழிந்துகொண் டுரைக்க.

இன்றியென்னுஞ் செய்தெனெச்சக்குறிப்பு மழைபெய்து குள
நிறைந்தது என்புழிப்போலக் காரணகாரியப்பொருட்டாய் நின்றது.

இவ்வதிகரணத்தானே பேதமென்றும் அபேதமென்றும்
பேதாபேதமென்றும் பிணங்குஞ் சமயிகளை யெல்லாம் மறுத்து அம்
மூவகையியல்புந் தன்கட் டோன்ற நிற்கும் அத்துவிதத்துண்மை
எதுக்களானும் உவமைகளானும் உணர்த்தியவாறு. புடைநூலாசிரி
யரும் இவ்வதிகரணப் பொருளேபற்றி “ புறச்சமயத் தவர்க்கிரு
ளாய்—தெரிக்கலுற்றும் ” (சிவப்-7 செய்.) என வகுத்தோதினார்.

முதலதிகரணம் முடிந்தது.

இரண்டாமதிகரணம்.

இனி, இவ்வான்மாக்களுக்கு இருவினை முதல்வனான
பின் வரும் என்றது.

எ - து. மே - ள். எ - னின், முதல்வன் அவ்வாறு உயிர்
களோடியைந்து நின்று புனருற்பவஞ்செய்யுங்கால், உலகத்துக்குப்
போல் அவனுக்குத் துணைக்காரண முதலியன வேண்டப்படுமோ?
படாவோ? என்னும் ஐயப்பாட்டின்கண் முதல்வனது சுதந்திரத்
திற்கும் அளவிலாற்றற்கும் இழுக்காய் முடியுமாகலின், அவனுக்கு
அவை வேண்டப்படா எனப் பரிணாமவாதிகள் கூறுங் கடாவை
யாசங்கித்துச் சூத்திரத்தின் இரண்டாங் கூற்றைக் கண்ணழித்
துரைத்து மேற்கோட னுதலிற்று. இ - ள். வெ - டை.

ஈண்டு இருவினையென்றது முற்பிறவிகளி னீட்டப்பட்டமாயை யீற் கட்டுப்பட்டுக் கிடந்த புண்ணிய பாவங்களை யென்க; எனவே, மாயையினுண்மையும்பெறப்பட்டது. இவை வேண்டப்படுதல்பற்றி முதல்வன் சுதந்திரத்திற்கு இழுக்கில்லை யென்பார், “முதல்வனானையின்வரும்” என்றார்.

ஒரு நகரியைக் காப்பான் பாடிகாவலிட்டாங்கு அவை அவன் தாக்கினை யாகலான்.

எ - து. ஏது. எ - னின். ஆனையே யமையும், இருவினை யெற்றுக்கு? என்னுங்கடாவை யாசங்கித்து மேற்கோளைச் சாதித்த னுதவிற்து.

• இ - ள். ஒரு பட்டணத்தைப் புரக்கும் வேந்தன் பாடி காவற்றொழிலைக் களைக ணுவா னொருவன் மாட்டு வைத்தாற் போல எல்லாவறிவு முதன்மையதுக்கிரகங்களுடைய அம் முதல் வன் புனருற்பவத்தைச் செய்வதாகிய தனதானையை அவ்விரு வினைகண்மாட்டு வைத்து நடாத்துதலே முறையாகலான், இனியிவ்வான்மாக்களுக்கு இருவினை முதல்வ னானையின் வரும் என மேற் கொண்டது. எ - று.

முதல்வன் செய்யுஞ் செய்தியெல்லாம் உலகத்தோடொப்ப விசுவனவாகவின் ஈண்டைக்கு அரசன்செய்தி உவமையாயிற்று.

பாடிகாவலாவது களைகணுவானொருவனைக்கொண்டு வேந்தன் செயல்விப்பதொரு தண்டத்தொழில் விசேடம். அது, “கோடி காவ னைக் கூறாத நாளெலாம் — பாடி காவலிற் பட்டுக் கழியுமே” (திருநா : திருக்குறள்) என்னுந் திருப்பாட்டானுமறிக. இஃதறியா தார் தத்தமக்கு வேண்டிய வாறெல்லா முறைப்ப.

உள்ளதே தோற்ற வ்யிரணையு மவ்வுடலி
 னுள்ளதா முற்செய்வினை யுள்ளடைவே —வள்ளலவன்
 செய்பவர் செய்திப் பயன்வினைக்குஞ் செய்யேபோற்
 செய்வன் செயலணையா சென்று. (10)

எ-து உ-ம். எ-னின். வினை உண்டென்பதற்கும், அதுவே உயிர்க்குப்பயனாய் வருமென்றற்கும், மேல் வினை யேறுமாற்றிற்கும் அது முதல்வினை யின்றியமையாமைக்கும் பிரமாணமென்னை? யென்னுங் கடாவை யாசங்கித்து ஏதுவை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ-ள். உள்ளதே தோற்ற. எ-து. இல்லது தோன்றாதென்பது மேற்கூறிப் போந்தமையான் முன் உள்ளதாய புண்ணியபாவ மென்னும் இருகூற்றுச் சஞ்சிதவினையே தன் பயனாகிய இன்பத்தன்பங்கிலையும் அவை நுகர்தற்குரிய நிலைக்களமாகிய உடம்பினையுஞ் தோற்றுவிப்ப, —உயிர் அவ்வுடலின் அணையும். எ-து. அவ்வின்பத்துன்ப நுகர்ச்சி சடத்துக்குக் கூடாமையிற் சித்தாகிய உயிரே அவ்வுடம்பிற் பொருத்தி அவற்றையதுபவிக்கும். முன்வினையை ஈண்டதுபவித்தொழிந்தால் மேலைக்கு வினையுண்டாமாறி யாங்ஙன? மெனின்;—முன் செய் வினை உள் அடைவே உள்ளதாம் எ-து. முன் செய்த வினை அதுபவித்தற் கேதுவான மூறைமையிலே மேலைக்கு வினையுளதாம். அற்றேல், அவ்வினையே பயனாக வருமெனவமையும், முதல்வன் எற்றுக்? கெனின்;—செய்பவர் செய்திப் பயன் வினைக்குஞ் செய்யேபோல் எ-து. உழவர் செய்யுங் தொழிற்குத் தக்க பயனை விளைநிலம் விளைவிப்பதன்றி அத்தொழி ருணை விளைவிக்கமாட்டாததுபோல, —வள்ளலவன் செய்வன். எ-து உணவும் வித்துமாய்த் தொன்று தொட்டு வரும் அவ்வினைகளை வள்ளலாகிய முதல்வனே அவ்வுயிர்க்குக் கூட்டுவன், —செயல் சென்று அணையா. எ-து. அவ்வாறன்றி வினை தானே உயிர்க்குப் பயனாய் வந்து பொருத்த மாட்டாது. எ-று.

வள்ளலென்றார், தற்பயன் குறியாதது “வேண்டுவார் வேண்முய” (திருநாவு-தே: மறைக்கா) வாறே நல்கும் அருளுடைமை கோக்கி.

உள்ளடைவு உள்ளுதற் கேதுவாகிய அடைவென விரியும். ஏகாரம் ஏழாவதன் பொருட்கண் வந்தது. உள்ளுதல் ஈண்டநுப வித்தல்: அதற்கேதுவாகிய முறைமையாவன அநுபவித்தற்குத் துணைக்காரணமாகிய-விருப்பு வெறுப்புக்கள். அவற்றின்க ணுண்டாமாறு முன்னர்க் காட்டும்.

மேல் முதல்வனுக்கு வினை வேண்டப்படு மென்பதற்கு அர சனை யுவமை கூறினார்; ஈண்டு வினை முதல்வனை யின்றியமையா தென்பது உணர்த்துதற்கு உழவுதொழிலை யுவமை கூறினாரெனக் கொள்க.

அவ்வினையைச் செய்தவனின் லவ்வினைஞர் தாஞ்சென்றங்
கவ்வினையைக் காந்த பசாசம்போ—லவ்வினையைப்
பேராம லாட்டும் பிரானி னுகராரே
லார்தா மறிந்தனைப்பா ராங்கு.

(11)

எ-து. உ-ம். எ-னின். இருவினை சடமாகலிற் சென் றணையமாட்டா வாயினும் உயிர்கள் சேதன மாகலின் அவையே அவற்றது பயனை யறிந்து எடுத்துக்கொண்டு துகரும் வள்ளல் என்றுக்கு? என்னும் கடாவை யாசங்கித்து அதனை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ-ள். காந்த பசாசம்போல். எ-து. ஒருவனெடுத்து. கேரோக்கப் பிடித்தவழி இரும்பினை வலித்துக்கொள்ளுங் காந்தம் போல,—அவ்வினையைப் பேராமல் ஊட்டும் பிரானின். எ-து. அவ்வினைப்பயன்களைப் பிறழாமல் துகர்விக்கும் முதல்வனால்,—அவ்

வினோதர் தாம். எ-து. அவ்வினைகளைச் செய்யும் ஆன்மாக்கடாம்,—
—அவ்வினையைச் செய்வதனில் சென்று அவ்வினையை நுகாரோல்
ஆர் தாம் அறிந்து அணைப்பார். எ-து. அவற்றைச் செய்தற்கு
நிலைக்களமாகிய உடம்பின்கட் பொருந்தி அவற்றது பயனை அநுப
விப்பர்; அவ்வாறு நுபவியாராயின், வேறே எவர்தாம் அவற்றை
யறிந்து கூட்டுவார்,—ஆங்கு. எ-து. அறிவுஞ் சுதந்திரமு மின்றி
மலத்தின் மறைப்புண்டு கிடக்கும் அப்பெத்தகாலத்து. எ-று.

ஒருவரு மில்லை யென்பதாம்.

ஆன்மாக்களுக்குத் தமக்கென அறிவின்மையானும், வினை
சடமாகலானும், “மாயை தாரகமா மத்தன்றா ணிற்றல்” எனப்போங்
தமையானும், முதல்வனை அறிந்தணைப்பெனென்பாரிசேடவளவை
கூறுவார், “பிரானி னுகாராரே லார்தா மறிந்தணைப்பா” ரென்றார்.

இது சொற்பொருட்பின்வருநிலை.

நெல்லிற் குமியு நிகழ்செம்பி னிற்களிம்புஞ்

சொல்லிற் புதிதன்று தொன்மையே—வல்லி

மலகன்ம மன்றுளவாம் வள்ளலாற் பொன்வா

ளலர்சோகஞ் செய்கமலத் தாம்.

(12)

எ-து. உ-ம். எ-னின். அவ்வினை ஆதியோ? அநாதியோ?
ஆதியெனின். முன்பில்லது இடையே தொன்று மென்பது சற்கா
ரியவாதத்துக் கேலாது, அநாதியெனின்; ஒருவர் கூட்ட வேண்
டுவதில்லை யென்னுங் கடாவை யாசங்கித்து அதனை வலியுறுத்
துத னுதலிற்று.

இ-ள். நெல்லிற்கு உமியும் நிகழ்செம்பினில் களிம்பும் சொல்
லின் புதிது அன்று தொன்மையே. எ-து. நெல்லின்க னுமியும்
செம்பின்கட் களிம்பும் எக்காலத் துளவாயின வென்று ஆராய்ந்து
சொல்லுங்கால் அந்நெல்லுஞ் செம்பும் உளவாயின வன்றே உள்ளன

வன்றி இடையே வந்தனவல்ல; அதுபோல,—வல்லி மலகன்மம் அன்று உளவாம் எ-து. மாயை மலம் கன்மமென்னு மும்மலங் களும் அநாதியே யுள்ளனவாம்,—கமலத்து அலர் சோகம் பொன் வாள் செய் வள்ளலால் ஆம். எ-து. முன்னேயுள்ளதாய தாம ரைப்பூ அலர்தலும் கூம்புதலும் ஞாயிற்றினாற் செய்யப்படுமாறு போல அவை தத்தங் காரியங்களைச் செய்தல் முதல்வனாலேயாம். எ-து.

இஃதெடுத்துக்காட்டுவமை.

புதிதன்றென்பதனைத் தனித்தனிக் கூட்டுக.

தொன்மையி னுள்ளவற்றைத் தொன்மை என்றுபசரித்தார்.

ஏகாரம் பிரிநிலக்கண் வந்தது.

மாயை இறைவனுக்குப் பரிக்கிரகசத்தியாகலின், வல்லி யென்றார்.

வினைக்குத் தொன்மை கூறுவார் இனம்பற்றி மாயைமலங் களுக்குத் தொன்மை கூறினார்.

மூலமலத்தின் காரியம் மோகம் மத முதலாயின. இருவினையின்காரியம் இன்பத்துன்ப முதலாயின. மாயையின் காரியம் தருகாண முதலாயின. வள்ளலாலா மெனவே திரோதான சத்தியது உண்மையும் பெற்றும். அது பாகம் வருவித்தற் பொருட்டு மலத்தின்வழி நின்று மோக முதலியவற்றைத் தொழிற்படுத்துவ தாகிய சிவசங்கற்பத்திற் கேதுவாதல்பற்றி மலமென்றுபசரித்துக் கூறப் படும். இவ்வாறு மல கன்ம மாயை திரோதானம் மாயாகாரிய மென்னும் ஐவகைப் பாசமும் கண்டுகொள்க.

இவற்றுண் மாயை சுத்தமாயை ஆசுத்தமாயை யென்றிரு வகைப்படும். இவ்விரண்டனுட் சுத்தமாயையின் காரியமே அசுத்த

மாயை யென்பாரும், சுத்தமாயைபோல அசுத்தமாயையும் அநாதியேயா மென்பாரும் எனப் பலதிறத்தர் ஆசிரியர். இனி, முதல்வனது கிரியாசத்தியே சுத்தமாயை யெனப்படுமென்பாருமுளர் அது முதல்வனுக்குத் தாதான்மியசத்தி யாகலிற் பரிக்கிரகசத்தியாகிய சுத்தமாயையாதல் யாண்டையதென் றெழுநூற் சுத்தமாயையினின்றும் பஞ்சகலைகளும் நால்வகை வாக்குஞ் சிவதத்துவ மைந்துஞ் சுத்த காலமுதற் சுத்தநில மீரூகிய முப்பத்தொன்றுந் தோன்றும். அசுத்த மாயையினின்றும் அசுத்தகாலமுதல் அசுத்தநில மீரூகிய முப்பத்தொரு தத்துவங்களுந் தோன்றும். இந்தத் தத்துவங்க ளெல்லாம் பொதுவுஞ் சிறப்பும் பொதுச்சிறப்புமெனத் தனித்தனி மூவகைப்பட்டு உயிர்கடோமும் வெவ்வே றுளவாம்.

கன்மமும் “நாசோற்பத்தி பண்ணிவரு மாதலா லநாதி” (சிவப்பிர. பொது. 16 நண்ணியிடு) என்பதுபற்றிப் பிரபஞ்சம் போலப்பிரவாகாநாதி யென்பாரும் “ஏக னனேக னிருள்கரும மாயை யிரண்-டாகவிவை யாறா தியில்.” (திருவருட்பயன்-52) எ-ம். “ஆணவ முதலன் லதுபோற் கருமமும்” எ-ம் ஒப்ப வோதுதல் பற்றி மூவகை வினைக்கும் முதற்காரணமாய் மூலகன்ம மொன்று அநாதிரித்தமாயுண்டென்பாருமென்று இருதிற் றத்த ராசிரியரென்க. இவ்வினையீட்டப்படுங்கால், மந்திர முதலிய அத்துவாக்க ளிடமாக மனம் வாக்குக் காயமென்னும் மூன்றனுட்ப்பட்டு, தூலகன்மமாய் ஆகாமியமெனப் பெயர் பெற்று, பின்னர்ப் பக்குவமாங்காறுஞ் சூக் குமகன்மமாய்ப் புத்திதத்துவம் பற்றுக்கோடாக மாயையிற் கிடந்து சாதி ஆயுப் போகமென்னும் மூன்றற்கு மேதுவாய் முறையே சனகர் தாரகம் போக்கியம் என்னு மூவகைத்தாய், அபூருவம் சஞ்சிதம் புண்ணியபாவ மென்னும் பரியாயப்பெயர் பெற்று, பின்னர்ப் பயன்படுங்கால் ஆதிதைவிகம் ஆத்தியான்மிகம் ஆதிபௌதிகம் என்னு முத்திறத்தாற் பலதிறப்பட்டு, பிராரத்தமெனப் பெயர்பெறும். ஆதிபௌதிகமாவது சடம் வாயிலாக வருவது. ஆத்தியான்மிக மாவது சடத்தோடு கூடிய சேதனம் வாயிலாக வருவது. ஆதிதை

விகமாவது ஒரு வாயிலானன்றித் தெய்வந்தானே காரணமாக வருவது. இன்னும் இவ்வினைகள் உலகம் வைதிகம் அத்தியான்மிகம் அதிமார்க்கம் மாந்திரம் என்று ஐவகைப்பட்டு ஒன்றற்கொன்று ஏற்றமுடைத்தாய், முறையே நிவிர்த்தி முதலிய பஞ்சக்லைகளினடங்கி, அசுத்தம் மிச்சிரம் சுத்தமெனப்படும் போகங்களைப் பயப்பிக்கு மென்றறிக.

இரண்டாமதிகரணமுடிந்தது.

மூன்றாமதிகரணம்.

இனி, இவ்வான்மாக்கள் மாறிப் பிறந்து வருமென்றது.

எ - து. மே - ள். எ - னின். புனருற்பவம் சடத்துக்கன்றிச் சித்துக்கு முளதாயி னன்றே முற்செய்வினையே ஈண்டைக்கு வருமென மேற்கூறியதமையும் அஃதுண்டோ? இல்லையோ? என்னுமையப்பாட்டின்கட் குடமுடைந்தவழிக் குடாகாயம் ஆகாயத்தோடு கூடுமாறுபோல உடம்பு நீங்கியவழி உயிர் பிரமத்தோடு கூடுமென்னுஞ் சுருதிபற்றி இறந்தவுயிர் மீளப் பிறப்பதில்லையெனக் கிரீடாப் பிரமவாதிகள் கூறுங் கடாவை யாசங்கித்துச் சூத்திரத்தின் மூன்றாங்கூற்றைக் கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோடனுதலிற்று

இ-ள். வெ - படை.

வருதல் தொன்றுதொட் டவ்வாறுதல்.

மாறுதல் ஈண்டிறத்தலென்பது 'போக்குவரவுபுரிய' என்னுமூலத்தானும், ஏது வுதாரணங்களோடு உளதாகிய இயைபானுமுணர்க. இஃதுணராதது அச்ச வேறுபடுத லென்றுரைப்பாருமுளர். அஃதீண்டைக் கியாது மியையாமை யுணர்க.

தோற்றமு மீறும் உள்ளதற் கல்லது உளதாத லின்மையான்.

எ - று. ஏது. எ - னின். அதற்குப் பிரமாண மென்னை? யென்னுங் கடாவை யாசங்கித்து மேற்கோளைச் சாதித்த னுத லிற்று.

இ - ள். உற்பத்தியும் காசமுந் தொடர்ச்சியாயுள்ள பொருட்கன்றி எனைப் பொருட்கு உற்பத்தி கூடாமையான் இனி இவ்வான்மாக்களே மாறிப் பிறந்துவருமென மேற்கொண்டது. எ - று.

தோற்றமும் ஈறு மென்னு மும்மைகளை எதிரது தழீஇயின வாகக் கோடலிற் றொடர்ச்சியா யென்பது போந்தவா றறிக. உள தாதல் ஈண்டுத் தோன்றுதல்.

இனி, இவ்வாறன்றிக் குடாகாய வுவமையேபற்றி இருவினை யான் வரும் புனருற்பவம் உயிரின்பொருட்டுச் சிவத்துக்கே யாமெ னச் சிவாத்துவிதிகள் கூறுங் கடாவை யாசங்கித்து மூலப்பகுதி யிற்றோன்றும் புத்திதத்துவத்திற்கே அதுவெனச் சாங்கியர் கூறுங் கடாவை யாசங்கித்து மேற்கோட னுதலிற்று, இவ்வதிகாரண மெனக்கொண்டு தோற்றமும் ஈறும் அவ்வுரிமையுள்ள தற்கேயன்றி எனையவற்றிற்கு உளதாதலின்மை யான் இவ்வான்மாக்களே மாறிப் பிறந்துவருமென மேற்கொண்டதென் றுரைப்பினுமாம். இப் பொருட்கு உரிமையென்பது அவாய்நிலையான் வந்தது.

உளதாத லென்னும் ஒருமை தோற்ற வீறுகளோடு தனித்தனி சென்றியையும்.

ஆன்மாக்களே யென்னும் பிரிநில யேகாரம் விகாரத்தாற் றொக்கது.

இனி, மாயாவாதி முதலியோர் மதத்தை மறுத்தற் பொருட்டு மேற்கொண்ட தென்பாரு முளர். அத்துவிதமென்ற சொல்லானே அவரை மறுத்து ஆன்மாக்களைப் பெறுவித்தமையின் ஈண்டவர்தம் பற்றிக் கடா நிகழ்தற்கோ ரியைபின்மை யுணர்க.

கண்ட நனைவக் கனவுணர்விற றுன்மறந்து
விண்படர்ந்தத் தூடு வினையினாற்—கண்ணெவிகேட்
டுள்ளதே தோற்ற வுளமணுவாய்ச் சென்றுமனந்
தள்ள விழுங்கருவிற றுன். (13)

எ - து. உ - ம். எ - னின். புனருற்பவமாங்காற்படும் இயல்புகளுணர்ந்தி அதனை வலியுறுத்துத னுதலிற்று. கண் செவிகெட்டு உள்ளதே தோற்ற உளம் அத்துடு விண்படர்ந்து கண்ட நனைவக் கனவு உணர்வில் தான் மறந்து மனம் தள்ள வினையினால் அணுவாய்ச் சென்று கருவில் விழுந்தான் எனக் கொண்டுக்கூட்டுக.

இ - ள். கண் செவி கெட்டு உள்ளதே தோற்ற. எ - து. கண் செவி முதலிய உறுப்புக்களையுடைய இவ்வுடம்பு கெட்டவழித் தனக்குக் கேட்கின்றிப் படைப்புக்காலந் தொடங்கிச் சங்காரகாலமளவும் நிலைபெற்றுள்ளதாகிய சூக்குமதேகம் பூதசாரவுடம்பு முதலிய மனவாய்க் காரியப்பட, —உளம் அத்துடு விண்படர்ந்த. எ - து. உயிரானது அப்பூதசார முதலிய உடம்பின்கட் பொருத்தித் துறக்க நிரயங்களிற் சென்றதுபலித்து, பின்னர், —கண்ட நனைவக் கனவு உணர்வின் தான் மறந்து. எ - து. கனவின் கட் கண்டவற்றைக் கணக்காணுங்காலத்து மறந்து அறிவு வேறுபட்டாற்போல, முன்னேக் கண் செவி கெட்டவாறும் உள்ளதே தோற்ற அத்துடு விண்படர்ந்தவாறும் ஆண்டதுபலித்த வாறுமாகிய இன்னொன்னவற்றை மறந்து அறிவு வேறுபட்டு, —மனந் தள்ள வினையினால் அணுவாய்ச் சென்று கருவில் விழும் தான். எ - து. முன்னுடம்பு இறக்குங்கால் அடுத்த வினை காட்டுங் கதி நிமித்தம்பற்றி உயிர் அவாவமாறு

மனஞ்செலுத்துதலான் அக்கதிக்கட் சேறற்கேதுவாய் எஞ்சினின்ற புண்ணிய பாவசேடத்தாற் சூக்குமதேக மாத்திரையாய்ச் சென்று அம்மனந் தள்ளிய கதிக்கு அமைந்த அக்கருவின்கட்படும். ஏ - று.

இன் உவமவுருபு. தான் அசை. மறத்தற்குச் செயப்படு பொருள் அவாய்நிலையான் வந்தது.

விண்படர்ந்தென்னும் உபலக்ஷணத்தால் நிரயம்படர்ந் தென்பதூஉம் பெறுதும் படர்ந்தெனக் காரியத்தைக் காரணமாக உபசரித்தார்.

அத்துடென்புழி அன்சாரியை விகாரத்தாற்றெடுக்கது. பொருந்தி யென்பது சொல்லெச்சம். வினை ஆகுபெயர்.

உடம்பு நீங்கிப் போங்கால் முதற்கட் கெடுவன கண்ணுஞ் செவியுமாகவின், அச்சிறப்புநோக்கிக் கண் செவி கெட்டென்றுபசரித்தார். கெட்டவழி யென்பது கெட்டெனத் திரிந்து நின்றது.

ஐம்பெரும் பூதத்தின் காரியமெனப்பட்ட தூலவுடம்ப சூக்குமவுடம்பின் காரிய மாமாறென்ன? யென்னும் ஐயநீக்குதற்கு உள் ளதே தோற்ற வென்றார்.

ஏகாந் தேற்றம்.

ஆகாய முதலிய தூலபூதங்கள் சத்தமுதலிய சூக்குமபூதங்களின் காரியமாதலின், அதுபற்றியே தன்மாத்திரை மயமாகிய சூக்குமவுடம்பிற் றேன்றுவதாய தூலவுடம்பு ஐம்பெரும் பூதமய மெனப்பட்டதன்றிப் பிறிதில்ல யென்பது “பூதஞ் சரீரம்போனற் புரியட்ட ரூபந் தானே, யாதஞ் சரீரமாகி” ஏ-ம். (சித்தி-சூத்-3, செய்-36) “சூக்கும வடிவே தென்னிற் தூலகா ரணம தாகும்.” ஏ - ம். (சித்தி-சூத்-4, செய்-10) “தூலமா முருவினுக்குச் சூக்கும முதல்.” ஏ - ம். (சித்தி-சூத்-2, செய்-50) “மாறியிவ் வருவ

மெல்லாம் வருவதெங் கேளின் றென்னிற், கூறிய சூக்கு மத்தாம்.” (சித்தி-சூத்-2, செய்-47) “விதிப்படி. சூக்கு மத்தே யுருவரும்.” எ - ம். (சித்தி-சூத்-2, செய்-49) “மனாதிதரு முடல்” எ - ம். (சித்தி-சூத்-11, செய்-3) வழி நூலாசிரியரும் இவ்வாறே கூறிய வாறு காண்க. இஃதறியாதார் தத்தமக்கு வேண்டியவாறே யுரைப்ப. அது தோன்றுங்கால் “காலமுற்று - நீக்கிட மரம்பின் வேரோர் நீண்மர நிகழ்த்து.” மாறுபோலச் (சித்தி-சூத்-2, செய்-48) சூக்குமவுடம்பு கெடாது நிற்பத் தூலவுடம்பு “வேறொரு சூறியா மாறம் வீரசங் கிலியுமா” தல்போல (சித்தி-சூத்-2, செய்-47) வினைக்கீடாக அச்ச வேறுபட்டு “மதிக்கெழு கலைகள் போல வரு வது போவதாம்.” என்பதூஉம் (சித்தி-சூத்-2, செய்-49) வழிநூ லாசிரியர் கூறியவாற்றா னறிக.

அணு சூக்குமவுடம்பு.

தள்ள தள்ளுதலானென்க.

அக்கருவிலெனச் சுட்டுவருவிக்க.

தான் அசை.

உள்ளதே தோற்றவென்றதனால் உடற்றிரிவும், விண்படர்ந் தென்றதனால் இடத்திரிவும், கண்ட கனவைக் கனவுணர் விறுந்ந மறந்தென்றதனால் அறிவுத்திரிவும் பெறப்பட்டன.

உள்ளதே தோற்றவென்றதனால் புதிது புதிதாய்த் தோன்று தல் பற்றிச் சற்காரியவாதத்திற்கு இழுக்கின்மையும், அத்தாடு விண்படர்ந்தெனவும் அணுவாய்ச் சென்று கருவில் விழுமெனவுந் கூறியதனால் போக்கு வரவு பற்றி வியாபகத்துக்கு இழுக்கின்மை யும், வினைச்சேடத்தாலென்றதனால் துறக்க நாகங்களின் அறுபவித் தொழிந்தமைபற்றிப் புனருற்பவ காரணத்திற்கு இழுக்கின்மையும் மனத்தள்ள வென்றதனால் அஃதெஞ்சுதற்கேதுவுந் காட்டியவாறு.

வேதத்துட் கூறப்படும் பஞ்சாக்கினி வித்தையின் இயல் புணர்த்துவார் கண் செவி கெட்டவழி விண் படர்த்து மறத்தணு

வாய்ச் சென்று கருவில்விழு மென்றார். பஞ்சாக்கினிவித்தையி
னியல்பு நீலகண்டபாடியத்திற் காண்க.

மறந்து விண்படர்ந்தெனக் கூட்டியுரைப்பாருமுளர். துறக்க
நிரயங்களிற் படர்ந்து அதுபவிப்புழி அறிவுதிரியாமை புராணங்க
ளுட் காண்க.

அரவுதன் றோலரிவு மக்கனவும் வேறு
பரகாயம் போய்வரும்ப் பண்பும்—பரவிற்
குடாகாய வாகாயக் கூத்தாட்டா மென்ப
தடாதுள்ளம் போமா றது.

(14)

எ-து. உ-ம். ஏ-னின். உயிர்க்குப் புனருற்பவமாகா
மைக்கு வாதிகளான் எடுத்துக் காட்டப்படுங் குடாகாய வாகாயவு
வமைக்குப் பொருள்கறி மேலதனை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ-ள். அரவு தன் தோல் உரிவும் அக்கனவும் பரகாயம்
போய்வரும் அப் பண்பும் பரவில் வேறு. எ-து. கண் செவி
கெட்ட வழி உள்ளதே தோற்ற அத்துடு விண் படர்தற்குப் பாம்பு
தோலுரித்துப் புதிதொருதோல் போர்த்துச் சேறலும், புருடன்
கனவுடம்பினீங்கிக் கனவுடம்பிற் சேறலும், யோகிகள் தம்முடம்பு
நீங்கிப் பரகாயத்திற் சென்று மீடலு மாகிய இவ்வவமைகள் மிக்கு
வழங்குதற்கண் இவற்றிற்கு மாறாக, குடாகாய ஆகாயக் கூத்தாட்டு
ஆம் என்பது அடாது. எ-து. குடவாகாயங் குடமுடைந்தவழி
ஆகாயத்தோடு கூடுமாறு போல்வதோர் கூத்தாட்டாமென்று நீ
கூறுதல் பொருந்தாது,—உள்ளம் போம் ஆறு அது. எ-து. குட்
குமவுடம்பு விட்டுப் போமாற்றிற்கே அவ்வவமையாகலான். எ-து.

எனவே, உடல்விட்டுப் போமாற்றிற்கு இவ்விருவகையுவமை
களும் ஆகமங்களிற் கூறுதலின், அவை தம்முண் முரணாத

வாறு, அரவுதன்றே லுரிவு முதலியன தூலவுடல் விட்டுப் போமாற்றிற்கும், குடாகாய வுவமை சூக்கும வுடம்புவிட்டுப் போமாற்றிற்கு மெனக் கோடல் பொருத்தமுடைமையின், அவ் வேறுபாடுணராத குடாகாய வுவமையுந் தூலவுடம்பு விட்டுப் போமாற்றிற்கே போலுமென மலையற்கவென மேலதனை வலியுறுத்தவாறு காண்க.

மேலெவண்பாவில் “கண்ட நனவைக் கனவுணர்வீர் றுன் மறந்து” என்றது அறிவு வேறுபடு முறைமைக்கு எடுத்துக் காட்டியதெனவும், ஈண்டு அக்கனவு மென்றது, அதனையே உடல் வேறுபடு முறைமைக்கு எடுத்துக்காட்டிய தெனவுந் தெரிந்து கொள்க.

பரவு முதனிலைத் தொழிற்பெயர். இவ்ஹருபு தொழினிகழ்ச்சிக்கண் வந்த ஏழாவது.

பரவுதல் எல்லார்க்கும் புலனாமாறு மிக்கு நிகழ்தல்.

ஈண்டு உள்ளமென்றது சூக்குமவுடம்பை.

போமாற்றிற் கென்னும் நான்காவது விகாரத்தாற் றெருக்கது; “ஐந்தவித்தா னுற்றல்” (திருக்குற-25) என்புழிப்போல.

குளவாம்பல் குளாம்பலென மரீஇயினுற்போலக் குடவாகாயங் குடாகாயமென மரீஇயிற்று.

ஆகாயக் கூத்தாட்டென்பது உவமத்தொகை. இதனை உம்மைத் தொகையாகக்கொண்டு குடாகாய வாகாயமுங் கூத்தாட்டும் போலென்றுரைப்பாரு முளர்.

முன்றமுதிகரணமுடிந்தது.

நான்காமதிகாணம்.

இனி நீக்கமின்றி நிற்கு மன்றே யென்றது.

எ - து. மே - ள். எ - னின். அங்ஙனம் புனருற்பவமா தற் கேதுவாய் இருவினைகளைச் செலுத்தி நிற்பதெனப் போந்த ஆணை யெனப் படுஞ் சத்தியாவது முதல்வனின் வேறோ? அன்றோ? வென்னும் ஐயப்பாட்டின்கட் பொருட்குச் சத்தி வேறென்னு மீமாஞ்சகர் முதலியோர் மதமும், அன்றென்னும் நையாயிகர் முதலி யோர் மதமும் பற்றி நிகழுங் கடாவை யாசங்கித்துச் சூத்திரத்தின் இறுதிக்கூற்றைக் கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோட னுதலிற்று.

இ - ள். முதல்வன் தனதானையாகிய சிற்சத்தியோடு சம வேதமாய் நிற்பன். எ - று.

அன்னிய யோக வியவச்சேதம் அயோக வியவச்சேதம் என் றற்றொடக்கத்து வடசொற்கள் பிறிதினியைபு நீக்குதல் இயை பின்மை நீக்குதல் என்றற் றொடக்கத்தனவாக மொழி பெயர்த்து வழங்கப்படுமாறு போலச் சமவாய மென்னும் வடமொழி தமிழின் கண் நீக்கமின்றிநின்ற லென மொழிபெயர்த்து வழங்கப்படுமென்று ணர்க. வடமொழி இரண்டாங் சூத்திரத்திற்றுதியின் ஆணை முதல் வனோடு சமவேதமாய் நிற்குமென ஆணைமேல் வைத்தோதி யதனை ஈண்டு முதல்வன்மேல் வைத்தோதினார். கண்ணழிப்புழி, இரு வினை முதல்வ னானையின் வருமெனக் கூறிப்போந்த ஆணை ஈண்டுக் கூறுமையே இனிது விளங்கு மென்னுங்கருத்தாற் சொற்பல்காமைப் பொருட்டு அதனை யொழித் தெடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது. இப் பொருள் காணமாட்டாதார் சருவவியாயியாய் நின்றலா லென்னும் எதுவின் பொருளே மேற்கோளுக்கும் பொருளாகக் கொண்டுரைப்ப. அது கூறியது கூற லாதலுமன்றி மொழிபெயர்த்தல் யாப்பிற் கேலாமையு மறிக. ஈண்டுச் சமவாய மென்றது தாதான்மிய சம்பந்

தத்தை. அஃதாவது பொருளான் ஒன்றையாயும் ஒருவாற்றாற்
பேதமாதற்கு உரிமையுடைமை.

அவன் ஏகாநேகமிரண்டுமின்றிச் சருவவியாபியாய் நின்ற
லான்.

எ-து ஏது. எ-னின். அதற்குப் பிரமாணமென்னை?
யென்னுங் கடாவை யாசங்கித்து மேற்கோளை வலியுறுத்துத னுத
லிற்று.

இ-ள் அம்முதல்வன் ஒன்றே வேறே யென்னும் இரு தன்
மையு மின்றி அவ்விரண்டற்கும் பொதுவாய் எங்கணும் வியாபியாய்
நின்றலான் 'இனி ஆணையி னீக்கமின்றி நிற்குமன்றே' யென மேற்
கொண்டது. எ-று.

அவினாபாவ முணர்த்துவார் ஏகாநேக மிரண்டு மின்றி யென
மேற்கோளிற் போந்த பொருளை அதுவதித்துச் சருவவியாபியாய்
நின்றலா னென ஏதுக்கடறினார். சருவ வியாபியாய் நின்றல் அவை
யேதானே யாயென்னும் அதிகரணத்தாற் சாதிக்கப் பட்டமையின்
அதனை ஈண்டேதுவாக வைத்து ஆணையி னீக்கமின்றி நிற்குமென்னு
மேற்கோளைச் சாதித்தவாறு.

எங்குமுள னென்றளவை யொன்றன் றிரண்டென்னி
லெங்கு முளனன் றேவற்றேவனு - மங்க
ணவையவ னன்றில்லைப் டொன்னொளிபோ லீச
னவையுடைமை யாளாநா மங்கு.

15)

எ-து. உ-ம். எ-னின். ஏதுவும் மேற்கோளுந் தம்
முள் அவினாபாவ மாமாறு யாங்கன மென்னுங் கடாவை யாசங்கித்து
அதனை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ-ள். எங்கும் உளன் என்ற அளவை ஒன்று அன்று. எ-து. யாங்கணும் அவையே தானே யென மேற்கூறிய அளவை யானே முதல்வன் ஒரு பொருளாதல் கூடாது. எ-து. ஒன்றாயிற் கங்கைக் கரையினின்ற ஒருமானுடனே காவிரிக்கரையினும் ஒருங்கு நிற்கமாட்டான்; அதுபோல, ஒரு பொருள் ஓரிடத்துள தாத லன்றி யாங்கணும் வியாபித்து நிற்கமாட்டா தென்பதாம். இரண்டு என்னில் எங்கும் உளன் அன்று. எ-து. அற்றேல் முதல்வன் இருபொருளாய் நிற்குமெனக் கோடுமெனின் யாங்கணும் அவையே தானையாய் ளளுதல் கூடாது. எ-து. தன்மாட்டே வேற்றுமையுடையானுக்குப் பிறபொருள்களின்கண் வேற்றுமையின்றி வியாபித்து நிற்கல் சாலா தென்பதாம். அற்றேல் இங்விரண்டோடு முரணுதலின் எங்கு முளனல்ல னெனக் கோடுமெனின்;— எவற்று எவனும் அங்கண் அகை அவன் அன்று இல்லை. எ-து. எவ்விடங்களினுள்ள எத்திறப் பொருளுமாகிய அவ்விடத்து அவைக ளெல்லாம் “அகர வுயிரின்றேல் அக்காங்க ளில்லை” யாமாறுபோல, அம்முதல்வனை யின்றியமையா வாகலான் எங்குமுள னல்ல னென்; நல் பொருந்தாது. எ-து.

ஆகலான் எங்குமுளனல்ல னென்றல் பொருந்தா தென்பது குறிப் பெச்சம். அற்றேல் வேறு விடுக்குமாறென்ன? யெனின்;—ஈசன் பொன் ஒளிபோல். எ-து. எங்கு முளளுகிய முதல்வன் ஞாயிறும் ஒளியும் போல ஒன்றுதற்கும் இரண்டாதற்கும் பொதுவாய்த் தாதான்மியத்தாற் சிவமுஞ்சத்தியு மென்றியைந்து நிற்கும் எ-து. அற்றேல், பசுபாசங்களும் வியாபகமெனக் கோடலின், அவையும் இம்முறைமைபற்றி ஏகாநேக மிரண்டுமின்றி முதல்வன் போலத் தத்தஞ் சத்திகளோடு தாதான்மியமாய் நிற்குமென்பது பெறப்படுத லான் முதல்வனொடு சமமாவான் செல்லு மெனின்;— அவை உடைமை ஆம் நாம் ஆள் அங்கு. எ-து. அவ்வாறாயினும் முதல்வ னது வியாபகத்தை நோக்கி வியாப்பியமாகலின், அப்பாசங்கள் உடைமையாம்; ஈசக்களாகிய நாம், அடிமைபாடினும் அம்முதல்வன் மாட்டு. எ-து.

அன்றெனப் பாடமோதுவாருமுளர்.

பாசங்கள் உடைமை யாமாறும், பசுக்கள் அடிமை யாமாறும், 'தராகமா மத்தன்றா ணிற்றல்' எ-ம். 'அதனி லீறலா வொன்று பலவாறே தொழும்பாகும்' எ-ம். மேற்பெறப்பட்டமையின், அவற்றை ஈண்டெடுத்துக் காட்டி ஆசங்கை நீக்கியவாறு.

என்ற வென்னும் பெயரெச்சத் தகரம் விகாரத்தாற் றொக்கது. 'புகழ்புரிந்தில்' (குற-59) என்புழிப்போல. அளவையானென ஆனுருபு விரித்துரைக்க.

ஒன்றன்று உளனன்று என்புழி ஒன்று உளனென்னுந் தருமி வாசகங்கள் ஆகுபெயரால் அத்தருமங்களின்மே னின்றன வாகலான் உளனென்பதும் அஃறிணை யொருமையோடு முடிந்தது.

அன்மை கூடாமைப் பொருட்டு.

எவற்றெவனு மென்பது ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகை. அஃறிணைக்கண்வரும் எனென்னும் வினாவினைக் குறிப்புச் சொல் ஈண்டுப் பெயர்த்தன்மைப்பட்டு எவனுமென எஞ்சாப் பொருண்மையுணர்த்தி நின்றது.

அன்றினென்னும் வினைமெச்சம் செய்யுளாகவின் அன்றெனத் திரிந்தது.

இன்மை ஈண்டு அமையாமைப் பொருட்டு.

பொன் ஆகுபெயர்.

ஆம் என்பது உடைமையோ டியையும்.

பொன்னொளிபோ லீசனென்பது தொகையுவும மாகவிற், பொதுவியல்பு விரித்துரைக்கப்பட்டது.

இவ்வதிகரணத்தாம் போந்த தொகைப்பொருள், முதல்வன் வியாபகனாதலின், வியாபகப்பொருட்கு ஒன்றாய் நின்றல் கூடாது; அது கூடாமைபற்றி, இரண்டாய் நிற்பனெனின் வியாபகனாதல் கூடாது; வியாபி யல்லனெனின் பசு பாசங்கள் அவனையின்றி யமைதல் கூடாது; ஆகலான், முதல்வ னொருவனே ஞாயிறு மொளியும் போலச் சிவமுஞ்சத்தியுமெனத் தாதான்மியத்தால் இருதிறப் பட்டுச் சருவவியாபியாய்ப் பொதுமையினிற்பனெனச் சமவேதமாய் நிற்குமாறு தெளிவிக்கு முகத்தானே தாதான்மியசத்தி யுண்மைக் குப் பிரமாணங் கூறியவாறா மென்றுணர்க அஃதாமாறு,— தன்னை விளக்குவதூஉம் விடயங்களை விளக்குவதூஉந் தானேயாகிய ஞாயிறொன்று தானே விடயங்களை விளக்குழிக் கதிரொனவுந் தன்னை விளக்குழிக் கதிரோனெனவுந் தாதான்மியத்தால் இருதிறப்பட்டி யைந்து நின்றல்போல, புறப்பொருளை நோக்காது அறிவுமாத்திரை யாய்த் தன்னியல்பி னிற்ப்தூஉம், புறப்பொருளை நோக்கி நின்று ணர்த்துவதூஉமாகிய இரு தன்மையையுடைய பேரறிவாய சை தன் னிய மொன்றே அங்ஙனம் புறப்பொருளை நோக்கி நிற்கு நிலையிற் சத்தியெனவும், புறப்பொருளை நோக்காது அறிவுமாத்திரையாய் நிற்குநிலையிற் சிவமெனவுந் தாதான்மியத்தால் இருதிறப்பட்டி யைந்து நிற்குமெனவுணர்க.

இனித், தீயின்சத்தி யொன்று தானே சுடுதல் அடுதல் முதலிய தொழில் வேறுபாட்டால் சுடுஞ்சத்தி அடுஞ்சத்தி யென்றற்றொடக் கத்துப் பல்வேறு வகைப்படுமாறு போல, சிவசத்தி யொன்றே காரிய வேறுபாட்டால் பரை ஆகி இச்சை ஞானம் கிரியையென்று ஐவகைச் சத்திகளாயும், முறையே ஐந்தும் நான்கும் எட்டும் பதின் மூன்றும் எட்டுமாகிய கூறுபாடுடைய ஈசானி முதலிய ஐவகைச் சத்திகளாயும், ஆரணி செனனி முதலிய மூவகைச் சத்திகளாயும், நிவிர்த்தி பிரதிட்டை முதலிய ஐவகைச் சத்திகளாயும், வாமை சேட்டை முதலிய அட்டசத்திகளாயும், பரவாகீசவரி அபரவாகீச வரி மனோன்மனி மகேசை உமை திரு வாணியென எழுவகைச்

சிவபேதங்கட்கும் முறையே எழுவகைச் சத்திகளாயும், அத்தியான் மிகமெனப்படும் உன்மனை சமனை முதலிய கலைகளாயும், இன்னும் பலவேறுவகைப்பட்டு நிற்கும். அவ்வச்சத்திகளோடு புணர்ந்த சிவமும் அவ்வாறே பலவகைப் பெயர் பெற்று நிற்கும் அவ்வச்சத்திகட்கு இடமாய விந்தவும் அங்ஙனம் பலவேறு வகையான்விருத்திப்பட்டு அப்பெயர்பெறும். இவற்றி னியல்பெல்லாம் ஆகமங்களுட் காண்க.

நான்காமதிகரணம் முடிந்தது.

இரண்டாஞ்சூத்திரம் முடிந்தது.

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவஞானபோதம் — சிற்றுரை.

பொதுவியல்பு—பிரமாணவியல்.

மூன்றஞ்சூத்திரம்.

—ஸ்ரீ மாதவச்சிவஞானயோகிகள்

மூன்றஞ்சூத்திரம்.

உளதில தென்றலி னெனதுட லென்றலி
னைம்புல னெடுக்க மறிதலிற் கண்படி
லுண்டிவினே யின்மையி னுணர்த்த வுணர்தலின்
'மாயா வியந்திர தனுவினு ளான்மா.

எ-து சூ-ம். எ-னின். ஆன்மப்பிரகாச முணர்த்துத
னுதலிற்று.

எ-து. க-ரை. எ-னின். சூத்திரக் கருத்துணர்த்துத
னுதலிற்று.

இ-ள். மேல் 'அவையே தானே' யென்றெடுத்துக் கொள்ளப்
பட்ட உயிர் சூனிய முதலியவற்றுள் ஒன்றாகற்பாற்றென அவ்வம்
மதம் பற்றி நிகழுங்கடாவை யாசங்கித்து உயிர் அவற்றிற்கு வேறு
யுண்டென்பது கருதலளவையான் விளக்கி மேலச்சூத்திரத்தின்
உயிர்கண்மேல் வைத்தோதிய முதல்வனதி லக்கணத்தை வலி
யுறுத்துதல் மூன்றஞ் சூத்திரத்தின் கருத்து. எ-று.

முதன்மையுடைமைபற்றி உலகிற்கு நிமித்தகாரணமாகிய
பதிப்பொருளுண்டென்பது முதற்சூத்திரத்துட் கூறி, காரணமா
தற் பொதுமையான் இயைபுடைமை கோக்கித் துணைக்காரண
முதற்காரணங்களது உண்மையும் அவற்றான் உலகங் காரியப்படு
மாறும் இரண்டாஞ் சூத்திரத்துட் கூறி அவற்றாயுய பயன் கோடற்
சூரிய பசுக்களதுண்மைக்குப் பிரமாணம் ஈண்டுக் கூறுகின்றாரென்
றுணர்க. இதனானே சூத்திரவியையும் இனிது விளங்கும்.

இச்சூத்திரத்தின் பிண்டப்பொழிப்பு. இலதென்றன் முதலிய
அறுவகை யேதுக்களானும் மாயா வியந்திரதனு வென்னும் பெய
ரடையாற் பெறப்படும் சூறிப்பேதுவானும் இவற்றின் வேறாய் இவ்
வுடம்பினுள் உயிரொனப்படுவ தொன்றுண்டு. எ-று.

இது பூட்டுவிற்பொருள்கோள்.

உளதென்றது சாதியொருமை. அறிதலி னென்றது ஐம்புல
வேடுஞ் சென்றியையும்.

‘தனுவினுளான்மாவுள்’ தென்றாரேனும், காணப்பட்ட உடம்
பாற் காணப்படாத உயிருக்குண்மை கூறவேண்டுதலின் இவ்வுடம்பு
குனிய முதலியவற்றின் வேராய ஆன்மாவை யுடைத்தென உடம்
பின் மேல் வைத்தோதுதல் ஆசிரியர் கருத்து. அற்றுகலினன்றே
பதியுண்மை உலகின்மேல் வைத்தோதியது உமென்பது.

ஈண்டு மேற்கோள் ஒன்றாயினும் எழுவகை மதங்களை வேறு
வேறு மறுக்கு மேதுக்கள் ஏழாகலான் ஆன்மாவுளதென்னு மேற்
கோள் அவற்றொடு தனித்தனி சென்றியைதலின் ஏழதிகாரணத்த
தாயிற்று இச் சூத்திர மென்றுணர்க இதனுட் கூறிய வேதுவே
யேதுவும் மேற்கோளும் அதுவே யாகலான் ஏனைச்சூத்திரங்களுட்
போல வேறேதுக் கூறவேண்டாமையின், இவையேதுவாமாறும்
இவற்றான் மேற்கோளைச் சாதிக்குமாமும் இனிது விளக்கி வலி
யுறுத்துதன் மாத்திரையே ஈண்டுரைக்கப்படுவதெனக் கொள்க,

முதலதிகாரம்.

ஈண்டு இலதென்றலின் ஆன்மாவுள் தென்றது

எ - து. மே - ள். எ - னின். குனியான்மவாதி, தேகான்ம
வாதி, இத்திரியான்மவாதி, அந்தக்காணான்மவாதி, சூக்குமதே
கான்மவாதி, பிராணான்மவாதி, விஞ்ஞானான்மவாதி, சமுகான்ம
வாதி என்னு மெண்மருள் அந்தக்காணான்ம வாதிகள் ஆன்மாவின்
திலக்கணங் கூறும்வழி அதுவாதமுகத்தான் மறுக்கப்படுதலின்

அவரை யொழித்து, ஒழிந்த எழுவர் மதங்களையும் முறையே மறுத்து உயிருண்மை சாதிப்பான் ரெடங்கி, அவற்றுள் இது சூனியமே யான்மா வென்னு மாத்துமிகர் கூறுங்கடாவை யாசங்கித்துச் சூத்திரத்தின் முதற்கூற்றைக் கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோட னுதலிற்று.

இ - ள். வெ - டை.

ஆன்மா விலதென்றலினென வருவித்துரைக்க.

எவற்றினையும் அன்றன்றென விட்டு ஆன்மா இலதென்று நிற்பது உளதாகலின் அதவே அவ்வான்மாவாம் என்றது.

எ - து. பொ - ரை. எ - னின். ஆன்மா இலதென்றலேபற்றி அஃதுண்டெனக் கோடல் முயற்கோடில்லையென்னு மேதுவால் அஃதுண்டெனச் சாதித்தலோடொக்கும் என்னுங் கடாவை யாசங்கித்து அதன்றூற்பரிய முணர்த்துத னுதலிற்று.

இ-ள். ஆன்மா இலதென்னுஞ் சூனியான்மவாதிகளும் இல்லையென வாளா கூறுத லமையாமையின் உடல் பொறி விடய மனைத்தினையும் முறையானே இஃதான்மாவன்று இஃதான்மாவன்றென ஒரோவொன்றாகக் கழித்து இவ்வாறாகலின் ஆன்மா வென்பது சூனியமென்று அங்கனங் கூறுபவாகலான் அவற்றை ஒரோவொன்றாக விட்டு அங்கனங் கூறிக்கொண்டு நிற்பதோரறிவுண்மையின் அவ்வறிவே மேல் 'அவையே தானையா' எனப்பதனுள் ஆகமவளவை யாற்சாதித்துப்போந்த ஆன்மா வென்றவாரும். ஈண்டில தென்றலின் 'ஆன்மாவுளதென' மேற்கொண்டது. எ - து.

அங்கனமறியு மறிவுஞ் சூனியமேயெனின், அஃது என்னை யின்றான் மலடி யென்பதனோ டொக்கு மென்றொழிக வென்பது கருத்து.

இன்மை ஈண்டுச் சூனியப்பொருட்டு. சூனியமாவது உள்ளது மன்று இல்லதாமன்று இரண்டுமாவதமன்று வேறுமன்றெனப்படும் பாழ்.

ஏகாரம் பிரிநிலைக்கண் வந்தது.

அன்றன் றேனநின் றனைத்தும்விட் டஞ்சேழுத்தாய்
நின்றோன் றுளததுவே நீயனைத்து—நின்றின்று
தர்ப்பணம்போற் காட்டலாற் சார்மாயை நீயல்லை
தற்பரமு மல்லை தனி.

(16)

எ-து. உ-ம். எ-னின். அவ்வறிவை உடல் பொறி விடய முதலியவற்றின் வேறுகப்பிரித்துக் காணுமாதும், அதுவே உயிரா மாறுத் தெரித்துணர்த்தி அதனை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ-ள். அனைத்தும் நின்று. எ-து. உடல் பொறி விடய முதலிய அனைத்தினும் அதுவது தானாக நின்று,—அன்று அன்று என விட்டு. எ-து முறையானே இது நானன்று இது நானன் றென ஒரோவொன்றாகக் கண்டு நீக்கியவழி,—அஞ்செழுத்தாய் ஒன்று நின்றுளது. எ-து. அவ்விடத்து அகர முதலிய சூக்கும பஞ்சாக்கர ரூபமாயறிந்து வந்ததோ ரறிவு நிலைபெற்றுள தன்றே,—அதுவே நீ. எ-து. அதுவு நானன்றெனக் கழிப்பின் அங்கனங் கழித்த உணர்வு வேறுண்டெனப்பட்டு மேலும் வரம்பின்றியோடு மாகலிற் சூக்குமபஞ்சாக்கர ரூபமாய் நின்றறிந்து வந்த அவ்வறிவு தானே நீயென்பதறிவாயாக. அற்றேல், மாயேயமுஞ் சிவமுமுன் வென்பது மேலைச்சூத்திரங்களாற் சாதிக்கப்பட்டமையின் அவையே அவ்வறிவினையு மறிந்து நீக்குமென வமையுமாகலான் வரம்பின்றி யோடு மாறில்லை யாலெனின் ; சார்மாயை. எ-து. நின்னாற் சாரப் பட்ட மாயை,—அனைத்தும் நின்று இன்று தர்ப்பணம்போல் காட்ட லான் நீ அல்லை. எ-து. நிலமுதலிய காரியமனைத்துமாய் நின் றொடு விரவி நின்று இப்பெத்தகாலத்துக் கண்ணுக்குக் கண்ணுடி

போல் உனக்கறிவை விளக்கி நின்றன்மாத்திரையே யன்றி அறிவ தன்றாகலான் நீ அம்மாயையல்லே,—தற்பாழும் அல்லே. எ-து. மாயையான் விளங்கி யறியும் நீ அதற்கு அதீதமாகிய சிவமும்ல்லே,- தனி. எ-து. அவற்றின் வேறு எ-று.

விட்டவழியென்பது விட்டெனத் திரிந்துநின்றது.

அவ்வறிவாவது இதுவென்றுணர்த்துவார் 'அன்றன்றென நின்றனைத்தும் விட்ட'வழியென எதப்பொருளை அறுவதித்து அஞ்செழுத்தாயொன்று நின்றுளதென அடையாளங் கூறினார். அஞ்செழுத்தாய் நின்றறியுமாறு வருகின்ற சூத்திரத்துட் பெறப் படும். இதற்குப் பிறரெல்லாங் கூறியது கூறலென்னும் வழுப்பட மேலு மோரியைபின்றி யுரைத்தார்.

'அனைத்துநின்'றென்புழி முன்னர்க் கண்ணுருபும் பின்னர் ஆக்கச்சொல்லுந் தந்துரைக்க. ஏகாரத் தேற்றம். தற்பர மென் றது குறிப்பேதுவாய் நின்ற பெயர்.

'அனைத்து நின்றின்று தர்ப்பணம்போற் காட்டலால் சார் மாயை நீயல்லே தற்பாழமல்லே தனி' யென்றதனானே வருகின்ற அதிகாரணங்களுக்கெல்லாந் தோற்றுவாய் செய்தவாறுமாயிற்று.

முதலதிகாரணம் முடிந்தது.

இரண்டாமதிகாரணம்.

இனி எனதுட லென்றலின் ஆன்மா வுளதென்றது.

எ-து. மே-ள். எனின். அவ்வறிவ உடம்பின்க ணன்றி நிகழ்க் காணுமையானும் காணுணுகினைப் பருத்தேனென உடம்

பிளையே காணென்று வழங்கக் காண்டலானும் உடம்பே யான்மா வெனத் தேதகான் மவாதி கள் கூறுங் கடாவை யாசங்கித்துச் சூத்திரத்தி னிரண்டாங் கூற்றைக் கண்ணழித்துரைத்து: மேற் கோட னுதலிற்று.

இ-ள், வெ-டை.

கான் பருத்தேன் சிறுத்தேன் கரியேன் மனிதன் பார்ப்பா னென உடம்பின் குணவிசேடங்களை உபசாரத்தால் உயிருக்கேற்றி வழங்கினும் யானுடம்பு யான்கை யான்கால் என வுடம்பை அவ் வாறு வழங்குவாரின்றி எனதென வேற்றுமைப்படவே யாவரும் வழங்கக் காண்டலின் அதுவே உயிர் வேறுண்டென்பதனை அறி வறுக்குமென அவன் வழங்குமுரையேபற்றி அவனை மறுத்தவாறு.

என்பது என்மனை யென்றாற்போல என் கை என் காலென நிற்பதுளதாகலின் அதுவே அவ்வான்மாவா மென்றது.

எ-து. பொ-ரை. எ-னின். எனதுட லென்பது பிறிதின் கிழமைப் பொருட்படாது தலைமாத்திரையாய் நிற்கு மிராகுவை இராகுவினது தலையென்று வழங்குமாறு போல அபேதம்பற்றியே வழங்கப்படுமென அமையுமென்னுங் கடாவை யாசங்கித்து அதன் ரூப்பரிய முணர்த்துத னுதலிற்று.

இ-ள். இராகுவினது தலையென்றாற்போல்வன சிறுபான்மை வழக்கமாகலின் ஆண் டொற்றுமைப் பொருள்கோட லமையும் ஈண்டவ்வாறன்றி என்பதி என்மனைவி என்பொருள் என்று வழங்கு மாறுபோல என் கை, என் கால், என் கண், என் செவி, என் பொறி, என் பிராணன், என்னறிவெனப் பலவாற்றானும் பெரும் பாலும் உலகத்து வழங்கக் காண்டலின் இவ்வழக்க மிகுதிப்பாடு பிறிதின் கிழமைப் பொருட்கணன்றி வாராமையான் அங்ஙனங் கூறிக்கொண்டு நிற்கும் பொருள் வேசுென்றுண்டென்பது பெறப்

படுதலின் அதுவே மேலுரையளவைபற்றிச் சாதித்த ஆன்மாவென்றவாரும். எனதுட லென்றலின் ஆன்மா வுளதென மேற்கொண்டது. எ-று.

எனதென்ற மாட்டி னெனதலா தேன்னு
துனதலா துன்கைகால் யாக்கை—யெனதென்று
மென்னறிவ தென்று முரைத்துநீ நிற்கா
ணுன்னிலவை வேறு முணர்.

(17)

எ-து. உம். எ-னின். பதி மனைவி முதலிய பொருள்கள் தம்மின் வேறுதல் கண்டு பிறிதின்கிழமைப் பொருள்பட எனதென்றுற் போலன்றிக் கைகால் முதலியவற்றைத் தற்கிழமைப் பொருள்பட எனதென்று கூறி நின்றலின் அவ்விரு வேறு மொழியுந் தம்முனொக்குமா நென்னை? யென்னுங்கடாவை யாசங்கித்து அதனை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ-ள். எனது அலாது என்னுது எனது என்ற மாட்டின் எ-து. நீ உலோகாயதநூல் கேட்குமுன்னெல்லாம் பதி மனைவி முதலிய புறப்பொருளையே உயிரொனக்கொண்டு மயங்கினின்று யன்றே அக்காலத்து அவற்றை எனதன்றென வேறு காணுது தனித்தனி என்னதென்றே தற்கிழமைப்பொருளாகக் கூறிக் கொண்டு நின்றற்போல,—உனது அலாது உன் கை கால் யாக்கை எனது என்றும் என் அறிவது என்றும் உரைத்து நீ நிற்கிகாண். எ-து. உனதென்றாகிய உன் கைகால் யாக்கைகளைத் தனித்தனி எனதென்றும் அங்கனமறிந்த பாசவறிவை என்னறிவதென்றுந் தற்கிழமைப்பொருளாகக் கூறிக்கொண்டு நீ யொருபொருள் வேறு நிற்கின்றாய் காண்,— உன்னில். எ-து. உலோகாயத நூல் ஆராய்ந்த பின்னர்ப் பதி மனைவி முதலிய பொருள்கள் உனக்கு வேறுதல் கண்டாற்போலக் கை கால் முதலியவற்றி னியல்புகளை யும் ஏதுக்கண் முதலியவற்றான் ஆராய்ந்து பார்த்தியாயின்,—அவை

வேரும் உணர். எ-து. அக்கைகான் முதலியன உனக்கு அன்னிய
மாம் அதனை யறிவாயாக. எ-று.

இன் உவமவுருபு.

உனதலாதென்பதனைக் கை கால் யாக்கைகளோடு தனித்தனி
கூட்டுக.

இரண்டாமதிகரணம் முடிந்தது.

மூன்றாமதிகரணம்.

இனி ஐம்புலனறிதலின் ஆன்மாவுள் தென்றது.

எ-து. மே-ள். எ-னின். ஐம்பொறிகள் ஐம்புலன்களை
யறியுமென்றல் எல்லார்க்கு மொப்ப முடிந்தமையின் அவை உடல்
போற் சடமன்மை பெறப்படுதலானும், அவற்றை எனதென்னும்
வழக்கம் பெரும்பான்மையன் ருகலானும், அவையே உயிராதலமையு
மென இந்திரியான்மவாதிகள் கூறுங்கடாவை யாசங்கித்துச் சூத்
திரத்தின் மூன்றாங்குற்றைக் கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோட
னுதலிற்று.

இ-ள். வெ-படை.

ஐம்புலனாகிய சத்தப் பரிச ரூப ரச கந்தங்களை இந்திரியங்கள்
ஒன்றறிந்த தொன்றறியாமையின் இவ்வைந்தினுனும் ஐம்பயனுமறி
வதளதாகலின் அதுவே அவ்வான்மாவாம் என்றது.

எ-து. பொ-ரை. எ-னின். ஐம்புலனறிதலின் ஆன்மா
ஐம்பொறியின் வேறெனச் சாதித்தற் கேதுவாமாறு யாங்ஙன மென்
னுங்கடாவை யாசங்கித்து அதன் ரூற்பரிய முணர்த்துத னுதலிற்று.

இ-ள். வெ-படை.

ஒன்றறிந்த தோன்றறியா தாகி யுடன்மன்னி
யன்றும் புலனாயவ் வஞ்செழுத்தை—யோன்றறித
லுள்ளதே யாகி லதுநீ தனித்தனிகண்
ள்ளலவை யோன்றல்லை யோர்.

(18)

எ-து உ-ம். எ-னின். இந்திரியங்கள் ஒன்றறிந்த தோன்
றறியா தென்றதொக்கும் ஐந்தும் ஐந்துயிரெனக் கோடலின்
அதனானெமக்காவதோ ரிழுக்கில்லை. இனி இவ்வைந்தையுங்கொண்டு
ஐம்புலனையும் ஒரு பொருளே யறியுமெனின் அதற்குப் பிரமாணங்
கண்டிலம் “குடத்தைச் கண்ட யானே அதனைத் தீண்டினேனென
மறித்துணர்வு நிகழ்தல்” ஐந்து மோருடம்பின்கண்ணே நிலைபெறு
மொற்றுமைபற்றி யமையுமெனக் கோடு மென்னுங்கடாவை யாசங்
கித்து அதனை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ-ள். உடல் மன்னி ஒன்று அறித்தது ஒன்று அறியாதாகி
எ-து. உடம்பின் கண்ணே நிலைபெற்று ஒரு விடயத்தை யறிந்த
இந்திரியம் மற்றொரு விடயத்தை அறியாதாய்,—அன்றும் புலன்
ஆய் அவ்வஞ்செழுத்தை. எ-து. அங்ஙனம் தம்முண் மாறுபடுஞ்
சத்தமுதலிய புலன்களைச் சூக்கும பஞ்சாக்கரத்தாற் செலுத்தப்
பட்டாராய்த்தறிகின்ற அவ்வைம்பொறிகளின் ரொழிற்பாட்டை,—
அறிதல் ஒன்று உள்ளதேயாகில். எ-து. கண் உருவத்தையறிவது
செவி ஓசையை யறிவதென்று இவ்வாறு ணர்வையுடையதோர்
பொருள் இல்லதோ உள்ளதோவென வினாயினார்க்கு இல்ல
தெனின் அவ்வறிவு நிகழாதாதல் வேண்டுமாகலான் உள்ளதே
யாமெனின்,—அது நீ. எ-து அவ்வாறு ணர்வதியாது அதவே
நீயாகிய வான்மா, அவ்வாறு ணர்வனவும் அவ்விர்திரியங்களே யென்
ருற்படு மிழுக்கென்னையெனின்;—அவை தனித்தனி கண்டு
உள்ளல். எ-து. அவ்விர்திரியங்கள் தத்தம் விடயங்களை வேறு
வேறு கண்டறிதன் மாத்திரையே யன்றி இத்தொழிற்பாட்டை
யுடையேம் யாமெனவும் அறியமாட்டா வாகலான்,—ஒன்று அல்லை

ஓர். எ-து. அவ்வைந்தின் ரொழிற்பாட்டையு மறிந்து அவற்றின் வரும் பயன் கொள்வதாய நீ யவற்றின் வேறாவை அதனை யாராய்ந்தறிவாயாக. எ-து.

ஆகியென்னுஞ் சிறப்புவினை ஆயென்னும் பொதுவினையோடு முடிந்தது; “இவனுமிவளுஞ் சிற்றிலிழைத்த”ஞ் சிறுபறையறைத் தும் விளையாடுப” என்றற்போல ஆயென்பது வினைத்தொகை. அவ்வஞ்செழுத்தென்க. அவ்வஞ்செழுத்தாற் செலுத்தப்பட்ட பொறியை ஆகுபெயரான் அஞ்செழுத்தென்றார். அஃதிருமடியாகு பெயராய் ஐம்பொறியின் ரொழிற்பாட்டை யுணர்த்தினின்றது.

உள்ளல் உள்ளலானென்க.

இம்மூன் றதிகரணங்களானுஞ் சாக்கிரத்தி னிகழுமியல்புபற்றி ஆன்மாவின்னுண்மை சாதிக்கப்பட்டது.

மூன்றாமதிகரணம்முடிந்தது.

நான்காமதிகரணம்.

இனி ஒடுக்கமறிதலின் ஆன்மா வுளதென்றது.

எ-து. மே-ள். எ-னின். “கேசவீந்திரியங்கட்கு நிகழறிவி தனாற் காண்டும்” என (சித்தி-சூத்-2, செய்-64) நீவிருங்கோடலின் அவ்வீந்திரியங்களின் வேறாய் அங்ஙனமறிவது புரியட்டகவுடம் பேயாமென வமையும், அது புறத்து நிகழாதாயினும் அகத்தே நின்று இத்திரியங்களைப் புறத்திற் செலுத்தியறியுமெனக் கோடு மெனச் சூக்குமதேகான்மவாதிகள் கூறுங் கடாவை யாசங்கித்து நாலாங்கூற்றைக் கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோட னுதலிற்று.

இ-ள். ஐம்பொறிகளு மொடுங்கின சொப்பனத்தானத்தின் நிகழ்ந்தவற்றையறிதலின் ஆன்மா வேறுண்டு. எ-று.

ஒடுக்கம் ஆகுபெயர்.

நனவின்கட் கனவுகண்டாமென்றுங் கண்டிலமென்று ம் நிற்பதுளதாகலின் அதுவே யவ்வான்மாவா மென்றது.

எ-து. பொ-ரை. எ-னின். சொப்பனத்தி நிகழ்ந்தவற்றையறிவதுஞ் சூக்குமதேகமேயாகலின் இது சித்தசாதனமாமா லென்னுங் கடாவை யாசங்கித்து அதன்றூற்பரிய முணர்த்துதனுதலிற்று.

இ-ள். வெ-டை.

இஃதென் சொல்லியவாரோவெனின் ஒடுக்கமறிதலின் என்றது ஒடுக்கத்தினிகழ்ந்தவற்றை நனவின்கண் மயங்கியறிதலென்னும் பொருட்டாதலாற் சித்தசாதனமாதல் யாண்டையதென விடுத்தவாறென்பது. கனவுகண்ட சூக்குமவுடம்பே நனவின்கண் அதனை யறியுமாயிற் கண்டபடியறியாது மயங்கியறிதல் கூடாமையின் உயிர்க்காயின் அதுபோல் ஒருதன்மைத்தாகலின்றி அகத்துச் சேறலும் புறத்துச்சேறலும் வேறுபாடுடைமையான் அதுபற்றி மயங்கியறிதல் கூடுமாகலின் அங்ஙன மறியுமுயிர் வேறுண்டென்பது கண்டுகொள்க.

அவ்வுடலி னின்றயிர்ப்ப வைம்போறிக டாங்கிடப்பச்
சேவ்விதி னவ்வுடலிற் சேன்றடங்கி—யவ்வுடலின்
வேறென்று கொண்டு வீளையாடி மீண்டதனை
மாறலுட னீயல்லை மற்று.

(19)

எ-து. உ-ம். எ-னின். கனவின்கட் செல்லுமாறும் ஆண்டு நிகழுமாறும் மீளவருமாறு முணர்த்தி அதனை வலியுறுத்துதனுதலிற்று.

இ-ள். அவ்வுடலின் நின்று உயிர்ப்ப ஐம்பொறிகள் தாம் கிடப்ப. எ-து. மேல் உயிரன்மெனக் கூறிப்போந்த தூலவுடம்பி னின்று உயிர்ப்பனவாய ஐம்பொறிகள் ஆண்டே உயிர்ப்பொழிந்து கிடப்ப,—அடங்கிச் செவ்விதின் அவ்வுடலில் சென்று. எ-து. அவை யங்ஙனங்கிடந்தவழிப் புறத்து நிகழ்க் தொழிற்பாடெல்லா மடங்கி அவ்வுடம்பினுள்ளால் வருத்தமின்றிச் சென்று,—அவ்வுட லின் வேறு ஒன்று கொண்டு விளையாடி. எ-து அத்தூலவுடம்பு போல அதனின் வேறாயதோருடம்பையெடுத்துக்கொண்டு வேறே ராற்றாற் கண்டு கேட்டு உண்டு உயிர்த்து உற்று விளையாடி,—மீண்டு அதனை மாறல். எ-து. மீளவதனை மாறி மேற்சேறலான்,—ஈ உடல் அல்லை மாற்று. எ-து. ஈ 'அச்சுக்கும்தேகமல்லை அதனின் வேறுவை. எ-து.

உயிர்ப்பவென்றது அன்பெருத அகரவீற்றுப் பலவறி சொல். உயிர்த்தல் தொழிற்படுதல்.

தாமும் மற்றும் அசை,

மீண்டு மீள.

மாறல் மாறலானென்க.

இவ்வதிகரணத்தாற் சொப்பனத்தினிகழு மியல்புபற்றி உயி ருண்மை சாதிக்கப்பட்டது.

நான்காமதிகரணம்முடிந்தது.

ஐந்தாமதிகரணம்.

—

இனிக் கண்டடில் உண்டிவினையின்மையின் ஆன்மாவுள்
தென்றது

எ-து. மே-ள். எ-னின் சொப்பனத் தானமாத்திரையினன்
நித் தொழிற்படாத சூக்குமதேகம்போலன்றிச் சுழுத்தி துரியங்
களினுந்தொழிற்படுவதாய பிராணவாயுவே அடங்குதல் விடுதல்
செய்தறிவதாகிய ஆன்மாவாதலமையுமெனப் பிராணன்மவாதிகள்
கூறுங்கடாவை யாசங்கித்துச் சூத்திரத்தி னைந்தாங்குற்றைக்
கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோட னுதலிற்று. இ-ள். வெ-படை.

உண்டிவினை உம்மைத்தொகை. அஃது “உண்டியும் வினையு
மின்றிக் கிடந்து” (சித்தி-சூத்-4, செய்-31) என வழிநூலாசிரி
யர் கூறியவாற்றினுமறிக.

ஒடுங்கினவிடத்து இன்பத்துன்பஞ் சீவனம் பிரகிருதிச்
கின்மையின் ஒடுங்காதவிடத்து இன்பத்துன்பஞ் சீவியாகிற்பதுள்
தாகவின் அதுவே அவ்வான்மாவாம் என்றது.

எ-து. பொ-ரை. எ-னின். கண்படைகொண்டவழி ‘உண்டி
வினை’ யில்ல யென்றது. உடற்கோ பிராணவாயுவுக்கோவென
வினையினர்க்கு உடம்பு உயிரன்மையான் அதற்கவையில்லாமை
பற்றி என்னைக்காவதோரிழுக்கில்லை; இனிப் பிராணவாயுவுக்கென்
னின் அது துயின்றெழுந்தபின்னர்ச் சுகமாகத் துயின்றேனென்
றறிதல் பிறிதோராற்றற் பெறப்படாதென்னும் அருத்தாபத்தி
யான் ஆண்டும் இன்பத்துன்ப நுகர்ச்சியுண்டென்பது பெற்றும்.
விழித்துழிப்போல உறங்குழியும் பிராணவாயு வியங்குதலான் வினை
யுண்மையுங் கண்டாமாகவின் அதற்கு அவையாண்டில்லையென்றல்
மாறுகோள்போலு மென்னுங் கடாவை யாசங்கித்து அதன்றற்பரிய
முணர்த்துதலுதலிற்று.

இ-ள். ஈண்டு உண்டியென்றது விடயங்களினிடமாக வரும் இன்பத்துன்ப நுகர்ச்சியை, வினையென்றது உடம்பு சேட்டித் தலை, யாகவின் இவ்விரண்டும் பிராணவாயுவை யொழித்தொழிந்த கருவிகளெல்லாமொடுங்கிய துயிலிடத்து அஃதியங்கா நிற்பவும் உடம்பின் கண்ணே நிகழ்தலின்மையின் அவை யொடுங்காத நனவி னிடத்து அவையிரண்டும் அதன்க ணிகழ்த லுண்மையின் அவ் வின்மையுண்மைகட் கேதுவாகக் கருவிகளையொடுக்கியும் ஒடுக்காது நிற்பதியாது அதலே அவ்வான்மா வென்றவாரும். 'கண்படிவ் உண்டிவினையின்மையின் ஆன்மாவுள்' தென மேற்கொண்டது.௭-று.

பிராணவாயுவை யொழித்தொழிந்த கருவிக ளென்பது ஆற்ற லான் வந்தது.

இன்பத்துன்ப நுகர்ச்சியை இன்பத்துன்பமென்றுபசரித்தார்.

சேவனம் சேவித்தல். சேட்டித்தலென்றதாம்.

செவ்வெண்டொகை விகாரத்தாற்றொக்கது.

சேவியாநிற்பதென்பது சேவியாநிற்ற லென்னுந் தொழிற்பெயர் மாத்திரையாய் நின்றது. "உறங்குவதுபோலும்" (குறள்-399.) என்புழிப்போல

உளதென்றது தனித்தனி சென்றியையும்.

துயின்றழியும் விழித்துழியுந் திரிபின்றி ஒரு தன்மைத் தாதல்பற்றி உடம்பு பிரகிருதி யெனப்பட்டது. பிரகிருதிக்கென் றது உருபமயக்கம்.

இரண்டு காலத்து மொப்பவியங்குதல்பற்றிப் பிராணவாயுவைப் பிரகிருதி யெனக்கொண்டு அதற்கவையின்மையி னென்றுரைப் பாறும், பிரகிருதி விகாரமாகிய சித்தத்திற்கு அவை யின்மையி

னெனவுரைத்துச் சுழுத்தியின் கண்ணுந் தொழிற்படுவதாய்
சித்தமே யுயிரென்னுஞ் சித்தான்மவாதிகளை மறுத்தற்கெழுந்த
திவ்வதிகாரணமென் றுரைப்பாரு முளர்.

கண்டறியு மிவ்வுடலே காட்டோடுங்கக் காணாதே
யுண்டி வினையின்றி யுயிர்த்தலாற்—கண்டறியு
முள்ளம்வே றுண்டா யோடுங்கா துடனண்ணி
வுள்ளதா முண்டிவினே யுன்.

(20)

எ-து. உ-ம். எ-னின். துயிலிடத்துக் கருவிகளெல்லா
மொடுங்குதலின் இன்பத்துன்ப நுகர்ச்சியுஞ் சேட்டையும் பிரகிரு
திக்கில்லையாயின வாகலான் அதுபற்றிப் பிராணவாயுவை யான்மா
வென்றற் கிழுக்கென்னை? யென்னுங் கடாவை யாசங்கித்து அதனை
வலியுறுத்துத னுதவிற்று.

இ-ள் கண்டு அறியும் இவ்வுடலே. எ-து. கண்டறிதற்கு
நிலைக்களமான இவ்வுடம்பின்கண்ணே,—காட்டுக் காணாதே ஒடுங்க.
எ-து. காட்டாய் கருவிகள் தொழிற்படாதே யொடுங்கவும்,—உண்டி
வினே இன்றி. எ-து. அவையொடுங்கியவழி உண்டியும் வினையும்
பிரகிருதிக்கில்லையாகவும்,—உயிர்த்தலான். எ-து. பிராணவாயு
நிலைபெற்று இயங்குதலான்,—கண்டு அறியும் உள்ளம் வேறு உண்டு.
எ-து. கண்டறியு முரிமையையுடைய உயிர் பிராணவாயுவின்
வேருயுண்டு,—ஒடுங்காது உடல் நண்ணில் ஊன் உண்டி வினே
உள்ளதாம். எ-து. அவ்வுயிரொடுங்காது அவ்வுடலின்கணைய்திற
றாயின் அவ்வுடம்பு கருவிகளின் ரொழிற்பாட்டானாய் உண்டியும்
வினையுமுடைத்தாம்,—ஆய். எ-து. அதனையாராய்ந்தறிவாயாக.
எ-று.

இது அருத்தாபத்தியனவை.

கண்டறிதல் ஒருபொருட்பன்மொழி.

இன்றியென்னும் வினைக்குறிப்புச் செயவெனெச்சத்திரிபு. சிறப்புமமைகள் தொக்கன. அவை “அறிந்திடா துடலு றக்கத் தறிவின்மை காரண மின்மை—யறிந்திடு முதலி யாகி னதுநிற்கக் காரணம் போகாது” (சித்தி-சூத்-3, செய்-4) என்னும் பொருள் விளைத்து நின்றன.

ஊன் ஆகுபெயர்.

உயிர் வேறுண்டென்றதனை வலியுறுத்துவார் உடம்பாட்டு முகத்தானு மோதினார்.

இவ்வதிகரணத்தானே சுழுத்தி துரியங்களி னிகழு மியல்பு பற்றி உயிருண்மை சாதிக்கப்பட்டது. இதுகாறஞ் ‘சார்மாயை றியல்லை’ யென்றதனை வலியுறுத்தியவாறு.

ஐந்தாமதிகரணம்முடிந்தது.

ஆரூமதிகரணம்.

இனி உணர்த்தவுணர்தலின் ஆன்மாவுளது என்றது.

எ-து. மே-ள். எ-னின். பிரமப்பொருள் மேற்கூறிப்போந்த சடப்பொருள்கள்போலன்றிச் சித்தாகலான் அதுவே உயிராத லமையுமென விஞ்ஞானன்மவாதிகள் கூறுங் கடாவை யாசங்கித்துச் சூத்திரத்தின் ஆரூங்கூற்றைக் கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோட னுதலிற்று.

இ-ள். தொழிற்படுங் கருவிக னொன்றுமின்றிக் கேவலமாய் அநீதாவத்தையி னின்றழி அறியுமாறின்றிப் பின்னர்க் கலை முதலிய கருவிகளால் அறிவிக்க வறிந்துவருத லுண்மையின் எக்

காலத்துந் திரிபின்றி யறிந்தாங்கறிந்து நிற்குஞ் சித்தாகிய பிரமத் திற்கு இது தகாமையான் அங்ஙனமுணருமான்மாவேறுண்டு. எ-று.

உணர்த்த வுணர்தலெனவே முன் னு ண ரா து கிடத்தல் பெற்றும்.

அவனறிந்தாங்கறிவனென்றறிவிக்கவறிந்து உபதேசியாய் நிற் பதுளதாகலின் அதுவேயவ்வான்மாவாமென்றது.

எ-து. பொ-ரை. எ-னின். அறிந்தாங்கறிவதாகிய பிரமப் பொருள் அவிச்சைக்காலத்துக் கருவிகளோடுங் கூடியன்றி யறியா தெனக் கோடுமாகலின் அதுபற்றி உயிர் வேறுண்டென்றல் பொருந்தா தென்னுங் கடாவை யாசங்கித்து 'அவ்வளவினவன் மகிழுக' வென்னு நியாயத்தால் வேறு மதன்ருற்பரிய முணர்த்துத னுதலிற்று.

இ-ள். கருவிகளோடு கூடியவழியுந் தன்னியல்புணருமா றில்லாத ஆன்மாவைப்போல அம்முதல்வன் மறந்துமறந் தறித லின்றி அறிந்தவாறே யறிந்து நிற்கும் பேரறிவுடையனென வேதாகமங்களா னறிவிக்கவறிந்து குரவ னறிவுறுக்கு முபதேச மொழியைப் பெற்றுடையதாய் நிற்பதொன்றுளதாகலின் அதுவே மேலுரையளவையாற் சாதித்துப் போந்த ஆன்மாவென்றவாரும். 'உணர்த்த வுணர்தலின் ஆன்மாவுள்' தென மேற்கொண்டது. எ-று.

அறிந்தாங்கென்பது அப்பொருட்டாதல் "எண்ணியவெண்ணி யாங் கெய்துப்" (குறள் — 666) என்பதனுணுமறிக. இதற்குப் பிறவாறுமுரைப்ப. அவையெல்லாம் பொருந்தாமை யோர்ந்துணர்க.

அறிந்து மறிவதே யாயு மறியா
தறிந்ததையும் விட்டங் கடங்கி—யறிந்த
தேதுவறிவு மன்றாகு மேய்கண்டா னென்றி
னதுவதுதா னென்னு மகம்.

எ-து. உ-ம். எ-னின். கருவிகளோடு கூடியவழியும் அவிச்சை நீங்காமையின் விடயங்கண்மாத் திரையே யறியுமன்றித் தன்னியல்பறியுமாறில்லை அஃதுபதேசத்தாலறியற்பாலதேயாமாக லான் அதுபற்றி இழுக்கென்னை? யென்னுங்கடாவை யாசங்கித்து அதனையும் மேற்கூறிய நியாயத்தா னுடம்பட்டு இன்னுமொருதாற் பரிய முரைக்கு முகத்தானே விடயங்களை யறிவுழியும் படும் வேறு பாடு கூறி அதனை வலியுறுத்துத னுதவிற்று. அவனறிந்தாங் கறியுமாதும் உயிர் மறந்து மறத்தறியுமாதும் தெரித்துணர்த்தி வலி யுறுத்துத னுதவிற்று எனினுமமையும்.

இ-ள். அறிந்தும் அறிவதே ஆயும் அறியாது. எ-து. கருவிக ளெல்லாவற்றோடுங் கூடிச் சாக்கிரத்தானத்தினின்று விடயங்களை யறியுமிடத்தும் ஒருங்கே யறியமாட்டாது ஒன்றினையே யறிந்தும் ஒன்றையறியப்புகுவதாயும் முன்னறிந்த தொன்றனை அறியா தொழிந்தும்,—அறிந்ததையும் விட்டு அங்கு அடங்கி. எ-து. இங்ஙன மொரோவொன்றாக அறியப்பட்ட விடயத்தையும் இடையீடன்றி அறியமாட்டாது விட்டுவிட் டாங்கே ஐந்தவத்தைப்பட்ட டங்கி,—அறிந்தது எது. எ-து. மீளவறிந்து வருதல் கண்கூடாகக் காணப்படுதலான் அங்ஙன மறித்துவந்த பொருள் யாது? அது சடமன்றென்பது மேற்காட்டப்பட்டது முன்னருங் காட்டப்படும்,—அறிவும் அன்று. எ-து. ஒன்றாக இயல்பாகவுணர்தலே பேரறி வாகலின் அதுவுமன்றும்,—மெய்கண்டான் ஒன்றின். எ-து. இனி மெய்யாகிய சித்தாந்தநெறியினையுணர்ந்தோன் வேறென்னையோ வென மனமொருங்கி யாராயுமாயின்,—அது அது தான் என்னும் அகம் ஆகும் எ-து. காட்டுமொளிக்கு வேராய கண்ணொளிபோல அவ்வறிவிற்கு வேராய் அதுவதுவே தானெனச் சார்ந்ததன் வண்ணமாய் நின்றறியுமியல்பையுடைய உயிராம். எ-து.

அறிந்தும் அறிவதேயாயும் என்னும் உம்மைகள் எண்ணின் கண் வந்தன. அறியாது மென்னு மெண்ணும்மை விகாரத்தாற்

ஞெக்கது. அறிந்ததையு மென்னு மும்மை இழிவு சிறப்பு. அறிவு மென்னுமும்மை இறந்தது தழீஇயது. ஏகாரம் அசை நிலை.

அங்கு உணர்த்து முறைமைத் தானமாகிய இலாடத்தினென்ற வாறு.

அறிந்ததையும் விட்டங்கடங்கி யறியுமாறு வருகின்ற சூத்திரத்தி றுதியினும், அதுவது தானெனச் சார்ந்ததன் வண்ணமாமாறு உண்மைய திகாரத்தும் பெறப்படும்.

‘அறிந்துமறிவதேயாயு மறியாதறிந்ததையும் விட்டங்கடங்கி யறிந்ததெது’ என்பதற்கு ஒதியதனை ஒதியபொழுதேயுணர்ந்தும் பலகா லோதி யுணர்வதாயும் பலகாலோதியு முணர்தலின்றியும் உணர்ந்ததனையும் பின்னர் மறந்தொழிந்தும் இவ்வாறோதியுணர்ந் ததியாதென்றுரைத்தலுமொன்று. இப்பொருட்டு அடங்கியென் புழியும் எண்ணும்மை விரித்துரைக்க.

இங்ஙனம் மூவகைப்படுத் துரைக்கவே, உணர்த்த வுணர்த லென்னு மேதுவான் முறையே அதீதத்தின்க ணிகமூமியல்புபற்றி யும்சுத்தத்தின்கணிகமூமியல்புபற்றியும் உணர்த்துமுறைமைக் கணிகமூ மியல்புபற்றியும் உயிருண்மை சாதிக்கப்பட்டது. இது ‘தற்பரமும்லே தனி’ யென்றதனை வலியுறுத்தியவாறு காண்க.

விஞ்ஞானமே ஆன்மா வென்னும் புத்தரின் யோகாசாரன் மதத்தை மறுத்தற் கெழுந்தது இவ்வதிகாரண மெனக்கொண்டு அதற்கியைய வுரைப்பாரு முளர்.

ஆறாமதிகரணம் முடிந்தது.

ஏழாமதிகாரம்.

இனி மாயாவியந்திர தனுவினுள் ஆன்மாவுள் தென்றது.

எ-து. மே-ள். எ-னின். உடம்பு முதலியவற்றுள் ஒரோவொன்றே ஆன்மாவாத லின்றென்றதொக்கும், அவற்றுள் ஒன்று குறைந்த வழியும் அறிவு நிகழாமையானும் எல்லாங் கூடியவழி அது நிகழ்தலானும் அனைத்துங் கூடிய சமுதாயமே உயிராத லமையுமெனச் சமூகான்மவாதிகளாகிய செளத்திராந்திகர் வைபாடிகர் கூறுங்கடாவை யாசங்கித்துச் சூத்திரத்தினிதுதிக்கூற்றைக் கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோட னுதலிற்று.

இ-ள். மாயாகாரியங்களான் யாக்கப்பட்டியன்ற சூத்திரப் பாவைபோல முடம்பின்கண்ணே அவற்றிக்கு வேறாய் ஆன்மாவுண்டு எ-று.

எனவே அவையெல்லாம் மாயையின் காரியங்களாய் நிலைபெருதன வாகலின் நிலைபெறுடைய உயிராக வென்றவாறாயிற்று.

மாயை ஆகுபெயர். இகரம் விரித்தல்விகாரம்.

அவை தாம் வெவ்வேறு பெயர்பெற்று நின்றலான்.

எ-து. ஏது. எ-னின். சித்தமுஞ் சித்தப்பகுதியுமாகிய அகச் சமுதாயமென்றும் மாயாகாரிய மென்பது எம்மனோர்க்கு உடம்பாடன்மையின் அதுபற்றி ஆன்மா வேறுண்டெனச் சாதித்த லமையுமாறென்னையென்னுங்கடாவை யாசங்கித்து 'அவ்வளவினவன் மகிழுக' வென்னு நியாயம்பற்றி வேறுமோ ராற்றாற் சாதித்து னுதலிற்று.

இ-ள். நீ ஐந்துகந்த மெனக்கொண்ட மாயாகாரியங்கள் ஆன்மாவெனப் பெயர் பெறுமா நின்றி வேறு வேறு பெயர் பெற்று

நிற்பனவாகலான் 'மாயா வியந்திர தனுவினுள் ஆன்மாவுள்' தென்
மேற்கொண்டது. எ-து.

வேறு வேறு என்பது வெவ்வேறென மரீஇயிற்று.

கலையாதி மண்ணந்தங் காணிலவை மாயை
நிலையாவாந் தீபமே போல—வலையாமன்
ஞானத்தை முன்னுணர்ந்து நாடி லதுதனுவாந்
தானத்தின் வேறுகுந் தான். (22)

எ-து. உ-ம். எ-னின். அவை தனித்தனி வெவ்வேறு
பெயர்பெறினுந் தொக்க சமுதாயத்தின்கண் ஆன்மாவெனப் பெயர்
பெறுமெனக் கோடுமாகலின், அதுபற்றி யிழுக்கென்னை? யென்னுங்
கடாவை யாசங்கித்து அவை வெவ்வேறு பெயர் பெறும்வழியும்
அவர் கூறியவாறு பெயர்பெறுது வேறு பெயர் பெறுமாறும் அவை
மாயா காரியங்களே யாமாறும் அவை தொக்க சமுதாயத்தினும்
ஆன்மாவெனப் பெயர்பெறுது வேறு பெயர் பெறுமாறு முணர்த்தி
அதனை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ-ள், காணின் கலை ஆதி மண் அந்தம். ஆம். எ-து. அங்ஙனஞ்
சமுதாய மாதற்குரியவை யாவை யென்று அளவைகளா னறியப்
புகிற் கலைமுத னிலமீருகிய தத்துவங்களேயாம்,—அவை மாயை
நிலையாவாம். எ-து. அவையனைத்தும் மாயையின் காரியங்களாக
லின் நிலையுதலின்றிச் சிலகால நின்றழிவனவாம்,— ஞானத்தை
அலையாமல் முன் உணர்ந்து நாடல். எ-து. அவை தொக்க சமு
தாயத்தின் விளங்கித் தோன்றுவதாய ஞானத்தி னியல்பை அசை
யாமற் கருத்தை யொருக்கி முன்னுணர்ந்து பின் அச்சமுதாயத்தை
யாதென்றாராயின்,—அது தீபமேபோலத் தனுவாம். எ-து. அச்
சமுதாயங் கண்ணுக்கு விளக்குப்போல உயிர்க்குத் தூல குக்கும்
பாங்களாகிய உடம்பாம்,—தான் அத்தின் வேறு ஆகும் தான்.

எ-து. ஆதலாற் கண் விளக்கின் வேராயினுற்போல உயிர் அவ்
வுடம்பின் வேராம். எ-று.

ஆமென்பது மேலுஞ் சென்றியையும்.

மாயை ஆகுபெயர்.

தானென்பது முன்னையதெழுவாய்; பின்னையது அசை.

அதனினென்பது அத்தினென மரீஇயிற்று, “இத்தை மெய்
யெனக் கருதி” (திருவாச-அதிசய-7.) என்புழிப்போல.

இதனானே ‘தனி’ யென்றதனை வலியுறுத்தவாறு.

இவ்வாறு மூன்று குத்திரத்தானும் சைவாகமங்களுட் கூறப்
படும் பதி முதலிய பொருள்களதுண்மை அனுமானவளவையான்
வலியுறுத்தப்பட்டது. ஆகம வளவையே யமையு மாகலின் அனு
மானவளவை மிகையாம்போலுமெனின், — ஆகாது; மந்தவுணர்
வுடைய மாணுக்கர்க்கு வேற்றுச்சமய நூல்களை நோக்கியவழிச்
சைவாகமப்பொருளின் மலைவு நிகழாமைப்பொருட்டும், கேட்டல்
சிந்தித்தல் தெளிதல் நிட்டையென்னு நான்கு வகையானன்றி
ஆகமங்களைக் கேட்ட துணையானே அதுபவங் கூடாமையிற் சிந்தனை
செய்து வன்மை மென்மைகளை யுணர்ந்து தெளிந்து கோடற்
பொருட்டும் கருதலளவையும் வேண்டப்படு மாகலானென்க.

ஏழாமதிகாரணம் முடிந்தது.

மூன்றாஞ்சுத்திரம் முடிந்தது.

பிரமாணவியன் முற்றிற்று.

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவஞானபோதம் — சிற்றுரை.

பொதுவியல்பு — இலக்கணவியல்.

நான்காஞ்சுத்திரம்.

—ஸ்ரீ மாதவச்சிவஞானயோகிகள்

பொதுவியல்பு - இலக்கணவியல்

நான்காஞ் சூத்திரம்.

அந்தக் கரண மவற்றினென் றன்றவை
சந்தித்த தான்மாச் சகசமலத் துணரா
தமைச்சர சேய்ப்பநின் றஞ்சவத் தைத்தே.

எ-து. சூ-ம் எ-னின். இதுவுமது.

எ-து. க-ரை. எ-னின். சூத்திரக்கருத்துணர்த்து தனுதலிற்று.

இ-ள். பிரமாணம் இலக்கண மிரண்டானும் பொருளுண்மை பெறற்பாற் றென்னு முறைமைபற்றி மேற்பிரமாணத்தாற் பெறு விக்கப்பட்ட பதி பாச பசுக்களுக் கிலக்கணம் எதிர்நிரனிறையாக வைத்துக் கூறுவான்ரெடங்கி அவற்றுள் இது மேலடுக்க நின்ற ஆன்மாவி னிலக்கணங் கூறுதனுதலிற்று.

சொற்பல்காமைப்பொருட்டும் ஒத்து வேறாயவழியும் இயை புடைமை யுணர்ந்துகோடற் பொருட்டும் ஈண்டு இதுவுமதுவென மாட்டெறிந்துரைத்த ஆசிரியர், இங்ஙன முரைத்துக்கோடற் கேற்ப வன்றே ஆண்டு ஆன்மாவினதுண்மை யுணர்த்துதனுதலிற்றெனச் சிறந்தெடுத்தோதாது பொதுப்பட ஆன்மப்பிரகாச முணர்த்து தனுதலிற் றென்றதுஉமென்க. இவ்வாறன்றி மேலேச்சூத்திரத்தின் ஆன்மாவினதுண்மை கூறுமுகத்தாற் ரெருகுத்தோதிய அஞ்சவத் தை ஈண்டிலக்கணங் கூறுமுகத்தான் விரித்தோதப்படுதலின், 'இதுவுமது'வென்றது மேலேச் சூத்திரப்பொருளோடு மாட்டெறிந்த தென்றுரைப்பினுமாம். இதனானுஞ் சூத்திர வியைபு இனிது விளங்கும்.

இச்சூத்திரத்தின் பிண்டப்பொழிப்பு. ஆன்மா அந்தக்கரணங்களாகிய மனம் புத்தி அகங்காரஞ் சித்தமென்னு நான்கனுள் ஒன்றன்றாயினும் துண்ணுணர்வின்மையிற் சூழ்ச்சித்துணைவராகிய அமைச்சரோடு கூடிநின்று தன்ரொழிபினடாத்தும் அரசன்போல, சகசமலத்தினுள் உணர்வின்றிக் கஞ்சகம்போலுங் கலாதிகளாற் பொதுவகையான் உணர்வு நிகழினுஞ் சிறப்புவகையான் நிகழுமாறு அவற்றாற் பெறப்படாமையிற் சிறப்புவகையா னுணருமாறு தனக்குச் சூழ்ச்சித்துணையாகிய அவ்வந்தக்கரணங்களோடு கூடி நின்று சாக்கிர முதலிய ஐந்தவத்தையுடைத்தாம். ஏ - று.

எனவே, அங்ஙனமின்று அஞ்சுவத்தைப்படுதல் ஆன்மாவுக் கிலக்கண மென்றவாறாயிற்று. இஃது உயிர்க்குத் தடத்த லக்கண மெனப்படும் பொதுவியல்பு.

ஒன்றன்றாயினும் சகசமலத்து உணராது அமைச்சரசேய்ப்ப அவற்றொடு சந்தித்து நின்று அஞ்சுவத்தைத்தாமென வியையும்.

உணராது சந்தித்ததென்பது காரணகாரியப்பொருட்டாய் நின்றது. சந்தித்தது வினையெச்சமுற்று.

இவ்வாறன்றி ஆன்மா அவற்றினொன்றன்றாயினும் சகசமலத்துணராமையால் அவற்றொடு சந்தித்தது, சந்தித்தவழி அவையுந்தானும் அமைச்சரசேய்ப்ப நின்றலான் ஐந்தவத்தைத்தாயிற்று எனவதிகரணம் பகுத்துக்கோடற்கேற்ப வேறு வேறு வினைமுடிபு செய்துரைத்தலுமொன்று.

வடமொழிச்சூத்திரத்தோதுதலின் ஈண்டும் ஆயினுமென வருவித்து ஒரு தொடராக வைத்துரைக்க. அந்தக்கரண மவற்றி னொன்றன்றாயினு மெனவே, அவற்றினொன்றன்றாதலும் அதுவாத முகத்தால் ஈண்டே பெற்றும். இஃதுணராதார் அந்தக்கரண மவற்றினொன்றன்றென்றதனை வேறு தொடராக வைத்துரைப்ப.

அங்ஙனமுரைப்பின், முன் வருவனவற்றை அவாய்நின்று ஒரு பொருண்மேல் வாராமையின் ஒருசூத்திரமாதற்கேலாமையறிக.

அவை சந்தித்ததென்புழி ஒடுவருபு விகாரத்தாற் றொக்கது; இரண்டாவது விரிப்பினு மமையும்.

ஆன்மா வென்பது மேலேச் சூத்திரத்தினின்றும் வருவித் துரைக்கற்பாலதாகவும், ஈண்டு வேறேதெய்து ஒத்து வேறுதல் பற்றி யென்றுணர்க.

ஆன்மா வென்னுஞ்சொற்குப் பொருள் வியாபக மென்பதுஉம் சித்தசித் தென்பதுஉமாம்.

மலத்து மலத்தாலென விரிக்க.

அமைச்சரசு அமைச்சரோடு கூடிய அரசென உருபும் பொரு ளும் உடன்றொக்கன.

காரணப்பொருட்டாய நின்றென்னும் வினையெச்சம் அஞ்ச வத்தைத்தென்னும் வினைக்குறிப்புமுற்றோடு முடிந்தது.

இதனுள் அந்தக்கரணமவற்றினொன்றன் மென்றது ஓரதி கரணம்; ஒன்றன் ரூயினுஞ் சகசமலத் துணரா தமைச்சரசேய்ப் பவவை சந்தித்த தென்றது ஓரதிகரணம்; அமைச்சரசேய்ப்ப நின்றஞ்சவத்தைத்தே யென்றது ஓரதிகரணம்; ஆக மூன்றதிகா ணத்தது இச்சூத்திரமென் றுணர்க.

முதலதிகரணம்.

— — —

சுண்டு இவ்வான்மாவாவது அந்தக்கரணங்களாயுள்ள மனோபுத்தி யகங்கார சித்தங்களில் ஒன்றன்று என்றது.

எ-து. மே-ள். எ-னின். ஏனையவெல்லாம் வெவ்வேறு பெயர் பெற்று நிற்பனவாகலான் உயிராகா ஆயினும் மனமுதலிய அந்தக்கரணங்கள் “சிந்தையைச் சீவனென்றுஞ் சீவனைச் சிந்தையென்றும்” (சித்தியார் - சூத் - 4, செய் 28) இங்ஙன முயிரென்னும் பெயரானும் வழங்கப்படுத லுண்மையானும் இந்திரிய முதலிய வற்றை அவ்வாறு கூறுமையின் அஃதாகு பெயரென்றற் கேலாமையானும் அவையே தனித்தனி ஆன்மாவா மென்றல் அமைவுடைத்தென அந்தக்கரணன்மவாதிகள் கூறுங் கடாவையாசங்கித்துச் சூத்திரத்தின் முதற்கூற்றைக் கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோட னுதலிற்று. இது மேலேச்சூத்திரத்துள் ஒதற்பாலதேயாயினும் சுண்டிலக்கணங்கூறும் வழியும் அவற்றொடு சந்தித்து அமைச்சரசேய்ப்ப நிற்பதென அவததைக் கேதுவாக எடுத்தோதவேண்டுதலின் சுரிடத்து மெடுத்தோதுதல் “சில்வகையெழுத்தின் செய்யுட் டாகிச்—சொல்லங் கால யுரையகத் தடக்கி—துண்மையொடு புணர்ந்த வெண்மைத் தாகி” (தொல் - பொரு - மரபி - சூத் 100) என்னுமிலக்கணத்ததாய சூத்திரத்துக் கேலாமையான் அதுபற்றி விதிமுகத்தானன்றி அதுவாத முகத்தான் சுண்டுணர்த்தப்பட்டது.

இ-ள். வெ-டை.

சுண்டு அந்தக்கரணமென்றது உள்ளந்தக்கரணமாகிய கலாதிகளினுஞ் செல்லாமைப்பொருட்டு மனோபுத்தியகங்கார சித்தங்களிலெனக் கிளந்தெடுத்துரைத்தார். கலாதிகளுண்டெனக்கொண்டோரின் உயிர் வேறுண்டெனக் கொள்ளாதார் இன்மையின்

ஆண்டாசங்கை நிகழாமையானும் அமைச்சரோடு உவமிக்கப்பட்டு அவத்தைக் கேதுவாவன அம்மனமாதியேயன்றிக் கஞ்சகத்தோடு உவமிக்கப்பட்டு அதீதத்தினு நீங்காது உடனிற்பனவாய கலாதிக ளன்மையானும் அவற்றை ஈண்டெடுத்தோத வேண்டாமையின் மனமுதலிய புறவந்தக்காணங்களே ஈண்டுக் கூற நின்றனவென்பது கருத்து.

அவை தாம் பிரகாசமாய்நின்றே அப்பிரகாசமாய் நின்றலான்.

எ - து. ஏது. எ - னின். “மனமும் புத்தி யகங்காஞ் சித்த நான்கு—மருவியான் மாவே யென்ன வரும்” (சித்தி-சூத்-4, செய்-2) என நீயிருங்கோடலின் உயிர் அவற்றுகொன்றாத லமையு மென்றாற்படு மிழுக்கென்னை யென்னுங்கடாவை யாசங்கித்து மேற் கோளைச் சாதித்தனுதலிற்று.

இ - ள். அவ்வந்தக்காணங்கடாம் தம்மிற் கீழுள்ளவற்றை நோக்கிச் சித்தாய் நின்றே தம்மை நோக்கி அசித்தாய் நின்றலால் தன்னை நோக்கியுஞ் சித்தாய் நிற்கும் ‘இவ்வான்மாவாவது அந்தக் காணங்களாயுள்ள மனோ புத்தி யகங்கா சித்தங்களில் ஒன்றன்’ நென மேற்கொண்டது. எ - து.

எனவே, உயிரான் அதிப்டிக்கப்பட்டு ஐம்பொறிகளறிந்த விடயங்களுள் ஒன்றனை இஃதியாதாகற்பாற்றெனச் சித்தஞ்சிந்தித் தறியும்; யான் சிந்தித்தேனென்றறியமாட்டாது. மனம் அதனை இஃதின்னதாகற்பாற்றெனவும் அஃதாமோ அன்றோ வெனவும் இவ்வாறு சங்கற்ப விகற்பஞ் செய்தறியும்; யான் சங்கற்ப விகற்பஞ் செய்தேனென்றறியமாட்டாது. அகங்காரம் அதனை இன்ன தெனத் துணிவேன் யானென்று ஒருப்பட்டெழுந்தறியும்; யானொ ருப்பட்டெழுந்தேனென் றறியமாட்டாது. புத்தி அதனை இன்ன திதுவென நிச்சயித்தறியும்; யானிச்சயித்தே னென்றறியமாட் டாது. ஆகலான் அவ்வாறின்றி அவற்றொடு கூடியான் சிந்தித்

தேன் பற்றினேன் எழுந்தேன் நிச்சயத்தேனென்றும் அதன் பின்
 அதுவதுவாய்ப் பரிணமித்துச் சுகதுக்க மோகரூபமாய்த் தன்
 மாட்டு வந்த புத்திதத்துவத்தின் பரிணாமங்களைக், கலாதிகளோடு
 கூடி நின்று இது சுகம் இது துக்கம் இது மோக மென்றறிந்தும்
 யான் சுகத்தேன் யான்றுக்கித்தேன் யான் மோகித்தேன் என்
 றறிந்தும் இங்ஙனம் பிறவற்றை நோக்கியுந் தன்னை நோக்கியுந்
 சித்தாகிய ஆன்மாத் தம்மை நோக்கிச் சித்தாகாத அந்தக்காணங்
 களின் ஒன்றாமாறியாண்டையதென மறுத்தவாறாயிற்று. “இவன்
 ருனும் புத்தியுஞ்சித் திவனாமோ புத்தி” (சித்-சூத்-11 செய்-11)
 என வழி நூலாசிரியர் கூறியதும் இவ்வியல்பு நோக்கி.

ஈண்டுப் பிரகாசம் அப்பிரகாசம் என்பன சித்து அசித்தென்
 னும் பொருளவாம்.

ஏனையோரை நோக்கி அரசனுக்கு அணுக்கராதற் சிறப்புப்
 பற்றி அமைச்சரை அரசரென்று உபசரித்துக் கூறப்படுமாறுபோலப்
 புறக்கருவிகளை நோக்கி ஆன்மாவுக்கு அணுக்கமாய் நின்றற்சிறப்புப்
 பற்றி ‘மனம் புத்தி யகங்காரஞ் சித்த நான்கு மருவி யான்மாவே
 யென்ன’ உபசரித்துக் கூறப்படு மத்தனை யென்றொழிக. சூழ்ச்சித்
 துணையாதல் பற்றி அந்தக் காணங்கள் அமைச்சரை யொக்கு
 மெனவே, ஏனைக்கருவிகள் ஏனைப் பரிசனங்களை ஒக்குமென்பது
 பெற்றும். அது ஞானமிர்தத்திற் (தூல் - 9.) காண்க.

மேலேச் சூத்திரத்தினேதிய ஏதுக்களே ஈண்டைக்கு மமையு
 மாயினும், சிறந்தமைபற்றி வேறேதுக் கூறினார்.

மனமாத் தியாலுணர்தன் மன்னு புலன்கண்
 மனமாத் தி மன்புலனி னல்லன்—மனமே
 லுதித்தோன்றை யுள்ள முணர்த லதனி
 லுதிக்குங் கடற்றிரையை யொத்து.

எ-து. உ-ம். எ-னின். அவ்வந்தக் கரணங்கள் தம்மிற்
கீழுள்ளவற்றை கோக்கிச் சித்தாமாறும் தம்மின் மேலுள்ளவற்றை
கோக்கியுந் தம்மை கோக்கியும் அசித்தாமாறுந் தெரிந்துணர்த்தி
எதுவை வலியுறுத்துதலுதலிற்று.

இ-ள். மனம் ஆதியால் உணர்தல் மன்னு புலன்கள். எ-து.
மனமுதலிய அந்தக் கரணங்களாலுணரப்படுவன ஐம்பொறிகளாற்ற
ரப்பட்டுப் புறத்தே நிலைபெற்ற விடயங்களாம், — உள்ளம் உணர்
தல் மனம் மேல் உதித்த ஒன்றை. எ-து. ஆன்மா யுணர்வது
மனத்துக்கு மேலெனப்படும் புத்தியிற்றோன்றிய தொன்றனையாம், —
கடற்றிரையை ஒத்து உதிக்கும். எ-து அவ்விரு வேறுணர்வுங்
கடலிடை யெழுந்து கரைசாருந் திரைபோலப் பரம்பரையின் ஆன்
மாவின் மாட்டு வந்து தோன்றும், — அதனின் மனம் ஆதி மன்
புலனின் அல்லன். எ-து. அதனானே மனமுதலியன அவ்விட
யங்களின் வேராயினுற்போல ஆன்மாவும் அம்மன முதலியவற்றின்
வேரும். எ-று.

உதிக்கு மென்னும் பயனிலைக்கு உணர்தலிரண்டும் எழுவாய்.

செவ்வெண் டொகை விகாரத்தாற் றொக்கது.

மன் அசை; புலனின் இன் உவமவுருபு.

அல்லனென ஆடீஉ வறிசொல்லாற் கூறியது வடமொழி
மதம் பற்றி.

உதித்த வென்னும் பெயரெச்சவீறு விகாரத்தாற் றொக்கது.

புத்தியிற்றோன்றிய தொன்றாவது சுகதுக்கமோகரூப விடயம்.

பரம்பரையிற் றோன்றுதலாவது முன்னர் வாயிற் காட்சி
யுணர்வு தோன்றி அதன்பின் மானதக்காட்சி யுணர்வு தோன்றி

அதன் பின்னர்த் தன்வேதனைக் காட்சி யுணர்வு உயிரின்கண் வந்து தோன்றுதல்.

இதனானே அந்தக்காணங் கீழுள்ளவற்றை நோக்கிச் சித்தா மாறும் மேலுள்ளவற்றை நோக்கி அசித்தாமாறும் உயிர் அவ்வாறன்றி யாண்டுஞ் சித்தாமாறுங் கண்டுகொள்க.

சிந்தித்தாய்ச் சித்தந் தெளியாதா யாங்காரம்

புந்தியா யாய்ந்து மனமாகிப் — பந்தித்து

வெவ்வேறு தானே துணிந்துள்ள மிவ்வேறா

மவ்வேறும் போதுபோ லாங்கு.

(24)

எ - து. உ - ம். எ - னின். மேற் பொதுவகையாற் கூறிப் போந்த அந்தக்காணங்களி னியல்பு சிறப்பு வகையாற் கூறு முகத் தான் மானதக் காட்சியுள்ளுங் கடற்றிரைபோலப் பரம்பரையின் வெவ்வேறுயுணர்வு நிகழுமாறுணர்த்தி உயிர் வேறுதலை வலியுறுத் துதனுதலிற்று.

இ - ன். உள்ளம். எ - து. புருட தத்துவமென நின்ற வுயிர், — ஆங்கு. எ - து. வாயிற் காட்சியாற் கண்ட விடயங்களினொன் றனை மனமாதியானுணரும் மானதக் காட்சியின் கண்ணும் ஒரு பெற்றித்தாதலின்றி, — சித்தமாய்ச் சிந்தித்து. எ - து. சித்தமாய் நின்று இஃதியாதாகற்பாற்றெனச் சிந்தித்தும், — மனம் ஆகிப் பந்தித்து. எ - து. அதன்பின் மனமாய் நின்று இஃதின்னதாகற் பாற்றெனப் பற்றியும், — ஆங்காரம் ஆய்த் தெளியாது. எ - து. அதன்பின் அகங்காரமாய் நின்று இஃதாமோ அன்றோ இதனை யின்னதெனத் தெளிவேன் யானெனத் தெளிவு பிறவாதெழுந்தும், — புந்தியாய் ஆய்து. எ - து. அதன் பின்னர்ப் புந்தியாய் நின்று இஃதின்ன தெனத் தெளிந்தும், — வெவ்வேறு தானே துணிந்து இவ்வேறும். எ - து. இங்ஙனம் வெவ்வேறுகவே யுணர்தலான்

அவ்வாறுணரும் புருடன் இவ்வந்தக் காணங்களின் வேறும்,—போது அவ்வேறும் போல். எ-து. ஞாயிறு முதலியவற்றோடு கூடி நின்று காழிகை கான் பக்கந் திங்கள் யாண்டு முதலியனவாய்ப் படும் பாகுபாடு செய்யுங் கால தத்துவம் அஞ்ஞாயிறு முதலியவற்றின் வேறாயினாற்போல் எ-று.

ஆய்தல் ஈண்டு நிச்சயித்தற் பொருட்டு.

துணிதலென்பது அறிதலென்னும் பொருண் மாத்திரையாய் நின்றது.

தான் அசை. ஏகாரந் தேற்றம்.

இவ் அவ் என்பன வகரவீற்றஃறிணைப் பன்மைச் சுட்டுப் பெயர்.

‘வேறும் போதுபோ’ லெனவே, ஆண்டு நீக்கப்பொருள் ஞாயிறு முதலியன வென்பது தானே விளங்கு மென்பது கோக்கி அவ்வெனச்சுட்டியொழிந்தார். சாரியையும் உருபும் உடன்றொக்கன.

சிறப்பும்மை விகாரத்தாற் றொக்கது. ஆங்கும் ‘வெவ்வேறு தானே துணிந்’ தெனவே மானதக் காட்சியும் இங்ஙன கால்வேறு வகைத்தாய் ஒன்றற்கொன்று முறையே ஏதுவும் பயனுமாய்க் கடற் றிரைபோலப் பரம்பரையிற் றோன்று மென்றவாறாயிற்று.

செய்யுளாகலின் முறைபிறழ வைத்தார்.

அகார வுகார மகங்காரம் புத்தி
மகார மனஞ்சித்தம் வீந்துப்—பகாதிவற்றை
நாத முளவடிவா நாடிற் பிரணவமாம்
போதங் கடற்றிரையே போன்று.

எ - து. உ - ம். எ - ன். அம்மானதக்காட்சியி னிகழுஞ் சவிகற்ப வுணர்விற்கேதுவாய் அவற்றையுடனின்றி செலுத்தும் அக்காங்களிவை யென்பதும் அவற்றா னுணர்வு மாறிமாறித் தோன்று மாறு முணர்ந்து தனுதலிற்று.

இ - ள். வெ - டை.

“மன்னு முகார ம்னஞ்செலுத்தும் புத்தியினை — யுன்னு முகார முபகரிக்கு — முன்னு — மாங்காரந் தன்னை யகாரஞ் செலுத்தியிடு—நீங்காத சித்தம்விந்து நேர்.” (துகளறுபோதம்-14) என்பவாகலானும், ஈண்டோதிய முறையே முறையெனவும், “அவ்வுடனுவ்வு மவ்வு மனம்புத்தி யகங்கா ரங்கள்” (சித்-சூத்-4 செய்-3) என வழிநூலாசிரியரோதியது எதிர்நிரனிறைப் பொருளெனவுங் கொள்க. “அவ்வுட னுவ்வு மவ்வு மனம்புத்தி யகங்கா ரங்கள்” என்றதே முறையெனக்கொண்டு அதற்கியையக் கொண்டுக்கூட்டி யுரைப்பாருமுளர்.

பகாதிவற்றை காடிற் பிரணவமாமெனவும் போன்ற மெனவுங் கூட்டுக.

அந்தக்கரணங்களைச் செலுத்தும் அக்கரணங்களைக் கூறுவார் ஒப்புமைபற்றிப் புருடனைச் செலுத்தும் அக்கரமும் உடன்கூறினார்.

உடனின்றி செலுத்துதல் பற்றி அபேதமாக வைத்தோதப் பட்டன.

“நிகழ்ந்திடும் வாக்கு நான்கு நிவிர்த்தாதி கலையைப் பற்றி” (சித்-சூத்-1. செய்-24) அகாமுதலிய பஞ்சகலவடிவாய் நின்று இவற்றை வேறுவேறு செலுத்துதல்பற்றிக் கணந்தோறும் நினைப்பு மறப்புமாகிய சகலகேவலங்கள் அதிதுட்பமாய்க் கறங்கோலை போல மாறி மாறி நிகழுமெனவும், மாசகலத்தின்கட் கணந்தோறும் அவ்வன முணர்வுதித்தும் ஒடுங்கியும் வருதல் சமுத்திரத்தின்கட்

புதிது புதிதாய்த் திரைதோன்றியும் ஒடுங்கியும் வருமாறு போலு
மெனவு முணர்க. கடற்றிரையுவமை மேற் பரம்பரையாய் உணர்வு
வருதற்கெடுத்துக்காட்டினார்; ஈண்டுப் புதிது புதிதாய் வருதற்
கெடுத்துக்காட்டினார்: ஆதலாற் புனருத்தியன்மை யுணர்க.

எண்ணில வோங்காரத் தீசர் சதாசிவமா

நண்ணிய விந்துவொடு நாதத்துக்—கண்ணிற்

பகரயன்மா லோடு பரமனதி தேய்வ

மகரவுக ரம்மகரத் தாம்.

(26)

எ - து. உ - ம். எ - னின். அவ்வக்கரங்களுஞ் சடமாகலின்
அவற்றை யதிட்டிக்கும் அதிதெய்வங்கள் இவையென்ப துணர்த்
து தனுதலிற்று.

இ - ள். ஏண்ணில வோங்காரத்து நண்ணிய விந்துவொடு
நாதத் ததிதெய்வங் கண்ணில் ஈசரொடு கூடிய சதாசிவமாம். அகர
வுகர மகரத் ததிதெய்வங் கண்ணிற் பகரயன் மாலோடு பரமனும்
எ - று.

எண்ணிலவோங்காரம் எண்ணத்தின்கண் நிலவிய ஒங்கா
மென வினைத்தொகை. எண்ணம் ஈண்டு மானதக் காட்சி.

ஒடு எண்ணின்கண் வந்தது.

ஈண்டு அயன் மால் பரமனென்றது சுத்தவித்தையின் வைகு
வாரை. பரமன் உருத்திரன். அகர வுகரம் மகரத்தா மென்புழி
மகரம் இசைப்பொருட்டாய் ஒற்றில்வழி யொற்றாய் வந்தது.

முதலதிகரணம் முடிந்தது.

இரண்டாமதிகரணம்.

இனி இவ்வான்மாச் சகசமலத்தினு லுணர்வின்மென்றது.

எ - து. மே - ள். எ - னின். ஆன்மா அந்தக் கரணங்களி னென்றன்றாயின் அவற்றொடு சந்தித்து நின்றற் கேது வென்னை? யென அவர் கூறுங்கடாவை யாசங்கித்துச் சூத்திரத்தின் இரண் டாங் கூற்றைக் கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோடனுதலிற்று.

இ - ள். வெ - படை.

ஆகந்துக மலங்களி னீக்குதற்குச் சகசமலமென விசேடிக்கப் பட்டது. படவே, உயிர் முதல்வனைப்போல் அந்தக்கரண முத வியவற்றின் வேராய சேதனப் பொருளாயினுஞ் செம்பிற் களிம்பு போல வேறு காரணமின்றி மூலமலந் தன்னோடு உடனாய்நின்றவிற் தன்னியல்பா னுணருமாறின்றிக் கருவிகளோக் கூடிநின் றுணர்வதா யிற்றென விடுத்தவாராயிற்று இதனானே மலத்துளதாமென மேற் பிரமாணத்தாற் பெறுவிக்கப்பட்ட மூலமலத்திற்கு ஈண்டி லக்கணங் கூறினாரென்பது பெறுதும். அறியாமையைச் செய்த லாகிய கேவலத்தினிகழுமியல்பே மலத்திற்குத் தன்னியல்பு, கருவி களோடு கூடி அவத்தையுறுவதாகிய விபரீதவுணர்வைச் செய்யுஞ் சகலத்தினிகழுமியல்பே பொதுவியல்பாகலான்; மலத்திற்கு இரு வகை யிலக்கணமும் ஈண்டே பெறப்பட்டன.

அது தான் ஞானதிரோதகமாய் மறைத்துக்கொடு நின்றலான்.

எ - து. ஏது. எ - னின். சகசமலத்தினால் உணர்வின்றி யொழியிற் பின் கருவிகளோடு கூடியவழி அறிவுண்டாமா நியாங் ளனமெனச் சற்காரியவாதம்பற்றி நிகழுங் கடாவை யாசங்கித்து மேற்கோடேச் சாதித்தனுதலிற்று.

இ - ள். அச்சகசமலமாவது ஞானத்திற்குத் திரோதகமாய் அதனையிலே யென்னும்படி மறைத்துக்கொண்டு நின்றலான் இனி இவ்வான்மாச் சகசமலத்தினால் உணர்வின்மேன மேற்கொண்டது. எ - று.

மலத்தின திலக்கணம் வடமொழி வழங்குப்பற்றிக் கூறுவார் ஞானதிரோதகமா யெனவும் அதனைத் தமிழ்மொழியான் விளக்கு வார் மறைத்துக்கொடு நின்றலா னெனவுங் கூறினாராகலான், அது கூறியது கூறலன்மை யுணர்க. திரோதகமென்னும் வடமொழி மறைத்தலைச் செய்வதென்னும் பொருட்டாய் வினைமுதன்மே னின்ற வினைப்பெயர்.

இதனானே ஞானபாவமே அஞ்ஞானமென்பார் மதமும் மறுக் கப்பட்டது; அபாவம் ஒரு காரியத்தைச் செய்யமாட்டாமையின்.

மாயா தனுவிளக்கா மற்றுள்ளங் காணாதே
லாயாதா மொன்றை யதுவதுவாய் — வீயாத
வன்னிதனைத் தன்னுண் மறைத்தோன்றங் காட்டம்
றன்னைமல மன்றனைத றுன். (27) [போற்

எ-து. உம். எ-னின். ஆகத்துக மலமே ஞானதிரோதக மா தலமையும் வேறுமோர் மலமுண்டென்றல் மிகைபோலுமென ஐக்கவாதசைவர் முதலியோர் மதம்பற்றி நிகழுங்கடாவை யாசங் கித்து ஆகத்துகமலத்தானுஞ் சகசமலத்தானுஞ் செய்யப்படுங்காரி யங்கட்குத் தம்முள் வேற்றுமை பெரிதாமா றுணர்த்துமுகத்தான் ஏதுவை வலியுறுத்துதனுதலிற்று.

இ-ள். உள்ளம் மாயா தனு வி ள க் கு ஆக் காணாதேல் ஒன்றை ஆயாது ஆம். எ-து. உயிர் ஆகத்துகமலமெனப்படும் மாயா காரியமாகிய உடம்பு தனக்குக் காட்டாகக்கொண்டு காணாதாயின்

ஒருவிடயத்தையுமறிவதில்லையாம்,—மற்று மலம் தன்னை அன்று அனைதல் தான். எ-து. சகசமலம் உயிரை அநாதியே பற்றிநிற்றல்,—அது அது ஆய் வீயாத வன்னிதனைத் தன்னுள்மறைத்து ஒன்று ஆய் காட்டம் போல். எ-து. காட்டமுதலியவற்றுள் அதவதுவே யாய்நின்றந் தனக்குக் கேடில்லாத வன்னியைத் தனக்குண் மறைத்துவைத்து ஒன்றேயாய்நிற்குங் காட்டம்போலும். எ-று.

எனவே, காட்டாய் நின்ற விடயங்களை யறியும்வண்ணம் உயிர்க்கறிவை விளக்குதல் மாயையின் செய்தி; அவ்வறிவைத் தடை செய்துகொண்டு, நிற்றல் மலத்தின் செய்தி; இவ்விரண்டும் இங்ஙனம் ஒளியு மிருளும்போல் இகலி நிற்பனவாகலான் அத் தன்மைத்தாயமாயை இத்தன்மைத்தாய மலமாதல் மாண்டைய தென மறுத்தவாறாயிற்று.

மற்றென்பது மலமன்றினைத் லென்பதனோ டியைந்து வினை மாற்றின்கண் வந்தது.

முற்றும்மை சிறப்பும்மைகள் தொக்கன.

ஆமுந் தானுங் கட்டுரைக்கண் வந்த அசை.

வன்னி அது அதுவாதல் காட்டத்துண் மறைந்துழிக்காட்ட மேயாயுஞ் சூரியகார்த்தத்துண்மறைந்துழி அதுவேயாயும் இவ்வாறே அவ்வவற்றின் மறைந்துழித் தானென்ப தொன்றில்லை யென்னும் படி நிற்றல். அங்ஙனமாகியும் வீயாமை, கடைதன் முதலிய தொழிற்பாடு நிகழ்ந்தவழித் தோன்றுதலாற் பெற்றும். தன்னுண் மறைத்தல் வன்னியென்பதொன்றில்லை யென்னும்படி பொதிந்து கொண்டு தானேயாதல். ஒன்றாங்காட்டம் ஒன்றேபோல் அத்து விதமாங் காட்ட மென்றவாறு. இவ்வாறு உவமைக் கோதிய அடையுந்தொழிலும் இயையும் பொருட்கண்ணுங் கூறிக்கொள்க.

மாயை கன்மங்கள் போல ஆதியன்றெனக் காலத்தானும் வேற்றுமைகூறுவார் அன்றனைத் லென்றார்.

இங்ஙனங் கூறிப்போந்த மலமாவது ஞானபாவ மென்பாரும், பிராந்திஞானமென்பாரும், தமோகுணமென்பாரும், பஞ்சக்கி லேசத்துள் ஒன்றாகிய அவிச்சை யென்பாரும், மாயை கன்மங்க ளென்பாரும், சிவசத்தியென்பாரும், உயிர்க்குணமென்பாருமாய் அவ்வச்சமயநூல்பற்றி மயங்குவாருமுளர். அம்மலத்திற்குப்பற்றிக் கோடாகிய சூனியமுதலியவற்றின் வேறெனப்பட்ட ஆன்மாவும் இயற்கையாற் சடமென்பாரும், அறிவுமாத் திரையெனக் குணிப் பொருளன்றென்பாரும், சுதந்திரவறிவுடைத்தென்பாரும், அவ்வவ் வுடம்பளவிற்தென்பாரும், அணுவளவிற்தென்பாரும், உருவென் பாரும், அருவென்பாரும், உருவருவென்பாருமாய் இன்னும் பல திறப்படக்கூறி மயங்குவாருமுளர். அவையெல்லாம் பொருந் தாமை ஆகமங்களுட் காண்க. ஈண்டுரைப்பிற் பெருகும்.

இச்சகசமலம் ஞானதிரோதகமாய்த் திரவியமாய் அறியாமைக் குணத்ததாய்ச் செம்பிற்களிம்புபோல உயிரின் குற்றமாய் அநாதி பந்தமாய்ச் சடமுமாய்ப் பலவுமாயின் அழிவெய்துமாகலின் அநாதி பந்தமாதல் பெறப்படாமையின் ஒன்றேயாய் விஞ்ஞானாகலர் பிரள யாகலர் சகலரென்னும் உயிர்ப்பாருபாட்டிற் கேதுவாய் உயிர்க டோறுந் தனித்தனி வெவ்வேறாய் மறைத்து நின்று தத்தங்கால வெல்லையி னீங்குவனவாகிய சத்திகள் பலபலவுடைத்தாய் உயிர்கண் மூன்றவத்தைகளும் படுதற்கு மூலகாரணமாய் நித்தமாய் வியாபக மாய் வியாபகவுயிர் அணுத்தன்மைப்படுமாறு செய்தலின் ஆணவ மென்னும் பெயர்த்தாய்ப் பசுத்துவம் பசுநீகாரம் மிருத்தியு மூர்ச்சை மலம் அஞ்சனம் அவித்தை ஆவிருதியென்றற்றொடக்கத் துக் காரணக்குறிகளுமுடைத்தாய் நிற்பதெனவும் படலம் படர்த்த கண் ஞாயிற்றின் சந்நிதியினிற்பினும் படலத்தான் அவ்வொளியை யிழந்து இருளினழுந்துமாறுபோல முதல்வன் சந்நிதியினிற்பினுஞ் சோபானமுறையின் அறிவிக்க அறியுந்தன்மைத்தாய் உயிர் அநாதியே யறிவித்தால் அறியமாட்டாமையின் அம்மாட்டாமை யான் அவ்வறிவை இழந்து அறியாமையாய் அழுந்துதலின் அஃதவ்

வுயிர்க்குப் பந்தமாயிற்றெனவுமுணர்க. அநாதியே மலத்தினீங்கு
தல் முதல்வன்வினையாய் அநாதிமுத்தத்தன்மையென எண்குணங்
களுள் வைத்தெண்ணப்படுவதென்பது சிவாகமங்களுக்கெல்லாம்
ஒப்பமுடிந்தாற்போல அநாதியே மலத்தைப்பற்றுதல் உயிரின்
வினையாய் உயிர்க்குற்றங்களுள் வைத்தெண்ணப்படுவதென்பதுஉம்
அவற்றிற்கெல்லாம் ஒப்பமுடிந்தது. ஈண்டுப்படுங் கடாவிடைக
ளெல்லாம் ஈரிடத்துமொக்கும்.

இரண்டாமதிகரணமுடிந்தது.

மூன்றாமதிகரணம்.

இனி இவ்வான்மாச் சாக்கிரஞ் சொப்பனஞ் சுழுத்தி
துரியந் துரியாதீதமாயுள்ள பஞ்சாவத்திதனாய் நிற்கு மென்
றது.

எ-து. மே-ள். எ-னின். இருளினகப்பட்ட கண் விளக்கோடு
கூடியவழி விடயங்களைக் காண்டலேயன்றி வெவ்வேறவத்தைப்படு
மாரில்லை, அதுபோல மலத்திலகப்பட்ட உயிர்களுவிகளோடு சந்
தித்தவழி ஒருதன்மைத்தாயறிதலே அமைவுடைத்து அவ்வாறன்றி
மேலைச்சூத்திரத்தோதிய முறையான் ஐம்புலனறிந்தும் ஒடுக்க
மறிந்தும் உண்டி வினையின்றிக் கிடந்தும் உணர்த்தவுணர்ந்தும்
இங்ஙனம் வெவ்வேறு அவத்தைப்படுமா றியாங்ஙனமென் அவர்
கூறுங்கடாவை யாசங்கித்துச் சூத்திரத்தின் இறுதிக்கூற்றைக்
கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோட னுலிதற்று.

இ-ள். வெ-டை.

அவத்தை யெனப்படுவன பலவுளவாகலின் அவற்றுள் ஈண்டு
ஐந்தவத்தை யெனப்பட்டவை யாவை யென்னும் ஐயநீக்குதற்குக்
கிளந்தெடுத்துரைத்தார்.

அவத்திதன் என்னும் வடமொழி ஆடேவறிசொல்லாற்கூறி யது அம்மதம்பற்றி.

அமைச்சரசேய்ப்ப நின்றலா னென்பதூஉம் ஈண்டு வருவித் துரைத்துக்கொள்க. கொள்ளவே, “படைகொடுபவனிபோதும்” வேந்தன் “கடைதொறும் விட்டுவிட்டுக் காவலுமிட்டு” (சித்தி-சூத்-4-செய்-32.) அந்தப்புரத்திற் செல்லுமாறுபோல ஆன்மா அங்ஙனம் அஞ்சுவததைப்படுதல் அமைவுடைத்தென விடுத்தவாறாயிற்று.

அதுதான் மலசொருபத்தின் மறைந்து அருப சொருபியாய் நின்றலான்.

எ-து. ஏது. எ-னின். அரசன்போல் உயிர் அங்ஙனமஞ் சுவததைப்படுமாயின் வியாபகத்திற்கிழக்காய் முடியும்போலுமென்னுங் கடாவை யாசங்கித்து மேற்கோளைச் சாதித்த னுதலிற்று.

இ-ள். அவ்வயிர்தான் மலவடிவின் மறைப்புண்டவழி அருவுடம்பாகிய தத்துவசொருபியாய் நின்றலான் அத்தத்துவங்கள் தொழிற்படுமவத்தை வேறுபாடுபற்றி இனி இவ்வான்மாச் சாக்கி ரஞ் சொப்பனஞ் சுழுத்தி தூரியந் தூரியாதீதமாயுள்ள பஞ்சாவத்தித னாய் நிற்குமென மேற்கொண்டது. எ-று.

“சீவனோ வியாபி யவத்தையி லிழிந்து திரும்புதல் குற்றமாங் கருவி சேருதல் பிரித, வில்லையா முறையிற் செயற்படுங் கருவியே தெரியுந்—தாவிலா வறிவு தங்கின விடமே தருமுயிர்க் கிருப்பிடம்” (உலகுடை-கழிகெடி-3.) என்றதூஉம் இப்பொருள்பற்றியென்க.

தத்துவவன்னருபனாதல் வீடு பெற்றுழியும் உண்டுபோலு மென்று ஆசங்கை நிகழாமைப்பொருட்டு, மலசொருபத்தின் மறைந் தென மேற்கூறிப்போந்ததனை வழிமொழிந்துகொண்டு அருப சொருபியாய் நின்றலானென்று ஏதுக்கூறினார்.

மறைந்தவழியென்றது மறைந்தெனத் திரிந்து நின்றது.

ஒன்றணையா மூலத் துயிரணையு நாபியினிற்
சேன்றணையுஞ் சித்த மிதயத்து—மன்றவே
யையையந்தா நன்னுதலிற் கண்டத்து வாக்காதி
மெய்யாதி விட்டகன்று வேறு. (28)

எ-து. உ-ம். எ-னின். தத்துவங்கள் தொழிற்படுதற்கண்
நிகழும் அவத்தை வேறுபாடு தெரித்துணர்த்தி அஃதேதுவாதலை
வலியுறுத்துத னுதலிற்று. கலுதலில் வாக்காதி மெய்யாதி மன்ற
எய் ஐயைந்தாம் கண்டத்தின் வாக்காதி மெய்யாதி விட்டு அகன்று
வேறு ஐயைந்தாம் இதயத்திற் சித்தஞ்சென்றணையும் நாபியினில்
உயிர் அணையும் அணையா மூலத்து ஒன்று என வியையும்.

இ-ள். சாக்கிரத்தானமெனப்படும் இலாடத்திற் புறவிந்திரி
யம் பத்தினையுந் தேற்றமாகப் பொருந்திய இருபத்தைந்து கருவி
தொழிற்படும்; சொப்பனத்தானமெனப்படும் கண்டத்தின் அப்பத்
தினையும் விட்டு நீங்கிவேராய இருபத்தைந்து கருவி தொழிற்படும்;
சுழுத்தித்தானமெனப்படும் இதயத்தின் அவற்றுள் இருபத்திரண்டு
கருவிகளை விட்டு நீங்கி முன்னர்க் கூறப்படும் இரண்டு கருவிகளோடு
கூடிய சித்தந் தொழிற்படும்; துரியத்தானமெனப்படும் உந்தியிற்
சித்தத்தையும் விட்டு நீங்கி முன்னர்க் கூறப்படும் புருடதத்துவத்
தோடு பிராணவாயுக் கூடித்தொழிற்படும்; இக்கருவிகளொன்றும்
அணையாத அதித்தானமெனப்படும் மூலாதாத்திற் புருட
ஞென்றே நிலைபெறும். எ-து.

எனவே, இலாடத்தானமுதலிய ஐங்கிணுநிற்குக் கருவிகள்
முறையே முப்பத்தைந்தும் இருபத்தைந்தும் மூன்றும் இரண்டும்
ஒன்றுமென்பது போந்தவாறுணர்க.

மன்றவென்பது தேற்றப்பொருட்டாகிய இடைச்சொல்.

ஏய்தல் பொருந்துதல்; வினைத்தொகை.

வாக்காதி மெய்யாதியையென இரண்டாவது விரித்துரைக்க. அஃதீரிடத்துஞ் சென்றியையும்.

வருகின்ற சூத்திரத்தின் மெய் வாய் கண் மூக்கு எனச்செய்யுட்கேற்ப மெய்யை முற்கூறுதலின் அம்முறைபற்றி ஈண்டுச் செவியாதி யென்னாது மெய்யாதி யென்றார். அவற்றொடு கூடிய இருபத்தைத்தாவன அவ்வீந்திரியம் பத்துக்கும் விடயமாகிய வசனாதி சத்தாதி பத்தும் அவற்றினுக்கு உட்கருவியாகிய அந்தக் கரணங்களுக்கும் அவற்றொடு கூடி அவத்தையுறுவதாகிய புருடனொன்றும், அஃதவத்தையுறுதற்குரிய மதுகைக்கேதுவாய் அகங்காரத்தாற் செலுத்தப்படும் பிராணதிவாயுக்கள் பத்துமென இவை. ஈண்டுச் சத்தாதியென்றது வசனாதிபோலும் விடயங்களையெனக் கொள்க. எனவே, பூதங்களின் கூறாய் அவற்றுடனின்றி தேராழிக் குத் தேருறுப்புப்போல இந்திரியங்களின் ரொழிற்பாட்டுக்கு மதுகையை விளைத்த நிற்பனவாய் புறக்கருவியறுபதில் ஈண்டுக் கூறிப்போந்த விடயங்கள் பத்தும் வாயுக்கள் பத்தும் ஒழித்தொழிந்த புறக்கருவிகள் காற்பதும் அவற்றையுடைய பூதங்களைந்தும் அவற்றிற்கு வலியா யுடனிற்பனவாய் சூக்குமபூத மெனப்படுதன்மாத்திரைகளைந்துமென்னும் ஐம்பதுகருவிகளுங் கீழ்கோக்கிய சாக்கிரத்தானத்தில் தமது சத்திமடங்கி வினைக்கீடாகத்தொழிற்படாதொழியுமெனவும், அவை யொழிந்தவழி அவத்தைக்கேதுவாய் நின்ற ஏனைப் பொறிமுதலிய மூப்பத்துநான்கும் அவற்றொடு கூடிய புருடதத்துவமும் இருவகைப்பூதங்களானும் புறக்கருவிகளானுந்தரப்படும் மதுகையின்மையின் ஆண்டுப் பொறிகளின் ரொழிற்பாடு மெத்தென நிகழுமெனவுங்கொள்க. கலாதிகளுஞ் சுத்ததத்துவமும் அவத்தைக் கேதுவாகாமையான் உடனெண்ணாராயினார். ஏனையவும் விரிந்தனால்களுட் கூறியவாறுபற்றி உணர்ந்துகொள்க.

இலாடத்தே சாக்கிரத்தை யெய்திய வுள்ள
 மிலாடத்தே யைந்தவத்தை யெய்து—மிலாடத்தே
 யவ்வவ விந்திரியத் தத்துறைகள் கண்டதுவே
 யவ்வவற்றி னீங்கலது வாங்கு. (29)

எ-து. உ-ம். எ-னின். அங்கனம் அதீதத்தை யெய்தியபுரு
 டன் மீளப் பிரோக வவத்தையாகிய உணர்த்துமுறைமைச் சாக்
 கிரத்தைத் தலைப்படுமாறு அதுவாதமுகத்தான் விளக்கி அவ்விடத்
 தினும் முறைமையிற் செலுத்தும் பிரோகக்கருவிகளைந்தின்
 ரொழிற்பாடுபற்றி ஐந்தவத்தை நிகழுமென்பதூஉம் அவை இவை
 யென்பதூஉஞ் சுத்தாவத்தையும் இவைபோலுண்டென்பதூஉங்
 கூறி அதனை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ-ள். இலாடத்தே சாக்கிரத்தை எய்திய உள்ளம். எ-து.
 இலாடத்தானத்தினீங்கி ஆண்டாண்டவத்தைப்பட்டுக்கீழ்ப்போந்து
 மூலாதாரத்தி னெய்தியபின் மறித்தும் அவ்வாறே ஆண்டாண்
 டவத்தைப்பட்டு மேற்சென்று இலாடத்தானத்தின் உணர்த்து
 முறைமைச் சாக்கிரத்தைத் தலைப்பட்ட புருடன்,—இலாடத்தே
 ஐந்து அவத்தை எய்தும். எ-து. ஆண்டுஞ் சாக்கிரச்சாக்கிர
 முதலிய ஐந்தவத்தையுறும்,—இலாடத்தே அவ்வவவிந்திரியத்து
 அத்துறைகள் கண்டு. எ-து. அவையாவன அவ்விலாடத்தானத்
 தின்கண்ணே அவ்வப்பொறிகளான் அவ்வவவிடயங்களை யுணர்ந்து,
 —அதுவே. எ-து. அப்போதப்போதே,—அவ்வவற்றின் நீங்கல்.
 எ-து. அவ்வவ்விடயங்களினீங்குதலாம்,—அது ஆங்கு. எ-து.
 இனி முன்னர்க்குறப்படுஞ் சுத்தாவத்தையும் இவைபோல ஐவகைப்
 படும். எ-து.

மேற்செல்வுழி ஆண்டாண்டுப்படு மவத்தைகளுங் கீழ்ச்செல்
 வுழிப் போலன்றி வீசேடமின்மையின் வகுத்தோதாது இலா

டத்தே சாக் கிரத்தையெய்திய வுள்ளமென அதுவாதமுகத்தார்
கூறியொழிந்தார்.

இழியுங்காலும் ஏறுங்காலும் கண்டத்தானத்திற் களுக்காண்ட
னுண்டென்பது முறையே ஞானமிர்தத்தினும் (அக-16) போற்றிப்
பஃரொடை (-33) யினும் காண்க.

அவ்வவந்திரியம் ஆண்டாண்டு விடயித்தற்குரிய இந்திரியம்.

அவ்வவ்விடயம் ஆண்டாண்டுப் புலனாதற்குரிய விடயம்.

கண்டு நீங்கலென வியையும்.

அது அவ்வக்காலம். ஈண்டும் அடுக்கிக் கூறிக்கொள்க.

கண்ணுருபு தொகுத்து ஏகாரம் விரித்தார்.

கண்டதென ஒருமொழியாக வைத்துரைப்பாருமுளர். குற்றிய
லுகரத்தின்முன் உடம்படுமெய் பெறுதற்கு ஒத்திலாமையானும்
பொருட்சிறப்பின்மையானும் அஃதுரையன்மையறிக.

அப்போதப்போதே நீங்கலாவது விடயங்களைக் கண்டகண்ட
பொழுதே அவற்றை அயர்த்துவிடுதல். “ஒன்றன்பாலும் வருபயன்
மாறி மாறி வந்திடும்” (சித்தி-குத்-2, செய்-94) என வழி
நூலாசிரியர் கூறியதும் இவ்வியல்பு கோக்கியென்க. “காணந்தன்
னிற்செயரெறுங் கண்டுகொண்ணீ” “உந்திடுங் காணந்தன்னிற்
செயரெறு முணர்ந்து கொள்ளே” (சித்தி-குத்-4, செய்-35, 36.)
என்பனவுமது. இர்துட்ப முணர்ந்து கோடற்குத் தூலாருந்ததி
நியாயம்பற்றிக் கைப்பொருளை வீழ்த்தித் தெளிதன்முதலிய தூலத்
துள் வைத்துக்காட்டுப.

இனி அருபசொருபியாய் நிற்புழிப்படும் ஐந்தவத்தையினியல்பு
கூறுதற்கெடுத்துக்கொண்ட இவ்வதிகாரணத்தின் அதனோடியை

பில்லாத சுத்தத்தின்கட்படும் ஐந்தவத்தை கூறுதற்கு ஓரியை பில்லையாயினும் அவத்தையெனப்படுவன ஈண்டோதியன மாத் திரையே போலுமென மயங்காமைப்பொருட்டு வேறு மைந்தவத்தை யுள அவை முன்னர்க்கூறப்படு மென்னுந்துணையே கூறுவார் அது வாங்கு என்றொழிந்தார். இக்கருத்தேபற்றி “பிறிவிலா ஞானத் தோரும் பிறப்பற வருளா லாங்கே—குறியொடு மைந்தவத்தை கூடுவர் வீடு கூட” (சித்தி-சூத்-4, செய்-35.) என்றொழிந்தார் வழி நூலாசிரியரும்.

இவ்விரண்டு வெண்பாக்களானுங் கூறிப்போந்த முத்திறத் தைந்தவத்தைகட்கு முறையே மூலமாய கேவலஞ் சகலஞ் சுத்த மென்ற மூன்றனுள் வைத்துத் தன்னுண்மை யெனப்படுங் கேவ லத்தினியல்பு சகசமலத்துணராதென்பதானேபெற்றும். ஏனைச் சகலத்தினியல்பு வருகின்ற சூத்திரத்தினுஞ் சுத்தத்தினியல்பு அப்பாலைச் சூத்திரத்தினும் பெறுதும்.

மூன்றாமதிகாரணம்முடிந்தது.

நான்காஞ்சூத்திரம் முடிந்தது.

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவஞானபோதம் — சிற்றுரை.

பொதுவியல்பு—இலக்கணவியல்.

ஐந்தாங்குத்திரம்.

—ஸ்ரீ மாதவச்சிவஞானயோகிகள்

ஐந்தாஞ்சுத்திரம்.

விளம்பிய வுள்ளத்து மெய்வாய் கண்முகக்
களந்தறிந் தறியா வாங்கவை போலத்
தாந்த முணர்வின் றமியருள்
காந்தங் கண்ட பசாசத் தவையே.

எ-து. சூ-ம். எ-னின். இவ்வான்மாக்களிடத்துத்
தமது முதலுபகார முணர்த்துத னுதலிற்று.

எ-து. க-ரை. எ-னின். சூத்திரக்கருத்துணர்த்துத னுத
லிற்று.

இ-ள். ஐந்தவத்தைப்படும் வழிக் கருவியும் உயிரும் அமைச்
சும் அரசுமேய்ப்ப நிற்பின் அவையே யமையுமாகலான் முதல்வனாக
ஆண்டைக் காகற்பாலதொரு பயனில்லைபோலுமென்னுங் கடாவை
யாசங்கித்து ஆண்டும் இன்றியமையாது வேண்டப்படுவதாய்
முதல்வனுடைய உதவியை அறிவிக்குமுகத்தானே இரண்டாஞ்
சூத்திரத்தினையே துணைக்காரண முதற்காரணங்கள் திலக்கண
முணர்த்துதல் இவ்வஞ்சாஞ்சூத்திரத்தின் கருத்து. எ-து.

இதனானே சூத்திரவியையும் இனிது விளங்கும்.

மாயை கன்மங்கள் திரோதானசத்திக்குக் கருவியாய் அதனு
ளடங்குதலிற் றமது முதலுபகார மெனப்படுந் திரோதானசத்திய
திலக்கணங் கூறவே அவற்றதிலக்கணமுங் கூறியவாறாத லறிக.

இச்சூத்திரத்தின் பின்டப்பொழிப்பு. மேலைச்சூத்திரங்களின்
அங்ஙனங் கூறிப்போந்த உயிரானே மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி
யென்பன தத்தம் விடயங்களை இஃதின்னதென்று அளவிட்டறிந்
தும் அங்ஙனமறியுந் தம்மையுந் தம்மை யதிட்டித்து நின்று செலுத்
தும் அவ்வுயிரையும் அறியமாட்டா; அவ்விந்திரியங்கள்போல்

உயிர்களுந் தமதறிவிற்கு வியஞ்சகமாகிய முதல்வனது சிற்சத்தியான் மேற் கூறிப்போந்த இருவகையஞ்சுவத்தையினின்று வினைப் பயன்களையறிந்து அதுபவிக்குந் தம்மையுந் தம்மைச் செலுத்தி நிற்குந்திருவருளையும் அறியமாட்டா; உயிர்கள் அவ்வாறுணர்தல் காந்தத்தைக் கண்ட இரும்பு அதன் சந்நிதிமாத்திரையின் வலித்துக்கொள்ளப்படுமாறுபோலக் கரணத்தானன்றிச் சங்கற்பத்தான் அதிட்டிக்கு முதல்வன் சந்நிதிமாத்திரையினும் ஆகலான் அதுபற்றி முதல்வன் விகாரியாதலின்று. எ-று.

ஆகலான் அதுபற்றி முதல்வன் விகாரியாத லின்றென்பது குறிப்பெச்சம்.

செவியென்பது சொல்லெச்சம்.

ஐம்பொறிகளைக் கூறியது உபலக்கணமாகவின் ஏனைக்கருவிகளும் அவ்வாறாதல் கொள்ளப்படும். அற்றாகலினன்றே “பொறி புலன் கரணமெல்லாம் புருடனா லறிந்து” (சித்தி-சூத்-5, செய்-1) என்றார் வழிநூலாசிரியரும்.

விடயங்களை யறிவுழி முதல்வன் உடனினு செலுத்துவனாயின் அவ்விடயங்களோடொப்ப முதல்வனையும் அறிதல் வேண்டுமென்பாரை கே ளா க் கி, அளந்தறிந்தென் றெழியாது அறியாவென்றார்.

ஆங்கவை ஒருசொன்னீர்மைத்து. தம்முணர்வின்றயி யென்றது தமது முதலென்னும் பொருள்பட வந்த ஆளும்வேற்றுமைத் தொகை.

ஈண்டு அருளென்றது ஏற்புழிக்கோடலால் திரோதானசத்தியின் மேனின்றது. அருளாலென விரித்து அளந்தறிந்தறியாவென உவமைக்கோதிய வினையைப் பொருளினுங் கூட்டியுரைக்க.

இதனுள் விளம்பிய வுள்ளத்து மெய் வாய் கண்முகக் களந்தறிந்
தறியாவென்றது ஓரதிகாரணம்; ஆங்கவை போலத்தாந்தமுணர்வின்
மமியருள் காந்தங்கண்ட பசாசத்தவையே யென்றது ஓரதிகாரணம்;
ஆக இரண்டதிகாரணத்தது இச்சூத்திரமென்றுணர்க.

முதலதிகாரணம்.

சுண்டு ஐயுணர்வுகள் ஆன்மாவா லுணருமென்றது.

எ-து. மே-ள். எ-னின். தாமரையிலையி னீர்போற் புருடன்
பற்றற்று நிற்பப் புருடன் சந்நிதியிற் புத்திதத்துவமே ஐம்பொறி
வழியான் விடயங்களை அறியுமென வமையும் அவ்வாறன்றிக்
கருவிகளோடு கூடிப் புருடனே அவத்தைப்படுமென மேற்கூறிய
தமையுமாறென்னையெனச் சாங்கியநூலார் மதம்பற்றி நிகழுங்
கடாவை யாசங்கித்துச் சூத்திரத்தின் முதற்கூற்றைக் கண்ணழித்
துரைத்து மேற்கோட னுதலிற்று.

இ-ள். வெ-டை.

உணர்விற்கேதுவாகிய பொறிகளை உணர்வென்றுபசரித்தார்.

அவற்றினான் ஆன்மா வெவாற்றித்துக் காணி னல்லது அவை
யொன்றையும் விடயியா வாகலான்.

எ-து. ஏது. எ-னின். அதற்குப் பிரமாணமென்னையெனச் சாதித்த
பாறை நோக்கி மேற்கோளைச் சாதித்த னுதலிற்று.

இ-ள். அவ்வைம்பொறிகளோடும் உயிர் ஒற்றுமைப்பட்டு நின்
றறிந்தாலன்றி அவை ஒருவிடயத்தையும் விடயிக்கமாட்டாவாக
லான் சுண்டு ஐயுணர்வுகள் ஆன்மாவா லுணருமென மேற்கொண்
டது. எ-று.

ஆன் உடனிகழ்ச்சிப்பொருட்கண் வந்தது.

உம்மை இழிவுசிறப்பு; முற்றுமாம்.

எதிர்மறைமுகத்தாற் கூறினார், இன்றியமையாமை விளக்கு
தற்கு.

ஐம்பொறியை யாண்டங் கரசா யுளநிற்ப
வைம்பொறிக ளுள்ள மறியாவா—மைம்பொறியிற்
காணாதேற் காணாது காணுமுளங் காணாதேற்
காணுகண் கேளா செவி. (30)

எ-து. உ-ம். எ-னின். உயிர் அங்ஙன மொற்றுமைப்
பட்டு நின்று செலுத்துதலும் அவை உயிரை யின்றியமையாமையும்
எற்றாற்பெறுது? மென்பாரை நோக்கி ஏதுவை வலியுறுத்துத னுத
லிற்று.

இ - ள். அரசு ஆய். எ - து. அரசன் அத்தாணிமண்டபத்
தின்கைகித் தன்கீழ்க் கருமஞ்செய்வாரை அவரவர்க்குரிய காரியங்
களிற் செலுத்தி ஆளுமாறுபோல,—உளம் ஐம்பொறியை ஆண்டு
அங்கு நிற்ப. எ-து. உயிர் ஐம்பொறிகளை அவ்வவற்றிற்குரிய
விடயங்களிற் செலுத்தி ஆண்டு இலாடத்தானத்தி னிற்றலான்,—
ஐம்பொறிகள் உள்ளம் அறியாவாம். எ-து. அரசனாலேவப்
பட்டோர் வலிய கருமமாத்திரையினன்றி அதிகத்திற் செல்ல
மாட்டாமைபோல அவ்வைம்பொறிகள் உயிரை யறியமாட்டாவா
யின. அற்றேல், ஐம்பொறிகள் உயிரானன்றியறிதல் அமையா
தாயினும் உயிர் ஐம்பொறிகளானன்றியும் அறித லமையும்போலு
மெனின்;—ஐம்பொறியில் காணாதேல் காணாது காணும் உனம்
காணாதேல் காண கண் கேளா செவி. எ-து. ஒருகருமஞ் செய்தற்
கண் அரசரும் அமைச்சர் முதலாயினாருந் தம்முள் இன்றியமை
யாதவாறு போல ஒன்றனை விடயித்தற்கண் உயிரும் ஐம்பொறி
களுந் தம்முள் இன்றியமையா. எ-து.

அன்னவாதல் உயிர் ஐம்பொறியினீங்கிச் சொப்பனத்தானத் தினெய்தியவழிக் கண்டுகொள்க.

நிற்பவென்னுஞ் செயவெனெச்சம் “மழைபெய்யக் குளநிறைந் தது” என்புழிப்போல நின்றலாலெனக் காரணப்பொருட்டாய் நின் றது. இவ்வாறுரையாக்கால் இஃதேதுவின் பொருள் வலியுறுப் பதாய உதாரணமாதற் கேலாமை யறிக.

முதலதிகரணம் முடிந்தது.

இரண்டாமதிகரணம்.

இனி இதுவுந் தமது முதலாலே யுணருமென்றது.

எ-து. மே-ள். எ-னின். கருவி சடமாகலிற் சித்தாகிய உயிரானன்றி அமையா வாயினுஞ் சித்தாகிய உயிர் முதல்வனது உபகாரத்தை யவாய் நிற்பதன்று, அவாவுமாயின் முதல்வனும் அவ் வாறே பிறிதொன்ற னுபகாரத்தை அவாவு மெனப்பட்டு மேலும் வரம்பின்றியோடும் என ஈசுவரவிகாரவாதி முதலியோர் கூறுங் கடாவை யாசங்கித்துச் சூத்திரத்தின் பிற்கூற்றைக் கண்ணழித் துரைத்து மேற்கோட னுதலிற்று.

இ-ள். வெ-டை.

தமது முதலென்பது “யானெம்மூர் புகுவன் நீ தும்மூர் புகுவை” யென்புழிப்போல வேறு முடிபு கோடலிற் பால்வழுவன்மையுணர்க.

உம்மை இறந்தது தழீஇய வெச்சம்.

இம்முறைமை! தமக்கொரு முதலுடையவற்றிற்கே யன்றி ஏனைப் பொருட்கின்மையின் வரம்பின்றி யோடுமாறில்லையென்பார்,

தமது முதலென்று உடம்பொடு புணர்த்தோதினார். 'தம் முணர் வின்றமி' யென்றது மது.

தத்துவங்களு முயிருந் தமக்கொரு முதலுடையன வாதலும் முதல்வனுக்கு அஃதின்மையும் மேற்கூறிப்போந்த சூத்திரங்களாற் பெறப்பட்டன வென்பது கருத்து.

இவ்வான்மாத் தன்னாலே யுணரு மிர்திரியங்களைப்போலத் தானுந் தன்னை யுணராது நின்றலான்.

எ-து. ஏது. எ-னின் உயிர் ஐம்பொறியிற் சடமன்மையான் அவற்றை யெடுத்துக் காட்டி மேற்கோடல் ஈண்டைக்கமையா தென்பாரை கோக்கி அதனைச் சாதித்த னுதலிற்று.

இ-ள். வெ-டை.

சடமுஞ் சேதனமுமாய வேறுபாடுபற்றித் தம்முள் ஒவ்வா வாயினுந் தம்மையுந் தமது முதலையும் அறியமாட்டாமைக்கண் ஐம் பொறியும் உயிருந் தம்முள் ஒக்குமாகலின், அதுபற்றி அங்குன மேற்கோட லமையு மென்பது கருத்து.

மன்னுசிவன் சந்நிதியின் மற்றுலகஞ் சேட்டித்த

தேன்னு மறையி னியன்மறந்தாய்—சொன்னசிவன்

கண்ணா வுளம்வினையாற் கண்டறிந்து நிற்குங்கா

ணெண்ணான் சிவனசத்தை யின்று.

(31)

எ-து. உ-ம். எ-னின். தன்னாலுணரும் இந்திரியங்களை ஈண்டைக்கு உவமை கூறின் அவ்விர்திரியங்கட்கு வரும்பயன் அவற்றினாலொற்றித்துக் காணும் உயிர்க்காயவாறுபோல உயிர்க்கு வரும் இன்பத்துன்பப்பயனும் உயிரானொற்றித்துக்காணும் முதல்வ னுக்காதல் வேண்டுமென்பாரை கோக்கி அங்குனமாகாமை கூறி அதனை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ-ள். மன்னு சிவன் சந்நிதியின் மற்று உலகம் சேட்டித்தது என்னும் மறையின் இயல் மறந்தாய். எ-து. ஈண்டுக் கூறிய கருத ளளவையேயன்றி நிலைபெற்ற முதல்வனது சந்நிதியிற் பிரபஞ்சஞ் செயற்படுகின்றதென்றோதும் வேதப்பொருளையும் அறியாது பிணங்குகின்ற பேதாய்,—உளம் சொன்ன சிவன் கண்ணு வினை யால் கண்டு அறிந்த நிற்கும் காண். எ-து. உயிராவது தமக்கென வோர் காரணமின்றித் தன்பொருட்டே அறிவனவாய அவ்விந்திரி யங்கள்போலன்றி அவ்வேதத்துள் எடுத்தோதப்படும் முதல்வன் தனக்குக் காட்டாகிநிற்பத் தான்செய்த வினைக்கீடாக ஒன்றனை யறிந்து நிற்கும்; இவ்வேறுபாடு அறிவாயாக,—இன்று (ஆகலாற்) சிவன் அசத்தை எண்ணுன். எ-து. அங்கனங் காட்டாகி நிற்பினுந் தனது சந்நிதியின் அசத்தெல்லாஞ் சூனியமாகலான் மங்கலவடி வினனாய முதல்வன் அவ்வுயிர்போல அவற்றை அதுபவியான். எ-று.

இதனுட் சிவனென்றது 'மன்னுசிவ' னென்பழிப் பேரின்பத் துக்குக் காரணனென்னும் பொருட்டாய்த் தனது சந்நிதிக்கண் உலகத்தைச் சேட்டிப்பித் தற்குரிய இயைபுணர நின்றது; சொன்ன சிவனென்புழி முற்றுணர்வினென்னும் பொருட்டாய்க் காட்டா தற்குரிய இயைபுணரநின்றது; எண்ணுன் சிவ னென்புழித் தூய தன்மையனென்னும் பொருட்டாய் அசத்தை யெண்ணுமைக்குரிய இயைபுணரநின்றது. ஆகலாற் கூறியது கூறலன்மை யுணர்க. அஃது அம்முப்பொருளுடைத்தென்பது சோம சம்புபத்தி வியாக்கியான முதலியவற்றுட்காண்க. சிவதத்துவவிவேகத்துள் மூவகைப்படுத் தோதிய பொருளும் இவையே யாமாறு கண்டு கொள்க.

ஈண்டு உலகமென்றது உயிர்களை.

மறையி னியிலும் பொருளை மறையினிய லென்றுபசரித்தார்.

இறந்தது தழீஇய வெச்சவும்மை விகாரத்தாற் றொக்கது.

மறந்தாயென்பது விளியுருபேற்றபெயர்.

ஈண்டுச் சந்நிதியென்றது அவிகாரவாதிகள் கூறும் அபிமுக மாத்திரையன்றென்பார் சொன்னசிவன் கண்ணுவுன்றார். சிவ சத்தி அவ்வக்காரியங்களின் உன்முகமாதலாகிய சங்கற்பமே ஈண்டுச் சந்நிதியெனப்படு மென்பதாம்.

காந்தங்கண்ட பசாசத்தவையே யென்றது ஒருபுடையுவமை யாதல்பற்றியே பிறிதன்றென்பது கருத்து.

வினையாலென்றது ஐம்பொறிபோலன்றி உணர்தற்பயன் உயிர்க்கேயாதற் கேதுக் காட்டியவாறு.

கண்டறிதல் ஒருபொருட்பன்மொழி.

எண்ணல் ஈண்டதபவித்தன்மேற்று.

இன்றென்பது சாதியொருமை.

அவனெதிர் என்பது அவாய்நிலையாய் வந்தது.

ஆகலானென்பது சொல்லெச்சம். இன்றாதல் யாவையுஞ் சூனியஞ் சத்தெதிர் என்புழிப் பெறப்படும். இக்கருத்தேபற்றி “மாயை மருவிடான் சிவனவன்க—ஊறைதரா தசேத னத்தால்” (சித்தி-சூத்-5, செய்-6. இறைவன்றன்) என்றார் வழிநூலாசிரிய ரும். “உன்னுதாத் தேகிடந்த கீட முறுவதெல்லா—முன்னுடைய தென்றாய் நீ யுற்றனையோ—மன்னுயிர்க—எவ்வகையே காணிங் கழிவதுவு மாவதுவுஞ்—செவ்வகையே நின்றசிவன் பால்.” (திருக் களிற்றுப்படியார். 87) என்றதும் இவ்வியல்பு நோக்கி.

வேய்யோ னொளியி லோடுங்கி விளங்காது

வேய்யோனை யாகாத மீன்போல—மெய்யவனிற்

கண்டுகேட் ணேடுயிர்த் துற்றறியு மைம்புலனைக்

கண்டுடனாய் மன்னுதலைக் காண்.

(32)

எ-து. உ-ம். எ-னின். உயிர் அங்கன முணர்த்த வுணரும் கால் முதல்வனின் வேறுநின் றுணருமோ ஒன்றாய் நின்றே யுண ருமோ வென்பாரை நோக்கி அவ்விரண்டியல்புமின்றி நின்றுணருமா றுணர்த்தி அதனை வலியுறுத்துத லுதவிற்று.

இ-ள் வெய்யோன் ஒளியில் ஒடுங்கி. எ-து. ஞாயிற்றினொளி யினடங்கி, — விளங்காது. எ-து. அதனின் வேறாய் விளங்கித் தோன்றுதலின்றி, — வெய்யோனை ஆகாத மீன்போல. எ-து. அதுவாயொழிதலுமில்லாத காண்மீன்கள் அஞ்ஞாயிற்றானே ஒளியுடையவாமாறுபோல, — கண்டு கேட்டு உண்டு உயிர்த்து உற்று அறியும் ஐம்புலனை மெய் அவனில் கண்டு. எ-து. கண்டுங் கேட்டும் உண்டும் உயிர்த்துந் தீண்டியும் அறியப்படும் ஐவகைவிடயங்களையும் உயிர் மெய்ப்பொருளாகிய முதல்வனால் உணர்ந்து, — உடனாய் மன்னுதலைக் காண். எ-து. வேறுதலும் ஒன்றாதலுமின்றி அவ்விரண்டற்கும் பொதுவாய் அடங்கி உட்னாய் நிலைபெறுதலை அறிவாமாக. எ-து.

உவமை யடை பொருளினும், பொருள்வினை உவமையினுஞ் சென்றியையும்.

ஐ சாரியை.

காண்மீன் முதலியவற்றின் ஒளியெல்லாம் ஞாயிற்றொரு ஒளியேயென்பது வேததூற்றுணிபாகலான் அஃதிண்டைக் குவமையாயிற்று.

உயிரென்னும் எழுவாய் மேலைவெண்பாவினின்றும் வருவித்துரைக்கப்பட்டது.

அருளுண்டா மீசற் கதுசத்தி யன்றே
யருளு மவனன்றி யில்லை — யருளின்
றவனன்றே யில்லை யருட்கண்ணார் கண்ணுக்
கீரலிபோ னிற்குமர னேய்ந்து. (33)

எ-து. உ-ம். எ-னின். அங்ஙனமாயினும் உயிர்கட்குப் பல வேறுவகைப்பட உணர்வு நிகழ்தலின் அஃதுணர்த்துதல் வேறு பாட்டானாய் தெனல்வேண்டும் வேண்டவே, நிருவிகாரியென்னுஞ் சுருதியோடு முரணி முதல்வன் விகாரியாவான் செல்லுமென்பாரை கோக்கிவிகாரியாகாமையுணர்த்தி அதனை வலியுறுத்துதலுதலிற்று.

இ-ள். அருள் ஈசற்கு அன்றே உண்டாம். எ-து. உயிர்கட் குப் பசுத்துவத்தை நீக்கிச் சிவத்துவத்தை விளக்குதற்கணுள தாகிய இரக்கம் முதல்வனுக்கு அநாதியேயுள்ளது, —அது சத்தி. எ-து. அவ்விரக்கம் வேறு பொருளன்று முதல்வனுக்குளதாகிய சத்தியேயாம்; —அருளும் அவனன்றி இல்லை அருளின்றி அவன் அன்றே இல்லை. எ-து. இரக்கமும் அவனுங் குணமுங் குணியு மாகலின் அவ்வருளு முதல்வனை யின்றியமையாது முதல்வனும் அதனை யின்றியமையானாய், —அருட்கண்ணார் கண்ணுக்கு இரவி போல் ஏய்ந்து நிற்கும் அரன். எ-து. ஞானக்கண்ணுடையா ருணர்விற்கு ஞாயிறு தன்னொளியோடு தாதான்மியமா யியைந்து நிற்குமாறுபோல அவ்வருளோடு தாதான்மியமா யியைந்து நிற்பன். முதல்வன்; ஆகலாற் றன்வயத்தனாகிய அம்முதல்வன் விகார மின்றி நின்றே தனது சத்திசங்கற்பமாத்திரையான் அனைத்துஞ் செய்தல் கூடும். எ-து.

ஆகலாற் றன்வயத்தனாகிய அம்முதல்வன் விகாரமின்றி நின்றே தனது சத்திசங்கற்பமாத்திரையான் அனைத்துஞ் செய்தல் கூடுமென்பது குறிப்பெச்சம்.

உம்மை எதிரதுதழீஇயது.

இன்றி யென்னும் வினையெச்சக்குறிப்பி னிகராஞ் செய்யுளாக வின் உகரமாய்த் திரிந்தது.

அன்றே அசை.

இவ்வியல்பு சித்தாந்தமெ றியுணர்ந்தார்க்கன்றி விளங்காதென் பார் அருட்கண்ணார் கண்ணுக்கென்றார்.

சத்தியதுண்மையும் அதனியல்பும் 'நீக்கமின்றி நிற்குமன்றே' யென்பதனுள் வ்ருத்துரைத்தமையின் ஆண்டுக் காண்க.

இரண்டாமதிகரணம் முடிந்தது.

ஐந்தாஞ்சுத்திரம் முடிந்தது.

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவஞானபோதம் — சிற்றுரை.

பொதுவியல்பு—இலக்கணவியல்.

ஆருஞ்சுத்திரம்.

—ஸ்ரீ மாதவச்சிவஞானயோகிகள்

ஆருஞ்சூத்திரம்.

உணருரு வசத்தெனி னுணரா தின்மையி
னிருதிற் னல்லது சிவசத் தாமென
விரண்டு வகையி னிசைக்குமன் னுலகே.

எ-து. சூ-ம். எ-னின். சத்தம் அசத்தம் வரைசெய்
துணர்த்துத னுதலிற்று.

எ-து. க-ரை. எ-னின். சூத்திரக்கருத்துணர்த்துதனுத்
லிற்று.

இ-ள். மேலந்து சூத்திரத்தானுங் கூறிப்போந்த பொருள்
களுள் யாது சத்து யாது அசத்தென்னும் ஐயநீக்குதற்குச் சத்தி
னியல்பும் அசத்தினியல்பும் இவையென அவ்விரண்டும் இலக்கணத்
தாற் றம்முண்மயங்காதவாறு வரைந்து வைத்துணர்த்தி உண்மை
யதிகாரத்திற்குத் தோற்றுவாய் செய்யுமுகத்தானே இலக்கண
வோத்துட் கூறுதற்கு எஞ்சிநின்ற பதிப்பொருள் திலக்கணங்கூறு
தல் இவ்வாருஞ்சூத்திரத்தின் கருத்து. எ-று.

இதனானே சூத்திரவியையும் இனிது விளங்கும்.

இச்சூத்திரத்தின் பிண்டப்பொழிப்பு. தம்முணர்வின்றமி
யாகிய முதற்பொருள் அளவைகளானறியப்படும் இயல்பிற்றெனின்,
அங்ஙனமறியப்படும் பிரபஞ்சம்போல் அழிபொருளாகிய அசத்தாம்;
எவ்வாற்றானும் அறியப்படாத இயல்பிற்றெனின், அங்ஙனமறியப்
படாத முயற்கோடுபோலச் சூனியப்பொருளாம்; ஆகலான் இவ்விரு
பகுதியுமன்றி ஒருவாற்றானறியப்படாமையும் ஒருவாற்றானறியப்
படுதலுமாகிய இரண்டுவகையானுஞ் சிவசத்தாமெனக் கூறுவர்
மெய்யுணர்வி னிலைபெற்றுயர்த்தோர். எ-று.

உணருருவெனி னசத்தென மாறுக. எனினென்பது முன்ன
ருஞ் சென்றியைந்தது.

முற்றும்மைகள் தொக்கன.

அல்லதென்பது வினையெச்சக்குறிப்புமுற்று. அன்றியாமென இயையும்.

ஒருவாற்றானறியப்படாமை பாசஞான பசுஞானங்களான் அறியப்படாமை. ஒருவாற்றானறியப்படுதல் சிவஞான மொன்றானே அறியப்படுதல். பாசஞான பசுஞானங்களான் அறியப்படாமையிற் சிவமாதலும் பதிஞானத்தால் அறியப்படுதலிற் சத்தாதலும் பெறப் படுமென்பார் இரண்டுவகையிற் சிவசத்தாமென விசைக்குமென்றார். சிவசத்தென்னும் இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை வடநான் முடிபு. சடமாகிய சத்தினிக்குதற்குச் சிவசத்தென்றார். சிவசத்தென்பது சித்துச்சத்தென்னும்பொருட்டு.

எழு வாய் மேலைச்சூத்திரத்தினின்றும் வருவித்துரைக்கப் பட்டது.

இருதிருமன்றி இரண்டுவகையானஞ் சித்தாதலஞ் சத்தாதலு முடையனாய் நின்றல் முதல்வனுக் கிலக்கணமென இலக்கணமும் இதனுட் போந்தவாறுணர்க.

முதல்வனுக்குப் பொதுவியல்பு மேற் புனருற்பவமுணர்த்து முகத்தாற் கூறிப் போந்தமையின் இது சொரூபலக்கணமெனப் படுஞ் சிறப்பிலக்கணமெனக் கொள்க. அற்றாகவினன்றே இதனை இலக்கணவோத்துண் முதற்கட்கூறுது உண்மையைச் சாரவைத்து இறுதிக்கட்கூறியது உமென்க. இன்னும் முதல்வனுக்குளவாகிய சிறப்பியல்புக் குணங்களெல்லாம் இவ்விரண்டனு ளடங்கும். அஃதறிந்தடக்கிக்கொள்க. “தன்னாலே தனையறிந்தாற் தன்னை யுந் தானே காணும்” (சிவப்பிர. உண்மை-22.) எ-ம், “உன்ன னரிய திருவருளை யொழியமல்முளதென் றுணர்வரி தாமதனுண்மை தெரிவரிதா முனக்கே” (சிவப்பிர. பொது-24) எ-ம், “மாயைமா மாயை மாயா வருமிரு வினையின் வாய்மை—யாயவா ருயிரின் மேவு மருளெளி லொளியாய் நிற்கும்” (சிவப்பிர. உண்மை-20) எ-ம். ஒதியவாற்றால் ஏனைப்பசுபாசங்களுஞ் சிறப்பியல்புபற்றியுணர்தல்

சிவஞானத்தானன்றி அமையாதாயினும் “தீபமெனத் தெரிந்தாங்,
—கொருவியான் மாவி னுண்மை யுணர்ந்தவர் தமையுணர்ந்தோர்,
—தருமிது பசுஞானம்” (சித்தி-சூத்-4, செய்-2) எ-ம். “இவை
கீழ் காடவாலே,—காதலி னுன்பிரம மென்னு ஞானங் கருதுபசு
ஞானம்” (சித்தி-சூத்-9, செய்-2) எ-ம் பொதுவியல்பு பற்றி
யோதுதலானும், யானிதனை யறிந்தேன் அறிகின்றிலே னென்றறி
யும் பாசவுணர்விற்கு அவற்றது பொதுவியல்பு விடயமாதல் கண்
கூடாகப் பெறப்படுதலானும், அவை ஒருவாற்றா னுணருருவாதலு
முடைமையிற் சிவசத்தாவான் செல்லாமை யறிக. சற்காரிய
வாதங் கூறுஞ் சைவசித்தாந்தத்தில் அசத்தென்பது சத்துக்கு மறு
தலையன்மையான் அப்பசுபாசங்கள் அங்ஙனமறியப்படும் பொது
வியல்புபற்றி அசத்தெனப்படுமாயினுஞ் சிறப்பியல்புபற்றி அசத்
தாதல் செல்லாமையிற் சிறப்பியல்பு கோக்கும்வழி அவை சத்தாதற்
கிழுக்கின்மையு மறிக. இங்ஙனஞ் செவ்வனே யிறுக்க அறியாதார்
அபாவத்தி னியல்பாவது பாவத்திற்கு மறுதலைப்பொருள்போலு
மென னையாயிகர் முதலியோர் மதம்பற்றி மயங்கி எல்லாப்பொரு
ளுஞ் சத்தென்னுஞ் சித்தாந்தத்தோடு முரணமைப்பொருட்டு
ஈண்டுச் சத்து அசத்தெனப்பட்டனவும் சித்து அசித்தென்னும்
பொருளவா மெனவும்,சுத்தம் அசுத்தமென்னும் பொருளவா மென
வும் உரைத்திடர்ப்படுவர். காரியப்பிரபஞ்சம் ஏனைப்பசுபாசங்கள்
போலன்றி இருவகையியல்பானங் காட்சிப்புலனாய் இத்துணைப்
பொழுது நிற்குமென நம்மனோரால் அறியவாராது நிலைபெறுவது
போலத் தோன்றி விரையக்கெட்டு மறைந்துபோதற் சிறப்புடை
மைபற்றி அதுவே ஈண்டு ‘உணருருவசத்’ தென்றெடுத்துக் கொள்
ளப்பட்டது. அசத்தெனவே அசித்தென்பதற் தானே போதரும்.

இதனுள் உணருரு வசத்தெனினுணரா தின்மையினென்றது
ஓரதிகரணம்; இருதிற னல்லது சிவசத் தாமென இரண்டு வகையி
னிசைக்குமன் னுலகே யென்றது ஓரதிகரணம்; ஆக இரண்டதி
கரணத்தது இச்சூத்திரமென்றுணர்க

முதலதிகாணம்.

ஈண்டு அறிவினாலறியப்பட்ட சுட்டு அசத்தென்றது.

எ-து. மே-ள். எனின். மேலைச் சூத்திரத்தின் அளந்தறிந் தறியா வென்றதனை உடம்படாது பிரபஞ்சம்போல முதல்வனும் அளவைகளான் அளந்தறிபொருளேயாமென கையாயிகர் முதலி யோர் கூறுங் கடாவையும் எல்லாப்பொருளுஞ் சத்தாகலின் அளந் தறிபொருளுஞ் சத்தேயாமெனச் சாங்கியர் கூறுங் கடாவையு மாசங்கித்துச் சூத்திரத்தின் முதற் கூற்றைக் கண்ணழித் துரைத்து மேற்கோட னுதலிற்று.

இ-ள். சுட்டறிவினால் அறியப்பட்ட சுட்டுப்பொருளெல்லாம் அசத்து. எ-று.

சுட்டு ஆகுபெயர்.

சிவஞானத்தா லறியப்படுதலை நீக்குதற்கு அறிவினாலென விசேடித்தார்.

ஈண்டு அறிவென்றது ஒன்றை முந்தி அதுவதுவாகச் சுட்டிக் காணும் அளவையறிவினையென்பது “அறிவினா லறிந்த யாவு மசத் தாத லறிதி” (சிவப்பிர. உண்மை-3, சூத்-4) என்ற புடைநூலாசிரி யர் மீள அங்ஙனம் தெரித்தோதியவாறுபற்றி யுணர்ந்துகொள்க.

அவைதாம் பிரகாசமாய் நின்றே அப்பிரகாசமாய் நின்றலான்.

எ-து. ஏது. எ-னின். உள்ளதென்னு முணர்விற்கு விடய மாய் உபலத்தியைப் பயப்பிக்கும் பிரபஞ்சத்தை இல்லையென்னு முணர்விற்கு விடயமாய் அதுபலத்தியைப் பயப்பிக்கும் இல்பொரு ளோடொப்ப அசத்தென்றல் அமையுமா றியாங்ஙன மெனவும், சத் தாகிய பிரபஞ்சத்தைச் சுட்டப்படுதன் மாத்திரையான் அசத் தென்றல் சற்காரியவாதத்திற் கிழுக்காம் போலுமெனவும்

முறையே அவ்விருவர் மதம்பற்றிக் கூறுவாரை நோக்கி மேற் கோளைச் சாதித்த னுதலிற்று.

இ-ள். அச்சுட்டுப்பொருள்கடாம் இராசதகுண மிகுதிப்பாட்டான் உள்ளதென்னும் உணர்விற்கு விடயமாய் உபலத்தியைப் பயப்பித்து நின்று தானே தாமதகுண மிகுதிப்பாட்டான் இல்லையென்னுமுணர்விற்கு விடயமாய் அதுபலத்தியைப் பயப்பித்து நின்றலான் 'ஈண்டறிவினாலறியப்பட்ட சுட்டு அசத்' தென மேற்கொண்டது. எ-று.

ஈண்டுப் பிரகாசம் அப்பிரகாசமென்பன உபலத்தி அதுபலத்தியென்னும் பொருளவாய் அவை நிகழ்தற் கிடனாகிய பொருண்மேனின்றன.

இது கையாயிகரை நோக்கி மேற்கோளைச் சாதித்தவாறு. இனி, இதனையே இரட்டுற மொழிந்துகொண்டு அவைதாங் காரியவவத்தையிற் றாலமாய் விளங்கி நின்றே காட்சிப்புலனாய்ச் சடிதியின் மறைந்து சூக்குமமாய்க் காரணவவத்தையின் விளங்காது நிற்கும் இவ்வேற்றுமையுடைமையான் அங்ஙனம் புலனாகாத காரணப்பொருள்களை நோக்கிக் காரியப்பிரபஞ்சம் அசத்தாதல் சாலுமாகலின் 'ஈண்டறிவினாலறியப்பட்ட சுட்டு அசத்' தென மேற்கொண்டதென்றவாறு எனவும் உரைத்துக்கொள்க.

அசத்தறியாய் கேண் யறிவறிந்த வெல்லா

மசத்தாரு மெய்கண்டா னாயின்—

எ-து. உ-ம் எனின். ஒரு சாரண அங்ஙனமாயினும் உபலத்திப்பட்டனவெல்லாம் அவ்வாறு அசத்தா மென்றற்குப் பிரமாணமென்னை? யென்னு கையாயிகரை நோக்கி ஏதுவை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ-ள். அசத்து அறியாய் நீ கேள். எ-து. அசத்தினியல்பை யறியாத மடவோனே! யாமிலுக்கு மிறையை நீ மனம்பற்றிக் கேட்

பாயாக,—மெய்கண்டான் ஆயின் அறிவு அறிந்த எல்லாம் அசத்து ஆகும். எ-து. சத்தி னியல்பை யறிந்தோன் ஆராய்ந்தானாயின் அறிவினா லறியப்பட்டன வெல்லாம் அசத்தேயாம். எ-து.

அறியா யென்பது விளியுருபேற்ற பெயர்.

அசத்தி னியல்பை யறிந்தாயாயின் இவ்வாறு பிணங்குவாயல்லே யென்பார் 'அசத்தறியா' யென்றும், "எந்தை-தாட்பால் வணங்கித் தலைநின்று கேட்க" (திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் திருப்பாசூரம்-4. ஆட்பாலவர்) என்பார் 'கேணி' யென்றும், உபலத்திக்கு விடயமானவையெல்லாம் அதுபலத்திக்கு விடயமாதல் ஒருதலை யென்பார் 'அறிவறிந்தவெல்லாமசத்தாகு' மென்றும், சத்தி னியல்புணர்ந்தார்க் கன்றி அசத்தி னியல்புணர வாரா தென்பார் மெய்கண்டானென்றும், ஆய்தற்கருமை நோக்கி 'ஆயி' னென்றுங் கூறினார்.

அசத்தலாய்

நீரி லெழுத்து நிகழ்கனவும் பேய்த்தேரு

மோரினவை யின்றுமா ரெப்பு

எ-து. உ-ம். எ-னின். இரட்டுறமொழிந்தகொண்டு சாங்கி யரை நோக்கி யுரைத்த பொருளை வலியுறுத்துத னுதவிற்று.

இ-ள். அசத்து அலாய். எ-து. அசற்காரிய வாதி யல்லாத அறிவுடையோனே!—அவை இன்று ஆம் ஆறு ஒப்பு ஓரின். எ-து. அங்கனந் தோன்றி மறைவனவாய பிரபஞ்சம் அசத்தாமாற்றிற்கு உவமை யாராயின்,—நிகழ் நீரில் எழுத்தும் கனவும் பேய்த்தேரும். எ-து. நிகழாநின்ற நீர்மேலெழுத்துங் கனவிற்காட்சியும் பேய்த்தேருமாம். எ-து.

எனவே, அப்போதுள்ளனவாய நீர்மேலெழுத்து முதலியன வற்றை அங்கனே சடிகியின் மறைந்துபோதற் சிறப்புப்பற்றி

அசத்தென்றல் எல்லார்க்கு மொப்ப முடிந்தமையின், அவ்வியல்புடைய பிரபஞ்சத்தையும் அவைபோல் அசத்தென்றல் அமையுமென்றவாறாயிற்று.

அசற்காரியவாதியை அசத்தென்றபசரித்தார்.

நீரிலெழுத்து முதலியன பொய்யென்பாரை மறுத்தற்கு 'நிக' மென்றடைகொடுத்தார்: அஃதியாண்டுஞ் சென்றியையும்.

சுவ்வுருபு விகாரத்தாற் றெடுக்கது.

இன்றென்னு மொருமை அப்பண்பின்மே னின்றது.

நீரிலெழுத்துத் தோன்றியபொழுதே மறைத்துபோதற்கும், கனப்பொருள் முடிவுபெறுதலின்றி இடையே மறைத்து போதற்கும், அருஞ்சாத்தின் முதலேனிலின் நண்பகற் கடுமைபற்றித் தோற்றி ஞாயிற்றின் கிரணம் முகிற்படலத்தின் மறைத்தவழித் தானு மறைத்து போவதாகிய பேய்த்தேர் ஒருகாரணங்காட்டி மறைத்து போதற்கும் உவமையாயின.

இவ்வெண்பாவை "இலயித்ததன்னில்" என்பதுபோல இங்ஙனம் இருதொடராக வைத்துரைத்து மேற்கோ ளேதுக்களையும் இரட்டுறமொழிந்துகொண்டு இரண்டதிகாரணப்பொருள்கோடல் ஆசிரியர் கருத்தென்பது, வழிநூலாசிரியர் "அசத்தாஞ் சுட்டியுணர் பொரு ளான வெல்லாம்" (சித்தி-சூத்-6, செய்-2) எ-ம். "உலகினை யசத்து மென்பர்" (சித்தி-சூத்-6, செய்-3) எ-ம். வேறு கூறிய வாற்றாறு முணர்க. இஃதறியாது இவ்வெண்பாவை ஒருதொடராக வைத்துரைப்பார்க்கு அசத்தறியாய் அசத்தலாய் என்றதனால் ஒரு பயன்படாமையும், ஆயின் ஒரினென்று இருகாற்கூறுதலும், அசத்தாகும் இன்றாமென்று இருகாற்கூறுதலுங் கூறியது கூறலென்னும் வழுவாதலு மறிக.

இனி ஒருவாற்றினுமுணரப்படாதபொருள் சூனிய மென்பது எல்லாச்சமயத்தார்க்கும் ஒப்பமுடிந்தமையின் ஆண் டதிகரணத் திற்குரிய ஐயப்பாடு முதலியன நிகழாமையான் அதனை வேறெடுத்தாரைத்து மேற்கொள்ள வேண்டாவாயினும், மந்தவுணர்வுடையார்க்கு அதன்கண் ஐய நிகழாமைப்பொருட்டு வழிநூலாசிரியர் “உணராத பொருள்சத் தென்னி லொருபய னில்லை போலும்” (சித்தி-சூத்-6, செய்-4) என விடுத்தொழிந்தாரென் றுணர்க.

முதலதிகரணம் முடிந்தது.

இரண்டாமதிகரணம்.

இனி இவ்விரண்டு தன்மையு மின்றி வாக்கு மனஞதீத கோசரமாய் நின்ற வதுவே சத்தாயுள்ள சிவமென் றுணரற் பாற்று.

எ-து. மே-ள். எ-னின். மேல் உணர்பொருளியல்பும் உணராத பொருளியல்புங் கூறுமுகத்தான் அசத்தி னியல்பை வரை செய்துணர்த்தியவழி இரண்டும் இவ்வாறுகலான் இவற்றின் வேறாய முதல்வன தியல்பாவது மாயாவாதி கூறும் அநிருவசனம் போலு மென்னுங் கடாவை யாசங்கித்துச் சூத்திரத்தின் பிற்கூற்றைக் கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோட னுதலிற்று.

இ-ள். வெ-டை.

வாக்கெணப்படு நாதமுடிவான பாசஞானத்தை வாக்கென்றும் அவற்றின் வேறாய பசுஞானத்தை மனமென்றும் உபசாரவழக்காற் கூறினார்.

வாக்குமனாதீத கோசரமாய் நின்ற. எ-து. அவ்விரண்டின் வீருத்திகளைக் கடந்து அதீதமாயும் ஒற்றுமைப்பட்டு நின்றனாகும்

அதுபவ ஞானமாத்திரைக்கே விளங்கிக் கோசரிப்பதாயும் நின்ற வென்றவாறு.

அவ்வாறு நின்றபொருள் இதுவென அளவைகளான் அறிய வாராமைபற்றி அதுவேயென மகாவாக்கியத்திற் கூறியதனை அதுவதித்துச் சத்தாகிய சிவமாதலைச் செவியறிவுறுத்தார்.

வாக்குமனாதீதம் என்றது தமிழ் நூன் முடிபு: மாவடி மராடி யென மரீஇயிறைற்போல மனவதீதம் மனாதீதமென மரீஇயிற்று. அதீதகோசர மென்பது வடநூன் முடிபு.

வாக்குமனாதீதப் பொருளாகவின் உணருருவாத் தன்மையும், கோசரப்பொருளாகவின் உணராதாத் தன்மையும் இல்லையென்பது பெறப்படுதலின் இவ்விரண்டுவுகையு மின்றியென்றார்.

உணரற்பாற்றென்றார் உணர்தலருமை கோக்கி.

பிரகாசத்தினுக்குப் பிரகாசிக்க வேண்டுவ தின்மையானும் அப்பிரகாசத்தினுக்குப் பிரகாச மின்மையானும்.

எ-து. ஏது. ஏ-னின். இவ்விரண்டுவுகையுமில்லாதபொருள் அநிருவசனமாய் நிற்பதென்னாது வாக்குமனாதீதகோசரமாய் நிற்ப தென்றற்குப் பிரமாணமென்னை? யென்பாரை கோக்கி மேற் கோளைச் சாதித்த னுதலிற்று.

இ-ள். வாக்குமனங்களா லோதியுணரப்படுவதாய நிருவசனப் பொருட்கு முன்னர்க் கூறப்படுஞ் சாதனங்களினின்று அறியற்பால தாக வேண்டாமையானும், ஒருவாற்றானும் அறியப்படாத அநிரு வசனப்பொருட்குச் சாதனத்தினின்றும் அறியப்படுமா நின்மை யானும் 'இனி இவ்விரண்டுதன்மையுமின்றி வாக்குமனாதீதகோசர மாய் நின்ற அதுவே சத்தாயுள்ள சிவமென் றுணரற்பாற்' மென மேற்கொண்டது. எ-து.

பிரகாசம் அப்பிரகாச மென்பன உபசாரவழக்கு.

எண்ணிய சத்தன் றசத்தன்ற று மென்றாலென்
கண்ணி யுளதென்றன் மெய்கண்டா—எண்ணி
யறிய விரண்டா மசத்தாதல் சத்தா
மறிவறியா மெய்சிவன்ற ளாம்.

எ-து. உ-ம். எ-னின். பரமார்த்தமாகிய பரப்பிரமப்பொருள்
அவிச்சை வயத்தான் ஞாதாவெனவும் ஞேயமெனவும் பகுக்கப்பட்டு
முன்னர்க்குறப்படுஞ் சாதகங்களினின் றறியவும்படும், அவிச்சை
நீங்கியவழி அப்பகுப்பின்மையாற் சத்தென்றதல் அசத்தென்றதல்
ஒருவாற்றானும் ஞேயமாமா நின்றிக் கேவல ஞானமாத்திரையே
யாய் நிற்பதொன்றாகலான் அது கோசராமமென்றல் பொருந்தா
தென்பாரகோக்கி அதனை வலியுறுத்துத னுசலிற்று.

இ-ள். எண்ணிய சத்து அன்று அசத்து அன்று ஆம் என்
றால் என் கண்ணி உளது என்றல். எ-து. பரமார்த்த மாகிய பரப்
பிரமப்பொருள் விவகாரத்திற் கருதப்பட்ட சத்துமன்று அசத்து
மன்றென்னின் அங்கன மொருபொரு ளுண்டென்றல் யாது பிரமா
ணங்கருதியோ? அதனைக் கூறுவாயாக. பிரமாணமுண்டெனின்
அதற்கு அது பிரமேய மெனப்பட்டு ஞேயமாவான் செல்லுமென்
றஞ்சிப் பிரமாணமில்லையென்பையாயின்,—மெய்கண்டான் எண்ணி
அறிய இரண்டு அசத்து ஆம். எ-து. சத்தி, னியல்பை யுணர்ந்
தோன் ஆராய்ந்தறியிற் காட்சி முதலிய பிரமாணங்கட்கு விடய
மாவதுஉம் ஒருவாற்றானும் பிரமாண மல்லாத சூனியமு மாகிய
இரண்டும் மேற்கூறியவாற்றான் அசத்தேயாம்,—ஆதல் சத்து ஆம்
அறிவு அறியா மெய் சிவன் தான் ஆம். எ-து. ஆதலாற் சாந்தோக்
கிய முதலியவற்றுட் சத்தென்றேதப்படுஞ் சுட்டறிவினால் அறியப்
படாத மெய்ப்பொருள் சைவ வுபநிடதங்களினுஞ் சைவாகமங்
களினும் அன்னியமின்றி நின்றுணரும் அநுபவமாத்திரையிற்

கோசரிப்பதென்றே தப்படுஞ் சிவனருளாவதின்றி நீ கூறுஞ் சூனிய மன்று. ஏ-று.

அறியவென்னுஞ் செயவெனெச்சம் “மழைபெய்யக் குளநிறையும்” என்புழிப்போலச் செயினென்னு மெச்சப்பொருட்டாய் நின்றது முற்றும்மை விகாரத்தாற் றொக்கது.

அசத்தாமென மாறுக.

சத்தாகிய மெய்யென வியையும். “அடியளந்தான் றுயது” என்றற்போல அறிவறியாமெய்யென்றது வாளாபெயராய் நின்றது.

‘சிவன்ரு’ ளெனச் சிவசத்தியின்மேல் வைத்து உயர்த்துக் கூறியது உபசாரவழக்கு; “இறைவனார் கமலபாதம்” (சித்தி-சுபக் கம், பாயிரம்4.) என்பதும்.

இதனாற் போந்தபொருள் சத்துமன்றி அசத்துமன்றி ஒரு பொருளுண்டெனின் அதற்குப் பிரமாணமென்ன? பிரமாணத்தீத மாகிய சூனியமெனின் சூனியமும் அழிபொருளுமாகிய இரண்டும் அசத்தேயென்பது மேற் காட்டினமையாற் பிரமப்பொருள் அசத்தெனப்பட்டுச் சத்தென்னுஞ் சுருதிகளோடு முரணுமாகவின் அவற்றுட் சத்தென்றே தப்படும் பரப்பிரமப்பொருளாவது உண்மை ஞானத்திற் கோசரிப்பதென யாங்கூறுஞ் சிவமே யன்றி நீ கூறுஞ் சூனிய மன்றென மாயாவாதியை மறுத்துக் கோசர மென்றதனை வலியுறுத்தியவாறு மென்க.

‘எண்ணி யறிய விரண்டாம சத்’தென்பதற்குப் பிறரெல்லாம் வருகின்ற வெண்பாவிற்கூறும் பொருள்படக் கூறியது கூறலாதன் மேலும் ஓரியையின்று யுரைப்ப.

உணர்ப வசத்தாத லொன்றுணரா தோன்றை
யுணருநீ தானுணரா யாயி—னுணருமுனிற்
ருனிரண்டா மெய்கண்டான் றன்ன லுணர்தலாற்
ருனிரண்டாய்க் காணன் றமி.

எ-து. உ-ம். எ-னின். பிரகாசித்த பொருளையும் வேறே ராற்றான் அறிதுமென வேட்கை சென்றுழி அவ்வாற்றாற் புதுவ தாய்ப் பிரகாசிக்கவேண்டுதலிற் பிரகாசத்தினுக்குப் பிரகாசிக்க வேண்டுவதில்லையென்றல் யாண்டுஞ் செல்லாமையின் வாக்குமனா தீதமென்றல் பொருந்தா தென்பாரை கோக்கி அதனை வலியுறுத் துதனுதலிற்று.

இ-ள். உணர்ப் அசத்து. எ-து. நின்னாலறிவனவாய் கருவி கனெல்லாம் மேற்கூறியவாற்றான் அசத்தாம். அசத்தெனவே அசித்தாதலும் பெறப்படும்,—ஆதல் ஒன்று ஒன்றை உணராதது. எ-து. ஆகலான் அவற்றுள் ஒரு கருவியும் ஒன்றாகிய முதற் பொருளை அறியமாட்டாது,—உணரும் நீ தான் உணராய். எ-து. அவற்றானறிந்த வருகின்ற நீதானும் அதனை யறியமாட்டாய்,—ஆயின். எ-து. நீயே யாய்ந்தறிவாயாயின்,—உணரும் உனின் தான் இரண்டு ஆம். எ-து. அவ்வாறு ணரப்படும் பொருள்கள் போல் உணர்கின்ற நின்னின் வேறும்,—மெய்கண்டான் றன்றால் உணர்த லால்தான் இரண்டாய்க் காணான் தமி. எ-து. உயிர்க்கு அறிவு விளங்குமுண்மையை அறிந்தோன் தன்னறிவு அச்சிவன்றாளி னடங்கி அதுவாய் நின்று அதனானே அதனை யறியுமாகலான் ஏனைப்பொருள்களை யறியுமாறுபோல வேறாய் நின்றறிவானல்லன் அத்தனிமுதற்பொருளை. எ-து.

இதனாற் போந்தது சத்தாகிய சிவம் பாசஞானத்தானாதல் பசுஞானத்தானாதல் அறியப்படாது; அறியப்படிற் குடமுதலாயின் போல உயிரின்வேறாய் அவிச்சையான் வருஞ் சுகதுக்கங்களைப் பயப்பதன்றி அவிச்சையினீங்கிய நிராதிசயவிற்பத்தினைப் பயவா தாகலான் அவ்வுண்மையுணர்ந்தோன் ஏனையபோல அசத்தாத லின்றித் தனியாய் நின்ற அம்முதற்பொருளை அதனா றெற்றித்து நின்றே காண்பனென கையாயிகர் முதலியோரை மறுத்து வாக்கு மனாதீதமாய் நின்றே கோசராமமென வலியுறுத்தியவாறுமென்க.

உணர்ப வென்பது அகரவீற் றஃறிணைப் பன்மைப் பெயர்ச் சொல்.

ஒன்று மென்னும் முற்றும்மை விகாரத்தாற் றெரக்கது.

உனினைன்னும் இன்னுருபு நீக்கப்பொருட்கண் வந்தது. ஒற்றிரட்டாமை புறனடையாற் கொள்க. தான் அசை.

பாவகமேற் றுனசத்தாம் பாவநா தீதமெனிற்
பாவகமா மன்றென்னிற் பாழதுவாம்—பாவகத்தைப்
பாவித்த றுனென்னிற் பாவகமாந் தன்னருளாற்
பாவிப் பதுபரமில் பாழ்.

எ-து. உ-ம். எ-னின். தானே கோசா மானுலன்றித் தன்னு
லறிகல் கூடாமையிற் றன்னுலே தனையுணரு மென்பது தன்னைப்
பற்றுத லென்னும் வருவாமாகலின் அவ்வாறன்றி வாக்குமனாதீ தப்
பொருள் யோகநூலிற் கூறுந் தியானபாவனைகளிற் கோசரமாமென்
றலே அமைவுடைத்தென யோகமதம்பற்றிக் கூறுவாரை கோக்கித்
தன்னுலன்றிக் கோசரமாகாமையை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ-ள். பாவகமேல் தான் அசத்து ஆம். எ-து. நீ கூறும்
பாவனை ஏனைப் பாவகங்கள்போல மனமுதலியவற்றோடு கூடிநின்று
பாவிக்கும் பாவகமெனின் அறிவினா லறியப்பட்ட சுட்டாகலான்
அப்பொருள் அசத்தாம்,—பாவனாதீதம் எனின் பாவகம் ஆம்.
எ-து. கருவிகளை நீங்கி நின்று பாவிப்பதாகலின் அப்பாவனையைக்
கடந்தெனிற் கருவிக ணீங்கியவழி ஒன்று மறியுமாறின்றித் கேவல
மாமாகலான் அது பாவகமாத்திரையேயன்றிப் பயன்படுமாறில்லை,-
அன்று என்னின் பாழ் அது ஆம். எ-து. இவ்விருகிறனுமன்றி அநிரு
வசனமாகப் பாவிக்கப்படுவதெனின் அது சூனியப்பொருளாம்,—
பாவகத்தைப் பாவித்தல் தான் என்னின் பாவகம் ஆம். எ-து.
அவ்வாறன்றிப் பாவனைக்கெய்தாத பொருளை எய்தியதாகவைத்துப்

பாவகஞ்செய்தலெனின் அது போலிப்பாவனை யாதலாற் பாவஞ்
 தீதம் போலப் பாவனைமாத்திரையே யன்றிப் பயன்படுமாறில்லை.
 அற்றேல் ஒருவாற்றானும் பாவனைக்கெய்தாத பொருள் பாழா
 மெனின்,—தன் அருளால் பாலிப்பது பரம். எ-து. அப்பாவகங்
 களை யொழித்துத் தனது திருவருளாற் பாவிக்கப்படுவதாம் பரம்
 பொருள்,—பாழ் இல். எ-து. ஆகலான் நீ கூறும் பாவனைக் கெய்
 தாமை பற்றிப் பாழாதலில்லை எ-று. தான் அசை.

பாவகத்தைப் பாவித்த லென்பது “கறைமிட றணியலு மணிந்
 தன்று” (புறநா-கடவு) என்றதுபோலக் கொள்க.

மேலைவெண்பாவில் தன்னென்றது தனது சத்தியே யாகலால்
 தன்னைப்பற்றுத லென்னுங் குற்றமாதல் யாண்டையதென விடுப்
 பார் ‘தன்னருளாற் பாவிப்ப’ தென்றார். தன்னருளை யறியுமாயும்
 அதனாற் பாவிக்குமாயும் ஒன்பதாஞ் சூத்திரத்துட் கூறப்படும்.

யோகநூலார் கூறும் பாவனையாவது இங்கான்கனுள் ஒன்றா
 கற்பால தன்றி வேறின்மையின் நான்கினையுங் கூறி மறுத்தார்.

அறிய விரண்டல்ல னாங்கறிவு தன்னா
 லறியப் படானறிவி னுள்ளா—னறிவுக்குக்
 காட்டாகி நீன்றானைக் கண்ணறியா மெய்யென்னக்
 காட்டா தறிவறிந்து கண்டு.

எ-து. உ-ம். எ-னின். மேற்கூறிப் போந்த பாவனைகட்
 கெய்தாத பொருளைத் தன்னருளாற் பாவித்தல் வேண்டாம் உயிர்
 பசுத்துவ நீங்கிய காலத்துச் சிவனைப்போல முற்றுமுணர்தன் முத
 லிய எண்குணங்களுமுடைய தென்று ஆகமங்களுட் கூறுதலின்
 ஆண்டான்மருனாஞ் சிவஞானத்தோ டொப்பதன்றிப் பசுஞான
 மெனப்படாமையான் அவ்வறிவான் அறியப்படுங் கோசரப்பொரு

ளென்றலே அமைவுடைத் தென்னுஞ் சிவசமவாதிகளை கோக்கித் தன்னருளாலன்றிக் கோசரமாகாமையை வலியுறுத்து தனுதலிற்று.

இ-ள். அறிய இரண்டு அல்லன். எ-து. சிவாகமங்களின் அத்துவிதங் கூறுதலின் உயிர் தன்னறிவா நறிதற்குத் தன்னின் வேறல்ல னாகலானும், -அறிவின் உள்ளான் ஆங்கு அறிவு தன்னால் அறியப்படான். எ-து. சமமாத லின்றித் தூல ரூக்கும முறையாற் றன்னறிவுக்குள்ளுமாய் நின்றலின் அவ்விடத்துத் தன்னறிவினால் அறிய வாரா னாகலானும், -அறிவுக்குக் காட்டு ஆகி நின்றானே. எ-து. தன்னறிவுக்கு வியஞ்சுகமாய் நின்றறிவிக்கும் உயிர்க்குயிராய முதல்வனை, -அறிவு கண்டு அறிந்து காட்டாது. எ-து. ஆன்ம ஞானமானது தான்கண்டறிந்து தன் குணியாகிய உயிர்க்குக் கோசராமாறு காட்டமாட்டாது, -மெய் அறியாக் கண் என்ன. எ-து. தன்னின் வேறின்றித் தனக்குண் ணிற்றலிற் றன்னுற் காணப்படாது தனக்குக் காட்டாகி நின்ற உயிரை யறியமாட்டாத கண்ணொளிபோல். எ-று

காட்டு முதனிலைத்தொழிற்பெயர்.

அறிவுக்குக் காட்டாகி நின்ற னென்னும் பெயரடையானும் ஒரேதுக் கூறியவாறு.

கண்டறிதல் “குழிந்தாழ்ந்தகண்” (நாலடி-) என்றற்போல ஒருபொருட் பன்மொழியாய்ச் சிறப்பின்கண் வந்தது.

மெய்யறியாக் கண் என்ன என இயைத்துரைக்க. கண்முதலிய வற்றை கோக்கி உயிர் சத்துச்சித்தா மென்றவதனை ‘மெய்’ யென்றார். கண் ஆகுபெயர்.

கண்ணறியாமெய் யென்பதற்குக் கண்ணை யறியாத உடம்பு போலென்றுரைப்பாரு முளர். உடம்பிற்கு அறியுந்தன்மை யின்மை

யானும், உடம்பிற்குக் கண் காட்டாதது மின்மையானும், அஃதின்
 டுவமையாதற் கேலாமையின் அது போலியுரை யென்றொழிக.

அதுவேன்னு மோன்றன் றதுவன்றி வேறே
 யதுவேன் றறியறிவு முண்டே—யதுவேன்
 றறிய வீரண்டல்ல னாங்கறிவு ணிற்ற
 லறியுமறி வேசிவமு மாம்.

எ-து. உ-ம். எ-னின். அத்தன்மையனாகிய முதல்வனைத்
 தலைப்பட்ட உயிர் அம்முதல்வனோடு ஒன்றாய்ப் போவதே யாகலின்
 ஆண்டங்ஙன மறிவதூஉம் அறியப்படுவதூஉ மாதல் யாங்ஙன?மென்
 னுஞ் சிவாத்துவிதசைவர் சுத்தசைவரை நோக்கி ஒன்றாயவழியும்
 அறிவதும் அறியப்படுவது முண்டென்ப துணர்த்தி அதனை வலி
 யுறுத்துத னுதலிற்று.

இ-ள். அது என்னும் ஒன்று அன்று. எ-து. சத்தாகிய சிவம்
 ஞேயப்பொருளாய் விசிட்டமாய் நிற்ப தென்பது உமக்கு மொக்கு
 மாகலான் அச்சிவம் இன்னதென் றறிய வாராது அநிருவசனமாய்
 நிற்பதொரு நிருவிசேடப்பொருளெனக் கொண்ட மாயாவாதத்தைப்
 போல அதுவென்று அநிருவசனமாய்க் கூறப்படுவதொரு சூனிய
 மன்று ஆகலான்,—அது அன்றி வேறே அது என்று அறி அறியும்
 ஆங்கு உண்டே. எ-து. அந்த ஞேயமாத்திரையேயன்றி அதனின்
 வேறாக வாக்கு மனஜீதமாய் நிற்பதொரு பொருளென் றறிகின்ற
 ஞாதாவும் ஆண்டுள்ளதேயாம். அற்றேல், ஒன்றாதல் பெறப்
 படாதாலெனின்,—அது என்று அறிய இரண்டு அல்லன் அறிவுள்
 நின்றல் அறியும் அறிவே சிவமும் ஆம். எ-து. உலகத்துப்பொருள்
 போல் அதுவென்று சுட்டி யறியுமாறு முதல்வன் தன்னின்
 வேறல்லனாய் அப்பணந்த உப்புப்போலத் தன்னறிவின்கண் விடவி
 வேற்றுமை தோற்றாது நின்றலான் அறிவிதற் தறிகின்ற அவ்வுயிர்
 சிவமேயாம். எ-து.

உம்மை சிவமாயுஞ் சிவமாகாமை விளக்கி நின்றது.

அது வென்னு மொன்றன் றாகலானென ஏதுப்பொருள்படக் கொண்டிரைக்க.

அறிவுமென்ற உம்மை இறந்தது தழீஇயது

அல்ல எனென்பது முற்றெச்சம். வேறு முடிபு கோடலிற் பால் வழுவாகாமை யுணர்க.

உண்டே யென்னும் ஏகாரம் தேற்றம்; ஏனை யிரண்டும் அஞ்ச நிலை. நின்றல் நின்றலா எனென்றவாறு.

இவ்வெண்பாக்க னைந்தும் முறையே வாக்குமனாதிதமென்றல் பொருந்தும் கோசரமாமென்றல் பொருந்தாதென்னும் மாயாவாதி களையும், கோசரமாமென்றல் பொருந்தும் வாக்குமனாதிதமென்றல் பொருந்தாதென்னும் ஸையாயிகர்முதலியோரையும், பாவனைக்குக் கோசரமாமென்னும் பாதஞ்சலரையும், ஆன்மஞானத்திற்கே கோசரமாமென்னுஞ் சமவாதசைவரையும், முத்தியிற் சிவமேயன்றி உயிரென வேறின்மையின் உயிர்க்குக் கோசரமாமா நியாண்டைய தென்னுஞ் சிவாத்துவிதசைவர் முதலியோரையும் மறுத்து, வாக்குமனாதிதகோசரமாய் நிற்குமியல்பு வலியுறுத்தி ஒருபொருண்மேல் வந்தவாறு காண்க.

இவ்வாறு நாலாங்குத்திர முதலிய மூன்றினும் மேற் பிர மாணத்தாற் கூறிப்போந்த பசுபாசபதிகட்கு இலக்கணங் கூறுமுகத் தான் முறையே கேவலஞ் சகலஞ் சுத்த மென்னும் மூன்றவத்தையுங் காட்டப்பட்டன. இம்மூன்றனுட் கேவலம் மருட்கேவலமும், சகலகேவலமும், பிரளயகேவலமும், விஞ்ஞானகேவலமும், அருட்கேவலமுமென ஐவகைப்படும். அவற்றுள், மருட்கேவலமாவது அநாதிகேவலம். சகலகேவலமாவது சங்கரித்தபின்னர்ப் புனருற்ப வத்திற் கேதுவாய்ப்படுங் கேவலம்: ஆண்டுச் சூக்கும வைந்தொழி

ஊண்டென மிருகேந்திரத்துட் கூறுதலின் அநாதிகேவலத்தோடு இதனிடையே வேற்றுமை யாமாறு கண்டுகொள்க. பிரளயகேவலமாவது மாயையோடு இயைபின்றி ஆண்டுப்படுங் கேவலம். விஞ்ஞான கேவலமாவது மாயை கன்மங்களென்னும் இரண்டனோடும் இயைபின்றி ஆண்டுப்படுங் கேவலம். அருட்கேவலமாவது தத்துவசுத்திப் பின்னர்ப்படுங் கேவலம். அது துகளறுபோதத்திற்காண்க. இனிச், சகலமுஞ் சகலத்திற் கேவலம், சகலத்திற்சகலம், சகலத்திற் சுத்தமென மூவகைப்பட்டு ஒரோவொன்று ஐந்துவகைப்படும். அவற்றுட் சகலத்திற்கேவல மைந்தும் “ஒன்றையா மூலத்து” என்றதனுட்காண்க. சகலத்திற் சகலமைந்தும் “இலாடத்தே சாக்கிரத்தை” என்றதனுட் காண்க. சகலத்திற் சுத்தமைந்தும் “யோகிற்றருவதோர் சமாதி” (சித்தி-குத்-4, செய்-36) என வழிநூலாசிரியர் தொகுத்தோதியது சித்தாந்தசாராவலி யோகபாதத்தின் வகுத்துக்கூறுதலான் ஆண்டுக் காண்க. இனிச் சுத்தமுஞ் சீவன்முத்தி அதிகாரமுத்தி போகமுத்தி இலயமுத்தி பாமுத்தியென் றைவகைப்பட்டுச் சாக்கிர முதலிய பெயர் பெறும்; அவற்றை முன்னர் வகுத்தோதுப.

இரண்டாமதிகரணம் முடிந்தது.

ஆரஞ்சுத்திரம் முடிந்தது.

இலக்கணவியன் முற்றிற்று.

பொதுவியல்பு முற்றுப்பெற்றது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவஞானபோதம் — சிற்றுரை.

சிறப்பியல்பு - சாதனவியல்.

ஏழாஞ்சூத்திரம்.

—ஸ்ரீ மாதவச்சிவஞானயோகிகள்

சிறப்பியல்பு - சாதனவியல்

ஏழாஞ்சூத்திரம்.

யாவையுஞ் சூனியஞ் சத்தெதி ராகலிற்
சத்தே யறியா தசத்தில தறியா
திருதிற் றனறிவுள திரண்டலா வான்மா.

எ-து. சூ-ம். எ-னின். மேலதற்கோர் புறனடை
புணர்த்துத னுதலிற்று

எ-து. க-ரை. எ-னின். சூத்திரக் கருத்துணர்த்துத னுத
லிற்று.

இ-ள். தூலாருந்ததி நியாயம்பற்றி மேலே யாறு சூத்திரங்களி
னுஞ் சிவாகமங்களிற் கூறப்படும் முப்பொருள்களது பொதுவியல்பு
பிரமாணமுகத்தானும் இலக்கணமுகத்தானும் ஆராய்ச்சி செய்
துணர்த்திய ஆசிரியர், அம்முப்பொருள்களது சிறப்பியல்பெனப்
படும் உண்மை சாதனமுகத்தானும் பயன் முகத்தானும் ஆராய்ச்சி
செய்துணர்த்துவான் புகுந்து, முதற்கண் மூன்று சூத்திரங்களான்
அவற்றையறிந்து அதனானுய பயன் பெறுதற் கேதுவாகிய சாத
னங் கூறிய தொடங்கினார். அவற்றுள், இச்சூத்திரம் 'உணருருவ
சத்'தெனவும் 'இருதிற் றனல்லது சிவசத்'தெனவும் மேலேச்சூத்திரத்
தான் வரைசெய்துணர்த்தியவழி அங்ஙனமறியும் பொருள் அவ்
விரண்டனுள் ஒன்றோ? வேறோ? வென்னும் ஐயப்பாட்டின்கண்
அவ்விரண்டினுள் ஒன்றாகற்பால தென்பார் மதம்பற்றி நிகழுங்
கடாவையாசங்கித்துச் சூத்திரத்தாக்குப் புறனாக வெடுத்து ஒரொழி
பாகிய சதசத்தி னியல்பு வரைசெய்துணர்த்து முகத்தானே சாதித்
துப் பயன்பெறுதற்குரிய அகிகாரியி னியல்பாவது இதுவென்ப
துணர்த்துத னுதலிற்று எ-து.

அதிகாரமும் ஒத்தும் வேரூயவழியும் இயைபுணர்ந்து கோடற் பொருட்டுக் கருத்துரை அவ்வாறு செய்தாரென்பது.

இப்புறனடையை வடநூலார் வாக்கியசேடமென்ப.

இதனுட் கூறப்படும் மூன்றதிகாரணமும் மூன்று புறனடை போலுமென மலையாமைப்பொருட்டு ஓர் புறனடையென்றார். மூன்றையவிரண்டும் இறுதி யதிகாரணத்தைச் சாதித்தற் கேதுவாய் ஒரு பொருண்மேல் வந்தனவேயாம் என்பது கருத்து.

ஒன்றனை யறிந்தவழி அதனானை பயன் பெறுதற்குரிய முயற்சிசெய்யலுறுவார்க்கு அதனைச் சாதிக்கு மாற்றல் தமக்குண்டென்பதூஉம், சாதித்ததனால் வரும் பயன் இதுவென்பதூஉம், அதனைப் பயப்பித்தற்குரிய சாதனமாவது இதுவென்பதூஉம், அது வருவாயும் உணர்ந்தாலன்றி அதன்கண் மனவெழுச்சி செல்லாமை யின் ஈண்டோதப்படுஞ் சாதனஞ் செய்து பயன்பெறுதற் குரிமையுடைய அதிகாரியினியல்புணர்த்துவதாய் இச்சூத்திரம் முதற்கண் வைக்கப்பட்டது.

இதன் பிண்டப்பொழிப்பு மேலேச்சூத்திரத்துட் கூறிப்போந்த இரண்டனுள் வாக்குமனாதிதமாகிய சிவசத்தின் சந்நிதியின் உணருருவாகிய அசத்தெல்லாம் பாழாகலிற் சத்தாகிய சிவம் அசத்தாகிய பிரபஞ்சத்தை அறிதல் செய்யாது: அசத்தாகிய பிரபஞ்சம் அறிவில்லாத சடமாகலிற் சத்தாகிய சிவத்தை அறிதல் செய்யாது: ஆகலாற் பாரிசேடவளவையான் இருதினறிவுள தொன்றுண்டென்பது பெறப்படுதலின் அதுவே சத்தாதற் றன்மையும் அசத்தாதற் றன்மையு மாகிய இரண்டு மன்றிச் சதசத்தாயுள்ள உயிராம். ஏ-று.

இரண்டனுள் ஒன்றனைப் பிரிக்கின்றமையிற் சத்தே யென்னுமேகாரம் பிரிநிலைக்கண் வந்தது.

அசத்திலதாகவி னென்றுரைக்க.

அசத்துச் சத்தை யறியாமைக்கும் சத்தெதிர் குனியமாதலே ஏதுவாத லமையுமாயினும், அசத்தெனப்பட்ட கருவிகண் முத்தி நிலையிற் சிவகாணமாய் ஆன்மசந்நிதியையொட்டி முதல்வன் சந்நிதியினிற்கப்பெறு மென்பாரை கோக்கி வேறுமோ ரோதுக்கூறினார். இக்கருத்தே பற்றி “சத்தின்மு னிலாமையானுந் தனைக்கொடொன் றுணர்த லானும்” (சித்தி-குத்-7 செய்-1.) என விரண்டேதுவும் உடன்கூறினார் வழிநூலாசிரியரும்.

ஏற்புழிக்கோடலான் அறிதலென்றது ஈண்டநுபவ வறிவின் மேற்று.

“இனைத்தெனவறிந்த”பொருட்கு வினைப்படுதொகுதிக்கண் வேண்டப்படு முற்றும்மை விகாரத்தாற் றொக்கது.

இதனுள் யாவையுஞ் குனியஞ் சத்தெதிராகவிற் சத்தே யறியாதென்றது ஓரதிகாணம்; அசத்திலதறியாதென்றது ஓரதி காணம்; இருதிறனறிவுள திரண்டலாவான்மாவென்றது ஓரதிகாணம்; ஆக மூன்றதிகாணத்தது இச்சுத்திரமென்றுணர்க.

முதலதிகாணம்.

ஈண்டுச் சத்தினிடத்து அசத்துப் பிரகாசியாதென்றது.

எ-து. மே-ள் எ-னின், “தத்திடுஞ் சிவனவன்றன் சந்நிதி தன்னி னின்றே.” எ-ம். “கூடுமொளி வளர்குழிலை மாயை மேவி.” எ-ம். “தாரகமா மத்தன்றா ணிற்றல்.” எ-ம் “விமலனுக்கோர் சத்தியாய்.” எனவும். “உலகமேயுருவமாக” எ-ம். “அத்துவா மூர்த்தியாகி.” எ-ம். “இருநிலனாய்த் தியாகி

நீருமாகி—நின்றவாறே.” எ-ம், கூறப்படுமியல்புடைய பிரபஞ்சத்தைச் சத்தெதிர் குணியமென்றல் அவசித்தாந்தமாய் முடியும் போலும் எனவும். “மண்டிய வுணர்வு யிர்காய் மன்னிநின் றறியும்” எனவுங் கூறுஞ் சிவாத்துவிதசைவர் மதம்பற்றி நிகழுங் கடாவை யாசங்கித்துச் சூத்திரத்தின் முதற்கூற்றிற்போந்த ஏதுவைக் கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோட னுதலிற்று.

இ-ள். சுட்டுணர்வின் றி நின்றறியுஞ் சிவசத்தின் முன்னர்ச் சுட்டியறியப்படும் அசத்தாய் பிரபஞ்சம் விளங்கித் தோன்றாது. எ-று.

ஈண்டுச் குணியமென்றது விளங்காமைப்பொருட்டுடென்பார் ‘பிரகாசியா’தென்றார். இக்கருத்தேபற்றி “முனைத்திடாதசத்துச் சத்தின் முன்னிருள்” என்றார் வழிநூலாசிரியரும். முனைத்திடாமையாவது இது குடம், இஃதாடையென கம்மனோரற் சுட்டியறியப்படுமாறுபோல முதல்வனாற் சுட்டியறியப்படுவதாய் வேறு நில்லாமையாம். ஆகவே ஈண்டுச் சத்தெதிர் யாவையுஞ் குணியமென்றது கொண்டு அவசித்தாந்தமாதல் யாண்டையதென மறுத்துச் சத்தறியா தென்றசனை வலியுறுத்தியவாறு காண்க.

மெய்யினிடத்துப் பொய் அப்பிரகாசமாய் நின்றலான்.

எ-து. ஏது எ-னின். முற்றுணர்வுடைய சிவத்துக்கு அசத்தை விடயிப்பதாய் சுட்டுணர்வும் உண்டென்றாற்படும் இழுகென்னையென்பாரை நோக்கி மேற்கோளைச் சாதித்த னுதலிற்று.

இ-ள். தன்னியல்பாகிய இயற்கையுணர்வின்முன்னர்ப்பொது வியல்பாகிய செயற்கைச்சுட்டுணர்வு பிரகாசித்து நில்லாமையான் ‘ஈண்டுச் சத்தினிடத்து அசத்துப் பிரகாசியா’ தென மேற்கொண்டது. எ-று.

பிரகாசித்துநின்றலின்மையாவது இயற்கை யுணர்வோடொப்ப ஒருங்குநில்லாமை. எ-காலத்தும் நிலைபெறுவதாய் தன்னியல்பேமெய்

யெனவும் இடையே தோன்றி மறைவதாய பொதுவியல்பே பொய்
யெனவும் கூறப்படுவன வாகலான் அவை ஈண்டைக் கேற்புடைய
அறிவின் மேனின் றன. இஃதறியாதா நுரைப்பனவெல்லாம் மேற்
கோளைச் சாதித்தற்குரிய ஏதுவாதல் செல்லாது கூறியதுகூறலாய்
முடியுமென் றொழிக.

அன்னியமி லாமை யரற்கோன் றுணர்வின்று
மன்னியமிலானசத்தைக் காண்குவனே— லன்னியமாக்
காணு னவன்முன் கதிர்முன் னிருள்போல
மாணு வசத்தின்மை மற்று.

எ-து. உ-ம். எ-னின். சுட்டுணர்வின்மையான் முதல்வன்
அசத்தையறியானெனின் முற்றுணர்வுடைமைக் கிழுக்கா மென்
பாரை கோக்கி இழுக்கின்மை கூறி ஏதுவை வலியுறுத்தாத னுத
விற்து.

இ-ள். அன்னியம் இலாமை அரற்கு ஒன்று உணர்வு இன்று
ஆம். எ-து. தன்னுள் வியாப்பியமான பசு பாசங்களோடு
வேற்றுமையின்றி உடனாய் நின்றலையுடைய முதல்வனுக்குச் சுட்டி
யறியக் கிடப்பதொன்றில்லை ஆகலான்,—அன்னியம் இலான் அசத்
தைக் காண்குவனேல் அன்னியமாக் காணன். எ-து. அத்சன்மை
யனாகிய முதல்வன் அசத்தை யறியலுறுவனாயின் அறிந்தாங்கறிவ
னன்றி நம்மனோர்போல வேறாகச் சுட்டியறிவானல்லன்,—கதிர்
முன் இருள்போல் அவன் முன் மாணு அசத்து இன்மை மற்று.
எ-து. ஞாயிற்றின்முன் இருட்டுப்போல அம்முதல்வனெதிர் நன்மை
யில்லாத பிரபஞ்சம் விளங்கி நில்லாதாகலான். எ-று.

எனவே, அசத்தை விடயிப்பதாகிய ஏகதேசவுணர்வு முற்
றுணர்வைத் தடுப்பதாகலான் அஃதில்லாமை முற்றுணர்விற்கு
மேம்பாடாவதன்றி இழுக்காகாதென ஐயமகற்றி ஏதுவை வலி
யுறுத்தவாறு காண்க.

மாணமை வியாபகவுணர்விற்கு விடயமாகாமை.

இன்மை ஈண்டு விளங்காமை குறித்து நின்றது.

மற்று அசை. மற்றுக் காண்குவனே லென மேலே கூட்டி
வினாமாற்றின்கண் வந்ததெனினு மமையும்.

உணர்வுங் க தி ரு ம் ஆகுபெயர். கதிர்முன் னிருள் ஈண்டு
முனையாமை மாத்திரைக்கு ஒருபுடை யுவமையாயிற்றென்பது வழி
நூலாசிரியர் “முனைத்திடா தசத்துச் சத்தின் முன்னிரு ளிரவி
முன்போல்” (சித்தி-சூத்-7, செய்-1) என்றவாற்றா னறிக.

முதலதிகரணம் முடிந்தது.

இரண்டாமதிகரணம்.

இனி அசத்தினுக்கு உணர்வின்மென்றது.

எ-து. மே-ள். எ-னின். சத்து அசத்தை யறியாதாயினும்
அசத்தெனப்பட்ட தனுகரணபுவனபோகங்களுள் ஒன்றாய கரணம்
விளக்குப்போல் விகாரமின்றி நிற்கும் ஆன்ம சந்நிதியிற் பெத்த
நிலைக்கண் அசத்தாய விடயங்களை யறிந்தாற்போல முத்திநிலையிற்
சிவகரணமாய் நின்று சிவத்தையறியு மென்றலும் கண்ணாடியினிழல்
போல ஆன்மசந்நிதியின் அதன்க ணறிவுண்டாமென்றலும் அமை
வுடைத்துப்போலுமெனச் சிவசங்கிராந்தவாதி மதம்பற்றி நிகழுங்
கடாஊவ்யாசங்கித்துச் சூத்திரத்தின் இரண்டாங்குற்றிற் போந்த
வேதுவைக் கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோட னுதலிற்று.

இ-ள். வெ-டை.

சூத்திரத்தின் இலதென்றது அறிவில தென்னும் பொருட்
டென்பார் உணர்வின்றென வுரைத்தார்.

எண்டு அசத்தென்றது தத்துவப்பிரபஞ்சத்தை; ஏனைப்பிர
பஞ்சத்திற்கு அறிவின்மை சாதிக்கவேண்டாமையின்.

அதுதானிருபிக்கில் இன்றாகலான்.

எ-து. ஏது. எ-னின். 'பதிஞான பசுஞானங்களோடொப்பப்
பாசஞானமொன்றென வைத்தெண்ணப்படு முரிமையுடையவதனை
அறிவுடைத்தன் நென்றல் பொருந்தா தென்பாரை கோக்கி மேற்
கோனைச் சாதித்த னுதலிற்று.

இ-ள். அவ்வறிவாவது தூலமாய் கோக்கும் வழி அவ்வசத்
துக்கு உள்ளது போலத் தோன்றினும் ஐயந் திரிபின்றி மாசறு
காட்சியான் ஆராயும் வழி அதன்கண் இல்லா தாகலான் 'இனி
அசத்தினுக்குணர்வின்' நென மேற்கொண்டது. எ-து.

எனவே, பாசம் வாயிலாக உயிரின்க ணிகழு ஞானமே பாச
ஞானமென்று உபசரித்துக் கூறப்படும் தனைப் பாசத்திற்குளதாகிய
ஞானமெனத் காண்டல் நிரூபியாத வழிப்படும் மடமையே பிறி
தில்லை யென்றவாறாயிற்று

பேய்த்தேர்நீ ரேன்றுவரும் பேதைக்கு மற்றனைந்த
பேய்த்தே ரசத்தாகும் பெற்றிமையின் — வாய்த்ததனைக்
கண்டுணர்வா ரில்வழியிற் காணு மசத்தின்மை
கண்டுணர்வா ரில்லதெனக் காண்.

40

எ-து. உ-ம். எ-னின். அதனை உவமைமுகத்தான் வலி
யுறுத்துத னுதலிற்று.

இ-ள். பேய்த்தேர் நீர் என்று வரும் பேதைக்கு மற்று அணைந்த பேய்த்தேர் அசத்து ஆகும் பெற்றிமையின். எ-து. பாலை நிலத்தின்கட் காணப்படுவதாய் பேய்த்தேரை நீரென்று கருதி அதனை யுண்ண வருகின்ற நீர் வேட்கையுடைய மடவோனுக்கு அதனை யடுத்தவழித் தன்னு லணையப்பட்ட அப்பேய்த்தேர் நீராத வின்றிப் பொய்யார் தன்மைபோல,—வாய்த்து. எ-து. குரவன் அறிவுறுக்கும் உபதேசமொழி கிடைத்து,—அதனைக் கண்டு உணர் வார் இவ்வழியின் அசத்து இன்மை காணும். எ-து. அவ்வசத்தி னியல்பை ஆராய்ந்தறிவாரின்றி அறியமாட்டாதார் உள்வழி அவர்க்கு அதன்கணறிவுள்ளதாய் மதிக்கப்படுஞ் சத்தார்தன்மையே காணப் படும்,—கண்டு உணர்வார் இல்லது எனக் காண். எ-து. அவ்வுப தேசமொழி கிடைத்து அதனியல்பை யாராய்ந்தறிய வல்லார்க்கு அவ்வசத்தறிவு இல்லதெயாமென்று அறிவாயாக. எ-று.

மற்று வினைமாற்று மை பகுதிப்பொருள்விருதி. இன்உவம வுருபு. வாய்த்தென்பது வாய்ப்பவென்பதன்றிவி. வாய்த்தல் நேர் படுதல். ஆண்டைக்கேற்புடைய வினை முதல் அவாய்நிலையான் வந்தது.

அசத்தின்மையாவது சத்தார்தன்மை. நான்கனுருபு விகாரத் தாற்றொக்கது. அறிவென்பது அதிகாரத்தான் வந்தது.

இரண்டாமதிகரணம் முடிந்தது

மூன்றாமதிகரணம்.

இனி இருதிமனறிவுள திரண்டலா வான்மா வென்றது.

எ-து. மே-ள். எ-னின். சிவசத்தின்றன்மையே உயிர்க்குத் தன்மையாவதன்றி வேறில்லையாகவிற் சத்தே அசத்தை அறியு

மென்னுஞ் சிவாத்துவித சைவரையும் உயிர்க்குத் தன்மையென்ப தொன்றின்மையின் அசத்தே சத்தை அறியு மென்னுஞ் சிவசங்கி ராந்தவாதசைவரையும் மறுத்துச் சத்து மசத்துந் தம்முளறியுமா றில்லையென மேற்சாதித்தவழி இரண்டும் இவ்வாறாயின் இவற்றை யறியும் பொருள் வேறென்னே? யென்பாரை கோக்கிப் பாரிசேட வளவையான் அவ்விரண்டின்வேறாய் உயிர்க்குத் தன்மையுண்டென் பது விளக்கிச் ச த ச த்தி னிய ல்பை வரைசெய் துணர்த்துத னுதலிற்று.

இ-ள். வெ-டை.

நண்டு 'இரண்டலா வான்மா இருதிற னறிவுள்' தென்றது சத்தெதிர் கில்லாத அசத்துஞ் சத்துந் தம்முள் ஒன்றாய் நின்றறியப் படாமையான் இருதிறனறிவுளது இரண்டலாவான்மாவேயாம். தம் முள் ஒன்றொன்று அநுபவிக்கப்படாத ஞாயிற்றையும் விடயத்தையும் அநுபவிக்குங் கண் போலுமென அனுமானங் கூறிக் காண்க. அவை உயிரானும் அறியப்படாதவழிப் பயப்பாடின்றிச் சூனியமாய் முடியுமாகலான் உயிர் அறிதற் றன்மைத்து என்பது தெற்றென வுணர்க.

இவ்விரண்டினையு மறிவதாய் உபதேசியாய் நின்ற அவ்வறிவு இரண்டன்பாலு முள தாய் உள்ளவதுவே அவ்வான்மாவாமென்றது.

எ-து. பொ-ரை. எ-னின். இருதிறனறிவென்னுந்தொகைச் சொல் விரியுங்காற்படும் பொருள்வேறுபாடு விளக்கு முகத்தான் உயிர்க்குத் தன்னியல்பு வேறு வேறு கூறுஞ் சமயங்களெல்லாம் மறுக்கப்படுமா றுணர்த்துத னுதலிற்று.

இ-ள். இவ்விரண்டினையும் அறிவதாய். எ-து. மேற் கூறிப் போந்த சத்தையும் அசத்தையும் அறியுந்தன்மைத்தாய், -உபதேசியாய் எ-து. அறிவிக்க அறியுந்தன்மைத்தாய், -அவ் இரண்டன்

பாலும் நின்ற அறிவு உளதாய். ஏ-து. அவ்விரண்டின்கண்ணும் நிலைபெற்ற அநுபவவறிவுள்ளதாய், -உள்ள அதுவே அவ்வான்மாவா மென்றது. ஏ-து. இவ்வாறுள்ள பொருள்யாது அதுவே சத்தம் அசத்தமல்லாத சதசத்தாகிய உயிரென்றவாரும். 'இருதிநனறிவுள திரண்டலா வான்மா' வென மேற்கொண்டது. ஏ-து.

ஆயென்னும் வினையெச்ச மூன்றும் உள்ள வென்னும் பெயரெச்ச வினைக்குறிப்போடு முடிந்தன.

இருதிநனறிவென்னும் தொகைச்சொல் ஈண்டு மூன்றுபொருளின் மயங்கிற்றென்னுங் கருத்தான் இவ்வாறு மொழிந்தார். அவற்றுள் இருதிநனையும்றியு மறிவென்னும் இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகைப் பொருள்பற்றி இவ்விரண்டினையு மறிவதாயெனவும், இருதிநனல் விளங்கிய வறிவென்னும் மூன்றாம் வேற்றுமைத்தொகைப் பொருள்பற்றி உபதேசியா யெனவும், இருதிநனிலுமுள்ள வறிவென்னும் ஏழாம்வேற்றுமைத்தொகைப்பொருள்பற்றி நின்றவறிவு இரண்டன்பாறு முளதாயெனவும் உரைக்கப்பட்டன.

இவ்விரண்டினையு மறிவதாயுள்ள வதுவென்பதனால் இரண்டும் இவ்வாறாயின் இவற்றை யறியும்பொருள் வேறென்னை? யென்னுங் கடாவுக்கு விடைகூறி அவ்விருவர்மதங்களையும் அவற்றோடொரு தன்மையவான சமயங்களையும் மறுத்தவாறு.

உபதேசியாயுள்ளவதுவென்றதனால் உயிர் அறிவிக்க வேண்டாது தானேயறியியல்பிற் றென்னுஞ் சமவாதசைவர் ஈசரவ விகாரவாதசைவர் ஐக்கவாதசைவர் மதங்களையும் அவற்றோடொரு தன்மையவான சமயங்களையும் மறுத்தவாறு.

இரண்டன்பாறு முளதாயுள்ள வதுவென்பதனால் ஆன்மாவினறிவு சத்தோடு கூடுமாதில்லை யென்னும் பாடாணவாதசைவர் பேதவாதசைவர் மதங்களையும், சத்தோடு கூடியவழி ஒன்றாய்ப்

போதலேயன்றி அதன்பாலுள தாமாநிலையென்னுஞ் சுத்தசைவர் மதத்தையும், அவற்றோ டொருதன்மையவான சமயங்களையும் மறுத்தவாறு.

இவ்விரண்டினையு மறிவதாயெனவே அவ்வறியுந்தன்மை இவ் விரண்டின் தன்மைபோலன்றி இருளொளியலாக் கண்டன்மை போல வேறாயதோர் தன்மையென்பதூஉம், உபதேசியாயெனவே அஃதாகாயத்தின் குணமாய ஓசையினியல்புபோலத் தன்னை விளக்குவதாகிய வியஞ்சகமுள்வழி விளங்குவதோர் தன்மையென்பதூஉம், இரண்டன்பாலு முள தாயெனவே அத்தன்மை படிகம் போலச் சார்ந்ததன் வண்ணமாய் அழுந்துத் தன்மை யென்பதூ உம் பெறப்பட்டன.

அருவுருவந் தானறித லாயிழையா யான்மா
வருவுருவ மன்றாகு முண்மை—யருவுருவாய்த்
தோன்றியுட னில்லாது தோன்றாது நில்லாது
தோன்றன் மலர்மணம்போற் றெக்கு.

41

எ-து. உ-ம். எ-னின். அம்முன்றனுள் முன்னையதனைவலியுறுத்தி இரண்டலாமையை விளக்குத னுதவிற்று.

இ-ன். ஆய் இழை ஆய் ஆன்மா அரு உருவந்தான் அறிதல் அரு உருவம் அன்று ஆகும். எ-து. துணுகிய தூல்களை ஆராய்வதாகிய உயிரே சத்து அசத்தென்னும் இரண்டினையும் அறிவதாகலான் அஃதவ்விரண்டுகின்றி அவற்றின்வேறும். அற்றேல் அவ்விரண்டினையு மறியு முயிர்க்குத் தன்னுண்மை யறியப்படுமோ படாதோவெனக் கடாயினார்க்குப்படுமெனிற் நன்னேடுளப்படமுன் *றனையு மறிவதெனாது அவ்விரண்டினையு மறிவதாயென்றல் பொருந்தாது; படாதெனின் அறியப்படாத பொருள் குணியமெனப்பட்டு வழுவாமாலெனின்,—உண்மை அரு உருவாய்த் தோன்றி

உடன் நில்லாது தோன்றாது நில்லாது மலர் மணம்போல் தொக்குத் தோன்றல். எ-து. அவ்வான்மாவ னுண்மைத்தன்மை அவ்விரண் டும்போல விளங்கித் தோன்றி அவற்றோடொப்ப நிற்பதுமன்று விளங்காது சூனியமாய் நிற்பதுமன்றாய் மலரின் கண் வாசம் அவ்விரு வகையுமன்றி அதன்கண்டங்கித் தோன்றுமாறு போலச் சத்திலும் அசத்திலுஞ் சார்ந்ததன்வண்ணமாய் அடங்கித் தோன்றுவதோ ரியல்பாம். ஆகலான், அஃதவைபோலத் தனித்தறியப்படுவதொன் றன்றி அவ்விரண்டினையுமறியுமுகத்தான் அறியப்படுவதாம். எ-று.

ஆகலான் அஃதவைபோலத் தனித்தறியப்படுவதொன்றன்றி அவ்விரண்டினையு மறியுமுகத்தான் அறியப்படுவதாமென்பது குறிப் பெச்சம்.

சுட்டுணர்விற்கு விடயமாகாமைபற்றிச் சத்தை அருவென்றும் அதற்கு விடயமாதல்பற்றி அசத்தை உருவென்றும் கூறினார். உணருருவசத் தென்புழி உருவென்றதும் அது நோக்கி.

செவ்வெண்டொகை விகாரத்தாற் றெருக்கது. தான் அசை.

அறிதலா னன்றாகுமென வியையும்.

இழை நூலாகலான் ஈண்டுச் சாத்திரத்தை யுணர்த்திற்று.

ஆய்தல் நுணுகுதல். “ஓய்த லாய்த னிழத்தல் சாஅய்-ஆவயி னான்கு முள்ளத னுணுக்கம்” என்றார் (சொல்-உரிச்-சூத்-32) தொல்காப்பியனாரும். ஆயிழையாயெனப் பொருளினுணுக்கம் நான் மேலேற்றப்பட்டது; இரண்டாவது விரித்துரைக்க.

உயர்க்கு அறியுந்தன்மை யுண்டாகலா னன்றே வேதாகம முதலிய நூல்க ளுளவாயின வென அதனை வலியுறுத்துவார் ஆயிழையா யான்மாவென அதனை யுடம்பொடு புணர்த்தோதினார். இக்கருத்தே பற்றி “பலகூல யுலகி னிலவுத லானும்” என்றார்

புடைதூலாசிரியரும். இவ்வாறன்றி ஆயிழையாயென மகடூஉமுன்
 னிலையாக்குவார்க்கு இவ்வுதாரணம் மேலதனை வலியுறுத்துதல்
 கெழுந்ததன்றாய்க் கூறியதுகூற. வென்னும் வருவாய் முடியுமென்
 றொழிக.

தேற்றேகாரம் விகாரத்தாற் றொக்கது.

அருவருவாயென்புழி ஆக்கச்சொல் உவமைப்பொருள் குறித்த
 நின்றது; “ஆன்வா ரிலிமா டாவேனோ” (திருவாச) என்றற்போல.

தொக்குத் தோன்றன் மலர்மணம் போலெனக் கூட்டுக.

மயக்கம துற்று மருந்திற் றெளிந்தும்

பெயர்த்துணர்நீ சத்தாகாய் பேசி—லசத்துமலை

நீயறிந்து செய்வினைக ணீயன்றி வேறசத்துத்

தானறிந்து துய்யாமை தான்.

42

எ-து. உ-ம். எ-னின். அங்ஙன மறியுமுயிர் சிவசத்தோ
 டொப்பச் சித்தாகு மென்பாரா கோக்கி உபதேசியா யென்றதனை
 வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ-ள். மயக்கமது உற்றும் மருந்தின் தெளிந்தும். எ-து.
 நின்னறிவை விளக்குதற்குரிய வியஞ்சகமில்வழி ஒருவிடயத்தை
 இன்னதென் றறியமாட்டாது மயக்கத்தையுற்றும் பசினோய்க்கு
 அன்னம்போல அம்மயக்கநோய்க்கு மருந்தாய வியஞ்சகமுள்வழி
 அம்மயக்க நீங்கி அதனை யின்னதென்று நிச்சயித்தும்,—பெயர்த்து
 உணர்நீ பேசில் சத்து ஆகாய். எ-து. இங்ஙனம் மாறி மாறியுணர்ந்து
 வருகின்ற நீ சொல்லுமிடத்துச் சிவசத்தோடொப்ப அறியுஞ்
 சத்தியுடையாயல்லை. அற்றேல் அசத்தனாவேன் போலுமெனின்,
 —நீ அறிந்து செய்வினைகள் நீ அன்றி வேறு அசத்துத் தான்
 அறிந்து துய்யாமை தான் அசத்தும் அலை. எ-து. வியஞ்சகம் உள்

வழியும் நீ முன்னறிந்து செய்த வினைகளை இப்பொழுது நீயேயறிந்ததுபவிக்கவல்லையன்றி நின்னின் வேறாய் அசத்தாகிய பாசம் அறிந்ததுபவிக்க மாட்டாமையான் அதனோடொப்ப அசத்தனாவாய்மல்லே,—வேறு. எ-து. சத்தகுணமுடைய ஆகாயம்போல வியஞ்சக முள்வழி அறியுமாற்றலுடைமையும் அஃதில்வழி அவ்வாற்றலின் மையுமாகிய இரண்டுமுடைய நீ அவ்விரண்டற்கும் வேறாய்ச் சித்த சித்தாந் தன்மையுடைய. எ-று.

மருந்திற்றெளிந்தெனவே மயங்குதல் அஃதில்வழியென்பது பெற்றும். வியஞ்சகமில்வழித் தலைப்படுவதும் அஃதுள்வழி நீங்கிநிற்பதும் மாகிய மயக்கம் உண்டி யில்வழித் தலைப்படுவதும் அஃதுள்வழி நீங்கிநிற்பதும் மாகிய இயல்புடைய பசியோடொத்த லின் அதனைப் பசினோயாகவும், தீர்த்தலொப்புமைபற்றி வியஞ்சகத்தைப் பசிதீர்க்கு மருந்தாகவும் உருவகஞ் செய்தார்; இஃதேக தேசவுருவகம். மருந்தெனப் பொதுப்பட உருவகஞ்செய்தா ராயினும் மறித்து மறித்து வேண்டப்படுமாறு ஈண்டைக்கேற்புடையது பசினோய் தீர்க்கு மருந்தேயாகலின் அவ்வாறுரைக்கப்பட்டது. அது பகுதிப்பொருள்விகுதி.

உம்மை எண்ணின்கண் வந்தது. அசத்த மென்னுமும்மை இறந்தது தழீஇயிற்று.

தானென்பது முன்னையது எழுவாயுருபு படநின்றது. பின்னையது அசைநிலை.

துவ்வாமை துய்யாமை என மரீஇயிற்று.

சத்தியுடைய பொருள் சத்தம், அஃதில்பொருள் அசத்த மாகலின், அவ்வடமொழிகள் ஈண்டம்முக் கெட்டுக் குற்றியலுகா வீராய் நின்றன: “நாகணையான்;” “பெற்குரன் றுயர்த்த பெருமான்;” “பேது செய்து;” “வாது செயத் திருவுள்ளமே” (தேவாரம்) என்புழிப்போல.

அசித்துமலையென்பது பாடமாயின், மேற்சத்தாகா யென்றதனை இசையெச்சமாகக் கொண்டு சத்தார்த்தன்மையே யுடையாயல்லே; அதன்மேலுஞ் சித்தாமாதியாங்ஙன மென்றுரைத்து இயைத்துக் கொள்க. இவ்வாறன்றி ஈண்டுச் சத்தாகாய் அசித்துமலையென்பவற்றை மேலருவருவ மன்றாகு மென்றதன் பொருள்படக் கொண்டுரைப்பாருமுளர் அவர் ஆண்டேயமைத்துகிடந்த பொருளை மறித்துங் கூறவேண்டாமையும் பெயர்த்துணர்நீ யெனவும் அறித்துய்யாமையெனவும் அறிவுடைமை அறிவின்மைபற்றிக் கூறும் பொருளவையாதல் செல்லாமையும் நோக்கிலர்.

மெய்ஞ்ஞானந் தன்னில் விளையா தசத்தாத
லஞ்ஞான முள்ள மணைதல்காண்—மெய்ஞ்ஞானந்
தானே யுளவன்றே தண்கடனீ ருப்புப்போற்
றானே யுளமுளவாத் தான்.

43

எ-து. உ-ம். எ-னின். அம்மயக்கம் அவ்வுயிரோடியையுடைய முதல்வனுக்கு முண்டுபோலு மெனவும் அது தான் உயிர்க்கு எக்காலத்து வந்ததெனவு நிகழுங் கடாவை விடுக்கு முகத்தான் இரண்டன்பாலு முளதாமாறு வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ-ள். அஞ்ஞானம். எ-து. மேற்கூறிப்போந்த மயக்கமாவது, —மெய்ஞ்ஞானந் தன்னில் அசித்து ஆதல் விளையாது. எ-து. ஒரு பெற்றித்தாய அறிவெனப்படுஞ் சிவத்தினெதிர் கதிர்முன் னிருள் போல நிலையுதலில்லதாகலின் ஆண்டொ தாதலின்றி, —மெய்ஞ்ஞானந் தானே உள அன்றே. எ-து. அச்சிவம் என்னுள்ளது அன்றே, —தான் ஏய் உளம் உளவாத்தான். எ-து. தான் பொருந்து தற்குரிமையுடைய உயிர்களுள்ளனவாக, —உள்ளம் அணைதல் எ-து. அவ்வுயிர்களைப் பற்றிநிற்றல், —தண்கடல் நீர் உப்புப்போல் காண். எ-து. தண்ணிய கடலின்க ணுளதாத லின்றி அக்கடலிடத்துளதாகிய நீரைப்பற்றி நிற்கு முப்புப்போ லென்றறிவாயாக. எ-து.

விளையா தென்னும் விளையெச்சமறை அணைதலென்னுந் தொழிற்பெயரோடு முடித்தது.

தானேயென்பது கட்டுரைக்கண் வந்தது. தானேயுளமுளவாத் தானென்புழித் தானென்பது முன்னையது எழுவாய் பின்னையது அசைநிலை.

ஏயுள மென்னும் வினைத்தொகை “அறிவறிந்தமக்கட்பேறு” (குறள்-61.) போலநின்றது. ஏய்தற்குரிமையாவதுமேற்காட்டினும்.

‘தண்கடனீருப்புப்போ’ லென்றதனால் மும்பொருள்களும்வியாபக வியாப்பியங்களாய் நிற்குமாறும் பெறப்பட்டது.

இரண்டன்கண்ணும் உயிர்க்கியைபுடைமை கூறவே, இரண்டன்பாலு முளதாதலை வலியுறுத்தவாறு காண்க.

‘ஈண்டிருதிறனையும்றியுமறிவுள்’தெனவே இருதிறனாகிய சத்து அசத்து எனப்பட்டனவெல்லாம் பிரமேயம்; அவற்றையறியுஞ் சத்தாகிய உயிர் பிரமாதா; அவ்வுயிரி னறிவாகிய சிற்சத்தி பிரமாணம்; அவ்வறிவு நிகழ்ச்சி பிரமிதியென்பதூஉம் ‘இருதிறனால் விளங்குமறிவுள்’ தெனவே அவ்விரண்டனுள் அசத்தானறிவு விளங்கும் வழித் தனக்கு வேறாய் நின்று விளக்குவனவாய் காட்சி யனுமான முரையெனப்படும் அசத்தாகிய பாசஞான மூன்றுஞ் சத்தானறிவு விளங்கும்வழி அன்னியமின்றித் தனக்காதாரமாய் உடனின்றி விளக்குஞ் சிவஞானமூந் தனக்கு வியஞ்சகங்க ளாகலான் அதுபற்றி அவையும் பிரமாணமென்று உபசரித்துக் கூறப்படுமென்பதூஉம், ‘இருதிறனினு மறிவுள்’தெனவே ஈரிடத்துங் கேடின்றி அசத்தான் விளங்கி அசத்தையறிவுழி அசத்தின்பாலும் சத்தான் விளங்கிச் சத்தையறிவுழிச் சத்தின்பாலும் அதுவதுவாய் அழுந்து மென்பதூஉம் பெறுதம் இவ்வாறன்றி வியஞ்சகங்களையே பிரமாணமென்னுந் தார்க்கிகர்முதலியோர் மதங்கள் பொருந்தாமையும் அவ்வியஞ்சகங்களா னிகழும் பிரமிதி வேறுபாடும் அவற்றதியல்புகளும் ஈண்டு விரிப்பிற் பெருகும்; பௌட்காமுதலிய சிவாகமங்களுட் கண்டுகொள்க.

மூன்றாமதிகாரணம் முடிந்தது.

ஏழாஞ்சூத்திரம் முடிந்தது.

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவஞானபோதம் — சிற்றுரை.

சிறப்பியல்பு — சாதனவியல்.

எட்டாஞ்சூத்திரம்.

—புதி மாதவச்சிவஞானயோகிகள்

எட்டாஞ்சூத்திரம்.

ஐம்புல வேடரி னயர்ந்தனை வளர்ந்தெனத்
தம்முதல் குருவுமாய்த் தவத்தினி லுணர்த்தவிட்
டன்னிய மின்மையி னரன்கழல் செல்லுமே.

எ-து. சூ-ம். எ-னின். ஞானத்தினை யுணருமுறைமை யினை யுணர்த்துத னுதலிற்று.

எ-து. க-ரை. எ-னின். சூத்திரக்கருத்தணர்த்துத னுத லிற்று.

இ-ள். அவ்வான்மாவின் அறிவாவது மேலிருநிறனென்றத னுள் அசத்தான் விளங்கி அசத்தின் பாலுளதாய் அசத்தினை யறிந்து நின்றவாறுஞ் சத்தான் விளங்கிச் சத்தின்பாலுளதாய்ச் சத்தினையறிந்து நிற்குமாறு தரிசிக்குமுறைமையினை யுணர்த்து முகத்தாற் சாதித்தற்குரிய அதிகாரத் தனக்குண்டென மேலேச் சூத்திரத்தானறிந்த ஆன்மாவுக்குச் சாதித்ததொற் பெறப்படும் பய னும் அதற்குச் சிறந்த சாதனமாவதும் அது வருவாயும் இவை யென்பதணர்த்துதல் இவ்வெட்டாஞ்சூத்திரத்தின் கருத்து. எ-து.

இதலானே சூத்திரவியையும் இனிது விளங்கும்.

இச்சூத்திரத்தின் பிண்டப்பொழிப்பு. உயிர் தான் முன்னே செய்துகொள்ளப்பட்ட புண்ணிய விசேடத்தாற் றனக்கு அந்தரி யாமியாய் இதுகாறு முண்ணின் றுணர்த்திவந்த பரம்பொருளே இப்பொழுது குருவடிவமும் கொண்டெழுந்தருளி வந்து சிவதீக்கை செய்து, மன்னவ குமாரனாகிய நீ ஐம்பொறிகளாகிய வேடருட் பட்டு வளர்ந்து நிற்பெருந் தகைமையை அறியாது மயக்கி யிடர்ப் பட்டாய் நிற்பெருந்தகைமையாவது இவ்வியல்பிற்றென்றறிவுறுப்ப

அறிந்தமாத்திரையே அவ்வேடரை விட்டு நீங்கி அன்னியமின்றி
அன்னியமாந்தன்மையின் நிலைபெற்று அம்முதல்வன்றிருவடிகளை
யணையும். எ-று.

உயிரென்பது மேலைச்சூத்திரத்தினின்றும் வருவித்துரைக்கப்
பட்டது.†

தவத்தினிற் குருவுமாய் வளர்ந் தயர்ந்தனை யென வுணர்த்த
விட்டுச் செல்லுமென இயையும்

புலன் ஆகுபெயர்.

‘வளர்ந்தயர்ந்தனை’ யென்பது ‘ஈந்துபுகழ்பெற்றான்’ என்புழிப்
போலக் காரணகாரியப்பொருட்டாய் நின்றது.

தம்முதலென்றது வேறுமுடிபாகவிற் பால்வழுவின்மை
யுணர்க்.

குருவுமென்ற உம்மை உயிர்க்குயிராய் உண்ணின்றணர்த்திய
துஉமன்றியென இறந்தது தழீஇயிற்று; சிறப்புமாம்.

அன்னியமின்மை அத்துவிதம். அஃதாவது சேறலைப்பயப்
பித்ததாய் ஆண்டுளதாகிய வியைபு.

அரனென்றது சுட்டுப்பெயர்ப்பட நின்றது.

வெண்கொற்றக்குடையும் நவமணிமுடியுஞ் சிங்காசனமும்
மன்னவர்க்கே யுரிய சிறப்படையாளமாம்; அதுபோலப் பிரபஞ்ச
மெல்லாவற்றிற்கும் மூலகாரணமா மியல்பாகிய ஒரு பெரு வெண்
கொற்றக்குடையும், எவற்றையும் ஒருங்கே ஓரியல்பானறியும் பேரறி
வாகிய ஒருபெருஞ் சுடர்முடியும், அங்கங்கே உயிர்க்குயிராய் நின்று
எவற்றினையுஞ் செலுத்து மியல்பாகிய ஒருபெருஞ் சிங்காசனமும்,
பிறரொருவர்க்கின்றித் தனக்கே யுரிமையாகச் சிறந்தமைபற்றிப்

பசுக்களுக்குப் பாசங்களை யரித்தலான் அரனென்னுந் திருப்பெயருடைய முதல்வனை மன்னவனாகவும், அம்முதல்வனது பேரானந்தப் பெருஞ்செல்வ முழுதுந் தனதேயாகக்கொண்டதபவிக்குஞ் சுதந்திரமுடைமையுஞ் சித்தெனப்படுஞ் சாதி யொருமையும்பற்றி ஆன்மாவை மன்னவகுமாரனாகவும், அவ்வான்மாவை அறிவுப்பெருஞ் செல்வமுழுவதையும் ஆறிலைத்துக்கொண்டு சிறுமையுறுத்துதலும் விதிவிலக்கை யிழப்பித்து இழிதொழிலி னிற்பித்தலுமாகிய இயல்புபற்றி ஐம்பொறிகளை வேடராகவும் உருவகஞ் செய்தார். இஃதேக தேசவுருவகம்.

ஐம்புலவேடரி னயர்ந்தனை வளர்ந்தென வெனவே ஐம்புலவேடரின் வளர்ந்தயர்தலும் அநுவாதமுகத்தாற் பெற்றும்.

இதனுள், தவத்தினிலுணர்ந்தவென்றது ஓரதிகரணம்; தம்முதல் குருவுமாயென்றது ஓரதிகரணம்; ஐம்புலவேடரினயர்ந்தனை வளர்ந்தெனவென்றது ஓரதிகரணம்; விட்டன்னியமின்மையினான்கழல் செலுமேயென்றது ஓரதிகரணம்; ஆக நான்கதிகரணத்தது இச்சூத்திரமென்றுணர்க.

முதலதிகரணம்.

சுண்டு இவ்வான்மாக்களுக்கு முற்செய் தவத்தான் ஞானநிகழு மென்றது.

எ-து. மே-ள். ஏ-னின். மேற்கூறிப் போந்த சாதகாற் செய்யப்படுஞ் சாதனமும் அதுவருவாயும் வேறு வேறுகக் கூறுஞ் சமயத்தாரை கோக்கிச் சூத்திரத்தின் முதற்கூற்றைக் கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோட னுதலிற்று.

இ-ள். வெ-டை.

மேற்கூறிப் போர்த இயல்புடைய ஆன்மாக்களுக்கென்பார் இவ்வான்மாக்களுக் கென்றார்.

படிமுறையானன்றி இவ்வொருபிறவியிற்செய்த தவந்தர்னே அமையாதென்பதுணர்த்துதற்கு முற்செய்தவமெனவிசேடித்தார்.

ஈண்டு ஞானமென்றது குாவ னுணர்த்தியவாறு சிவஞானங் கண்ணாகக்கொண்டு அறிவதாகிய சாதன வறிவின்மேற்று.

நிகழ்தல் ஐயத்திரிபின்றி விளங்குதல்.

மேற் சரியை கிரியா யோகங்களைச் செய்துழி நன்னெறியாகிய ஞானத்தைத் காட்டியல்லது மோகத்தைக் கொடாவாகலான்.

எ-து. ஏது. எ-னின். தவங்களே சாதனமாத லமையும் ஞானமெற்றுக் கென்பாரை நோக்கி மேற்கோளைச் சாதித்த னுத விற்று.

இ-ள். வெ-டை.

ஈண்டுத் தவமெனப்பட்டன பிறவல்லவென்பார் சரியை கிரியா யோகங்களையெனக் கிளந்துரைத்தார்.

கிரியா யோகங்களென்னும் உம்மைத்தொகை வடநூன் முடிபு. கிரியாயோகமிரண்டற்குந் தீக்கையொன்றென்பது தோன்ற அவ்விரண்டனையுந் தொகுத்தோதிச் சரியையைத்தமிழுக்குரியவீற் றுன் வேறு வைத்தார்.

ஆளுடையபிள்ளையார் முச்சலாயினூர்க்குத் தவமின்றியும் ஞான நிகழ்த்தவாறென்னையென்னுங் கடாவை விடுத்தற்கு மேற்செய்துழி யென ஈண்டும் வலியுறுத்தார்.

மேலாகிய உண்மைச்சரியை கிரியாயோகங்களை யெனினு மமையும்.

காட்டிக்கொடுக்கு மெனற்பாலதனை எதிர்மறை முகத்தாற் கூறினார், ஞானத்தை யின்றியமையாமை யுணர்த்துதற்கு. சரியை கிரியா யோகங்களைச் செய்துழி யென்றது உபலக்கணமாகலின் தீக்கை பெற்றுழி அதுவும் ஞானத்தைக் காட்டியல்லது மோட்சத் தைக் கொடாசெனக் கொள்க. அவையெல்லாம் ஞானத்தைக் காட்டியல்லது மோட்சத்தைக் கொடாமையை வலியுறுத்துவார் நன்னெறியாகியவென ஞானத்தை விசேடித்தார். நன்மையெனப் படுவன வெல்லாவற்றினுஞ் சிறந்த நன்மையாவது வீடுபேறென் பது. அதனைத் தலைப்படுத்தற் கேதுவாய்ச் சிறந்த நெறியாகலின் ஞானம் நன்னெறி யெனப்பட்டது. வீட்டிற்கு நெறியென அவ்வச் சமயத்தாராற் கூறப்படுவன வனைத்தந் தன்கண்ணே வந்து கூட றின்ற பெருநெறியாகலானும் அது நன்னெறி யெனப்பட்டது. நன் நெறி சன்மார்க்க மென்பன ஒருபொருட்கிளவி.

தவஞ்செய்தா ரேன்றுந் தவலோகஞ் சார்ந்து
பவஞ்செய்து பற்றறுப்பா ராகத்—தவஞ்செய்த
நற்சார்பில் வந்துதித்து ஞானத்தை நண்ணுதலைக்
கற்றார்குழ் சொல்லுமாங் கண்டு.

44

எ-து. உ-ம். எ-னின். மேற் சரியை கிரியா யோகங்களைச் செய்தார் அவற்றான் ஞானத்தைக் காணுமுறைமை எவ்வாறென் பாரை கோக்கி அஃதாமாறுணர்த்தி ஏதுவை வலியுறுத்துத னுத லிற்று.

இ-ள். தவம் செய்தார். எ-து. சரியை முதலியவற்றைச் செய்தோர்கள்,—என்றும் தவலோகம் சார்ந்து. எ-து. அவ்வத் தவப் பயன்களைப் பயப்பிக்குஞ் சாலோகாதி பதங்களை ஒருதலையாக கண்ணி ஆண்டுளவாகிய இன்பங்களை அதுபவித்து,—பற்றுப் பவம்

செய்து அறுப்பார் ஆக. ஏ-து. முன்னுடம்பிறக்கு நாள் அடுத்த வினை காட்டுங் கதிநிமித்தம்பற்றி யெழுந்த அவாவினை மீள நிலத்தின்கட் பிறந்ததுபலித்து நீக்கிக்கோடற்பொருட்டு, -தவம் செய்த கற்சார்பில் வந்து உதித்து ஞானத்தை கண்ணுதலை. ஏ-து. மீளத் தவஞ் செய்தற்குரிய உயர்ந்த குலத்தின்கண் வந்து தோன்றித் தவக்குறையான் அவ்விடயப்பற்று முறுகாவண்ணம் அறுத்துத் தத்துவஞானத்தைத் தலைப்படுவாராதலை, -கற்றார் சூழ் கண்டு சொல்லுமாம். ஏ-து. வீட்டு தூல்களைக் கற்றாரது சூழ்ச்சி அந்தாற் கருத்துணர்ந்து சொல்லும். ஏ-று.

தவந்தானாகப் பிறிதொன்றுதானாக இவ்வுலகத்து உடம்பொடு நின்றீட்டிய வினையெல்லாம் அவ்வுலகத்திற் செலுத்தித் தத்தம் போகக்கோப் பயந்தேவிடுமாகலான் அவற்றை ஒருஞான்றும் பிறழ மாட்டாரென்பார் என்றுந் தவலோகஞ் சார்ந்தென்றார்.

ஆக வென்னுஞ் செயவெனெச்சம் 'உண்ணவந்தா' எனென் புழிப்போலத் தற்பொருட்டாய் நின்றது.

பற்றறுதற்பொருட்டு வந்துதித்தெனவே ஆண்டுப் பற்றுச் செல்லாதவழி அவ்வுலகத்து நின்றாங்கே ஞானத்தை கண்ணுவ ரென்பதுஉம் பெறுதும்.

கற்றாரது சொல்லுதற்றொழில் சூழ்ச்சிமே லேற்றப்பட்டது.

ஆம் அசை. கற்சார்பில் வந்துதித்து ஞானத்தை கண்ணுத லென்ற அருத்தாபத்தியான் இழிகுலத்தோர் தத்துவஞானத்துக் குரியரல்ல ரென்பது பெறப்பட்டது.

பசித்துண்டு பின்னும் பசிப்பானை யொக்கு
மீசைத்து வருவினையி லின்ப—மீசைத்த
வீருவினை யொப்பி லிறப்பி நவத்தான்
மருவுவனா ஞானத்தை வந்து.

எ-து. உ-ம். எ-னின். சரியை முதலிய தவங்களே தத்துவ ஞானத்தைக் காட்டுமென யாப்புறுத்தோதியதென்னை? வேதத்துட் கூறிய வேள்வி முதலாயினவற் தத்துவஞானத்தைக் காட்டுமென்றல் அமையுமெனப் பட்டாசாரியன் மதம் பற்றிக் கூறுவாரை கோக்கி ஏதுவை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ-ள். இசைத்து வருவினையில் இன்பம். எ-து ஒரு கல்வினைசெய்வான்ருடங்கி அறநூலை யாய்வாரது உணர்வின்கண் விடயமாய் வரும்பொழுதே தம்மாற் பெறப்படுங் காமியப்பயன்களை உடன் கூறிக்கொண்டே வருகின்றனவாய வேள்வி முதலிய அறங் களின் பயனாகிய இன்பம்,—பசித்து உண்டு பின்னும் பசிப்பானே ஓக்கும். எ-து. முன்னர்ப் பசித்துண்டு பின்னும் பசிப்பானுக்கு அவ்வுண்டியான் வருமின்பத்தை யொக்கும் ஆகலான்;—இசைத்த இருவினை இறப்பு இல் தவத்தான் ஒப்பில். எ-து. ஒருவனுக்கு ஞானத்தைத் தடுத்துப் பந்தமுறுத்துதற்கட் பொன் விலங்கும் இருப்புவிவங்கும்போலத் தம்முட் சமப்படுத்துணரப்படுவனவாகிய அறம் பாவமிரண்டுந் தம்மைப்போல் அநுபவமாத்திரையாற் கெடுத லின்றி மேன்மேன்முறுகி வளர்வனவாய சரியை முதலிய தவங் களானே கோரகவொத்தால்,—வந்து ஞானத்தை மருவுவன் ஆம். எ-து. அத்தவமுதிர்ச்சியுடைமையான் முன்னர்க் கூறப்படு ஞான குருவைத் தேடி வந்து ஞானத்தைத் தலைப்படுவன். எ-து.

வேள்விமுதலாயினவெல்லாம் அழிதன்மாலையவாய காமியங் களைப் பயப்பனவன்றித் தத்துவஞானத்தைப் பயவா வென்றற்கு அவற்றை விதித்த நூல்களே சான்றென்பார் 'இசைத்து வருவினை' யென்றும், அவை ஞானத்தைப் பயவாமைமாத்திரையே யன்றித் தீவினைபோல அது நிகழ்வொட்டாது தடைசெய்து நின்றலு முடைமையின் அவற்றது கழிவே ஈண்டைக்குக் காரணமாவதென் பார் இசைத்த விருவினையொப்பி லென்றங் கூறினார்.

ஒப்பிலென்னும் வீனையெச்சம் மருவுவ னென்னும் பிறவினை
முதல்வினை கொண்டது.

தேற்ற வேகாரம் விகாரத்தாற் றெடுக்கது.

ஆம் அசை.

வருதல் இடவழுவமைதி.

பசிப்பா னென்றது ஆகுபெயர். இசைத்து வருவினை யென
நூலின்றொழில் வினைமேலேற்றப்பட்டது. மிசைத்த விருவினை
யெனப் பாடமோதி, இருவினைகளுண் மிக்க விருவினையாகிய
பிரமக்கொலை பரிமேதவேள்வி போல்வன தம்முள் ஒருங்கே பயன்
ற ரு வ ன வ ர ய் ஒத்தகாலத்தென் றுரைப்பாருமுளர். அஃது
ஈண்டைக்குப் பயன்படாமையுஞ் சித்தாந்தத்துக் கேலாமையு
மறிக.

இசைத்து வருவினையினின்பம் பசித்துண்டு பின்னும் பசிப்
பாணியொக்கு மெனவே, இறப்பி றவத்தான் மருவப்படு ஞானம்
பசித்துண்டு பின்னும் பசித்தலில்லாத கடவுளுக்கு அவ்வமிழ்த
வுண்டியானாய் பயனையொக்கு மென்பதூஉம் பெறப்பட்டது. படவே,
அவ்வமிழ்த வுண்டி னரை திரை மூப்பின்றி நிலபெறுத லாகிய
பெரும்பயனைத் தருதன்மாத்திரையே யன்றிப் பசி தீர்தலாகிய
அவாந்தரப் பயனையுந் தருமாறுபோல இறப்பிறவமுந் தத்துவ
ஞானத்தைப் பயத்தன்மாத்திரையே யன்றித் தத்தம் பதமுத்தி
யாகிய அவாந்தரப்பயனைப் பயத்தலும் அமைவுடைத்தாமாறு கண்டு
கொள்க.

முதலதிகரணம் முடிந்தது.

இரண்டாமதிகரணம்.

—

இனி இவ்வான்மாக்களுக்குத் தமது முதறானே குருவு
மாயுணர்த்து மேன்றது.

எ-து. மே-ள். எ-னின். மேற்கூறியவாற்றான் நிகழு
ஞானத்தை யுணர்த்துவார் கலைஞானங்களை யுணர்த்துவார்போல
கம்மஞோரில் ஒருவராத லமையுமெனச் சாங்கியர் கையாயிகர் முதலி
யோர் மதம்பற்றி நிகழுங்கடாவை யாசங்கித்துச் சூத்திரத்தின்
இரண்டாங் கூற்றைக் கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோட னுத
லிற்று.

இ-ள். மேற்கூறியவாற்றாற்சரியை முதலிய மூன்றும் முற்றிய
பின்னர் இம்முற்றுதலானே மலபரிபாகஞ் சத்திநிபாதம் நிகழ்ந்து
தத்துவஞானத்தின் அவாவுதலையுடைய உயிர்கட்கு இதுகாறந்
தமக்கு முதலாய் உண்ணின் றுணர்த்தி வந்த பரம்பொருளே அப்
பருவமறிந்து குருமூர்த்தமாயெழுந்தருளி வந்து அதனை யறிவுறுக்
கும். எ-று.

எனவே, எனையோர்க்கு அது கூடாதென்ற வாறாயிற்று.

இக்கருத்தே பற்றி “அகத்துறுதோய்க் குள்ளின ரன்றிய
தனைச்-சகத்தவருங் காண்பரோ தான்” (திருவருட்பயன், அருளுரு
நிலை-2) என்றார் புடைசூலாசிரியரும்.

ஏகாரத் தேற்றம்.

அவன் அன்னியமின்றிச் சைதன்னிய சொருபியாய் நின்ற
லான்.

எ-து. ஏது. எ-னின். மாயாவொருவன் மாயாவுருவினையே யான் எயுமெனின் எம்மனோரி லொருவனாய் முடியு மாகலின் தமது முதல் குருமூர்த்தி ஆதாரமாகத் தரித்துநின்றுணர்த்து மென்றலே அமைவுடைத்தெனப் பொதுவகையான் அதிட்டானபக்கங் கூறு வாரை நோக்கிச் சிறப்புவகையான் ஆவேசபக்க மாமாறுணர்த்தி மேற்கோளைச் சாதித்த னுதலிற்று.

இ-ள். அம்முதல்வன் பாலினெய்போல மறைந்து வேராய் நின்றலின்றிச் சுத்தான்ம சைதன்னியமே தனக்குச் சொரூபமாகக் கொண்டு தயிரினெய்போல ஆண்டு விளங்கி நின்றலான் இவ்வான் மாக்களுக்குத் தமதுமுத றானே குருவமா யுணர்த்துமென மேற் கொண்டது. எ-று.

பாலினெய்போல வேராய் மறைந்து நின்று செலுத்தப்படுவன வற்றினும் பொதுவாய்ச் செல்வதாகிய அதிட்டானபக்கங் கொள் வார்க்கு ஏனைச்சமயகுரவருங் குரவராவான் சேறலின் அஃது ஈண்டைக் கமைவுடைத் தன் றென்பதாம்.

சைதன்னியமென்றார் மாசுதீர்த்ததென்ப துணர்த்துதற்கு.

மெய்ஞ்ஞானந் தானே விளையும்விஞ் ஞானகலர்க்
கஞ்ஞான வச்சகலர்க் கக்குருவாய்—மெய்ஞ்ஞானம்
பின்னுணர்த்து மன்றிப் பிரளயா கலருக்கு
முன்னுணர்த்துந் தான்குருவாய் முன்.

46

எ-து. உ-ம். எனின். ஒரோரிடங்களிற் குருவாய்வந்துணர்த்து தலின்றியும் ஞானநிகழுமாறென்னெயென்பாரை நோக்கி அதனை வரைசெய்துணர்த்தி வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ-ள். விஞ்ஞானகலர்க்குத் தானே மெய்ஞ்ஞானம் விளையும்.
எ-து. அம்முதல்வன் மூவகையான்மாக்களுள் விஞ்ஞானகலராயி

ஞார்க்குத் தன்மையினின்றவாறே தத்துவஞானத்தை விளைவிப்பன்:—அன்றிப் பிரளயாகலருக்குத் தான் குருவாய் முன் உணர்த்தும். எ-து. அவ்வாறன்றிப் பிரளயாகலராயினார்க்கு நாற்றோளும் முக்கண்ணுங் கறைமிடறுமுதலிய உறுப்பிற்றாய் முத்தொழி னடாத்தி நின்ற தன்னியற்கை வடிவே குருவடிவாகக் காட்டி முன்னாக நின்று தத்துவஞானத்தையுபேசசித்துணர்த்துவன்:—அஞ்ஞான அச்சகலர்க்கு அக்குருவாய்ப் பின் மெய்ஞ்ஞானம் உணர்த்தும். எ-து. அவிச்சையையுடைய சகலராயினார்க்கு அவர் வடிவு போலும் வடிவுடைய குருவாகி அவ்வடிவின்பின்னாக மறைந்து நின்று தத்துவஞானத்தை யுணர்த்துவன்,—முன். எ-து. அவ்வேறு பாட்டையறிவாயாக. எ-று.

முன்னென்றதனை முன்னைப்பொரு ளென்றுரைத்து எழுவாயாகக் கோடலு மொன்று.

விளையுமென்பது அரசனெடுத்த வாலயம் என்புழிப்போல விவ்விசுதி தொக்குநின்றது. இவ்வாறன்றி எளிதினடப்படுத னோக்கி 'அரிசி தானே அட்டது' என்றாற்போல எளிதின் விளைவிக் கப்படுதனோக்கி மெய்ஞ்ஞானந்தானே விளையுமென்றொனினுமமையும். “ உண்ணின்றறுத்தருளி ” (போற்றிப்பஃறொடை.) என்றார் புடைதூலாசிரியரும்.

ஈண்டு அஞ்ஞானமென்றது அவிச்சையையென்பது சகலர்க்கே அடையா யோதியவாற்றா னறிக.

அச்சகலரென்றது தவஞ்செய்தாரொன மேலெடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட சகல ரென்றவாறு.

அக்குரு வென்றது மேற்கோளிற் கூறிப்போந்த குருவென்றவாறு.

தானே விளையும் முன்னுணர்த்தும் பின்னுணர்த்தும் எனவே, விஞ்ஞானகலர்க்குத் தன்மையினும் பிரளயாகலர்க்கு முன்னிலையினும் சகலர்க்குப் படர்க்கையினும் நின்னுணர்த்துமென வரை செய்தவாறு காண்க. இவற்றுண் முன்னையவிரண்டும் நிராதாரமெனவும் பின்னையது சாதாரமெனவுங் கூறப்படும்.

அறிவிக்க வன்றி யறியா வுளங்கள்

சேறியுமா முன்பின் குறைக—ணெறியிற்

குறையுடையசொற்கொள்ளார்கொள்பவத்தி லீடென்

குறைவில்சகன் சூழ்கொள் பவர்க்கு

47

எ-து. உ-ம். எனின். விஞ்ஞானகலர் முதலிய மூவர்க்கும் ஓரியல்பா னுணர்த்தாது அவ்வாறு தன்மையினும் முன்னிலையினும் பின்னிலையினுமா யுணர்த்துதல் எற்றுக்கென்பாரை கோக்கிக் காரணங்கூறி அதனை வலியுறுத்துத னுதவிற்று.

இ-ள். உளங்கள் நெறியின் அறிவிக்க அன்றி அறியா. எ-து. உயிர்களெல்லாக் தமக்குரிய படிவழியின் வைத்து முதல்வனறி விக்க அறியு மியல்பினவன்றி ஒன்றுபோல் அறிவிக்கவறியுமியல் பினவல்ல ஆகலான்,—குறைவு இல் சகன் சூழ்கொள்பவர்க்கு. எ-து. அவ்வறிவாற் குறைபாடில்லாத சகக்கடவுளது உபதேச மொழியைக் கொண்டுணரு மியல்பினராகிய பிரளயாகலர் சகலர்க்கு ,—குறைகள் முன் பின் செறியுமாம். எ-து. அவ்வறிவித்தா லறிதலாகிய குறைகள் முன்னிலையினும் பின்னிலையினு நிகழ்வன வாம்,—குறைவு உடைய சொல்கொள்ளார் கொள்பவத்தின் வீடு. என் எ-து. குறைவில் சகஞலாகிய குறைவின்ையுடைய உபதேச மொழி கொண்டுணரவேண்டாத விஞ்ஞானகலர்க்கு முதல்வனாற் கொள்ளப்பட்ட தன்னுண்மைமாத்திரையின் வீடு பயக்குமுணர் வுண்டென்றறிவாயாக. எ-று.

குறை இன்றியமையாமைப்பொருள்; அது “வினைக்குறை தீர்த்தாரிற் தீர்த்தன் றுலகு” (திருக்குறள். 612.) என்பதனுட் பரிமேலழகருரையானு முணர்க.

பவம், சம்பவம், உண்மை என்பன ஒருபொருட்கிளவி.

வீடுபயக்கு முணர்வை வீடென்றும், சூழ்ச்சிபயக்கு முபதேச மொழியைச் சூழென்றுங் காரணகாரியமாக உபசரிக்கப்பட்டன. கொள்பவர் கொள்ளா ரென்பனவும் அவை. கொள்ளார்க்கென்னு நான்கனுருபு விகாரத்தாற் றெரக்கது. “ஐந்தவித்தா னுற்றல்” (குறள்-25.) என்புழிப்போல.

ஆம் வீடெனவுமியையும். வீடாமெனப் பாடமோதுவாருமுளர். மேலெவெண்பாவின் ‘முன்னுணர்த்தும்’ ‘பின்னுணர்த்தும்’ ‘தானேவினையு’மெனக் கூறியவற்றை ஈண்டுநெறியினறிவிக்கவன்றி யறியா வாகலான் ‘அது முன்செறியும்’ ‘பின்செறியும்’ பவத்தினு மெனக் காரணங் காட்டி வலியுறுத்தினார். இதற்குப் பிறரெல்லாந் தத்தமக்கு வேண்டியவாறே மேலெவெண்பாவோடு இயைபற வுரைத்தார். அல்லதுஉம் ‘அறிவிக்கவன்றியறியாமை’ உபதேசி யாய் என ஆன்மாவின் றன்னியல்பு கூறும்வழிப் பெறப்பட்டதாக வின் அதனை ஈண்டும் புனருத்தியாகக் கூறவேண்டாமையின் மேலது வலியுறுத்துதற் கேற்புடைய அறிவிக்க அறிதற்கட்படும் விசேட மாத்திரையே ஈண்டெடுத்தோதினா ரென்றுணர்க. படி வழியின் வைத்தறிவிக்கவன்றி யறியாமை “பந்தமும் வீடுந் தெரி பொருட் பனுவற் படிவழி சென்றுசென் றேறி” (கருவூர்த்தேவர் திருவிசைப்பா, திருவிடைம-செய்-5) என்பதனானுமறிக.

இல்லா முலைப்பாலுங் கண்ணீரு மேந்திழைபா
னல்லா யுளவாமா னீர்நிழல்போ—லில்லா
வருவாகி நின்றானே யாரறிவார் தானே
யருவாகித் தோன்றானே லுற்று.

எ-து. உம். எ-னின். அம்முத்திறத்துள் ஈண்டைக்கெடுத்துக்கொண்ட அஞ்ஞான வச்சகலர்க் கக்குருவாதல் உபசாரமே யன்றி ஏனையபோ லுண்மையாதல் செல்லாதென்பாரை னோக்கி உண்மையாதலை உவமைமுகத்தான் வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ-ள். கல்லாய். எ-து. அறிவால் கண்மையுடைய மாணுக்கனே,—ஏந்து இழைபால் முலைப்பாலும் கண்ணீரும் இல்லா உளவாம் ஆல். எ-து. ஏந்திய விழைகளை யுடையாட்குக் குழவி மாட்டுளதாகிய அருவாகிய அன்பினைப் பிறரறியுமாறு வெளிப்படுத்தும் அவ்வன்பினுருவாகிய முலைப்பாலுங் கண்ணீரும் அவண் மாட்டுக் குழவியைக் காணுமுன் இல்லாவாய்ப் பின்னுளவாம் அது போல,—நீர் நிழல் போல் இல்லா அரு ஆகி நின்றானே ஆர் அறிவார் தானே உரு ஆகி உற்றுத் தோன்றானேல். எ-து. நீரின் கணிழல் போல் உயிர்கண்மாட்டுப் புலப்படுதலில்லாது அருவமாய் நின்ற முதல்வனை யார்தாமறிவார் அவனே குருவடிவாய் வந்து தோன்றி நின்று உணர்த்தானாயின். எ-து.

ஒருவருமில்லையென்பதாம்.

இஃதெடுத்துக்காட்டுவமை.

இன்றியமையாமை யுணர்த்துவார் 'தோன்றானே லாரறிவா' ரென எதிர்மறைமுகத்தாற் கூறினார்.

பொருளுக்கோதிய தனை உவமையினுங்கூட்டி ஏற்குமாறுரைக்க.

முலைப்பாலுங் கண்ணீரும் அன்பை விளக்குமென்பது "சூரந்த திருமுலைக்கே துய்யதிரு ஞானஞ்—சூரந்துண்டார் பிள்ளையெனச் சொல்லச்—சூரந்த—தனமுடையா டென்பாண்டி மாதேவி தாழ்ந்த—மனமுடையா ளன்பிருந்த வாறு." (திருக்களிற்றுப்படியார் 54.) என்பதனானும், "அன்பிற்கு முண்டோ வடைக்குந்தா ழார்வவர்—புன்

கணீர் பூச றரும்” (திருவள்ளுவர் 71.) என்பதனுனு மறிக. அவ் விரண்டும் அன்பின் வடிவே பிறவல்லவென்பது அன்பு நிகழ்த்தற் குரிய காரணமுள்வழி வெளிப்பட்டு அஃதில்வழி வெளிப்படாத ஒற்றுமை கோக்கிக் கண்டுகொள்க இவ்வொற்றுமை யுணர்த்து வார் ‘இல்லாவா யுளவா’ மென்றார்.

இல்லாவென்பது முற்றெச்சக்குறிப்பு.

ஆல் அசை. நீர் அகத்தியங்கு முயிர்கட்கு இடங்கொடுத்த லுண்மையான் நீரின்கண் வெளியுண்டென்பதூஉம், உண்டாகவே, ஆண்டு நீருக்கு நிழலுண்டென்பதூஉம் பெறப்பட்டன. அந்நிழல், வேறு நில்லாது நீரோடு விரவி நின்றவின் நீர்போற் புலப்படா தாயிற்று. அதுபோலச் சிவசைதன்னியமும் யானென்னு முணர் விற்கு விடயமாய்ப் புலப்படும் ஆன்ம சைதன்னியத்தோடு விரவிப் புலப்படாது நிற்பதொன்றென்பார் ‘நீர் நிழல்போ லில்லா வருவாகி நின்றானே’ யென்றார்.

இரண்டாமதிகரணம் முடிந்தது

மூன்றாமதிகரணம்.

இனி இவ்வான்மாக்கள் ஐயுணர்வுகளான் மயங்கித் தம்மையுணராவென்றது.

எ-து. மே-ள். எ-னின். விடயஞானத்தை விளக்கும் ஐம்பொறிகளே தத்துவஞானத்தை விளக்குதற்கு மமையும் தம் முதல் குருவுமாதல் வேண்டாவெனச் சிவசங்கிராந்தவாதசைவர் மதம் பற்றி நிகழுங் கடாவை யாசங்கித்துச் சூத்திரத்தின் மூன் ருங் கூற்றைக் கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோட னுதலிற்று. இவ்வாறுரையாக்கால், இனி யென்பதனா னுணர்த்தப்படும் மேலையதிகரணத்தோ டுளதாகிய இயைபு பெறப்படாமை யறிக.

இ-ள். வெ-டை.

உணர்வு ஆகுபெயர்.

அவைதாம் பளிங்கி லிட்ட வன்னம்போற் காட்டிற்றைக் காட்டி நின்றலான்.

எ-து. ஏது. எ-னின். அறிவை விளக்குங் கருவியான் மயக்கநிகழுமா றியாங்ஙன மென்பாரை நோக்கி மேற்கோளைச் சாதித்த னுதலிற்று.

இ-ள். படிகத்தின் வைத்த பலவேறு வகைப்பட்ட நிறங்கள் அப்படிகவொளியைக் கீழ்ப்படுத்துத் தத்தமியல்பினையே விளக்கி நிற்குமாறுபோல அவ்வைம்பொறிகடாம் ஆன்ம சொரூபத்தைக் கீழ்ப்படுத்துத் தம்மாற் காட்டப்பட்ட தத்தம் விடயமாத்திரையே அவ்வான்மாவுக்குக் காட்டி நிற்பன வாகலான் 'இனியிவ்வான்மாக் கள் ஐயுணர்வுகளான் மயங்கித் தம்மை யுணரா' வென மேற்கொண்டது. எ-று.

விடயங்களுள்ளும் அவ்வவிடயமாத்திரையே அவ்வவிர்திரியங் காட்ட வல்லுமென்பார் காட்டிற்றையென ஒன்றறிசொல்லாற் கூறினார்.

பன்னிறங் காட்டும் படிகம்போ லிந்திரியங்
தன்னிறமே காட்டுந் தகைநினைந்து—பன்னிறத்துப்
பொய்ப்புலனை வேறுணர்ந்து பொய்பொய்யா மெய்கண்
மெய்ப்பொருட்டுத் தைவமாம் வேறு. [டான். 49]

எ-து. உ-ம். எனின். அங்ஙனங் காட்டிற்றையே காட்டி நிற்குமாயின், அவ்விர்திரியங்கள் உள்வழித் தம்முதல் குருவுமா யுணர்ந்தினும் உணர்தல் செல்வாதுபோலு மென்பாரை நோக்கி உணர்தற் குபாயங்கூறி அதனை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ-ள். பல் நிறம் காட்டும் பழகம்போல் இந்திரியம் தன் நிறமே காட்டும் தகை நீனைந்து. எ-து. தன்னுற் சாரப்பட்ட இந்திரியங்கவிரியல்பையே சார்ந்ததன்வண்ணமாய்த் தன் மாட்டு விளக்கிற்குந் தனது பொதுவியல்பை முன்னர்ச் சிந்தித்தறிந்து கொண்டு பின்பு, - பல் நிறத்துப் பொய்ப்புலனை வேறு உணர்ந்து. எ-து. அந்நிறங்கள் பழகத்துக்கு வேறென்றறியுமாறுபோலப் பல வகையியல்புடைய பொதுவியல்பைச் செய்யும் பொறிகளைத் தன்னின் வேறெனத் தெளிந்து, - பொய் பொய்யா மெய்கண்டான். எ-து. அவற்றையு அப்பொதுவியல்பு பொய்யா யொழியுமாறு தனது சிறப்பியல்பையுணர்ந்தானாயின், - வேறு மெய்ப்பொருட்குத் தைவம் ஆம். எ-து. அவ்வசத்தாகிய பொறிகளுக்கு வேறுகிய சிவசத்தினதியல்பு தன்மாட்டு விளங்கச்செய்யுமாகலின் அச்சிவ சத்துக் கடிமையாம். எ-று.

ஈண்டுப் பொய் மெய்யெனப்பட்டன அப்பொருளவாதல் மேலே காட்டினும்.

தைவமென்பது தேவனதுடைமை யென்னும் பொருட்டாய வடமொழிப்பகுபதம்.

இதனானே கருவிகளுள்வழிக் காட்டிற்றைக் காட்டிநின்றவின் அறிதல் செல்லாது அவை நீக்கியவழிக் கேவலமாய் முடியுமாகலிற் தன்னுண்மையறியுமாறியாங்கனமென்னுங் கடாவை யாசங்கித்து அவையுள்வழியே தன்னுண்மை யறிதற்குபாயங்கூறி இதுபற்றி அவை காட்டிற்றைக் காட்டி நின்றற் கிழுக்கில்லையென வலியுறுத்த வாருமென்க.

‘மெய்ப்பொருட்குத் தைவமா’ மென்றதனால் வருகின்ற அநிகரணத்திற்குத் தோற்றுவாய் செய்தவாறு.

மூன்றாமதிகரணம் முடிந்தது.

நான் காமதிகரணம்.

இனி இவ்வான்மாத் தன்னை இந்திரியத்தின் வேறா
வான் காணவே தமது முதல் சீபாதத்தை யணையுமென்றது

எ-து. மே-ள் எ-னின். பொய்ப்புலனை வேறுணர்ந்து
பொய் பொய்யா மெய்கண்டார்க்கு அதுவே யமையும், கருவிகள்
நீங்கியவழிச் செய்யக் கடவதொரு முயற்சி கூடாமையின் ஆண்டு
மெய்ப்பொருட்குத் தைவமாதல் பெறப்படாதெனப் பேதவாத
சைவர் முதலியோர் கூறுங்கடாவை யாசங்கித்துச் சூத்திரத்தின்
நான்காங் கூற்றைக் கண்ணிழித்துரைத்து மேற்கோடனுதலிற்று.
இ-ள். வெ-டை.

ஏகாரம் தேற்றத்தின்கண் வந்தது.

ஊசல் கயிறற்றாற் றாய்தரையே யாந்துணையான்.

எ-து. ஏது. எ-னின் அவ்வாறு காண்டலே சீபாதத்தை
யணைதற்குச் சாலுமென்பது யாங்ஙன மென்பாரை கோக்கி உவமை
யின் வைத்துக்காட்டிய மேற்கோளைச் சாதித்த னுதலிற்று.

இ-ள். ஒருவன் ஏறியிருந் தாடுதற்கு ஆதாரமான ஊசல்
கயிறற்றதாயின் அவனுக்கு உற்றுழியுதவுந் தாய்போல ஆண்டுத்
தாரகமாவது நிலனையன்றிப் பிறிதில்லை யென்னும் ஒப்புமையான்.
'இனி யிவ்வான்மாத் தன்னை யிந்திரியத்தின் வேறாவான் காணவே
தமது முதல் சீபாதத்தை யணையு'மென மேற்கொண்டது. எ-று,

வியாபகப் பொருட்குக் காட்சி விசேட மே நீக்கமாகவின்
அறுதல் அதற்கு உவமையாயிற்று.

சிறைசெய்ய நின்ற செழும்புனலி னுள்ளஞ்
சிறைசெய் புலனுணர்விற் றீர்ந்து—சிறைவிட்
டலைகடலிற் சென்றடங்கு மாறுபோன் மீளா
துலைவிலரன் பாதத்தை யுற்று.

50

எ-து. உ-ம். எ-னின். கருவிக ணீங்கினவழி வேறு நில்லாது
சிவத்தைத் தலைப்படுமாயின் அவ்வயிர்க்குங் கருவிகணீங்கிக் கேவ
லத்தைத் தலைப்பட்ட உயிர்க்குப் போல மீட்செயுண்டுபோலு மென்
பாரா நோக்கி அஃதின்ருமாறு கூறி மேலதனை வலியுறுத்துத
னுதலிற்று

இ-ள். சிறை செய்ய நின்ற செழும்புனலின் உள்ளம். எ-து.
ஒருவன் அணையை யுயர்த்தக் கட்டித் தடைசெய்ய ஆண்டுத் தடை
யுண்டு தேங்கி நின்ற ஆற்றுநீர்போலக் கருவிகளானாய் பாசஞானந்
தனது வியாபகத்தைத் தடைசெய்ய அதன்கண் ஏகதேசமாயடங்
கித் தடையுண்டு நின்றவயிர்,—சிறைவிட்டு அலை கடலில் சென்று
அடங்கும் ஆறுபோல். எ-து. அவ்வணை முறிந்து தடை தீர்ந்த
வழி இடையீடின்றிக் கடலின்கண் முடுகிச்சென்று அந்நீரேயாய்
அதனுளடங்கி மறித்து வாராத ஆற்றுநீர்போல,—சிறைசெய்புலன்
உணர்வில் தீர்ந்து. எ-து கருவிகளானாய் பாசஞானத்தடையி
னின்று நீங்கியவழி.—உலைவு இல் அரன் பாதத்தை உற்று மீளாது.
எ-து. தனக்குக் கேடில்லாத சிவபிரானது திருவடியைத் தலைக்
கூடி அத்திருவடி நிறைவேயாய் அதன்கண்டங்கிப் பின்பு மீளுதல்
செய்யாது எ-து.

சிறைசெய்ய நின்ற செழும்புனலின் உள்ளம் என்றது
தொகையுலகம். இன் உலகவருபு. தேக்கத்தின் மிகுதி யுணர்த்
துவார் செழும்புன லென்றார்.

மலசத்திக்குக் கேடுண்மையின் அதனைத் தலைப்பட்ட உயிர்க்
குக் கருவிகளின் மீட்சி கூடும்; சிவசத்திக்கு அஃதின்மையின்

அதனைத் தலைப்பட்ட வுயிர் அவ்வாறு மீளுதற்கோ ரியைபில்லை
யென்பார் உலைவி லரன்பாதமென விசேடித்தார்.

அடங்குமென்னும் உவமவினை பொருளினும், மீளாதென்னும்
பொருள்வினை உவமையினுஞ் சென்றியைந்தன.

எவ்வுருவுந் தானேன்னி னெய்துவா ரில்லைதா
ளிவ்வுருவின் வேறே லிறையல்ல—எனவ்வுருவுங்
கண்போ லவயவங்கள் காணுவக் கண்ணில்லார்
கண்பேறே காணக் கழல்.

51

எ-து. உ-ம். எ-னின். மீளாதென்று விடுத்தல்வேண்டாம்
எல்லாஞ் சிவமாகக் கண்டார்க்கு மீண்டாலென்? மீளாக்காலென்?
என்னுஞ் சிவாத்துவிதசைவரை கோக்கி அது விடையாதற்
கேலாமை கூறி மறித்தும் மீளாமையை வலியுறுத்துதலுதலிற்று.

இ-ள் எவ்வுருவும் தான் என்னின் தான் எய்துவார் இல்லை.
எ-து. உயிருணர்வேயன்றிப் புலனுணர்வுஞ் சிவமேயாயின் விசேட
மின்மையாற் புலன்வழி ஒழுகுஞ் சகல நிலையைக் கைவிட்டுத்
திருவடியைத் தலைக்கூட வேண்டாமையின் ஒருவரும் அதனை
எய்துவாரில்லையாய் முடிந்து “பாசத்தைப் பசுக்கள் விட்டுப் பதி
யினை யடைய முத்தி” (சித்தி, பரபக்கம், பாஞ்சராத்திரிமதமறு
தலை 25) என்னும் வேதாகமங்கள் போலியாய் முடியும்,—இவ்வுரு
வின் வேறேல் இறை யல்லன். எ-து. அதுபற்றி முதல்வன் புல
னுணர்வோடியைப்பின்றி அதனின் வேறாய் நிற்பன் என்னின் அப்
புலனுணர்விற்கு அவனாலாகற்பால தொன்றின்மையின் அவன்
ஆண்டைக்கிறைவனல்லனெனப்பட்டு முதன்மைக்கிழக்காய் முடி
யும் மற்றென்னையோ அதனியல்பென்னின்,—எவ்வுருவும் எ-து.
உயிருணர்வுபோலப் புலனுணர்வுங் கலப்பினாற் சிவமே யாயினும்
இரண்டுத் தம்முனொப்பனவல்ல,—அவயவங்கள் கண்போலக் காணு

எ-து. உயிர் ஐம்பொறிகளினும் ஒப்ப நிற்பினும் அவற்றுண் மெய்வாய் மூக்குச் செவி நான்குங் கண்ணித்திரியம் ஒளியான் அவ்வான்மபோதத்தோடு விரவிச் சேய்மைக்கண்ணதாகிய விடயத்தையும் வியாபித்தறியுமாறுபோல வியாபித்தறியமாட்டாவாய்த் தம்மாட்டு வந்த விடயங்களை நின்றாங்கு நின்றியைத்தறிதற்றன்மையவேயாம்,—அக்கழல் அக்கண் இல்லார் கண்பேறே காண். எ-து. அக்கண்ணினது வெற்றிப்பாட்டைக் கண்ணொளி யிழந்தாரது கண்பேற்றின்கட் கண்டறிவாயாக. எ-து.

கண்ணும் அவயவங்களும் ஆகுபெயர். கண்பேறே யென ஏழாவது தொகுத்து ஏகாரம் விரித்தார். கழலணிவார்க்கு உளதாகிய வெற்றிப்பாட்டைக் கழலென்றுபசரித்தார். கழல் காலணிமணி வடம்.

நீண்டு வெற்றியாவது ஏனை நான்கித்திரியங்களை யு நோக்கி மேம்படுதல்.

கண் போலவயவங்கள் காண வக்கண்ணில்லார் கண்பேறே காணக் கழலென்பது முதல்வன் இரண்டினு மொப்ப விரவிற்பினும் உயிருணர்வுபோலப் புலனுணர்வு வியாபக விளக்கமாத லின்றி ஏகதேசவிளக்கமாம். உயிருணர்விற்கு உளதாகிய அம்மேம்பாடு அவ்வியாபகவுணர்வை யிழந்த பசத்துவமுடையார் மாட்டறியப் படாதாயினும் அவரது பசத்துவ நீங்கிய சிவப்பேற்றின்க ணறியப் படுமென்பது தோன்ற நின்றமையின் இஃதொட்டென்னு மலங்காரம்.

சிவமாயவழியும் புலனுணர்வு ஏகதேச விளக்கமாவதன்றி உயிருணர்வு போல வியாபக விளக்கமாதவில்லை யெனவே, அதன் கண் மீளுத விழுக்கென்பது பெறப்பட்டது. இதற்குப் பிறரெல்லாம் இயைபின்றி யுரைத்தார்.

ஐம்பொறியி னல்லையெனு மந்த தரசிவனை
யைம்பொறியை விட்டங் கணைசகல—னைம்பொறியி
னீங்கானீர்ப் பாசிபோ நீங்குமல கன்மம்வரி 52
னீங்காணே நீங்கு நீனைந்து.

எ-து. உ-ம். எ-னின். சிறைவிட்டவழி அலைகடலிற்சென்
றடங்குதலேயன்றி ஆற்றாலலைகடற்கே பாய்ந்த நீர் அவ்வாற்றான்
மறித்தலு முண்மையின் அதுபோல அரன்பாதத்தை யுற்றவழி
ருக்கு ஒரோவழி மீட்சியுமுண்டென்பது பெறப்படுதலான் அவ்வழி
மீளாமை செல்லாதென்பாரை நோக்கி அம்மீட்சிக்குக் காரணமிது
வென்பதுஉம், அதனை நீக்குதற் குபாயமுங் கூறி வலியுறுத்துத
னுதலிற்று.

இ-ள். ஐம்பொறியின் அல்லை எனும் அந்த தா. எ-து.
ஐம்பொறிகள்போல ஏகதேச விளக்கமுடையாயல்லை யென்றறி
வுறுக்கப்படுஞ் சித்தாந்த மகாவாக்கியத்தைப் பெற்றுடைய மாணவ
களை,—அங்கு ஐம்பொறியை விட்டுச் சிவனை அணை சகலன் ஐம்
பொறியின் நீங்கான். எ-து. 'சிறைவிட் டலைகடலிற் சென்றடங்கு
மாறுபோ' லென மேற்கூறியவாறே ஐம்பொறிகளானுய புலனுணர்
விற்கீர்ந்து சிவன் றிருவடியையுற்ற சகலன் அவ்வைம்பொறிகளான்
மீளவதனை நீங்குவானல்லன்,—நீர்ப்பாசிபோல் நீங்கு மல கன்மம்
வரின் நீங்காணே நினைந்து நீங்கும். எ-து. கல்வெறியும் வழி நீங்கிய
நீர்ப்பாசி அது விடும் வழிப் பாக்குமாறுபோல அவ்வணையின்கணீங்
கிய மலகன்ம மாயைகள் வாதனைவயத்தா னிகழு மயர்ச்சிபற்றி
வந்து கூடுமாயின் அதுபற்றிப் பொறிவழி மீளாமல் அவ்வழியுந்
தன்னை விட்டு நீங்காத முதல்வனை முன்னர்க் கூறப்படு முபாயங்
களினின்று சிந்தித்து அவற்றை நீக்கிக்கொள்ளும். எ-து.

வரினென்றதனால், வருதல் ஒருதலையன்று, வாசனையுள்
வழியே யென்பது பெற்றும்.

நீங்கி யென்பது பாடமாயின், நீங்கினவாகிய மலகன்மமெனப் பெயராகவைத்துரைக்க.

சித்தாந்தத்தை அந்தமென்றது தலைக்குறை. தாம் அதன் கண்ணதாய்ச்சிறந்த ஒருவார்த்தை.

அங்கு மேற்கூறியபடி.

ஐம்பொறியை விட்டணைதற்குரியான் இவனென்பதுணர்த்துவார் சகலனென்றார்.

நீங்குமென்னும் மகராஞ் சந்தி நோக்கிக் கெட்டது. நீங்கெனவே பாடங்கொண்டு அணையென வேறு பிரித்து முன்னிலையே வலாக்கி அதற்கேற்ப நீங்காயெனப் பாடர் திரித்துரைப்பாருமுளர்.

மேற்கூறிய மீளாமையை வலியுறுத்துவார் 'ஐம்பொறியினல்லையெனு மந்ததா சிவனை ஐம்பொறியை விட்டங் கணைச்சகல னைம்பொறியி னீங்கா' எனென்றும் ஒரோவழி யுளதாமாயின், அதற்குக் காரணம் இஃதென்பார் 'நீர்ப்பாசிபோ னீங்கி மலகன்மம் வரி' எனென்றும், அது நீக்குதற்குபாயங் கூறுவார் 'நீங்கானை நினைந்து நீங்கு' மென்றுங் கூறினார். மலகன்ம மெனவே, இனம்பற்றி மாயையுங்கொள்ளப்பட்டது.

“மங்கல மென்ப மனைமாட்சி மற்றத—னன்கல நன்மக்கட்பேறு” என்றாற்போல 'நீங்கானை நீங்கு நினைந்' தென்றதனால் வருகின்ற சூத்திரத்துக்குத் தோற்றுவாய் செய்ததூஉமாயிற்று.

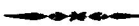
இம் மூன்றுதாரணங்களும் முறையே திருவடிஞானத்தைப் பெற்றவுயிர் புலனுணர்வின் மீடலில்லையெனவும், மீடலிழுக்காமெனவும், ஒரோவழிப் பயிற்சிவயத்தான் மீளவருமாயின் மீளாதவாறு செய்துகொள்ளற்பாற்றெனவுங் கூறித் 'தாய்தரையேயா' மென்னும் ஏதாரப்பொருளை வலியுறுத்தி ஒரு பொருண்மேல் வந்தவாறு காண்க.

நான்காமதிகரணமுடிந்தது.

எட்டாஞ்சூத்திரமுடிந்தது.

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவஞானபோதம் — சிற்றுரை.

சிறப்பியல்பு— சாதனவியல்.

ஒன்பதாங்குத்திரம்.

—ஸ்ரீ மாதவச்சிவஞானயோகிகள்

ஒன்பதாஞ்சூத்திரம்.

ஊனக்கண் பாச முணராப் பதியை
ஞானக் கண்ணினிற் சிந்தை நாடி
யுரத்துனைத் தேர்த்தெனப் பாச மொருவத்
தண்ணிழலாம் பதிவிதி யெண்ணுமஞ் செழுத்தே.

எ-து. சூ-ம். எ-னின். ஆன்மசுத்தி பண்ணுமா
றுணர்த்துத னுதலிற்று.

எ-து. க-ரை. எ-னின். சூத்திரக்கருத்துணர்த்துதனுத
லிற்று.

இ-ள். தம்முதல் குருவுமா யுணர்த்தக் கேட்டு அதனைச்
சிந்தனைசெய் துணருமா றுணர்த்து முகத்தான் ஐம்பலவேடரின்
வளர்ந்த வாலாமை நீக்கி உயிர் தன்னைத் தூய்மைப்படுத்துமா
றுணர்த்துதல் இவ்வொன்பதாஞ் சூத்திரத்தின் கருத்து. எ-று.

சூத்திரவியையும் இதளுனே இனிது விளங்கும்.

சிவப்பிரகாசத்துத் “தான் பணியை நீத்த” லென்றோதப்படும்
ஆன்மசுத்தியாவது ‘இறைபணி நிற்க’வென வருகின்ற சூத்திரத்திற்
பெறற்பாலதாகலானும், அழுக்கு நீக்கமே அறுவைக்குச் சுத்தியா
மாறப்போலப் பாசக்ஷயமே உயிர்க்குச் சுத்தியாவதன்றி வேறன்மை
யானும், பாசக்ஷயம் பண்ணுமுன்னர்ச் சுத்தியாதல் கூடாமையா
னும், வருகின்ற சூத்திரத்தின் கருத்தாய் நின்ற ஆன்மசுத்தி
பண்ணுமாற்றைப் ‘பதியைநாடி’ யெனவுந் ‘தண்ணிழலாம்பதி’யென
வுஞ் சிவதரிசனம் பண்ணுமாறே யுணர்த்துதற் கெழுந்த இச்சூத்
திரத்தின் கருத்தாக வைத்துரைத்ததென்னையோவென மலையற்க;
சிவதரிசனத்தி னிகழ்வது ஆன்மசுத்தி யென்னும் உடனிகழ்ச்சி

யுணர்த்துதற்கும் தம்முள் வேறுபாடு சிறுபான்மையுடையனவாய இவ்விரு சூத்திரமும் ஒருபொருண் மேலன வென்ப துணர்த்துதற்கும் இவ்வாறுரைத்தாராகலின். அஃதங்ஙனமாக, ஆன்மாத் தன்னை யித்திரியத்தின் வேறுவான் காணவே தமது முதல் சீபாதத்தை யணையுமென்றலின், அக்காட்சியே அதற்கமையுஞ் சுத்தியெற்றுக் கெனின், அஃதொக்கும். நிருவிகற்பமாய்க் காண்டலும், இரட்டுறக் காண்டலும், தெளியக்காண்டலுமெனக் காட்சி மூவகைப்படும். இம்மூன்றும் அதிபரிபக்குவமுடையார்க்குக் கேட்டமாத் திரையே ஒருங்கு நிகழுமாயினும் ஏனையோர்க்குக் கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதலென்னுஞ் சோபான முறையினன்றி நிகழாமையின், அவரை நோக்கிச் சிவரூபத்தினிகழும் ஆன்மதரிசனத்தின் பின்னாகச் சிவதரிசனத்தி னிகழும் ஆன்மசுத்தியும் ஒருதலையான் வேண்டப்படு மென்றுணர்ந்துகொள்க. “நேசமொடுந் திருவடிக் கீழ் நீங்காதே தூங்கு நினைவுடையோர் நின்றிடுவர் நிலையதுவே யாகி—யாசையொடு மங்குமிங்கு மாகியல் மருவோ ரும்பாச மறுக்கும்வகை யருளின்வழி யுரைப்பாம்.” (சித்தியார், சுபக்கம், சூத்-8, செய்-39) என வழிதூலாசிரியரும் இக்கருத்தேபற்றி யோதினார்.

இச்சூத்திரத்தின் பிண்டப்பொழிப்பு குறையுணர்வாகிய பசுவறிவானும் பாசவறிவானும் உணரப்பட்டாத முதல்வனை அவனது திருவடி ஞானத்தாற் றன்னறிவின்கண்ணே யாராய்த்தறிக. அத்திருவடி ஞானத்தான் நிலமுத னாதமீருகிய பாசக்கூட்டம் நின்றழி நிலலாது பார்த்து திரிதற்கண் அதிவேகமுடைய பேய்த்தேரினியல் பிற்றாய்க் கழிவதென் றறிந்து நீங்கவே, அப்பதிஞானம் பிறவித் துயராகிய வெப்பத்துக்குக் குளிர்த் திழலாய் வெளிப்பட்டு விளங்கும்: அவ்வாறு பாசத்தையொருவி ஞானத்தைப்பெற்று ஞேயத்தைக் கண்ட காட்சி சலியாமைப்பொருட்டு அப்பொருள் பயக்குத் திருவஞ்செழுத்து அவ்விதிப்படியறிந்து கணிக்கப்படும். எ-று.

ஊனமென்பது அப்பொருட்டாதல் “ஊனமேற் கிரியை வித்தை” (சித்தி, சுபக்கம், குத்-1, செய்-65) என்பதனானறிக.

“நன்று மன்னிது நாடாய் கூறி” என்றற்போல ‘நாடி’ யென்பது இகரவீற்று முன்னிலையேவல்.

உராத்துனை ஏழாம்வேற்றுமைத்தொகை. உரா வென்பது முதனிலைத் தொழிற்பெயர்; “பறவாக்குளவி” “பாயாவேங்கை” யென்றற்போல ஒருவரா னூரப்படாத வேகத்தையுடைய தேரெனச் செயப்படுபொருட்கண் வந்த பெயரெச்சமறையாகக் கொண்டுரைத்து, “திருத்தார் நன்றென்றேன் றியேன்” என்றற்போல உராவென்பது குறுக்கல்விகார மென்பாருமுளர்.

பின் வந்தபதி ஆகுபெயர்.

இதனுள், ஊனக்கண் பாச முணராப் பதியை ஞானக்கண்ணிற் சிந்தை நாடி யென்றது ஓரதிகரணம்; உராத்துனைத் தேர்த் தெனப்பாசமொருவத் தண்ணிழலாம் பதி யென்றது ஓரதிகரணம்; விதியெண்ணுமஞ்செழுத்தே யென்றது ஓரதிகரணம்: ஆக மூன்றதிகரணத்தது இச்சூத்திர மென்றுணர்க.

முதலதிகரணம்.

ஈண்டு அம்முதலை ஞானக்கண்ணாலே காண்கவென்றது.

எ-து. மே-ள். எ-னின். மேலைச்சூத்திரத்தோதியவாற்றான் முதல்வன் பாசவறிவால் நாடப்படுவ னல்லனாயினும் பசுவறிவால் நாடப்படுவ னென்றற்கு இழுக்கென்னையெனச் சிவசமவாதசைவர் மதம்பற்றி நிகழுங் கடாவை யாசங்கித்துச் சூத்திரத்தின் முதற் கூற்றைக் கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோட னுதலிற்று.

இ-ள். வெ-டை.

ஏகாரம் தேற்றம்

அவன் வாக்கு மனதீதகோசரமாய் நின்றலான்.

எ-து. ஏது. எ-னின். ஏனை ஞானங்களா னறியப்படாது சிவஞானத்தா னறியப்படு மென்றற்குப் பிரமாணமென்னை? யென் பாரை கோக்கி மேற்கோளைச் சாதித்தனுதலிற்று.

இ-ள். வாக்குமனதீதகோசரமாய் நின்ற அதுவே என்புழி யுரைத்தாம்.

ஆண்டுப் பொதுவகையாற் பெறப்பட்டதனை ஈண்டேதுவாக வைத்து வாக்கு மனதீதமாயுங் கோசரமாதல் பிறிதொன்றாற் பெறப்படா தென்னும் அருத்தாபத்தியான் ஞானக்கண்ணாலே காணப்படுமென்பது தாமேபோதருமென மேற்கோளைச்சாதித்தார்.

நாடியோ வேன்போ நரம்புசீக் கோழையோ

தேடி யெனையறியேன் நேர்ந்தவகை—நாடியான்

றன்னாலே தன்னையுங் கண்டு தமைக்காண

ரேன்னு மெனவறியா நின்னு.

54

எ-து. உ-ம். எனின். கோசரமாதல் பிறிதொன்றாற் பெறப் படாதென்றதென்னை? பசத்துவரீங்கியவழிச் சுட்டி றந்தறிவதாகிய உயிருணர்வு திருவடிஞானத்தோ டொப்பதாகலின் அதன்கட் கோசரமாதல் அமைவுடைத்துப்போலு மென்பாரை கோக்கி அவ் வுணர்வு விளங்குமா றுணர்த்துமுகத்தான் அவரை மறுத்து ஏதுப் பொருளை வலியுறுத்துதனுதலிற்று.

இ-ள். நாடியோ என்போ நரம்புசீக் கோழையோ தேடி ஏனை அறியேன் நேர்ந்த வகை நாடி. எ-து. நாடி முதலியவற்

றுள் யான் யார் என்னைத் தேடியு மறிகின்றிலேனென்று இவ்வாறு தேர்கின்ற தேர்ச்சியறிவின்கண்ணே இதனைத் தெளிவிப்பதோ ரறிவு வேறுண்டென ஆராய்ந்துகொக்கி,—அரன்றன்னாலே தன்னை யும் கண்டு தமைக் காணார். ஏ-து. அவ்வாறு காடுங்கால் விளங்கித் தோன்றுவதாய முதல்வனது திருவடிஞானத்தால் முதல்வனையு முணர்ந்து முதல்வனின் வியாப்பியமாய் நின்று அங்ஙனமறியும் பொருளாகிய தம்மையு முணர் தலைச்செய்யாதார்,—என்னும் என அறிவார் இன்று. ஏ-து. மற்றெவ்வியல்பினரென்று தம்மையறிய வல்லுவர் இம்முத்திகாலத்து. ஏ-து.

நாடிபென்றது இடை பிங்கலை முதலியவற்றை. நரம்பெனவே யடங்குமேனும் தலைமைபற்றி வேறு கூறினார். சீ புண்ணீர். கோழை ஐ.

ஒகாரந் தெரிநிலை. என்றென்பது சொல்லெச்சம். வகை ஆகுபெயர்.

ஒற்றுமைபற்றி அரனது ஞானத்தை அரனென்றுபசரித்தார்.

உம்மை எதிரது தழீஇயிற்று. எவனென்னும் வினாவனைக் குறிப்புப்பெயர் ஈண்டாகுபெயராய் என்னென மரீஇயிற்று ஆம் அசை.

நாடியோ என்போ நரம்புசிக் கோழையோ வென்ற உபலக்க ணத்தால் ஏனைத் தத்துவ தாத்துவிகங்களினும் அவ்வாறு தெரிதல் கொள்ளப்படும்.

இது தம்மையறியுமாறுணர்த்துமுகத்தானே தலைவனையறிந்த பின் அறியப்படுவதாகிய தம்மறிவு கொண்டு தலைவனையறியுமாறு யாண்டையதென மறுத்து வலியுறுத்தவாறு காண்க.

காட்டிய கண்ணே தனைக்காணு கண்ணுக்குக்
காட்டாய வுள்ளத்தைக் கண்காணு—காட்டிய
வுள்ளந் தனைக்காணு வுள்ளத்தின் கண்ணாய
கள்வன்று னுள்ளத்திற் காண்.

55

எ-து. உ-ம். எனின். எதிர்முகத்து ஒரு பொருளைக்கண்ட
கண்ணே மறித்து நோக்கியவழி வெரிந் புறத்துப் பொருளையுங்
காண வல்லும்; அதுபோல, அங்ஙனந் தேர்த்தறிதலைச் செய்த
உயிரே தெளிந்தறிதலையுஞ் செய்ய வல்லுமென அமையுமென்
பாரை நோக்கி அதனது மாட்டாமையை விளக்கி அரன்றன்னாலே
காண்டலை வலியுறுத்துதலுதலிற்று.

இ-ள். காட்டியகண்ணே தனைக் காணு. எ-து. உயிராற்
காட்டப்பட்டு ஒரு விடயத்தைக் காண்கின்ற கண்ணானது தன்
னியல்பைக் காணமாட்டாது, —கண்ணுக்குக் காட்டாய உள்ளத்
தைக் கண் காணு. எ-து. தனக்கு அவ்விடயத்தைக் காண்பித்து
முதலாய் நிற்கு முயிரையும் அது காணமாட்டாது, —காட்டிய
உள்ளம் தனைக் காணு. எ-து. அதுபோல முதல்வனாற் மறைந்து
நின்றுணர்த்தப்பட்டு ஒன்றனைத் தேர்த்துணர்கின்ற உயிர் அவ்
வாறே தன்னியல்பையு மறியமாட்டாது. தன்னை யுணர்த்திநிற்கு
முதல்வனையு மறியமாட்டாது, — உள்ளத்தின்கண் ஆய கள்வன்
தான். எ-து. அத்தேர்ச்சி யறிவின்கண்ணும் உடனாய் நிற்குங்
கள்வன் அம்முதல்வ னாகலானே, — உள்ளத்தில் காண். எ-து.
அவனை அவ்வறிவின்கண் வைத்து நாடித் தெளிவாயாக. எ-று.

இது சொற்பொருட்பின்வருகிலை. ஏகாரம் அசைநிலை.
“முறைகாக்கு முட்டாச் செயின்” (குறள்-547.) என்றற்போலக்
காணுதென்னுந் துவ்வீறு விகாரத்தாற்றொக்கது.

தோன்றது நிற்ப்பற்றிக் கள்வனென்றார். கள்வனென்றது கண்ணுக்கு உயிர் மறைந்து நின்றே காட்டுவ தாகலான் அது தன்னையும் உயிரையும் அறியமாட்டாவாயிற்று; அதுபோல முதல் வன் இதகாறு மறைந்து நின்றே யுணர்த்துதலின் உயிர் தன்னையு முதல்வனையும் அறியமாட்டாதாயிற் றென்பதுபட நின்ற குறிப்பு மொழி. உள்ளத்திற் காணவல்லார்க்கு அக்கள்ளர் தீர்தலின் தம்மையும் முதல்வனையுங் காண்டல் கூடு மென்பதாம். “கள்ளரொ டில்ல முடையார் கலந்திடின — வெள்ளவெளியாமென்றுந்தீபற” (திருவுந்தியார் செய்-23) என்றதும் இக்கருத்துகோக்கி.

கண்ணுக்குக் காட்டாய வுள்ளத்தைக் கண் காணவென உவமைக்கோதியவாறு பொருளினும் வருவித்துரைத்துக்கொள்க. இஃதெடுத்துக்காட்டுவமை.

முதலதிகரணம் முடிந்தது.

இரண்டாமதிகரணம்.

இனி அசத்தாயுள்ள வன்னபேதங்களை அசத்தென்று காண உளதாய் நிற்பது ஞானசொரூப மென்றுணரற்பாற்று

எ-து. மே-ள். எ-னின். அம்முதலை ஞானக்கண்ணாலே காண்க வென்றுணர்த்தியவழி அந்த ஞானக்கண்ணைப் பெறுமாறு யாங்ஙனமென நிகழும் அவாய்கிலையை நீக்குதற்பொருட்டு மேலதற் கோர் புறனடையாமெழுந்த இச்சூத்திரத்தின் இரண்டாங்குற் றைக் கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோடனுதலிற்று.

இ-ள். வெ-டை.

‘பாசமொருவத் தண்ணிழலாம்பதி’யென்புழிப் பாசமென்றது காரியப்பிரபஞ்சத்தையென்பார் அசத்தாயுள்ளவென்றும் சொற்பல்காமைப்பொருட்டு ஏதுப்பொருளை உருவகமுகத்தான் உடம்பொடுபுணர்த்துக் காட்டுவார் பிரபஞ்சத்தை யென்னொது வன்னபேதங்களை யென்றும், வியாபகப்பொருளுக்கு ஒரு வுதலாவது உணர்ச்சி விசேடமேயா மென்பார் அசத்தென்றொழிய் வென்னொது காணவென்றும், தண்ணிழலாய் நிறநல் புதிதன்றென்பார் உளதாய் நிற்பதென்றும், பதியென்றது ஆகுபெயரார் பதிஞானத்தின் மேனின்ற தென்பார் ஞானசொரூப மென்றும், இஃததுபவத்தினன்றிச் சொல்லளவையின் அறிய வாராதென்பார் உணரற்பாற்றென்று முரைத்தார். இஃதேகதேசவுருவகம்.

இதனுட் பெறப்படு மேதுப்பொருளை ஏனையவற்றுட்போல மேற்கோளின் வேறுவைத்துக் காணுமாறு :-

இனி அசத்தாயுள்ள பிரபஞ்சத்தை அசத்தென்று காணவுளதாய் நிற்பது ஞானசொரூப மென்றது வேற்றியல்பாகிய வன்னபேதங்களை வேற்றியல்பென்று கண்டு கழிப்பின் உளதாய் நிற்பது பழகசொரூபமார்துணையான் எனவரும்.

இ-ள். பழகசொரூபத்தைக் காட்டாது மறைத்து நின்ற வேற்று நிறங்களை இவை நிலையுதலிலவாகிய வேற்று நிறங்களெனக் கண்டுநிற்பின் அவ்வழி நிலையுதலுடைத்தாய் விளங்கி நிற்பது பளிங்கினது சொரூபமாமென்னு மொப்புமையான் நிலையுதலுடைய தற்சொரூபத்தைக் காட்டாது மறைத்து நிற்கும் நிலையுதலிலவாயுள்ள பிரபஞ்சத்தை இவை நிலையுதலுடையனவல்ல வென்று விவேகித்தறியின் அங்ஙன நிராலம்பமயமாய் விளங்கித் தோன்றுவது ஞானசொரூபமென மேற்கொண்டது. ஏ-று.

வன்னபேதமாவது சித்திரமெனக்கொண்டு சுவர்மேல் வைத்துரைத்தலுமொன்று.

அசத்தாயுள்ள பிரபஞ்சத்தை அசத்தென்று காண்டலாவது ஆசிரியனறிவுறுத்த உபதேசப்பொருளி னுறைத்து நின்று “அட்ட குணமெட்டுச் சித்தி கோகனதன் முதல்வாழ்வு குலவபதமெல்லாம் —வெறுத்துநெறி யறுவகையு மேலொடுகி ழுடங்க” (சித்தி, குத-9 செய்-6) காரணரூபத்தினில்லாமையால் “வெறும்பொயென நீனைத் திரு”த்தல்.

நீர்க்குணனாய் நின்மலனாய் நித்தியா னந்தனாய்த்
தற்பரமாய் நின்ற தனிமுதல்வ—னற்புதம்போ
லான வாறிவா யளவிறந்து தோன்றானோ
வானே முதல்களையின் வந்து.

56

எ-து. உ-ம். எ-னின். அசத்தை அசத்தென்று கண் டொருவியவழித் தோன்றுவது சூனியமேயன்றிப் பிறிதில்லை போலுமென்பாரை நோக்கி ஞான சொரூபத்தினியல்பு கூறி அதனை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ-ள். நீர்க்குணன் ஆய். எ-து. அசத்தப்பிரபஞ்சம்போல முக்குணரூபமாயளவிட் டறியப்படுவானு மல்லனாய்,—நின்மலன் ஆய். எ-து. முக்குணங்களைக் கடந்த மிச்சிரப்பிரபஞ்சம்போல மலகன்ம காரியரூபமா யறியப்படுவானு மல்லனாய்,— நித்தியானந்தன் ஆய். எ-து. மலகன்மங்களையுங் கடந்த சுத்தப்பிரபஞ்சம்போல அநித்தி யானந்தரூபஞ் யறியப்படுவானு மல்லனாய்,—தற்பரம் ஆய். எது. இம்மூன்றனோடுங் கூடிப் பொதுவியல்புபற்றி அவ்வாறுணரப்படும் உயிர்போலன்றி அதற்குமேலாய்,—நின்ற தனி முதல்வன். எ-து. இவ்வாறு நின்றலான் ஒன்றனியல்புபற்றி யறியப்படாத தனிமுத லாகிய இறைவன்,—வானே முதல்களையின். எ-து. ஆகாச முதலிய அசத்தை அசத்தென்றுகண் டொருவியவழி,—அளவு இறந்து அற்புதம்போல் வந்து. எ-து. பயின்றறிந்து வருந் தனது சுட்டறிவி ன்ளவினைக் கடத்தலான் இன்னதென் றறியவாராத

குனியப்பொருள்போலத் தோன்றி,--ஆளு அறிவு ஆய்த் தோன்றானே. எ-து. பின்னர்ச் சுட்டிநந்தறியுந் தன்னறிவின் கணீங்காது நிலைபெறுவதாய்ச் "சோதிக்குட் சோதியாய்" (சித்தி-குத்-3 செய்-33. எங்குந்தா) விளங்கித் தோன்றான்கொல்லோ. எ-து.

தற்பாம் தனக்குப் பரமென விரியும். தன்மென்றது உயிரை.

அற்புதம் ஈண்டுச் குனியத்தின்மேற்று. முதற்கட் குனியமாய்த் தோன்றினுஞ் குனியமன்றென்பார் அற்புதம்போல் வந்தென்றார். ஆளுமை நீங்காமை.

ஓகாரம் எதிர்மறை. எகாரம் அசைநிலை.

வானேமுத லெனவே தோற்றமுறைபற்றி வான் முதலாகிய பூதங்களும் ஒடுக்கமுறை பற்றி வான்முதலாகிய ஏனைத் தத்துவங்களு மட்டங்கும்.

'நிர்க்குணனாய் நின்மலனாய் நித்தியானந்தனாய்த் தற்பாமா' யென்புழி ஆக்கச்சொல் உண்மைகுறித்து நின்றது வடமொழி மதம். அறிவாயென்புழி ஆக்கம் வேறுபாடு குறித்து நின்றது.

ஒற்றுமைபற்றி முதல்வனது ஞானத்தை முதல்வனென்றுபசரித்தார்.

சுட்டி யுணர்வதனைச் சுட்டி யசத்தேன்னச்
சட்ட வினியுளது சத்தேகாண் - சுட்டி
யுணர்ந்தநீ சத்தல்லை யுண்மையைத் தைவம்
புணர்ந்ததனாற் போய்விட்டுப் போம்.

57

எ-து. உ-ம். எ-னின். வானே முதல் களைத்தவழி அங் வனத் தோன்றுவதும் வேறென்றெனைக் கோடும் ஞானசொருப

மென்றற்குப் பிரமாணமென்னை யென்பாரை நோக்கி அதனை வலியுறுத்து தனுதலிற்று.

இ-ள். சுட்டி உணர்வதனைச் சுட்டி அசத்து என்ன. எ-து. ஏகதேசவுணர்வாற் சுட்டியுணரப்படுவதாய் பிரபஞ்சத்தை மேற்கூறியவாறே ஒரோவொன்றாகச் சுட்டி அசத்தென்று கண்டுகழித்துக்கொண்டு சென்றவழி,—இனிச் சட்ட உளது சத்தே காண். எ-து. முடிவிற்குட் செம்மையே கோசரமாவது யாது அஃது அவ்வசத்தின் வேறுகிய சத்தேயாம் அதனையறிவாயாக. அற்றேல் அசத்தின் வேறாய் அங்ஙனந்தோன்றுஞ் சத்தாவது உயிரோ யாமென அமையுமெனின்,—சுட்டி உணர்ந்த நீ சத்து அல்ல. எ-து. இதுகாறும் அசத்தோடு கூடிச் சுட்டியறிந்து வந்த நீ அசத்தின் வேறாய் அங்ஙனந்தோன்றுஞ் சத்தாவாயல்ல. அற்றேல் இச்சுட்டுணர்வு எனக்கு நீங்குவதின்றுபோலுமெனின்,—உண்மையைத் தைவம் புணர்ந்து. எ-து. அசத்தின் வயப்பட்டு நின்று சுட்டியறிந்து வந்த நீ அதனையொழிந்து அங்ஙனந் தோன்றிய சத்தின் வயத்தினையாய் அதனைப் புணர்ந்தால்,—அதனால் பொய்விட்டுப் போம். எ-து. அப்புணர்ச்சியானே சுட்டுணர்வாகிய அப்பொதுவியல்பு நினைவிட்டு நீங்கும். எ-து.

என்னவென்றது உபசாரவழக்கு.

சட்டவென்பது செப்பமுணர்த்தி நிற்பதோ கருவீற்றிடைச் சொல்; அது சட்டமென இழிவழக்கின் மகரவீராய் மரீஇயிற்று.

அசத்தைப் பிரித்தமையின் ஏகாரம் பிரிநிலைக்கண் வந்தது.

உண்மை சத்தென்பன ஒருபொருட்கிளவி.

தைவமாயென ஆக்கச்சொல் வருவித்துரைக்க.

புணர்ந்தாலென்பது புணர்ந்தெனத் திரிந்தது. உண்மைக் குத் தைவமாதல் புணரினென உருபுமயக்கமாகக் கொண்டுரைப் பினுமமையும்.

பற்றறக்கழிந்தொழியுமென்பார்விடுமென்னுது விட் டுப் போ மென்றார்.

கண்டதை யன்றன் றெனவிட்டுக் கண்டசத்தா
யண்டனை யான்மாவி லாய்ந்துணரப் - பண்டனைந்த
வூனத்தைத் தான்விடுமா றுத்தமனி னெண்கருட
சானத்திற் தீர்விடம்போற் றான். 58

எ-து. உ-ம், எ-னின். அசத்தை அசத்தென்று கண்டொழியு மாறும் ஒழிந்தவழி உண்மையைத் தைவம் புணருமாறும் புணர்ந்த வழி அதனாற் பொய்விட்டுப்போமாறும் யாங்ஙனமென்பாரைநோக்கி அவற்றைத் தெரித்துணர்த்தி அதனை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ-ள். கண்டதை அன்று அன்று எனக் கண்டு அசத்து ஆய் விட்டு. எ-து. சுட்டியுணரப்பட்ட பிரபஞ்சத்தை இது சத்தன்று இது ச த் த ன் றெ ன ஒரோவொன்றாக வைத்துநோக்கி அசத் தென்றொழித்து, — ஆன்மாவின் அண்டனை ஆய்ந்து. எ-து. அவ் வாறுகண்டொழிந்த தன்னறிவின்கண்ணே சுட்டுணர்வின்றிநின்ற கடவுளை ஆராய்ந்து, — உணர். எ-து. சோகமெனப் பாவிப்ப னாயின், — உத்தமனில் பண்டு அணைந்த ஊனத்தைத் தான் விடுமாறு. எ-து. அப்பாவகத்தான் அத்துவிதமாய் விளங்கித் தோன்று முதல்வனால் அநாதியாய்க் கூடிநின்ற பொதுவியல்பைத் தான் விட்டு நீங்குமாறு, — ஒண் கருட சானத்தின் தீர்விடம்போல் தான். எ-து. ஒள்ளிய கருடதியானத்தில் விளங்கித் தோன்றுங் கருட னால் அப்பாவகன் விடத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ளுமாறு போலாம். எ-து.

தானென்பது முன்னையது எழுவாய், பின்னையது அசை.

சானம் பாகதச்சிதைவு.

கருடதியானமாவது யாதெனிற் கூறுதும்; ஆதிபௌதிகம், ஆதிதைவிகம், ஆத்தியான்மிகம் எனக் கருடன் மூவகைப்படும். பொருடோறும் இவ்வாறு கண்டுகொள்க. அவற்றுள், உலகத்திற் காணப்படும் கருடன் ஆதிபௌதிக கருடன், அதற்கதிதெய்வமாகிய மந்திரம் ஆதிதைவிககருடன், அம்மந்திரம் இடமாக நின்று மாந்திரிகனுக்குப் பயன்கொடுப்பதாகிய சிவசத்தி ஆத்தியான்மிக கருடன் எனப்படும். அம்மூன்றனுள் ஈண்டுக் கருடனென்றது கருடனுக்கு அதிதெய்வமாய மாந்திரிகனுள்ளத்தின் அதுபோல் வைத்துத் தியானஞ்செய்து கணிக்கப்படு மந்திரரூபமாகிய ஆதிதைவிககருடனை. அதனைப் பாவித்தலாவது நாடோறும் பயின்று வந்த பயிற்சி விசேடத்தால் அம்மந்திரரூபமே தானாக அநன்னிய பாவனை செய்து தன்னறிவு அதன்வயத்ததாம்படி உறைத்து நின்றல். அவ்வாறு நின்று அம்மந்திரக்கண்கொண்டு பார்ப்பவே அஃதவ்விடவேகத்தை மாற்றுதல் ஒருதலையாகலின் அப்பாவனை ஈண்டைக் குவமையாயிற்று. புள்ளு விலங்கு மரமுதலியவற்றுக் கெல்லாம் அதிதெய்வமந்திரமுளவென்பதூஉம், மந்திரங்களைக் கணிப்போன் பழிகம்போல மந்திரசொருபி யாவனென்பதூஉம், சர்வஞ்ஞானோத்தம முதலியவற்றுட் காண்க.

இதனானே கருடபாவனை அசத்தியமென்பார் மதம் போலியாயவாறு முணர்க. அல்லதூஉம், பாவனை போலியாயவழி அது பயன்றருமாறியாண்டையதென்றெழுக.

இரண்டாமதிகரணம் முடிந்தது.

மூன்றாமதிகாணம்.

இனி இவ்விடத்து ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரத்தை விதிப்படி யுச்சரிக்க வென்றது.

எ-து. மே-ள். எ-னின். ஆன்மாவைச் சுத்திபண்ணுதற்குப் பாச மொருவியவழித் தண்ணிழலாய்ப் பிரகாசித்த ஞான சொரூபமொன்றே அமையுமாகலின் இவ்விடத்தில் இனிச்செய்யக் கடவதொன்றில்லை யென்பாரை கோக்கிச் சூத்திரத்தின் மூன்றாங்கூற்றைக் கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோடனுதலிற்று.

இ-ள். பாசமொருவி ஆண்டுத் தண்ணிழலாய்ப் பிரகாசித்த ஞானக்கண்ணாற் பதியைச் சிந்தை நாடியபின்னர் அவ்விடத்துத் திருவஞ்செழுத்தையும் விதிப்படி கணிக்கவென மேற்கொண்டது. எ-று.

இறந்ததுதழீஇய வெச்சவும்மை விகாரத்தாற் ரெுக்கது. அற்றுகவி னன்றே “பின்னு மோசைதரு மஞ்செழுத்தை விதிப்படியுச்சரிக்க” (சித்-சுபக்கம், சூத்-9. செய்-1.) என்றார் வழிநூலாசிரியரு மென்க.

ஈண்டு ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரத்தையென்றது முத்திபஞ்சாக்கரத்தை. திருவஞ்செழுத்தாற் சாதிக்கப்படும் பொருளும் அதுவே யாகலான் வேறு வகுத்துக் கூறவேண்டாமையின், விதிப்படியென மாட்டெறிந்தொழிந்தார்.

இவ்வாருசிரியர் மாட்டெறிந்தது உ முணராதார் சாதித்து நிற்குமுறைவேறே ஒதுமுறைவேறையெனச் சித்தாந்தவழக்கொடு முரணிக் கூறுவர். நிற்குமுறைமையும் ஒதுமுறைமையுந்தம் முளியைபில்வழி அஃதுஅதற்குச்சாதனமாமாறு யாண்டையதென் ரெழிக.

மானதம் மந்தம் உரையெனக் கணிக்குமாறு மூவகைப்படும். அவற்றுட் சுத்தமானத மெனப்படும் அறிவாற் கணித்தலே ஈண்டு உச்சரித்தலென்பார் சூத்திரத்துள் உச்சரிக்கவென்றது எண்ணுக வென்றார். வடமொழிச்சூத்திரத்துத் தியானிக்க வென்றதும் அது. இன்னும் இதன்கட்படும் இயல்பெல்லாம், உண்மைவிளக்கம், சிவப்பிரகாசம், திருவருட்பயன், கொடிப்பாட்டு, நெஞ்சுவிடு துது முதலியவற்றுட் காண்க. ஈண்டு விரிப்பிற் பெருகும்.

இவ்வான்மாக்களுக்கு ஞானம் பிரகாசித்தும் அஞ்ஞானத்தை வேம்புதின்ற புழுப்போல நோக்கிற்றை நோக்கி நிற்குமாகலின் அது நீக்குதற்கெனக் கொள்க.

எ-து. ஏது. எ-னின். அந்தாங்க வழிபாடாகலின் அசிந்திதனும் நின்ற பதியைச் சிந்திதனாகக்கண்டு வழிபடுமாற்றைச் சாரவைத் தோதற்பாலதாகிய இதனைச் சித்தசாதனமாய் ஈண்டு விதித்தல் எற்றுக்கென்பாரைநோக்கிமேற்கோளைச் சாதித்த ஹதவீற்று.

இ-ள். வேம்புதின்ற புழு அதனையொருவிக் கரும்பைத் தலைப் பட்டு அதன் சுவை தெரிந்துழியும் பயிற்சிவயத்தான் நோக்கிற்றை நோக்கிநிற்குமாறுபோல அசத்தாயுள்ள வன்னபேதங்களை அசத் தென்று கண்ட உயிர்களுக்கு அதனான் ஞானசொருபம் விளங்கி ஞேயங்காட்சிப்பட்டவிடத்தும் அவை பயிற்சிவயத்தாற் பண்டைச் சிற்றுணர்வை நோக்கிநிற்குமாகலின் அவ்வாதனை நீக்குதற் பொருட்டு ஈண்டைக்கு வேண்டப்படுதலான் இனி ஸ்ரீ பஞ்சாக் கரத்தை விதிப்படி யிவ்விடத்துச்சரிக்கவென மேற்கொண்ட தெனக்கொள்க. எ-று.

இவ்விடத்தென்றதனால் அணைந்தோர்தன்மையைச்சார வைத்து மேற்கோடற்குரிய ஸ்ரீபஞ்சாக்கரத்தையென வருவித் துரைத்துக்கொள்க. எனக்கொள்கவென்று உடம்படுப்பித்ததும்

அதுபற்றி. இக்கருத்து நோக்கியன்றே புடைநூலாசிரியர் அஞ் செழுத்தருணிலையை ஆன்மலாபத்தின் பின்னாக அணைந்தோர் தன்மையைச் சாரவைத் தோதியதூஉமென்க.

“வானோக்கி வாழும்” “கோனோக்கி வாழும்” (திருக்குற) என்றாற்போல ஈண்டு நோக்கென்றது மனவெழுச்சி விசேடத்தை.

பிரகாசித்தவழியென்பது பிரகாசித்தெனத் திரிந்தது.

ஈண்டு ஞானமென்றது அசத்தை அசத்தென்று கண்ட வழி விளங்குவதெனப்பட்ட ஞானசொருபத்தை; அஞ்ஞானமென்றது அதற்கு மறுதலையாகிய சுட்டுணர்வையென் வுணர்க. அதுநீக்குதற்கெனக்கொள்க வெனவே, சித்தசாதன மன்றென்பதும்பெறப்பட்டது.

அஞ்செழுத்தா லுள்ள மரனுடைமை கண்டரனை
யஞ்செழுத்தா லர்ச்சித் திதயத்தி—லஞ்செழுத்தாற்
குண்டலியிற் செய்தோமங் கோதண்டஞ் சானிக்கி
லண்டனாஞ் சேடனா மங்கு.

59

எ-து. உ-ம். எ-னின். இஃதவ்வாசனையை நீக்குதற்குச் சாதனமாமா றியாங்ஙன மென்பாரை நோக்கி அஃதாமாறு கூறி ஏதுவை வலியுறுத்துதனுதலிற்று.

இ-ள். உள்ளம் அரன் உடைமை அஞ்செழுத்தால் கண்டு. எ-து. உயிர் சிவனுக்குடைமையாதலை அஞ்செழுத்தை உச்சரிக்கு முறையில் வைத்து நோக்கி,—இதயத்தில் அரனை அஞ்செழுத்தால் அர்ச்சித்து. எ-து. தன்னுடம்பகத்தே இதயம் உந்தி புருவ நடு வென்னு மூன்றினையும் முறையே பூசைத்தானம், ஓமத்தானம், தியானத்தானமாகக் கருதிக்கொண்டு புறம்பே ஞானபூசை செய்யு

முறைப்படி இதயபங்கயத்தில் அவ்வஞ்செழுத்தா லமைந்த திரு மேனியில் அம்முதல்வனைக் கொல்லாமை, ஐம்பொறியடக்கல், பொறை, அருள், அறிவு, வாய்மை, தவம், அன்பு என்னும் அட்ட புட்பங்கொண்டு அம்மனுவாலர்ச்சனைசெய்து, — அஞ்செழுத்தால் குண்டலியின் ஓமம் செய்து. எ-து. அத்திரு மந்திரத்தானே குண்டலித்தானமான உத்தியில் ஞானவனை யெழுப்பி அதன்கண் விந்துத்தானத் தமிழ்தமாகிய நெய்யைச் சுழுமுனைநாடி இடை நாடியாகிய சுருக்குச் சுருவங்கனா லோமித்து, — கோதண்டம் சாணிக்கில். எ-து. விந்துத் தான மாகிய புருவ நடுவிற் சிகர வகர யகரங்கண் மூன்றும் முறையே தற்பதப் பொருளும் துவம் பதப் பொருளும் அசிபதப் பொருளுமா முறைமை கோக்கி அதனாற் சிவோகம் பாவனை செய்வானாயின், — அங்கு அண்டன் ஆம் சேடன் ஆம். எ-து. அப்பாவனைக்கண் விளங்கித் தோன்றுவன் அப்பாவகன் அவனுக்குச் சேட சேடிய பாவகத்தால் அடிமையாவன். எ-து.

ஓமித்தலுந் தியானித்தலும் பூசைக்கங்கமெனவறிக. ஞான சொரூபம் விளங்கியவழியும் பயிற்சிவயத்தான் ஏகதேசப்பட்டுப் புறத்திற்செல்ல நோக்குவதாய தன்னிறைவு அங்ஙனமாகாதவாறு மடக்கி அகத்தே ஒரு குறியின்க ணியுத்தி நிட்டை கூடும்படி அஞ் செழுத் தோதுமுறையில் வைத்துக் கண்டு சிந்திக்கச் சிந்திக்க அஃது அந்நோக்கத்தைப் பற்றறக் கெடுத்து ஞானசொரூபத்தை இனிது விளக்கிப் பூரணநிலையிற் கொண்டு செலுத்துமாகலின் இஃது ஈண்டைக்குச் சிறந்த சாதனமாயிற்றென்பது.

இந்துவிற் பாணுவி லிராகுவைக் கண்டாங்குச் சிந்தையிற் காணிற் சிவன்கண்ணா — முந்தவே காட்டாக்கிற் றேன்றிக் கனல்சே ரிரும்பென்ன வாட்டானு மோதஞ் செழுத்து.

எ-து. உ-ம். எ-னின். அங்ஙனம் ஒரு குறியின் கண் வைத் தன்றி முதல்வனைக் காண்டல் செல்லாதவாறும், அவ்வாறு கண்ட வழி முதல்வன் தன்மாட்டு விளங்கித் தோன்றுமாறுந், தோன்றிய வழித் தான் அம்முதல்வனுக் கடிமையாமாறும், உவமையில்வைத் துணர்த்தி அதனை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ-ள். இராகுவை இந்துவில் பாணுவில் கண்டாங்கு. எ-து. அந்தரத்தியங்கு நவக்கோள்களுள் ஏனையபோலக் காணப்படாத இராகு கேதுக்களை உபராகத்திற் சந்திராதித்தர்மாட்டுக் கண்டாற் போல, - சிந்தையில் காணில். எ-து. முப்பொருள்களுள் யானி தனையறிந்தேன் அறிகின்றிலேன் என்னுமுணர்விற்கு விடயமாகிய பசுபாசங்களோடொப்ப வேறுணரப்படாத முதல்வனைத் தன்னிய பங்கயத்தின் அஞ்செழுத்தின் முறையின் வைத்துக் காணுமாயின், - உந்தவே காட்டாக்கில் சிவன் தோன்றிக் கண் ஆம். எ-து. கோலை நட்டுக் கயிற்றினால் சுற்றிக் கடையவே காட்டத்தினின்று அங்கி தோன்றுமாறுபோல அம்முதல்வன் ஆண்டுத்தோன்றி அறி வுக்கறிவாய் விளங்கி நிற்பன், - தான் கனல் சேர் இரும்பு என்ன ஆள் ஆம். எ-து. அப்பொழுது தானும் எரிசேர்ந்த இரும்பு போலத் தனது சுதந்திரத்தை விட்டு அம்முதல்வனுக்கு அடிமை யாம், - அஞ்செழுத்து ஒது. எ-து. ஆகலான் அத்திருவஞ்செழுத்தை விதிப்படி யோதுவாயாக. எ-று.

கேது சாயாக்கிரகமாகலின், வேறு கூறாாயினார்.

கண் அறிவு.

தோன்றியாமெனவியையும்.

உந்துதல் ஈண்டுக் கடைதன் மேற்று.

காட்டாக்கி வடமொழிச் சிதைவு. இகரம் விகாரத்தாற் றொக்கது. . . .

இன் உவமவுருபு.

ஈண்டும் ஒதஞ்செழுத்து என்றது வலியுறுத்தவாறு.

மண்முத னுளமலர் வித்தை கலாருப
மெண்ணிய வீசர் சதாசிவமு—நண்ணிற்
கலையுருவா நாதமாஞ் சத்தியதன் கண்ணு
நிலையதிலா மச்சிவன்ற ணேர்.

61

எ-து. உ-ம். எ-னின். தத்துவ முப்பத்தாறுக்கும் மேற்
பட்ட முதல்வனை இதயபங்கயத்திற் கண்டர்ச்சிக்குமாறு யாங்ஙன
மென்பாரை நோக்கி அவ்விதயபங்கயத்தினியல்புணர்த்தி அதனை
வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ-ள். நண்ணில். எ-து. அவ்விதயபங்கயத்தினியல்பை அறி
யப்புகின், — மண் முதல் நாளம். எ-து, நில முதலிய இருபத்து
நான்கு தத்துவமும் உந்தியினின்றுந் தோன்றி எண்விரலளவைத்
தாயுள்ள நாளவடிவாம், — வித்தை மலர். எ-து. வித்தியாதத்து
வங்களேழுஞ் சுத்தவித்தையுமென்னும் எட்டுத்தத்துவமும் எட்
டிதழ் வடிவாம், — எண்ணிய ஈசர் சதாசிவமும் கலாருபம். எ-து.
அத்தத்துவங்களுக்கு மேலாகக் கருதப்பட்ட ஈசரஞ் சதாசிவ
மென்னும் இரண்டு தத்துவமும் அறுபத்துநான்கெனப்படுங் கேசர
வடிவாம், — சத்தி கலை உருவாம். எ-து. சத்தி தத்துவம் அக்கேச
ரங்களுக்குள்ளாகிய பொருட்டுவடிவாம், — நாதம் அதன் கண்ணும்.
எ-து. சிவதத்துவம் அப்பொருட்டிற் காணப்படும் ஐம்பத்தொரு
வீசவடிவாம், — அதில் அச் சிவன்தான் நிலையாம். எ-து. ஆகலான்
அவ்வியல்பிற்றாகிய இதயபங்கயத்தின் முப்பத்தாறு தத்துவமும்
ஆசனமாகவுடைய அச்சிவனது சத்தி நிலைபெறும், — நேர். எ-து.
அதனையறிந்து திருவஞ்செழுத்தால் அர்ச்சிப்பாயாக. எ-று.

இதனானே “அண்டபிண்டமவை சமமாதலால்” (கோயிற் புராணம், பதஞ்சலிச்சுருக்கம். 70: வலங்கைமான்) புறத்துக் காணப்படும் முப்பத்தாறு தத்துவமும் அகத்தினிற் சூக்குமமாயுண்டென்பது காட்டி முதல்வனுக்கு இந்நிலையே அந்நிலையெனத் தெரிவித்தவாறு.

வித்தை யென்பது இரட்டுற மொழிதலான் அவ்வாறுரைக்கப்பட்டது. சிவஞானசித்தியில் “மூட்டுமோகினி சுத்த வித்தை மலரெட்டாய்” (சித்தி, சுபக்கம், சூத்-9 செய்-9 காட்டுமிதய.) என்புழி மோகினி என்றதூஉம் ஆகுபெயரான் அதன் காரியமாய் கலாசிகளின் மேனின்றது.

இவ்வாறன்றி நில முதலிய முப்பத்தொரு தத்துவமெனப்படும் எட்டுக்கொத்தும் எண்விராளுவடிவும், அசுத்தமாயா தத்துவம் நாளத்துக்கும் மலருக்கும் நடுக்கண்டமாகிய கிரந்தி வடிவும் அதற்குமேற் சுத்தவித்தையின் வாமைமுதலிய வெட்டும் எட்டிதழ் வடிவுமாமென்றுரைப்பாரும்: முப்பத்தொன்றுக்குமேல் அசுத்தமாயை கிரந்தியின் அதச்சதனம் சுத்தமாயை ஊர்த்துவச்சதனம் அதற்குமேல் ஈசுர தத்துவத்தில் அனந்தன் முதலியவெட்டும் ஏட்டிதழ்வடிவம் சதாசிவதத்துவ மொன்றுங் கேசுரவடிவமெனக் கொண்டு அதற்கியையக் கொண்டு கூட்டி யுரைப்பாரும்: கலா ரூபமென்றது பஞ்சகலை யெனவும் அஃதி யா ண் டு ன் கூட்டி யுரைக்கப்படு மெனவுங்கொண்டு, மண்முத னுளமல ரென்பதற்கு மண்ணாகிய நிவிர்த்திகலாரூபம் நாளமும், மண்ணை முதலாகவுடைய ஏனையிருபத்துமூன்று தத்துவமாகிய பிரதிட்டாகலாரூபம் மலருமாமெனவும், வித்தை யெண்ணிய வீசர் சதாசிவமுந் கலை யுருவமாமென்பதற்கு வித்தியா தத்துவமாகிய வித்தியாகலாரூபங் கலையெனப்படுங் கேசுரமுஞ் சுத்தவித்தையோடு கூடி யெண்ணப்பட்ட ஈசுரதத்துவஞ் சதாசிவதத்துவமாகிய சாந்திகலாரூபங் கலைக்குள்ளுரு வெனப்படும் பொகுட்டுமா மெனவும், காதமாஞ்சத்தி

யதன் கண்ணு மென்பதற்குச் சிவதத்துவஞ் சத்திதத்துவமாகிய சாந்தியதீத கலாநுபம் பொருட்டின் கண்ணாகிய வீசுமாமெனவும் உரைப்பாருமுளர். இவையெல்லாம் அவ்வவ்வாகமபேதம் பற்றிக் கொள்ளப்படும்.

கலை அறுபத்துநான்காகலான், அறுபத்துநான்காகிய கேசரங் களுக்குத் தொகைபற்றிக் கூறப்படும் ஆகுபெயராயிற்று.

ஈசர் ஆகுபெயர்.

கலையுரு கலைக்குள்ளுருவென உள்ளுருபு விரித்துரைக்க.

அதில் என்புழி அன் சாரியை விகாரத்தாற் றெக்கது.

இது நாளமுதலாக மேனோக்கித் தேதான்றும் உலகத்துக் கமலம் போலாது கண்முதலாகக்கீழ்நோக்கித் தோன்றியதோர் திப்பியகமல மெனக் கொள்க.

சிவன்றாளதினிலையா மெனவே சிவன் சத்திக்கு மேலாய் நிற்பன் என்பதூஉம் பெறப்படும்.

மூன்றாமதிகரணம் முடிந்தது.

ஒன்பதாஞ்சூத்திரம் முடிந்தது.

சாதனவியன் முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவஞானபோதம் — சிற்றுரை.

சிறப்பியல்பு – பயனியல்.

பத்தாஞ்சுத்திரம்.

—ஸ்ரீ மாதவச்சிவஞானயோகிகள்

இதனானே சூத்திரவியையும் இனிது விளங்கும். -

இச்சூத்திரத்தின் பின்டப்பொழிப்பு. ஞானக்கண்ணாற் காணப் பட்ட அம்முதல்வன் தானுடனாய் நின்றறியவும் வேறு காணப்படு மாறின்றி யானே யறிந்தே னென்னும்படி உயிர்தானேயாப் ஒற்று மைப்பட்டு உயிரின்வழிநின்ற அப்பெத்தநிலைபோல், ஈண்டு உயிர் அம்முதல்வனோ ணுடனாய் நின்றறியினுந் தானேன வேறு காணப் படுமாறின்றி அவனோ டொற்றுமைப்பட்டு அவ்விறைபணியின் வழு வாது நிற்பின், மலமாயை யென்னும் இரண்டனோடு வலிய கன்ம மலமும் இல்லையாயொழியும். ஏ-று.

அவனே தானே யென்னும் ஏகாமிரண்டினுள் முன்னையது பிரிநிலக்கண்ணும், பின்னையது தேற்றத்தின்கண்ணும் வந்தன.

கெறி உவமவுருபு.

மலமாயை யொடு கூடியவினையென்றாகலின் இன்றே யென்றார்.

உவமைக் கோதியது பொருளினும், பொருளுக்கோதியது உவமையினுஞ் சென்றியைந்தன.

ஈண்டொற்றுமைப்படுதலாவது, குடமுடைந்தவழிக் குடாகாய மும் ஆகாயமும்போல ஒருபொருளா யொற்றுமைப்படுதலோ, அன்றிக் குற்றியை மகனென்பதுபோலத் திரிவுகாட்சியா னொற்று மைப்படுதலோ, அன்றி மண்ணே குடமென்பதுபோல ஒன்று திரிந்தொன்றா யொற்றுமைப்படுதலோ, அன்றி வெள்ளையுந் தாமரையும்போலக் குணகுணித்தன்மையானொற்றுமைப்படுதலோ, அன்றித் தீயுமிரும்பும்போல ஒன்றினொன்று விராவுதலா னொற்று மைப்படுதலோ, அன்றிப் பாலுந்ரும் போலப் பிரிக்கப்படாத சையோகத்தானொற்றுமைப்படுதலோ, அன்றிக் கருடனு மாந்திரி கனும்போலப் பாவனைமாத்திரையா னொற்றுமைப்படுதலோ, அன் றிக் காய்த்தவிரும்பினீர்போல ஒன்றினென் றிலயமா யொற்று மைப்படுதலோ, அன்றிப் பேயும் பேய்ப்பிடியுண்டவனும் போல,

ஆவேசத்தா னொற்றுமைப்படுதலோ, அன்றி இந்தனத்தினொரி போல விளங்காமையா னொற்றுமைப்படுதலோ, அன்றி ஞாயிற்றி னொளியின் விளக்கொளிபோலச் சத்திகெட்டு நின்றலா னொற்றுமைப்படுதலோ, அன்றித் தலைவனுங் தலைவியும்போல இன்ப நுகர்ச்சிமாத்திரையா னொற்றுமைப்படுதலோ, அன்றி நட்பாரிரு வர்போல நட்பு மிகுதியி னொற்றுமைப்படுதலோ, அன்றி ஆவும் ஆமாவும்போல ஒப்புமைமாத்திரையா னொற்றுமைப்படுதலோ என்று அவ்வச்சமயவாதிகண்மதம்பற்றி நிகழும்இன்றோன்னையப் பாடுகளையெல்லாம் நீக்குதற்பொருட்டு, 'அவனே தானேயாகிய வந்நெறி' யென உவமை யெடுத்துக்காட்டி யோதினார். ஈண்டுக்கூறிய ஒற்றுமைக்கட்டுமியைபாவதென்னையெனின் அது வருகின்ற சூத் திரத்திற் பெறப்படும்.

இதனுள் அவனேதானேயாகியவந்நெறி யேகனாகி யென்றது ஓரதிகாணம்; இறைபணி நிற்க மலமாயை தன்னொடு வல்வினையின்றே யென்றது ஓரதிகாணம்; ஆக இரண்டதிகாணத்தது இச்சூத்திரமென்றுணர்க.

முதலதிகாணம்.

ஈண்டுப் பரமேசுரன் இவ்வான்மாவாய் நின்ற முறைமையான் அவனிடத்தேகனாகி நிற்கவென்றது,

எ-து. மே-ள். எ-னின். ஞானம் பிரகாசித்து முதற்பொருளாக் காண்டன்மாத்திரையே வீடுபேற்றிற்கமையுமெனச் சிவசமவாதசைவர் முதலியோர் மதம் பற்றி நிகழங் கடாவையாசங்கித்துச் சூத்திரத்தின் முதற்கூற்றைக் கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோடனுதலிற்று.

இ-ள். வெ-படை.

அவ்வாறு நிற்கவே யானெனதென்னுஞ்செருக்கற்று அவனது சீபாதத்தை யணையுமாகலான்.

எ-து. ஏது. எ-னின். அஃதெற்றுக்கென்பாரை நோக்கி மேற் கோளைச் சாதித்தனுதலிற்று.

இ-ள். அங்ஙனமொற்றுமைப்பட்டு நின்றாலே யானும் என தும் எனப்பகுத்து நிற்கும் மயக்கவுணர்விற் கேதுவாய மலநீங்கி அம்முதல்வனது திருவடியாகிய சிவாகந்தத்தைப் பெறுமாகலான் அச்செருக்கறுதிக்குக் காரணமாதல்பற்றி ஈண்டுப் பரமேசுவரன் இவ்வான்மாவாய் நின்றமுறைமையான் அவனிடத்து ஏகஞான நிற்கவென மேற்கொண்டது எ-று.

யானெனப்படுவதுஞாதிரு.எனதெனப்படுவதுஞானஞேயங்கள்.

ஆ ரு வ து பண்பின்கிழமையும் உணர்ச்சிக்கிழமையும்பற்றி வந்தது.

ஒருமை தனித்தனி சென்றியையும்.

செருக்குஆகுபெயர்.

அற்றணையுமென்றது மழைபெய்துகுளநிறையும் என்றும் போலக் காரணகாரியப் பொருள்பற்றிவந்த செயவெனெச்சத் திரிபு.

நானவனென் நெண்ணினர்க்கு நாடுமுள முண்டாத ருனெனவொன்றின்றியேதானதுவாய்—நானெனவொன் றில்லென்று தானே யெனுமவரைத் தன்னடிவைத் தில்லென்று தானா மிறை.

எ-து. உ-ம். எ-னின். அங்ஙனம்பகுத்துநின்றனருமுணர்வை மயக்கவுணர்வென்றதென்னையென்பாரை நோக்கி ஏதுவை வலியுறுத்த னுதலிற்று.

இ-ள். நான் அவன் என்று எண்ணினர்க்கு நாடும் உளம் உண்டாதல் தான் என ஒன்று இன்றியே தான் அது ஆய். எ-து. யானென்றும் அவனென்றும் ஞாதிரு ஞையங்களைப் பகுத்துணர்ந்து நிற்பார்க்கும் யானேயென நிற்பார்க்குப்போல அவ்வாறெண்ணுகின்ற உயிருணர்வு முனைத்துத் தோன்றுமாகலான், அவ்வழித் தானென்றொருமுதல்காணப்படுமாறின்றித் தான் அவ்வுணர்வேயாய், —நான் என ஒன்று இல் என்று தானே எனுமவரைத் தன் அடிவைத்து இல் என்று தான் ஆம் இறை, எ-து. இனி யானென்றொருமுதல் காணப்படுமாறில்லையென்றுணர்ந்து முழுவதந் தானேயெனக் காணுந் தெளிவுடையாரைத் தனது திருவடி வியாபகத்துள் அடங்கிநிற்கச்செய்து அவ்வாறேயாவன் முதல்வன்எ-று.

ஆய் ஆம் எனவியையும், ஆயா மென்புழிச் செய்தெனெச்சம் “நள்ளார்க்கு நஞ்சொத்து நடடார்க் கமிழ்தொக்கு மிவன்” என்றிற்போலத் தன்வினையாதலுணர நின்றது.

நாடுமுளமுண்டாயவழித் தானிலனாதலும் அஃதில்வழித்தானுளனாதலும் யாங்ஙனம் பெறுதுமெனிற் காட்டுதம் :-தூலவொளியாகிய கண்ணொளியுஞ் சூக்கும வொளியாகிய விளக்கொளியும் அத்துவிதமாய்க் கலந்துநிற்குநிலை உற்றுநோக்கவல்லார்க்குப் பிறித்தறிய வாராமையிற் கண்ணொளியாக் காணுங்காற் காணுந் தன்மையே முனைத்துத் தோன்றுமாகலின் அவ்வழி விளக்கொளி இருந்தும் இல்லைத்தானே, அன்றி விளக்கொளியாக் காணுங்காற் காட்டுந் தன்மையே முனைத்துத்தோன்றுமாகலின் அவ்வழிக் கண்ணொளி இருந்தும் இல்லைத்தானே; இனிக் கண்ணொளியும் விளக்கொளியுமெனப் பகுத்துக் காணப்புகினும் காணுந் தன்மையே

முற்பட்டுத் தோன்றுதலின் அவ்வழி விளக்கொளியைத் திரிவு புலனாகக் காட்சிப்படுவதல்லது தெளிவு புலனாகக் காட்சிப்படுமாறில்லை; அதுபோல தூலவறிவாகியஉயிருஞ், சூக்குமவறிவாகிய சிவமும் அத்துவிதமாய்க்கலந்துநிற்குநிலையும் பிறித்தறியவாராமையின் ஆண்டும் இவ்வாறே கண்டுகொள்க.

எண்ணினர்க்குமென இறந்ததுதழீஇய வெச்சவும்மை சந்தி கோக்கி மகரங் கெட்டு நின்றது.

இக்கருத்துப்பற்றியன்றே “கண்ணொளி விளக்கின் சோதி கலந்திடுங் கருத்தொன்றன்றே” (சிவப்பிரகாசம்-உண்மை-8, கண்ணொளி விளக்களித்து) எ-ம். “காண்பானுங் காட்டுவதுங் காண்பதுவு நீத்துண்மை—காண்பார்க ணன்முத்தி காணார்கள்—காண்பானுங்;— காட்டுவதுங் காண்பதுவுந் தண்கடந்தைச் சம்பந்தன்—வாட்டுநெறி வாரா தவர்” (வினாவெண்பா11-) எ-ம் கூறினார் பூடைநூலாசிரியரும் அற்றேல், இவ்விரண்டனுள் யாது திரிவு காட்சி யாது தெளிவுகாட்சி யெனின் — கண்ணொளியோடு கூடியவழியும் இது விளக்கொளி, இது ஞாயிற்றொளி, இது திங்க ளொளியென அவ்வப்பெற்றியவேயாய்க் காணப்படும். விளக்கொளி முதலியவற்றின் காட்சி தெளிவுகாட்சியெனவும், அவ்வொளிக ளோடு கூடியவழி அவ்வாறொருபெற்றித்தாய்க் காணப்படாத கண்ணொளியை வேறு காண்டல் திரிவுகாட்சியெனவும் கண்கூடாக விளங்கிக்கிடத்தலின் இவ்வாறே பொருளினும் வைத்துணர்ந்து கொள்க. இவ்வாறன்றி, விளக்கொளி முன்னர்க் கண்ணொளி சத்தி மடங்கிப் போதலின் அது விளக்கொளியைப்போலக் காட்சி புலனாகாதாயிற்றென்னுமோவெனின்; என்னும்: என்னை? கண்ணொளி சத்தி மடங்கிற்றாயின் விளக்கொளி காட்சிப் புலனாகத் தலிற் பிறிதொன்றாற் பெறப்படாமையின். அற்றேல், மின்மினித் துணையாயினுந் தானே விளங்கும் இயல்பில்லாத கண்ணுக்கு ஒளிக் குண முண்டென்பதற்குப் பிரமாணமென்னையெனின் :— அறியாது

கடாயினும், ஆகாயத்தின் கண்ணதாகிய சத்தகுணம் வியஞ்சகத் தானன்றித் தினையானுந் தானென விளங்குமாறின்மையின் அது பற்றி எதிரொலிவடிவாய அவ்வோசையை ஆகாயத்தின் குணமன்று வியஞ்சகப் பொருளின் குணமென்பார் யாருமில்லை, அதுபோலக் கண்ணின் கண்ணதாகிய ஒளியும் வியஞ்சகமுன்வழி விளங்கி அல்லுழி விளங்காமை மாத்திரையே பிறிதில்லையாகலான் அதனைக் கண்ணின்குணமென்றென்றல் அறிவிலாதார் கூற்றே யாமெனவும், அக்கண்ணொளியாவது தன்னை விளக்குதற்குரிய வியஞ்சகப்பொருள் ஏகதேசமாயின் ஏகதேசமாய் விளங்கியும் அது வியாபகமாயின் வியாபகமாய் விளங்கியும் நிற்பதோரியல்பிற் றெனவும் உணர்க. அஃதங்ஙனமாக, “கண்ணொளி விளக்கின் சோதி கலந்திடும்” என்றதற்குப் பிரமாணமென்னை? ஒரு விடயத்தின் வீழ்ந்த பல கண்ணொளிகட்குத் தம்முன் இயைபில்லாத வாறுபோல ஒருவயிற்பட்ட கண்ணொளி விளக்கொளிகட்குத் தம்முன் இயைபில்லையென்றலே பொருத்தமுடைத்துப்போலு மெனின்,—அஃதறியாதார்கூற்றேயா மென்றொழிக. என்னை? ஒரு விடயத்தின் வீழ்ந்த கண்ணொளிகள் தம்முன் ஒன்றனை யொன்று காணுமாறுமில்லை காட்டுமாறுமில்லை யாகலான் அவை தம்முட் கலத்தற்கு ஓரியைபின்றென்பது ஒக்கும். அவ்வாறன் றிக் கண் விளக்கினைக் காண்டலும் விளக்குக் கண்ணுக்குக் காட் டலுமாகிய இயைபுண்மையானும், இவ்வியைபு தம்முட் பெறப் படாத கண்ணொளி முதலாயின ஈண்டைக்கு உவமையாதல் செவ் வாமையானும், இந்திரியங்கள் தத்தம் விடயத்தோடியைந்தன்றிச் சந்நிதிமாத்திரையான் அவற்றையறிதல் செல்லாதென்பது ஆக மங்களுக்கெல்லாந்தனிபாகலானும் அத்தன்மையவாய்கண்ணொளி விளக்கொளிகட்குத் தம்முட் கலப்பில்லை யென்றல் காண்டல் விரோதமாகலின் இவ்வாறு உவமைக்கோதியனவெல்லாம் பொருட் கண்ணுமாமாறுணர்ந்து உய்த்துரைத்துக்கொள்க. அற்றேறல், ஈண்டெடுத்துக் காட்டிய கண்கள் தம்முள் ஒன்றனை யொன்றறியு

மாதில்லைபோலுமெனின்; அறியாது கூறினாய்: கண்கள் தம்முள் ஒன்றானொன்று காணப்படுமாநில்லையென்றது விளக்கும் விடயமுங் காணப்படுமாறுபோல வேறியைந்து தனிப்பொருளாய்க் காணப் படுமாநில்லையென்ற துணையே யன்றிப் பிறிதின்மையின், விளக் கொளியைக் கண் காணுங்கால் அதுவதுவாய் நின்று காணும் பெற் றித்தாய்த் தன்னையும் அவ்விளக்கொளிவண்ணமாய்க் காண்ட லுண்டென்பது கண்கூடாக அறியக்கிடத்தலின், ஏனைக் கண்களை யும் அவ்வாறு காண்டலமையுமாகலான் அதுபோலத் தம்முட்ட னித்தியைபில்லாத உயிர்களுஞ் சிவத்தோடியைந்து நின்று தம் மையும் பிறவுயிர்களையும் இவ்வாறுணர்தல் அமைவுடைமையா னென்பது “நாடியான்—றன்னாலே தன்னையுங் கண்டு தமைக் காணு—ரென்னு மெனவறி வார்-” எ-ம். “தன்னாலே தனையறிந் தார்—றன்னையுந் தானே காணுந் தானதுவாகி நின்றே” எ-ம். (சிவப்பிரகாசம் உண்மை 23 தன்றறிவதன) “என்னையுங் கண் டேன் பிறரையுங் கண்டே னின்னில யனைத்தையுங் கண்டே னென்னே — நின்னைக் காணு மாந்தர் தம்மையுங்காணத் தன்மை யோரே” எ-ம். பிறுண்டும் இவ்வாறேதம் அதுபவமுடைய தேசி கர் திருவாக்குகளாலும் இவ்வுண்மை யுணர்ந்துகொள்க.

முதலதிகரணம் முடிந்தது

இரண்டாமதிகரணம்.

இனி இறைபணி வழுவாது நிறகவென்றது.

எ-து. மே-ள். எ-னின். உடம்பு நிற்குங்காறும் அதுகொண்ட வினைப்பயனும் அதனை யதுபவித்தற்குத் துணைக்காரணமாய் உடனிற்கு முயற்சியும் ஒருவாற்றானும் நீக்கலாகாமையின் அவை

அவ்வழி யேகனாகி நின்றற்குத் தடையாதலைக் கடக்குமாறில்லை போலுமெனச் சுத்தசைவ ரீரயினார் மதம்பற்றி நிகழுங்கடாவை யாசங்கித்துச் சூத்திரத்தின் இரண்டாங்குற்றைக் கண்ணழித் துரைத்து மேற்கோட னுதலுற்று.

இ-ள். வெ-டை.

நின்றலாவது சலியாது நிலபெறுதலென்பார் வழுவாது நிற்க வென்றார்.

சுண்டிறைபணி யென்றது யாதெனின்:—அஃது ஆசிரியர் தாமே முன்னர்த் தெரித்துரைக்கின்றமையின் இனிது விளங்கும்.

அவனருளாலல்லது ஒன்றையுஞ் செய்யானாகவே அஞ்ஞான கன்மம் பிரவேசியா வாகலான்.

ஏ-து. ஏ-து. ஏ-னின். ஏகனாகிநின்றலே யமையும் இறைபணி நின்றலெற்றுக்கென்பாரை நோக்கி மேற்கோளைச் சாதித்த னுத லிற்று.

இ-ள். தன்செய்திக்கு முதல்வன் செய்தியை இன்றியமை யாத ஆன்மாச் செய்வனவெல்லாம் அவனருளின்வழி நின்று செய்யு மாகலின் மாயேயமுங் கன்மமும் ஏகனாகி நின்றற்குத் தடையாய் வந்து தாக்கா ஆகலான், அவை தாக்காமைப் பொருட்டுச் செய்யப் படு முபாயமாதல்பற்றி இனி இறைபணி வழிவாது நிற்கவென மேற்கொண்டது ஏ-து.

அஞ்ஞான கன்மம் உம்மைத்தொகை.

மலயின்றாதல் மேற் பெறப்பட்டமையின் சுண்டஞ்ஞான மென்றது மாயையின் காரியமாகிய மயக்கத்தையென்பதுபெற்றும், உடம்பு நசிக்குமளவும் அவை மாய்வனவன்மையின் அறுமென்னுது பிரவேசியாவென்றார்.

நாமல்ல விந்திரிய நம்வழியி னல்லவழி
நாமல்ல நாமு மரனுடைமை—யாமென்னி
லெத்தனுவி னின்று மிறைபணியார்க் கில்லைவினை
முற்செய்வினை யுந்தருவான் முன்.

63

எ-து. உ-ம். எ-னின். உடம்பொடு நிற்பார் நுகர்தற்கு
வேண்டப்படும் பிராரத்தவினையும் அதுபற்றி யேறும் ஆகாமிய
வினையும் ஒருதலையா னுண்மையின் இறைபணி நிற்பல்பற்றி அவை
பிரவேசியா வென்றல் அமைவுடைத்தன்றுபோலு மென்பாரை
நோக்கி ஏதுவை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ-ள் இந்திரியம் நாம் அல்ல. எ-து. வினைகளை நுகர்
தற்கும் ஈட்டுதற்குக் கருவியாகிய இந்திரியங்கள் மாயேயமாவன
வன்றி யாமாவனவல்ல,—நம் வழியின் அல்ல எ-து. அவை
தொழிற்படுதலும் முதல்வன் வயத்தானன்றி நம்வயத்தானல்ல,—
வழி நாம் அல்ல. எ-து. வினை நிகழ்ச்சிக்கு வாயிலாகிய விடயாதி
களும் அவ்வந்திரியங்கள் போல மாயேயமாவனவன்றி யாமாவன
வல்ல, அவை சேட்டித்தலும் முதல்வன் வயத்தாலன்றி நம்
வயத்தாலல்ல,—நாமும் அரன்உடைமை எ-து அவற்றோடியைந்து
நின்று வினைகளை யீட்டுதற்கும் நுகர்தற்கும் வினை முதலாகிய
யாமும் ஞானச் செய்திகளை முதல்வன் விளக்கியவழி விளங்கி
அல்லுழி விளங்குமாறின்மையான் அம்முதல்வன் வயத்தராவே
மல்லது சுதந்திரராவேமல்லேம்,—ஆம் என்னில் எ-து என்றிங்
கனம் பசுபாசங்களதியல்பை உள்ளவா றுணர்ந்து செய்வனவெல்
லாம் அவனருளின்வழி நின்று செய்யுந் செயலாகக் கண்டுகொண்
டிருப்பாராயின்,—இறைபணியார்க்கு எத்தனாவின் நின்றும் வினை
இல்லை. எ-து. இவ்வடிமைத் திறமுடையார் எவ்வுடம்பினின்று
எவ்வினைகளைச் செய்யினும் அவர்க்கு அவை பத்தமாதலில்லை,
—முன் செய்வினையும் தருவான் முன். எ-து. அவ்வாகாமிய

வினையை அவினாபாவமாய் உடன் கொண்டு வருவதாகிய பிரார்த்த வினையுந் தன்னைக் கூட்டுவிக்கு முதல்வன் சந்நிதியின் உடலுழாய்க் கழியும், எ-து.

கம் வழியி னல்லவென்பது வழியென்பதனோடுங் கூட்டியுரைத் துக் கொள்ளப்படும்.

மகனன்று குற்றியென்றாற்போல அன்மைச்சொற் றழுவப் படும் பொருண்மேனின்றது. “அன்மைக் கிளவி வேறிடத்தான” (தொல்-சொல்-கிளவி-25.) என்பதோத்தாகலின்.

‘நின்றும் உம்மைசிறப்பு; ஏனையும்மைகள் இறந்தது தழீஇயின.

சஞ்சிதவினை தீக்கைசெய்த மாத்திரையே எரிசேர்ந்த வித் துப்போலக் கெட்டொழிதலின் ஈண்டு முற்செய்வினை யென்றது ஏற்புழிக்கோடலாற் பிரார்த்தவினைமேற்றாயிற்று.

தருதல் இடவழுவமைதி.

கழியுமென்பது சொல்லெச்சம். உடலுழாயென்பது அவாய் நிலையான் வந்தது.

சாந்தாரைக் காத்த றலைவர் கடனாத்தல்

சார்ந்தாரைக் காத்துஞ் சலமிலனாய்ச்—சார்ந்தடியார் தாந்தானாச் செய்துபிறர் தங்கள்வினை தான்கொடுத்த லாய்ந்தார்முன் செய்வினையு மாங்கு.

64

எ-து. உ-ம். எ-னின். இறைபணியார்க்கு உளவாகியமுற் செய்வினை ஏனையோர்க்குப் போலன்றித் தருவான்முன்னொழியு மாயின் அங்ஙனம் இருவேறு வகைப்படச் செய்யுமுதல்வன் ஈடுவு நிலையின்றிக் கோட்டமுடைய னெனப்பட்டு வழுவாம்போலு மென்பாரானோக்கி வழுவன்மைகூறி அதனை வலியுறுத்துத னுத விற்று.

இ-ள். சார்ந்தாரைக் காத்தல் தலைவர் கடன் ஆதல் சார்ந்தாரைக் காத்தும். எ-து. தம்மாட்டு அடைக்கலமெனச் சார்ந்தாரை அவர்க்கு வருமேதத்தை நீக்கிக் களைகனாய் நின்று காப்பது தலைமைக் குணமுடையராயினார்க்குக் கடமையாகலான் முதல்வன் ஏனையோரை யொழித்துத் தன்னைச் சார்ந்தாரை அங்ஙனம் பாதுகாப்பானாகியும்,—சலம் இலன் ஆய் எ-து அதுபற்றிக் கோட்டமுடையனல்லனாய்,—சார்ந்து அடியார் தாம் தான் ஆச்செய்து பிறர்தங்கள் வினைதான் கொடுத்தல். எ-து. தன்னைச் சார்ந்து தன்னனடித்தொழில் செய்வார் தன்போல் ஆகாமியவினைத் தொடக்கிலராகச் செய்து பிறர்க்குவரு மாகாமியவினையை அவர்க்குக் கொடுப்பானாகலான்,—ஆய்ந்தார்முன் செய்வினையும் ஆங்கு. எ-து. அவ்விருதிறத்தோர் மாட்டும் துணுகி வந்து கூடுவதாய பிராரத்தவினையும் அவ்வாறே செய்வோர் செய்திக்குத் தக்க பயனாய் இருவேறு வகைப்படச் செய்வன். எ-று.

இறைபணியார்க்கில்லை வினை முற்செய்வினையுந் தருவான் முன்னென்றதுபற்றி ஏனையோர்க்கு நியதிசெய்தாட்டி இறைபணியார்க்கு வினையின்றாகச் செய்தல் இறைவனுக்கு நடுவுநிலமையன் றென்பாரை நோக்கி அதனை உடன்பட்டே அமைதி கூறுவாராய்ச் சார்ந்தாரைக் காத்ததலைவர் கடனெனப்பழமொழியெடுத்துக்காட்டி இஃதவ்வாறு நடுவன்மையு மன்றென வலியுறுத்துவார் சார்ந்தடியார் தாந்தாளுச்செய்து பிறர் தங்கள் வினைதான் கொடுத்தலென வேறுவமை யெடுத்துக் காட்டினார். சார்ந்தடியார் தாந்தாளுச் செய்து பிறர் தங்கள் வினைதான் கொடுத்தலுண்டென்பதூஉம். அது கோட்டமின்று நடுவுநிலமையேயா மென்பதூஉம் ஏனைச் சமயத்தார்க்கும் ஒப்பமுடிந்தமையின், அஃதீண்டைக் குவமையாயிற்று.

உம்மை சிறப்பின்கண் வந்தது.

சலம் வஞ்சனை; அஃது ஈண்டுக் கோட்டத்தின் மேனின்றது.

சார்ந்தென்னும் வினையெச்சம் அடியாரென்னும் வினைக் குறிப்பு முற்றுப்பெயர் கொண்டது. சார்ந்தவென்னும் பெயரெச்சத் தகரத்திரிந்து முடிந்ததெனினுமமையும்.

தாமும் பின்வந்த தானும் அசை.

ஆதல் கொடுத்தவென்புழி ஆனருபு விரித்துரைக்க.

தானாச்செய்தென்புழி ஆக்கம் உவமவருபின்பொருள் குறித்து நின்றது.

பிராரத்தவினை அதிசூக்குமமாய் வருவதாகவின் அதனியல் பரிதல் அரிதென்பார் ஆய்ந்தார்முன் செய்வினையுமென்றார்.

உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று.

ஆர் வினைத்தொகை. ஆய்தல் அப்பொருட்டாதல் மேற் காட்டினும்.

இங்குளி வாங்குங் கலம்போல ஞானிபான்
முன்செய் வினைமாயை மூண்டிடினும்-பின்செய்வினை
மாயையுட னில்லாது மற்றவன்றான் மெய்ப்பொருளே
யாயவத னுலுணரு மச்சு.

65

எ-து. உ-ம். எ-னின். இறைபணி நிற்பார்க்குப் பிராரத்த வினை தாக்குத லுண்டென்பதற்குத் “தினைத் துனை யேனும் பொறேன்றாய ராக்கையின் நிண்வலையே” என்றற் றொடக்கத் தான் அவர் கூறுந் திருவாக்குக்களே சான்றாகவின், அஃதவர்க்குச் செய்வோர் செய்திப்பயனா யொழியுமென்றல் அமையாமையின் அஃதுண்டாகவே அதுபற்றி நிகழும் ஆகாமியமும் பிறவிக்கு வித் தாய் கிலைபெறுதலுண்டுபோலு மென்பாரை கோக்கி ஆண்டுப் பிரா ரத்தவினை தாக்குதற் கேதுக்கூறி அதுபற்றிச் செய்வோர் செய் திப்பயனா யொழிதற்கு இழுக்கில்லையென வலியுறுத்துதலிற்று.

இ-ள். இங்குளி வாங்கும் கலம்போல. எ-து. தன்பால் வைத்தெடுக்கப்பட்டொழிந்த பெருங்காயத்தினின்றும் அ த ன் வாசத்தை வாங்கிக்கொள்ளும் பாசனத்தின்கண் அவ்வாசம் மங்கிப்போய்மெலிதாய்க் கந்திக்குமாறுபோல,—ஞானிபால் முன்செய்வினை மாயை மூண்டிடினும். எ-து. இறைபணி நிற்குந் தத்துவ ஞானிக்குப் பயிற்சிவயத்தான் ஒரோவழி “நாடுமுள முண்டாதலும்” உண்மையின் அதுபற்றிப் பிராரத்த வினையும் அதற்கு வாயிலாகிய உடம்பு முதலிய மாயேயமும் மங்கிப்போய் வாசனை மாத்திரையாய் மெலிதாய்வந்து மூளுமாயினும்,—பின்செய்வினை மாயையுடன் நில்லாது. எ-து. அம்மூட்சிபற்றி ஒருதலையா னிகழ்வதாகிய ஆகாமிய வினை மேலைக்குவித்தாய் நிலைபெற்று முறுகுதலின்றித் தனக்கு வாயிலாகிய மாயேயத்தோடு கெட்டொழியும்,—அவன் தான் மெய்ப்பொருளே ஆயவதனால் மற்று அச்ச உணரும். எ-து. இறை பணி நிற்கும் அவன் சத்தாயுள்ள சிவமேயாயவாற்றால் ஒரோவழி அவ்வாசனைபற்றிப் பிறழ்வரினும் பிறழ்வொட்டாது அவ்வச் சினையே கோக்கி நிற்பனாகலான். எ-று.

ஒளி இருளைத் துரக்குமாறுபோல அவ்வுணர்வு அவ்வாகாமியத் தைத் துரக்குமென்பதாம். “தொல்லையில் வருதல்போலத் தோன்றிரு வினையதுண்டே—லல்லொளி புரையு ஞானத் தழலுற வழிந்து போமே” (சிவப்பிரகாசம் உண்மை-39. எல்லையில் பிறவி) எனப் புடைதூலாசிரிய ரோதியதூஉம் அது.

உளி ஐந்தாம் வேற்றுமை யுருபுபட நின்றது. “மந்திர விதியின் மரபுளி வழாஅ—வந்தணர் வேள்வி” (முகுகாற்) என்றும் போல. முற்றுகாக்கேடு இலேசாற் கொள்க.

வாங்குதற்குச் செயப்படுபொருள் அவாய்நிலையான்வந்தது.

மூண்டிடினுமெனவே, மூளுதல்ஒருதலையன்றென்பது பெற்றும்.

மாயை ஆகுபெயர்.

மற்று வினைமாற்றின்கண் வந்தது.

தானென்பது அதுவதித்தற்கண் வந்த இடைச்சொல்.

பிறழவிடாமைபற்றி மெய்ப்பொருளை அச்சாக உருவஞ் செய்தார்.

நண்ணனல் வேவாத நற்றவர் தம்மினும்
பண்ணமர மாச்செலுத்தும் பாகரினு—மெண்ணி
யரனடி யோர்பவ ரைம்புலனிற் சேன்று
மவர்திற னீங்கா ரதற்கு.

66

எ-து. உ-ம். எனின். முன் செய்வினை மாயை மூண்ட வழியும் அங்கிலையிற் பிறழாத அவ்வச்சினையே யுணர்ந்து நின்றல் யாங் னனமென்பாரை நோக்கி உவமை முகத்தான் அதனை வலியுறுத்துத னுதலிற்று

இ-ள். நண் அனல் வேவாத நற்றவர் தம்மினும் பண் அமர மாச்செலுத்தும் பாகரினும். எ-து. அங்கித்தம்பனத்தால் நண்ண னல் வேவாமைக்கேதுவாகிய நற்றவமுடையார் அவ்வனலுட் கிடப் பினுந் தந்திறனி னீங்காதவாறு போலவும் பண்ணுதலமரப் பரிமர் ஐர்த்தற்குரிய பாகனூல் கற்றுவல்லார் அப்பரிமாவின் வேகத்துட் படினும் தந்திறனின்நீங்காதவாறுபோலவும்,—எண்ணி அரன் அடி ஓர்பவர் எ-து. ஐம்புலன்களில் அகப்படாமைக்கு உபாயம் யாதென் றெண்ணி முதல்வன் நிருவடியாகிய அச்சையுணரவல்லார்,—ஐம் புலனில் சென்றும் அதற்கு அவர் திறன் நீங்கார். எ-து. முன் செய் வினை மாயை மூட்சிபற்றி ஐவகைப்பட்ட விடயங்களிற் சென்ற ராயினும் அதனால் அவர் தந்திறலீற்றீர்ந்து பந்தத்தொடக்குமவா ரல்லர். எ-து.

பொருள்வினை உவமையினுஞ் சென்றியைந்தது.

நண்ணனல் கீழ்நீர்போல முன்பின்னாகத் தொக்க ஆரம் வேற்
றுமைத்தொகை. உள்ளனல் நண்ணனலென மரீஇயிற்று; “நீணுல
கெலாம்” (திருநாவுக்கரசுநாயனார் கோயிற்றிருக்குறுந்தொகை-4)
என்றாற்போல. தம் மால் நண்ணப்படும் அனலென்றுரைப்பினு
மமையும்.

பண்ணுதல் கதிப்பித்தல்.

இன்னிரண்டும் உவமவுருபுகள்.

உம்மை எண்ணும்மை. சென்றுமென்னுமும்மை சிறப்பு.

அதற்கென்பது உருபுமயக்கம்.

சதசத்தா மெய்கண்டான் சத்தருளிற் காணி
ணிதமித்தல் பாசத்தி லின்றிக் - கதமிக்
கேரிகதிரின் முன்னிருள்போ லேலா வசத்தி
னருகணையார் சத்தணைவா ராங்கு.

67

எ-து. உம்- எ-னின். சார்ந்ததன் வண்ணமாய்ச் சதசத்
தெனப்படு மியல்புடையார் அரனடியோரினும் ஐம்புல னிற்சென்
றுழி அவற்றிற் றொடக்குண்ணுது திறலுடையராதல் யாங்ஙன
மென்பாரை கோங்கிச் சார்ச்சிக்கட்படும் விசேடங்கூறி அதனை
வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ-ள். சதசத்து ஆம் மெய்கண்டான் சத்து அருளில் காணில்
எ-து. தன்னாற் சாரப்படுவனவாகிய சத்தினும் அசத்தினும் அது
வதுவாதல்பற்றிச் சதசத்தென்னுந் தன்னுண்மையை யுணர்ந்
தோன் சத்தாகிய முதல்வன் றிருவருளா 'லல்லது ஒன்றையுங்

காணாய் அவ்வருளின்வழி கின்று காணுமாயின்,—பாசத்தில் இத மித்தல் இன்றி. எ-து. அவ்வழிப் பாசமாகிய அசத்தின் இதஞ் செய்த வின்மையால்,—சத்து அணைவார் கதம் மிக்கு எரி கதிரின் முன் இருள்போல் ஆங்கு லா அசத்தின் அருகு அணையார். எ-து. சத்தாகிய முதல்வனைத் தலைப்பட்டு நிற்பார் சீற்றமிக்கெரியாகின்ற கடரின் முன்னர் அந்தகாரம்போலச் சத்தெதிர் தனது சத்தி யேற்கமாட்டாத அசத்தாய ஐம்புலனின் மாட்டெய்தி நிற்பா ளல்லர் எ-து.

வேறு முடிபாகலின் ஒருமைப்பன்மை மயக்கமின்மை யுணர்க.

அருளினென்னும் இன்னுருபு ஏதுப்பொருட்கண் வந்தது.

இதமித்தல் பெயரடியிற் பிறத்த வினைப்பெயர். இதஞ் செய்தல் பற்றுச்செய்தல்.

இன்றியென்னுஞ் செயவெனெச்சக் குறிப்புக் காரணப் பொருட்டாய் நின்றது.

இன்மைக் கேதுக்கூறுவார் கதமிக்கெரி கதிரின் முன்னிருள் போ லேலா வசத்தென்றார். கதமிக்கெரிகதிரென்றது ஒப்புமை பற்றிய உபசார வழக்கு. “எல்லையிலலவ னெரிதுள்ளி னெவென வெகுண்டான்” என்பதனாலும் ஒப்புமையாத லுணர்க.

இதனாற் போந்தது, சத்தும் அசத்துக் தம்முட் சமமல்லவாக லான் அரனடியோர்பவர் ஐம்புலனிற் சென்றாலும் அதுபற்றி ‘அவர் திறனீங்கா’ ரென மேலது வலியுறுத்தவாறுமென்க.

ஏகனாகி நின்றலான் மலமின்றாதலும் இறைபணிநின்றலான் மாயைவினைகளிலவாதலும் பெறப்பட்டமையின், மலமாயை

232 சிவஞானபோதம் மூலமும் சிற்றுரையும்

தன்னொடு வல்வினையின்றே யென்பதனை வேரோரதிகரணமாக
வைத்தோதாராயினார்.

இரண்டாமதிகரணம் முடிந்தது

பத்தாஞ்சுத்திரம் முடிந்தது.

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவஞானபோதம் — சிற்றுரை.

சிறப்பியல்பு - பயனியல்.

பதினொருக்குத்திரம்.

—ஸ்ரீ மாதவச்சிவஞானயோகிகள்

பதினொருஞ்சூத்திரம்.

காணுங் கண்ணுக்குக் காட்டு முளம்போற்
காணவுள் ளத்தைக் கண்டு காட்டலி
னயரா வன்பி னரன்கழல் செலுமே.

எ-து. சூ-ம். எ-னின். பரமேசுரனது சீபாதங்களை
அணையுமாறுணர்த்துத னுதலிற்று.

எ-து. க-ரை. எனி-ன். சூத்திரக்கருத்துணர்த்துத னுத
லிற்று.

இ-ள். அங்ஙனம் ஏகனாகி யிறைபணி நிற்பார்க்கு அறி
விச்சை செயல்கள் விடயித்தற்குரியதோரியைபு ஆண்டுப் பெறப்
படாமையின் விடயமாவதொன்றில்லைபோலும் என்னும் வாதிகளை
நோக்கி விடயித்த வில்வழி ஆண்டுப் புத்தர் கூறு மாலயவிஞ்ஞா
னம்போலச் சூனியமாமெனப்பட்டுக் குணஞ் சூனியமாகவே குணி
யுஞ் சூனியமாய்முடியு மாகலான் அஃதேலாமையின் ஆண்டவை
யியைபுபற்றி விடயிக்குமா றுணர்த்துமுகத்தானே பயனிரண்ட
னுள் முடிவா யெஞ்சினின்ற சிவப்பேறு கூடுதலாய நிட்டையினியல்
புணர்த்துதல் இப்பதினொரு சூத்திரத்தின் கருத்து. எ-று.

இதனானே, சூத்திரவியையும் இனிது விளங்கும்.

அற்றேல், ஏகனாகி யிறைபணி நின்றார்க்கு இனிச்செய்யக்கட
வதொன்றின்மையானும், இருணைக்கமும் ஒளி விளக்கமும் உட
னிகழ்ச்சியாயவாறுபோலப் பசுத்துவரீக்கமுஞ் சிவத்துவ விளக்க
மும் இடையீடின்றி உடனிகழ்வனவாகவின் வேறோத வேண்டா
மையானும், மு த னு லு ட் சுவாறுபூதியாகிய சிவப்பேற்றைப்

பத்தாஞ் சூத்திரத்துட் பாச நீக்கத்தோடு ஒருங்குவைத்தே யோத
 லானும் அதனையிண்டு வேறுவைத்தோதல் அமையாதுபோலு
 மெனின்;—அறியாது கடாயினும்: ஏகனாகி யிறைபணி நிற்பது
 துரியநிலைக் கண்ணதாகிய அருணிலையே யாகவின் ஆண்டு மல நீங்
 கிய துணையானே சுகப்பிரபைமாத் திரையே விளங்குவதன்றி அதீத
 நிலைக்கண்ணதாகியசிவத்துவவிளக்கம் எனப்படும் பரமசுகம்விளங்கா
 மையின் அதுவிளங்குதல்அவனருளாலல்லதொன்றையுஞ்செய்யாமை
 மாத்திரையால் அமையாமையின் அதற்குவேறுமாண்டுச் செய்யக்
 கடவ துண்டென்பது தானே போதருதலானும் இருணீக்கத்தின்
 ஒளிவிளக்கம்போலப் பசுத்துவநீக்கத்தின் அருள் விளக்கமாத்திரை
 யேயன்றி ஆனந்த விளக்கமும் உடனிகழாமையானும்; அவ்விரண்
 டற்கும் வேறுபாடு முன்னர்க் காட்டப்படுமாகலானும், முதனுலிற்
 பாச கூயம் பண்ணுமாறுணர்த்தியவழிப் பாசநீக்கமாத்திரையே
 முத்தியெனக்கொண்ட வாதிகளை மறுத்தற்பொருட்டுப் பாசநீக்கம்
 பெற்றோன் சுவாநுபூதியுடையவனாவனெனப்பதினொராஞ்சூத்திரஞ்
 செய்தற்குத் தோற்றுவாயாந்துணையே பத்தாஞ் சூத்திரத்திற்
 செய்துவைத்துச் சுவாநுபூதி நிகழ்ச்சிக்கண் ஒதற்பாலனவெல்லாம்
 பதினொராஞ்சூத்திரத்துட் கூறுதலின் ஒன்பதாஞ் சூத்திரத்தின்
 எடுத்துக்கொண்ட ஆன்மசுத்தி பண்ணுமாறு பத்தாஞ்சூத்திரத்திற்
 சென்றியைந்து முற்றுப்பெற்றாற் போலப் பத்தாஞ்சூத்திரத்தின்
 எடுத்துக்கொண்ட சுவாநுபூதி நிலை பதினொராஞ்சூத்திரத்திற்
 சென்றியைந்து முற்றுப்பெறுதலான் அதன் கண் மலையாமைப்
 பொருட்டு ஆசிரியர் சுவாநுபூதிமானாவ னென்பதனையும் அரண்
 கழல்செலுமெனப் பதினொராஞ்சூத்திரத்தானே ஒருங்குவைத்
 தோதினாராகவின் அது மாறன்மையானும், அவ்வாறின்றி மொழி
 பெயர்த்தல் யாப்பால் நூல் செய்துரைப்பான் புகுந்த ஆசிரியர்
 வேறுபடச் செய்துரையாராகலானுமென்பது. இதனானே,
 முதனுலிற் சுவாநுபூதிமானென வாளாகுறியதனைப் பதினொராஞ்
 சூத்திரத்துப் 'பத்திசெய்க'வென்றதன் பின்னாகக் கொண்டு கூட்டி
 வைத்துரைத்தலே அதன் கருத்தென்பதூஉம் பெறப்பட்டது.

அற்றுகலின்னேறே, பத்தாஞ்சுத்திரம் பாசக்யம் பண்ணுமாறுணர்த் திற்மெனவும், பதினொராஞ்சுத்திரம் பாமசிவனது சீபாதங்களை யணையுமாறுணர்த்திற்மெனவுங் கருத்துரை செய்ததுஉமென்க. இஃ தறியாதார் தத்தமக்கு வேண்டியவாறே யுரைப்ப.

இச்சுத்திரத்தின் பிண்டப்பொழிப்பு: காட்டக் காணுந் தன் மையுடைய கண் உருவத்தைக் காணும்படி அதனோடொருங்கி யைந்து நின்று காட்டி அவ்வுருவத்தைக் காண்கின்ற ஆன்மாப் போல அறிவிக்க அறியு மியல்பையுடைய அவ்வான்மா விடயத்தை யறியும்படி முதல்வன் அதனோ டியைந்துநின்று அறிவித்து அறிந்துவருதலான், அவ்வத்துவித நிலையை மறவாது கடைப்பிடித் துச் செய்யும் அன்பானே அம்முதல்வன் நிருவடியாகிய சிவானந் தாதுபுதியைத் தலைப்படும் ஏ-று.

காணுமென்னும் உவமையடை பொருளினும், கண்டென்னும் பொருள்வினை உவமையினும் சென்றியைந்தன. காணுமென்பதனை ஈரிடத்துங் கூட்டுக.

“வேர்த்து வெகுளார் விழுமியோர்” (நாலடி) என்பதுபோலக் கண்டு காட்டலென்பது மாறி வைத்துரைக்கப்பட்டது.

இக்கருத்துகோக்கியன்றே, இ த னை விரித்துக்கூறுவான் புகுந்த வழிநூலாசிரியர் “காட்டிக்கண் டிடுமா போலக் காட்டிக் கண்டிடுவன்” (சிவஞானசித்தி, பதினொராஞ்சுத்திரம். 1. காய மொழி) என்றதுஉமென்க.

அயராமைக்குச் செயப்படுபொருள் அதனையென்றெடுத்துக் கொள்க. அயராவன்பென்பது அயராமையானாகிய அன்பென “ஆறுசென்ற வியர்” போல நின்றது அது “இத்தையாயு மறி வுடையனாயன்புசெய்ய” (சிவஞானசித்தி, பதினொராஞ்சுத்திரம் 1) என வழிநூலாசிரியர் கூறியதனாலுமுணர்க.

உள்ளத்தையென்பது உருபுமயக்கம்.

அறிவிச்சை செயல்களினிகழ்ச்சியாகிய அயராமையும் அன்பும் செலவும் முறையே காரண காரியங்களாய் அவ்வொருபொருண்மேல் ஒருங்கு நிகழுமென்பார் 'அயராவன்பி னரன்கழல்செலுமே' யென்றார்.

இஃதென்சொல்லியவாரோவெனின்;— உயிரை யின்றியமையாத கண் உருவத்தைக் காணுங்கால் உயிரினதுணர்வு கண்ணொளியெனத் தானென வேற்றுமையின்றி உடனாய் விரவி நின்று கண்ணுக்குக் காட்டியவதனைக் கண்கண்டதென்றுங் கண்ணையதிட்டித்து நின்ற உயிர் கண்டதென்றும் பகுத்தறிய வாராது இரண்டன் காட்சியும் ஒன்றனையொன்றுவிடாது அத்துவிதமாகி ஒருங்கே நிகழுமாறுபோல, முதல்வனை யின்றியமையாத உயிர் ஒரு விடயத்தை யறியுங்கால் முதல்வனதுசிற்சத்தி ஆன்மசிற்சத்தி யெனத் தானென வேறின்றி உடனாய் விரவி நிற்ப முதல்வனும் அவ்வாறு விரவி நின்று ஆன்மாவிற்கு அறிவித்த தொன்றனை அவ்வான்மா அறிந்ததென்றும், அதனையதிட்டித்து நின்ற தானறிந்தானென்றும் பகுத்தறிய வாராது இருவகையறியும் ஒன்றனையொன்று விடாது அத்துவிதமாய் ஒருங்கே நிகழுமாறு செய்துவரும் இவ்வுபகாரம் பெத்தமுத்தி யிரண்டினும் ஒரு பெற்றித்தாய் உண்மையின் ஏகனாகி யிறைபணிநிற்குமுயிர் முதல்வன் அங்ஙனம் அத்துவிதமாய் உபகரித்துநிற்கு முரிமையை நோக்குமாயின் நோக்குந்தோறும் நோக்குந்தோறும் அப்பொருட்கட் செல்லுமிச்சை அடங்காது மீதுருமாகவின் அவ்வழி அவ்விச்சையே தானாகவிளங்கித் தோன்றும் போனந்தத்தை அதுபவிக்கப்படுமென அறிவிச்சை செயல்கள் மூன்றுங்கண்டு விடயிக்குமாறுணர்ந்தி அதீதநிலையின்புகூறிய வாறுமென்க. அத்துவிதமாவது பேதப்பொருளிரண்டுத் தம்முள் அபேதமாதற்குரிய சம்பந்த விசேடம். இக்கருத்தேபற்றி "அறிவொளிபோற் பிறிவரு மத்த விசம்" (சிவப்பிரகாசம் பாயிரம் 7.

புறசமயத்தவர்) என்றார் புடைநூலாசிரியரும். “அங்கியும் ஒன்றிற்
றங்கினின்றல்லது தன்ஞெழினடத்தா” தாகலின், அதுபோல முதல்
வனும் உயிரையதிட்டித்து நின்று எத்தொழிலுஞ் செய்வனென்
றுணர்க. உயிர் ஒன்றனை யறிதல் முதல்வன் உடனின்றறிதலை
யின்றி அறிவித்தன்மாத்திரையான் அமையாதென்பது “தொண்
டனே னிணையுமானிணையே” “விரும்புமாவிரும்பே” “தொடருமா
தொடரே” “நுகருமானுகரே” (திருமாளிகைத்தேவர் திரு
விசைப்பா, கோயில் 11, 10, 9, 7.) என்றிவ்வாறு முத்திநிலைபற்றி
யோதிய திருவாக்குக்களானுமறிக. இவ்வியல்பு நோக்கியன்றே
“அறிவானுந்தானே யறிவிப்பான் றுனே” என்றோதிய அம்மை
“அறிவாயறிகின்றானே” (காரைக்காலம்மையார், அற்புதத் திரு
வந்தாதி 20) எனவு மோதியதுஉமென்க. முன்னறிதல் அறிவித்
தற்பொருட்டெனவும் பின் அறிவாயறிதல் விடயத்தில் அழுந்து
வித்தற்பொருட்டெனவுங் கொள்க. இதனையீண்டுவைத்தார் அத்து
விதநிலை இனிது விளங்குதற்கு.

இவ்வாறன்றிக் காணுங் கண்ணுக்குக் காட்டுமுளம்போற்
காணவுள்ளத்தைக் கண்டு காட்டலென்பதற்குக் காட்டுமுபகார
முணர்த்தன்மாத்திரையே கருத்தென்றுரைப்பாருமுளர். இதனைக்
கண்ணழித்துரைப்புழி அவனும் அவற்றது விடயத்தை யுணருமெ
னக் காணுமுபகாரமாத்திரையே எடுத்துக்கொண்டுவைத்த ஆசிரி
யர் கருத்தன்றாகலானும், காணுமுபகாரங் காட்டுமுபகாரத்தின்
பின்னர்த்தாய் நிகழுமென்பது உணர்ந்துகோடற்பொருட்டு அதாவும்
உடன்கூறப்பட்டதன்றி வேறின்மையானும், அவ்வாறன்றென்
பார்க்கு ஐந்தாஞ்சூத்திரத்துட் பெறப்பட்டதனை ஈண்டுக் கூறுதல்
புகருத்தியாய் முடியுமாகலானும், அவருரைப்பனவெல்லாம் போலி
யுரையென்றொழிக. அற்றேல். முதனூலிற் பதினொராஞ் சூத்திரத்
துட் ‘காட்டுவ’னென்பது மாத்திரையேயன்றிக் காண்பனென்பது
கூறிற்றில்லையாடுவனின்;—அறியாது வினாயினாய்: ஆண்டுக் காட்டு
வானுமென்றவும்மை காண்பானுமாமென எதிரது தழீஇநின்றவின்,

கூருமை யாண்டையதென்றொழிக. அவ்வும்மைக்குப் பொருள் காணமாட்டாதார் பாடம் வேறுக ஒதுப.

இதனுள், காணுங்கண்ணுக்குக் காட்டுமுளம்போற் காணவுள் ளத்தைக் காட்டிக் காண்டலென்றது ஓரதிகரணம்; அதனையயராவன்பினரன்கழல் செலுமேயென்றது ஓரதிகரணம்; ஆக இரண்டதிகரணத்தது இச்சுத்திரமென்றுணர்க.

முதலதிகரணம்.

ஈண்டு அவனும் அவற்றது விடயத்தையுணருமென்றது.

எ-து. மே-ள். எ-னின். முதல்வன் உயிர்க்குக் காட்டு முபகாரமாத்திரையே யுள்ளதென்னும் வாதிகளை நோக்கி அத்துவித நிலையுணர்ந்து தற் கெடுத்துக்கொண்ட சூத்திரத்தின் முதற்கூற்றைக் கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோட னுதலிற்று.

இ-ள். முதல்வனும் உயிர்களானுணரப்படும் விடயத்தை உடனின்னுணருவன். எ-று.

உம்மை உயிர்களுணர் தலேயன்றியென இறத்ததுதழீஇயிற்று.

இஃதறியாதார் ஈண்டுணருமென்றது அறிவித்தற்கேதுவாயறியுமென்றுரைப்பாருமுளர். அவ்வாறுரைப்பிற் சித்தசாதனமாமாகலானும், ஈண்டைக் கியாயபின்மையானும் அது போலியென்றொழிக.

‘அவையே தானேயா’ யெனவும் ‘தாந்தமுணர்வின்றயியரு’ ளெனவும் மேற்பொதுவகையாற் கூறிப்போந்தா அத்துவிதத்தை

ஈண்டுக் காணுமுபகாரத்தின் வைத்துணர்த்தி இனிது விளக்கிய வாறு.

இவ்வான்மாக்கள் அவனையின்றியமைந்து ஒன்றையும்விடய யாவாகலான்.

எ-து, ஏது. எ-னின். கண் சடமாகலானும் காண்டற்பயன் உயிர்க்கேயாகலானும் கண் காண்புழி உயிரும் உடனின்றி காண்டல் பெறப்படும் கண்போல் உயிர் சடமன்மையானும் உணர்தற் பயன் உயிர்க்கேயாகலானும் அதனையெடுத்துக் காட்டி அவனும் அவற்றது விடயத்தையுணருமென்றல் அமையாதென்பாரைகோக்கி மேற்கோளேச் சாதித்த னுதலிற்று.

இ-ள். விளக்கொளி கண்ணொளியோடு கலந்து கண்ணொளியோடு கூட உருவத்தினுங் கலந்தாலன்றி அஃதவ்வுருவத்தைக் காண்டலின்றயவாறுபோல அறிவிக்கவறியும் இயல்பினவாய உயிர்களும் முதல்வனதுணர்வு தம்மோடு விரவி நின்று தம்மோடு கூடச் சென்று விடயத்தினும் விரவிநின்றால் அறிவு விளங்கி அதனையறியும் இயல்பினவன்றித் தனித்தமையவுமாட்டா, தனித்தொன்றனை விடயிக்கவுமாட்டா வாகலான் அறிவு விளங்குதன்மாத்திரைக்கே யன்றி விடயத்தைப் பற்றுதற்கண்ணும் முதல்வன் உடனின்றறிதல் ஒருதலையான் வேண்டப்படுதலான் ஈண்டு அவனும்அவற்றது விடயத்தை யுணருமென மேற்கொண்டது. எ-று.

அவனையின்றியமையாமையிற் காட்டுமுபகாரம் விளங்கினற் போல அவனையின்றி ஒன்றையும் விடயியாமையிற் காணுமுபகாரமும் இனிது விளங்குமென்பார் அவனையின்றியமைந்தொன்றையும் விடயியாவாகலா னென்றார்.

அமைந்து விடயியா வென்றதனைக் “கந்தித்துச் சுழலும்” (சித்தி-10: செய்-6) என்றற்போலக்கொள்க.

உம்மை முற்றும்மை.

விடியியா என்றது பெயாடியிற் பிறந்த எதிர்மறைவினை “எவ்விடத்து மிறையடியை யின்றியமைத் தொன்றை யறிந்தியற்றியிடாவுயிர்க ளீசன் றுனுஞ்—செவ்விதினி னுளம்புகுந்து செய்தியெலா முணர்ந்து சேட்டிப்பித் தெங்குமாய்ச் செறிந்து நிற்ப—னிவ்வுயிர்க டோற்றும்போ தவனையின்றித் தோற்றா விவற்றினுக்கம் முதலெழுத்துக் கெல்லாமாய் நிற்கு—மவ்வுயிர்போ னின்றிடுவ னாதலானா மானடியை யகன்றுநிற்ப.தெங்கே யாமே” (சித்தி, சுபக்கம், சூத்-11, செய்7) என வழிதூலாசிரியர் இதனைவிரித்தோதியவாறு முணர்க. எவ்விடத்துமென்றது பெத்த முத்தி யிரண்டினு மென்பதாம். இதனுள், ‘இறையடியை யின்றியமைத் தொன்றையறிந்தியற்றிடா வுயிர்கள்’ எனவும், ‘ஈசன்ருனெங்குமாய்ச் செறிந்து நிற்பன்’ எனவுங் கூறியது விடயத்தின்கட்படு நிகழ்ச்சிக்கெனவும், ‘இவ்வுயிர்கடோற்றும்போதவனையின்றித் தோற்றா’ எனவும், ‘அவ்வுயிர் போனின்றிடுவன்’ எனவுங்கூறியது உயிரின்கட்படு நிகழ்ச்சிக்கெனவுங்கொள்க. அவ்வாறு கொள்ளாக்கால் இருகாற்கூறுதல் புனருத்தியாய்முடியுமென்றொழிக. இனி விளக்கொளி கலத்தல் ஈரிடத்தும் வேண்டப்படுமென்பதூஉம், “விளக்கொளி கலத்தவற்றை” எ-ம். “விளக்கின்சோதி கலத்திடும்” (சிவப்பிரகாசம் உண்மை 8 கண்ணொளி)எ-ம். புடைதூலாசிரியர் வகுத்தோதியவாற்றினுணர்க. அஃதங்கனமாக, பாமுத்தியில் உயிர்க்கு விடயமாவது ஒன்றின்மையின் வழிதூலாசிரியர் எவ்விடத்த மென்றது அமையுமாறென்னை யெனில்;—அறியாது கூறினாய்; “சுத்தவறு போகத்தைத் துய்த் தலனு” (உண்மை விளக்கம் 51, முத்திதனில்) எ-ம். “ஒன்றிநின் றுணரு முண்மை” (சிவப்பிரகாசம், உண்மை 37, ஒன்றிரண்டாகி) எ-ம். பிறுண்டும் இவ்வாறே யோதப வாகலின், பாமுத்தியில் உயிர் சிவானந்தாநுபூதியை விடயித்தலுண்டெனவும், அது முதல்வனை இன்றி யாகாமையின் அவனும் ஆண்டவ்நுபூதியை உடனின்றிவனெனவுமுணர்க.

ஐந்தையு மோக்க வுணரா தவற்றுணர்வ
தைந்தும்போ னின்னுணரு மாகலா—னைந்தினையு
மொன்றோன்றப் பார்த்துணர்வ துள்ளமே யெவ்வுலகு
மொன்றோன்றப் பார்க்கு முணர்ந்து. 68

எ-து. உம். எ-னின். அவனும் அவற்றது விடயத்தை யுட
னின்னுணருமாயின் அவற்றோடு அவனிடையறிதற்கட்படும் வேற்
றுமை இல்லையோலு மென்பாரை கோக்கி வேற்றுமையுங்காட்டி
அதனை வலியுறுத்துத னுதவிற்று.

இ-ள். உள்ளம் எ-து. ஆன்மாவாவது,—அவற்று ஐந்தும்
போல் நின்று உணர்வது உணரும் ஆகலான். எ-து. சுவையொளி
யூரோசை நாற்றமென்னுமைந்தினும் ஐம்பொறிபோல் அதுவது
வாய்ச் செறிந்து நின்று உணர்தற்பாலதனை உணருத்தன்மைத்தாக
லான்,—ஐந்தையும் ஒக்க உணராது ஐத்தினையும் ஒன்று ஒன்று ஆப்
பார்த்து உணர்வது. எ-து. அவ்வைம்புலன்களையும் ஒருங்கேயுணர
மாட்டாது அவ்வைந்தினையும் ஒரோவொன்றாயறித் தநுபலிப்பதாம்,
—ஒன்று எவ்வுலகும் ஒன்றாய் உணர்ந்து பார்க்கும். எ-து. அது
போலச் சார்ந்ததன்வண்ணமாய்ப் பலதிற்படுதலின்றி என்று
மொரு பெற்றித்தாகிய சிவம் எல்லாவுயிர்களுடைய எல்லாவிடயங்
களையும் பொதுவகையான் ஒருங்கேயுணர்ந்து அவ்வுயிர்களுடனின்றி
சிறப்புவகையானுமறியும். எ-று,

இது சொற்பொருட்பின்வருநிலை.

சிவத்தைப் பிரித்தமையின் ஏகாரம் பிரிநிலைக்கண் வந்தது.

ஒன்றென்பது குறிப்பேதுவாய்நின்ற பெயர்.

ஏகமாய் நின்றே யிணையடிக ளொன்றுணரப்
போகமாய்த் தான்விளைந்த பொற்பினு—னேகமா
யுள்ளத்தின் கண்ணாளு னுள்குவா ருள்கிறறை
யுள்ளத்தாற் காணானே வற்றி.

69

எ-து. உ-ம். எ-னின். ஆன்மா ஐம்பொறியை விடயிப்புழிப்
போல முதல்வனை விடயிப்புழியும் முதல்வன் அவ்வாறடனின்னு
தன்னைத் தான் விடயிப்பனெனின் ஆன்மாச் சிரயமென்னுந்
குற்றமாமாகலின் அது பெறப்படாமையான் அவனும் அவற்றது
விடயத்தையுணருமென்றல் யாண்டுஞ்செல்லாதென்பாரை நோக்கி
ஆண்டும் அவ்வாறுணர்த்துத னுதலிற்று.

இ-ள். ஒன்று ஏகம் ஆய் நின்றே இணை அடிகள் உணரத்
தான் போகம் ஆய் விளைந்த பொற்பினுன். எ-து. முதல்வனைச்
சார்ந்தவழி அவ்வண்ணமேயாய் ஒருபெற்றிப்பட்ட ஆன்மா அவனே
டொற்றுமைப்பட்டு நின்று அவனதடியிணைகளை யுணரவே தான்
அவ்வான்மாவுக்குப் பரபோகமாய் மேன்மேல் விளைகின்ற பொலி
வினையுடையனாகலானும்,—உள்ளத்தின்கண் ஏகம் ஆய் ஆனான்.
எ-து. அங்ஙனமுணருங்கால் அவ்வான்மஞானத்தினிடத்து ஏகமாய்
விட்டு நீங்காதவனாகலானும்,—உள்குவார் உள்கிறறை உள்ளத்
தான் உற்றுக் காணானே. எ-து. கருதுவார் கருதிய பொருளாகிய
தன்னை அவாறிவோடு கூடி நின்றறியான்கொல்லோ. எ-று.

போகமாய்த் தான் விளைந்த பொற்பினுன், ஏகமாயுள்ளத்தின்
கண்ணானுன் என்னும் பெயரடைகள் ஏதுப்பொருளவாய் நின்றன.

யாண்டுஞ்சேற லுணர்த்துதற்கு உள்குவாருள்கிறறையென்
றார்“வேண்டுவார் வேண்டியதே யீவான்”(திருநாவு: மறைக்கா-1)
என்றாற்போல.

ஆணுருபு உடனிகழ்ச்சிப்பொருட்கண் வந்தது. ஓகாரம் எதிர்மறை.

ஆன்மாக்கள் முதல்வினை விடயிக்குங்கால் அவற்றது விடயமாகிய அவன் தன்னாலும் உடனின்றணரப்படுவன், உள்குவாருள்கிய பொருளாகலின்.

மேலவெண்பாவிற் கூறிப்போந்த ஐம்புலன்போல வென்று அனுமானவளவை காட்டுவார் உள்குவாருள்கிறறை யுள்ளத்தானுற்றுக் காணுனாவென்றும், உள்குவாருள்கிறுதல் ஈரிடத்துமொக்குமென்பார் ஏகமாய்நின்றே யிணையடிகளொன்றுணரப் போகமாய்த் தான்விளைந்த பொற்பினான் என விடயித்தற்கட்படுமியல்பும் ஏகமாயுள்ளத்தின்கண்ணானென அறிவு விளங்குதற்கட்படு மியல்பும் எடுத்தோதினார்.

பரபோகமாயென்னுது போகமாயென்றதும் ஒப்புமையிணங்குதற்பொருட்டு. சேற்றுநிலமிதித்துச் சென்றனுக்கு வன்னிலம் போலப் பரபோகவிளைவு செயற்கைப்பொருளாய் நின்றவின், ஆக்கமுங் காரணமும் அடுத்து வந்தது. இணையடிகளுணருந்தோறும் போகம் மேன்மேல் விளைதல் “புணர்ந்தாற் புணருந்தொறுபெரும் போகம்பின் னும்புதிதாய்—மணந்தாழ் புரிசுழ லாளல்குல் போல வளர்கின்றதே” (திருச்சிற்றம்பலக்கோவையார்-9 உணர்ந்தார்க்) எனவும் அப்பொருண்மேல் வைத்தோதிய திருவாக்கானுமறிக.

தெளிவுபற்றி விளைந்தவென இறந்தகாலத்தாற் கூறினார்.

கண் கண்ணாடியினின்றுத் தன்னை விடயித்தாற்போல முதல்வன் ஆன்மாவுடனினு தன்னை விடயித்தல் பொருத்தமுடைமையின், ஆன்மாச்சாயமென்னுங் குற்றம் இன்னோன்னவற்றிற்கெய்தாதென்றுணர்க. கண்ணாடிக்குள்ளாகத் தோன்றுவதுபோலம் எதிர்விம்பமாவது விம்பமேயன்றி வேறன்றென்பது சிவாகமநூற்றுணிபென்க.

இதனுள் அவனும் அவற்றது விடயத்தையுணருமென உணர்வோபற்றி யோதினாரேனும் “எத்திற ஞானமுள்ள தத்திற மிச்சை செய்தி” (சித்தி-முதற்குத்திரம் 62. சத்திதன்வடி.) என்பவாகலின், அவற்றிற்கும் இஃதொக்கும்: ஒக்கவே, பெத்த முத்தியிரண்டினும் ஆன்மா விடயிக்கப்படும் விடயங்களை முதல்வன் உடனின்றி விடயிப்பெனப்பதூஉம், பெத்தத்தின் அவனிவனாய் நின்று விடயித்தலின் விடயங்கள் அவனுக்கன்றி இவனுக்காயின் முத்தியின் இவனவனாய் நின்று விடயித்தலின் அவனொழிந்த விடயங்களெல்லாம் இவனுக்கின்றி அவனுக்காயினவென்பதூஉம் இனிது விளங்கும். இம்முறைமை நோக்கியன்றே உலகத்துள் ஒன்றனை ஈவாரும் ஏற்பாருஞ் சிவார்ப்பணமெனக் கருதாதவழிக் குற்றமென்று ஆகமங்களோதியதூஉம், “யாதொரு தெய்வங்கொண்ட ரத்தெய்வமாகி யங்கே—மாதொரு பாகனூர்தாம் வருவர்” (சித்தி. இரண்டாங்குத்திரம் 25) என்றதூஉம், அவ்வுண்மையறிந்தவழி “எத்தனுவி னின்றி மிறைபணியார்க் கில்லவினை—முற்செய்வினையுந்தருவான் முன்” எ-ம். “பெற்றசிற் றின்பமே பேரின்பமாய்” (திருவுந்தி-33) எ-ம். “உடம்புடைய யோகிகடா முற்றசிற் றின்ப — மடங்கத்தம் பேரின்பத் தாக்கி” (திருக்களி-76) எ-ம், “காணுங்காணங்களெல்லாம்பே ரின்பமெனப் — பேனுமடியார்” (திருவாச-பண்டாயகான்-6.) எ-ம். “எல்லாஞ் சிவமாய்ருந்ததே” எ-ம். இவ்வாறேதிய தூஉமென்க.

முதலதிகரணம்முடிந்தது.

இரண்டாமதிகரணம்.

இனிப் பத்தியி னுன் மறவாதேத்த அ வ ன து சீபா தத்தை யணையுமென்றது.

எ-து. மே-ள். எ-னின். ஏகனாகி நின்றார்க்கு அவ்வியைபு பற்றி அறிவிச்சைசெயல்கண்மூன்றும் ஆண்டுவிடயிக்குமாறு யாங் ழனமென்பாரை நோக்கி நிப்டையி னியல்புணர்த்துதற்கெடுத்துக் கொண்ட இரண்டாங்குற்றைக் கண்ணழித்தாரைத்து மேற்கோட னுதலிற்று.

இ-ள். சூத்திரத்துரைத்தவாறுபற்றி யுரைத்துக்கொள்க.

“இத்தையாயு மறிவுடையனாயன்புசெய்ய”(சித்தி-11:1) என வழிநூலாசிரியருமோதுதலின் ஈண்டு மறவாது பத்தியினுலேத்த வெனச் சூத்திரப்பொருட்கேற்ப மாறிவைத் துரைத்துக்கொள்க. எத்தவென்றது உபசாரவழக்கு.

அன்பு பத்தி காசலென்றாற்போல்வன இச்சை மீதூர்தற் பொருளவாகலான், அது பாமுத்தியினு முண் டென்பதுணராதார் பத்தியாவது சீவன்முத்திரிலைக்கே செய்யப்படுவதொரு சாதனம் போலு மெனமயங்கித் தத்தமக்கு வேண்டியவாறே யுரைப்ப. பா முத்தியின்கண் இச்சை நிகழாதவழிச் சிவபோகம் அதுபவமாதல் செல்லாமையானும், சீவன்முத்திரிலைக்கே கூறுவதொன்றாயிற் “செம்மலர் நோன்றான்” என்னுஞ் சூத்திரத்து ஒருங்குவைத்தோ தவகமயும், சூத்திரம் வேறுசெய்ய வேண்டாமையானும், அவ்வுரை போலியென்றொழிக.

அவன் அன்னியமின்றிச் செய்வோர் செய்திப்பயன் விளைத்து நிற்பலான்.

எ-து. ஏது. எ-னின். பத்தியினுன் மறவாதேத்தினும் அவ னது சீபாதத்தை யணைதல் பாமுத்தியினன்றி முடியாதென்பாரை நோக்கி மேற்கோளைச் சாதித்த னுதலிற்று.

இ-ள். அம்முதல்வன் வேறுநில்லாது செய்வோர் செய்வன வற்றை யறிந்து அவ்வச்செய்திக்குத் தக்க பயனை மிகச் செய்யலா

யின் அவ்வப்பொழுதே விளைவித்தும் அல்லுழிக் காலாந்தரத்தின் விளைவித்தும் உடனாய் நிற்பனாகலான் இனிப்பத்தியினான் மறவாதேத்தவே அம்முதல்வனது சீபாதத்தை யணையுமென மேற்கொண்டது எ-து.

அருக்கனேர் நிற்பினு மல்லிருளே காணார்க்
கிருட்கண்ணே பாசத்தார்க் கீச—னருட்கண்ணை
பாசத்தை நீக்கும் பகலலர்த்துந் தாமரைபோ
னேசத்திற் றன்னுணர்ந்தார் நேர்.

70

எ-து. உ-ம். எ-னின். அான் கழல் சேறல் உடம்பினீங்கிய பின்னன்றி உடம்புடையவழியுங் கூடுமாயின் அது ஞாயிற்றிறிஞ்ஞளி போல மருங்குள்ளார்க்குப் புலனாதல்வேண்டு மென்பாரைகோக்கி அது கூடாமையுங் கூடுமாறும் உவமைமுகத்தானுணர்த்தி ஏதுவை வலியுறுத்துத னுதவிற்று.

இ-ள். அருக்கன் நேர் நிற்பினும் காணார்க்கு அல் இருளே. எ-து. ஞாயிறு எல்லார்க்கும் ஒப்ப நிற்பினும் அது காட்சியுடையார் கண்ணுக்கன்றி அஃதில்லாதார் கண்ணுக்கு இரவின் கண்ணதா கிய இருளேயாம் அதுபோல,—ஈசன் பாசத்தார்க்கு இருட்கண்ணே எ-து. முதல்வன் எங்ஙனும் ஒப்ப நிற்பினும் மலநீங்கிய முத்தர்க் கன்றி அஃதுடையார்க்கு அவன் அம்மலத்தின் கண்ணேயாவன். சீவன்முத்தரும் ஏனையோர்போல் உடலுடைமையிற் பாசத்தா ராகலின் வேற்றுமையின்றிலெனின்;—பகல்அலர்த்துந்தாமரைபோல் எ-து. ஏனைத் தாமரைகளோடொப்ப ஒருங்கு நிற்பினும் பக்குவமு டைய தாமரையைக் கூம்புதலை நீக்கி அலர்த்து ஞாயிறுபோல,— நேசத்தில் தன் உணர்ந்தார் நேர் அருட்கண்ணைப் பாசத்தை நீக் கும் எ-து. ஏனையோர்போல் உடம்போடு நிற்பினும் பருவமுடைய ராய்ப் பத்தியினுற்றன்னை மறவாதணர்வார்க்கு முதல்வன் தனது

திருவருட்பார்வையாற் பாசத்தை நீக்கி அறிவை யலர்த்தும் ஆக
லான் உடம்புள்வழியும் அவர் பாசத்தாரல்லர் எ-று.

ஆகலான் உடம்புள் வழியும் அவர் பாசத்தாரல்ல ரென்பது
சூறிப்பெச்சம்.

ஏகாரங் தேற்றம்.

திணின்தவிருளையென்பார் அல்லிருளென்றார்.

மலத்திற்குக் கண்ணாவது அறியாமை.

காணரும் பகலும் ஆகுபெயர்.

அருக்கன் எடுத்துக்காட்டுவமை.

தன்னைஎன்னும் இரண்டனுருபு விகாரத்தாற் றெருக்கது.

ஏழாம் வேற்றுமைப்பொருட்கண் வருகேரென்பது உருபுமயக்
கமாய் நான்காவதுணர்த்திற்று.

நீக்குதலும் அலர்த்துதலும் ஏனையிடத்துஞ் சென்றியைதவின்
நீரிடத்துஞ் செயப்படுபொரு ளேற்பன வருவிக்கப்பட்டன.

மன்னுயிருளை மதிதுரந்த லாறன்பின்

மன்னு மரனே மலந்துரந்து — தன்னின்

வலித்திரும்பைக் காந்தம் வசஞ்செய்வான் செய்தல்

சலிப்பில் விகாரியலன் றுன்.

71

எ-து. உ-ம். எ-னின். நேசத்திற் றன்னுணருஞ் சீவன்
முத்தர்க்குப் பாசத்தை நீக்கி அறிவை யலர்த்துதல் பாமுத்தியி
னன்றி இல்லையென முரணிக்கஹும் வாதிக்கேநோக்கிப் பாசத்தை

நீக்கி அறிவையலர்த்து முறைமை இவ்வாறென்றுணர்த்தி அதனை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ-ள். அன்பின் மன்னும் அரணே மன்னும் இருளை மதி தூர் தவாறு மலம் தூர்த்து. எ-து. உயிரைத் தானுக்கிக்கோடற்கணுள தாகிய இச்சை மிகுதியான் அவ்வயிரோடும் அநாதியே நிலைபெறு முதல்வன் கண்ணின்க ணிலைபெறும் இருளைப் பிறைமதி நாடோ றஞ் சிறிது சிறிதாக நீக்கியோட்டுமாறுபோல் அவ்வயிரின் கண்ண தாகிய மலசத்தியை அவ்வப்பருவந்தோறுஞ் சிறிது சிறி தாகச் சோபானமுறையி னீக்கிப் பற்றறத் தூர்த்து, —கார்தம் இரும்பைத் தன்னின் வலித்து வசம்செய்வான் செய்தல் சலிப்பு இல். எ-து. கார்த்தக்கல் இரும்பைத் தன்கணீர்த்துத் தன்வசமாகச்செய்தல் போல மலம் அங்ஙனம் தூர்க்கப்படுந்தோறும் அம்முறையே அச் சத்தி பதிவித்து உயிரைத் தன்கண் வலித்துக்கொண்டு தன்வச மாகச்செய்துவருஞ்செய்கையின் அவனுக்கு ஒருஞான்றுஞ் சலிப் பில்லை, —விகாரி அலன்தான். எ-து. அங்ஙனஞ் சலியாது செய்து வருதல்பற்றி விகாரியாவானு மல்லன். கார்தம்போலத் தனது சந் நிதிமாத்திரையிற்செய்யும் அம்முதல்வன். எ-று.

மதியென்றது ஏற்புழிக்கோடலான் ஈண்டு வளர்பக்கத்திற் றிங்களின்மேற்றாயிற்று. “அந்த வருளுனக்கிங் காதார மாயல்லி— னிந்து வெனவெறித் திட்டு” என்றதும் அது.

மலர் தூர்த்தல் உயிரின் செயலானாவதன் றென்பதுபடநின் றமையின் ஏகாரம் பிரிநிலைக்கண்வந்தது.

வான் பான் பாக்குக்கள் தொழிற்பெயர் விசுதியுமாமென்பது “காப்பாக்கறிந்து” (திருக்குற-காதற்சிற-6) என்பதனுணர்சுக.

உவமவுருபு விரித்துரைக்க.

சலித்தல் வேசறுதல்.

செய்தற்கண்ணென ஏழனுருபு விரித்துரைக்க.

மதிதூர்தவாறு மலந்தூர்தென்ற விதனானே மலநீங்குவது பின்னென்பார்மதம் மறுக்கப்பட்டவாறு காண்க.

சோபானமுறையி னீக்குதலானன்றே, சத்திநிபாதஞ் சிவபுண் ணியமுதலாயின நால்வேறு வகைப்பட்டதூஉம், அவற்றுள்ளும் ஒரோவொன்று பலவேறுவகைப்பட்டு விரிந்ததூஉமென்க.

நசித்தொன்றி னுள்ள நசித்தலா லொன்றா
நசித்திலதே லொன்றாவ தில்லை - நசித்துமல
மப்பணைந்த வுப்பி னுள்மணைந்து சேடமாங்
கப்பின்று மீசன் கழல்.

72

எ-து.உ-ம்,எ-னின். உயிருக்குக் குணம்போல அநாதியாயுள்ள சகசமலம் அவ்வுயிரின் வேறாய்த் தூக்கற்பாலதன்றாகலின் மலந் தூர்தென்றது அமையாதென்னும் பாடாணவாதசைவரைநோக்கி அருத்தாபத்தியளவையான் அதனை வலியுறுத்தாத னுதலிற்று.

இ-ள். நசித்து ஒன்றின் உள்ளம் நசித்தலால் ஒன்றா நசித்தில தேல் ஒன்று ஆவது இல்லை. எ-து. அரன்கழல் செல்லுங்கால் அதனை ஆன்மாக் கெட்டொன்றுமோ கெடாதுதான்னுமோவெனக் கடாயினார்க்குக் கெட்டொன்றுமெனின், ஆன்மாக்கெட்டுப்போக லான் ஒன்றமாட்டாது; கெடாதொன்றுமெனிற் கெடாதவழி இரு பொருளாய் நின்றவின் ஒன்றுமாரில்லை; ஆகலான் அருத்தாபத்திய ளவையானே, —அப்பு அணைந்த உப்பின் மலம் நசித்து உளம் ஈசன் கழல் அணைந்தி சேடம் ஆம். எ-து உப்புத் தனது கண்டிப்பு நீக்கி நீரின் ஒன்றுமாறுபோலத் தனது சகசமலங் கெட்டொழிய

ஆன்மா அரன்கழலையொன்றி அவ்வான்கழற்குச் சேடமாம்,—கப்பு இன்று ஆம். எ-து. அங்ஙனஞ் சேடமாகிய ஆன்மாவுக்கு மீளக் கவர்த்தியில்லை. எ-று.

ஒன்றாதென்னுந் துவ்விகுதி விகாரத்தாற் றெருக்கது.

பின் வந்த கசித்தென்பது செயவெனெச்சத் திரிவு.

யாதொன்று யாதொன்றன்பொருட்டேயாய்த் தனக்கெனச் சுதந்திரமின்றி நிற்கும் அஃததற்குச் சேடமென்பதறிக. “அவை யுடைமை யாளாகா மங்கு” எனவோதுதலின், ஏனைப் பசுபாசங்கள் முதல்வனுக்குப் பொதுவகையாற் சேடமாயினும், இதுபோலச் சிறப்புவகையாற் சேடமாதலின்மையின் இதனை வேறெடுத்தோ திரார்.

முத்திரிலை கூறி முடிந்தமையின் இறுதிக்கட் ‘கப்பின்றா’மென அவ்வினாவிருத்தியுங் கூறினார்,

பொன்வாண்முன்கொண்முலிற் புக்கொடுங்கிப்போயகலத்
தன்வாளே யெங்குமாந் தன்மைபோன்—முன்வாண்
மலத்தின் மறைந்துள்ள மற்றுலகை யுண்ணு
மலத்திரித்துச் செல்லும் வரத்து.

73

எ-து. உ-ம். எ-னின். நான்காஞ்ஞத்திரமுதல் இத்வரையிற் கூறிப்போந்த கேவல சகல சுத்தமென்னும் முத்திறத் தவத்தை களினும் ஆன்மாத் தன்னியல்பிற்குக் கேடின்றியே நிற்குமென்பது உவமையின் வைத்துக்காட்டி. மேலதனை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ-ள். பொன் வாள் முன் கொண்முலில் புக்கு. எ-து. ஞாயிறு காலப்போதின் முகிற்படலத்துண் மறைந்து,—ஒடுங்கி. எ-து. அம்

முகிற்படலம் ஒருபுடை நீங்கியவழித் தன்னொளி ஏக்தேசமாய்
ஒடுங்கித்தோன்றி;—பேர்ய அகல் எங்கும் வாளே ஆம் தன்மைப்போல்
எ-து. அம்முகிற்படலம் பெருங்காற்றானடியுண்டு முழுவதும் விட்
டொழிந்தவழி எங்கணுந் தன்னொளியேயாய்த் தோன்றும் பெற்றி
போல,—உள்ளம்முன் வாள் மலத்தின் மறைந்து, எ-து. ஆன்மா
அநாதியே தன்னறிவு மலத்துண் மறைப்புண்டு கேவலப்பட்டு,—
மற்று உலகை உண்ணும். எ-து. பின்பு கருவிகளோடு கூடி ஏகதேச
மாய் அறிவு விளங்கி ஐம்புலன்களை விடயிக்கும்,—மலத்து இரித்து
வாத்துச் செல்லும். எ-து, பின்பு அம்மலத்தை முதல்வனருளாற்
பற்றறக் களைந்து வியாபகமாய் அறிவுவிளங்கி அவனது சீபாதத்தை
யணைந்து சுத்தப்படும். எ-து.

தன்மையென்றார் கொண்மூவிற்புக்குழியுந் கேடின்மையின்.

ஏகாரந் தேற்றத்தின்கண் வந்தது.

பின் வந்த வாள் ஆகுபெயர்.

வினைமாற்றின்கண் வந்த மற்றென்னுமிடைச்சொல் மலத்தி
ரித்தென்பதனோடியைந்தது. சாரியையுள்வழித் தன்னுருபு நிலையா
தென்றது இலேசாற் கொள்க.

உவமைவினைகள் பொருளினுஞ் சென்றியைந்தன.

அறிவு மறைந்தும் ஒடுங்கியும் மறைப்பு நீங்கியே எங்குமாய்
நிகழ்தன்மாத்திரைக்கே பொன்வாளுவமையென்பார், ‘உலகையுண்
ணும்’ ‘வாத்துச் செல்லு’மென வேற்றுமையும் உடன்கூறினார்.

254 சிவஞானபோதம் மூலமும் சிற்றுரையும்

மலசுத்தலாவது தனது மறைத்தற் சத்தி மடங்கிக் கீழ்ப்படு
தன்மாத்திரையே பிறிதன்றென்பது உம் உவமையாற் பெறுதும்.

இரண்டாமதிகரணம் முடிந்தது.

பதினொரங்குத்திரம் முடிந்தது.

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவஞானபோதம் — சிற்றுரை.

சிறப்பியல்பு - பயனியல்.

பன்னிரண்டாஞ்சுத்திரம்.

—ஸ்ரீ மாதவச்சிவஞானயோகிகள்.

பன்னிரண்டாஞ்சுத்திரம்.

செம்மலர் நோன்றாள் சேர லொட்டா
வம்மலங் கழீஇ யன்பரொடு மரீஇ
மாலற நேய மலிந்தவர் வேடமு
மாலயந் தானு மரனெனத் தொழுமே.

எ-து. சூ-ம். எ-னின். அசிந்திதனாப் நின்ற பதியைச்
சிந்திதனாகக் கண்டு வழிபடுமாறுணர்த்துத னுதலிற்று.

எ-து. க-ரை. எ-னின். சூத்திரக்கருத்துணர்த்துத னுதலிற்று.

இ-ள். அயராவன்பினரன்கழல்சென்ற முத்தர்க்குச் சீவன்
முத்திரிலக்கண் அவ்வறிவிச்சை செயல்கள் ஒரோவழிப் புறத்துச்
செல்லுங்கால் அவை செல்லுமிடம் இவையென்பதுணர்த்துமுகத்
தான் வாக்குமனாதிதமாய்ப் பத்தியினான் மறவாதேத்த நின்றமுதல்
வனை வாக்குமனக் கோசரமாம்படி தெளியக்கண்டு வழிபடுமா
றுணர்த்துதல் இப்பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரத்தின் கருத்து. எ-று.

சூத்திரவியையும் இனிதுவிளங்கும்.

இச்சூத்திரத்தின் பிண்டப்பொழிப்பு: அயராவன்பினரன்கழ
லனைந்த சீவன்முத்தனாவான் செங்கமலமலர்போல. வி ரி ந் து
விளங்கிய முதல்வனது நோன்றாள் அணையவொட்டாது அயர்த்
தலைச் செய்விக்கும் அவ்வியல்பினையுடைய மும்மலவமுக்கை ஞான
நீராற்கழுவி அங்ஙனம் அயராவன்பு செய்யுமெய்ஞ்ஞானிகளோடு
கலந்துகூடி மலமயக்க நீங்குதலான் அன்புமிக்குடைய அவரது திரு
வேடத்தையுஞ் சிவாலயத்தையும் முதல்வனெனவே கண்டு வழி
பட்டுவாழும் எ-று.

எழுவாய் மேலேக்குத்திரத்தினின்றும் வருவிக்கப்பட்டது. சீவன்முத்தனென்பது ஏற்புழிக்கோடலாற் பெறுதும்.

கோன்றாள் வீணத்தொகை. கோன்றல் பொறுத்தல். “எடுத்தச் சுமப்பாணை” (திருட்வருட்ப - உயிர்விள-5) என்றார் புடைநூலாசிரியரும்.

கழீஇயென்றது குறிப்புருவகம்.

மாலறநேய மலிந்தவரென்றது அம்மலங்கழீஇ யன்பரோடு மரீஇயினு ரென்னும் பொருடந்து சுட்டுப்பெயர் மாத்திரையாய் நின்றது.

நேயமவிதல் கூறவே, வழிபாடும் பெறப்படும்.

தான் அசை.

அம்மலங்கழீஇ யென்றதனால் அறிவுவியாபரிக்குமிடமும், அன்பரோடுமரீஇ யென்றதனால் இச்சை வியாபரிக்குமிடமும், தொழுமென்றதனாற் செயல் வியாபரிக்குமிடமும் பெறப்பட்டன. படவே, சீவன்முத்தர்க்கு அறிவிச்சைசெயல்கள் ஏனைவிடயங்களிற் செல்லாவென்பதாஊம் பெறப்பட்டது. இம்மூன்றும் பிரிப்பின்றி ஒரிடத்தொருங்கு நிகழ்வனவாகவின், விடயவேற்றுமையின் மையுமுணர்க,

தொழுகவென்னாது தொழுமென்றமையின், இஃதனைந்தோரது தன்மையென்பது பெற்றும். அற்றுகலினன்றே இதனைச் சாதனவோத்தின் வையாது ஈண்டு வைத்தாரென்பது. இனித் தொழுமென்றதனை இரட்டுறமொழிந்துகொண்டு விசுதிப்பொருள் பட நின்ற முன்னிலையேவலாக்கிய முரைத்துக்கொள்க. என்னை? செல்வப் பெருக்கமுடையார்க்கு உணவாகிய ஆன்பால் உடம்பு கோயின்றி வளரச்செய்யும் மருந்துமாதல்போல, இவ்வழிபாடு மல

வாசனை சிறிதுந் தாக்குதலின்றிச் சிவானந்தம் மேன்மேல் வளரச் செய்யுஞ் சாதனமாதலுமுடைமையின், கண்ணழித்துரைபற்றி விதியாக வைத்துரைத்தலும் அதுபற்றி.

இதனுள், செம்மலர் நோன்றான் சேர லொட்டா வம்மலங்கழீ இயென்றது ஓரதிகரணம்: அன்பரொடு மரீஇயென்றது ஓரதிகரணம்; மாலறநேய மலிந்தவர் வேடமு மாலயந் தானு மானெனத் தொழுமே யென்றது ஓரதிகரணம்; ஆக மூன்றதிகரணத்தது இச் சூத்திரமென்றுணர்க

முதலதிகரணம்.

ஈண்டு ஆணவமாயைகான்மியமென்னு ம ல ங் க னை க் களைகவென்றது.

எ-து. மே-ள். எ-னின். சீவன் முத்தர்க்கு ஒருதலையான் முன்னர்ச் செய்யக்கடவதிதுவெனச் சூத்திரத்தின் முதற்கூற்றைக் கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோட னுதலிற்று.

இ-ள். வெ-டை.

கன்மமலமே தன்மூலத்தைகோக்கிக் கான்மியமெனவும்படும். காமியமெனப் பாடமோதி, ஆகாமியங் காமியமெனத் தலைக்குறை யென்றுரைப்பாருமுளர்.

அவைதாம் ஞானத்தை யு ண ர் த் த ர து அஞ்ஞானத்தை யுணர்த்துமாகலான்.

எது- எது. எ-னின். “மலமாயை தன்னொடு வல்வினையின்றே” எனப் பாசநீக்கம் மேலே பெறப்பட்டமையின் மெய்

யுணர்ந்து நிடைகூடியபின் அவை களையக்கிடத்தல் யாங்ஙன
மென்பாரை கோக்கிச் சூத்திரத்தின் உடம்பொடுபுணர்த்தோதிய
பொருளைத் தெரித்துணர்த்தி மேற்கோளைச்சாதித்தனுதலிற்று.

இ-ள். அம்மலங்கண்மூன்றும் மெய்யுணர்ந்து நிடைகூடி
ஞர் மாட்டும் யாதானு மோராற்ற னுழைந்து தம்மெய்யுணர்வைக்
கீழ்படுத்துப் பிறவிக்கு வித்தாகிய பண்டை விபரீதவுணர்வை மேற்
படுத்துவனவாம் ஆகலான்; அஃதவர்க்காகாமையின் ஈண்டு ஆணவ
மாயை கான்மியமென்னு மலங்களைக்களைகவென மேற்கொண்டது.
எ-று.

உணர்த்து தல் உணர்விற்கேதுவாதல்.

ஈண்டு அஞ்ஞானமென்றது விபரீதவுணர்வை;

புண்ணிய பாவம் பொருந்துமிக் கான்மியமு
மண்முதன் மாயைகாண் மாயையுங்—கண்ணிய
வஞ்ஞானங் காட்டுமீவ் வாணவமு மீம்மூன்று
மெய்வஞ்ஞானிக் காகா விடு.

74

எ-து உ-ம். எ-னின்.. அவை அஞ்ஞானத்திற் கேதுவாய்
வந்து நுழையுமாயும் அஃது அவர்க்காகாமையுந் தெரித்துணர்த்தி
ஐதுவை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ-ள். புண்ணிய பாவம் பொருந்தும் இக்கான்மியமும். எ-து.
புண்ணிய பாவப்பயனையும் புண்ணியபாவகாரணமாயும் பொருந்து
கின்ற இக்கன்மமலமும்,—மண் முதல் மாயை காண் மாயையும்.
எ-து. நிலமுதல் மோகினியீரூகக் காணப்படுகின்ற இம்மாயாமல
மும்—கண்ணிய அஞ்ஞானங் காட்டும் இவ்வாணவமும். எ-து. சுட்டி
யறிவதாகிய விபரீதவுணர்வைப் பயக்கும் இவ்வாணவமலமும்,—இம்
மூன்றும் மெய்வஞ்ஞானிக்கு ஆகாவிடு. எ-து. இம்மலங்கண் மூன்றும்

மெய்யுணர்வுடைய உனக்காகாமையான் அவற்றை விடுத்தோழி வாயாக. எ-று.

எல்லாமலங்களும் பற்றறத்துடைத்து மெய்யுணர்ந்து நிட்டை கூடினார்க்கு உடம்பு நிற்குமளவும் பிரார்த்தவினை அவ்வுடம்பைப் பற்றி நின்றலான் அஃது அவர்க்கு ஒரோவழி வாசனையுத்தான் இங்குளிவாங்குங் கலம்போல வந்து தாக்கும்; அவ்வழிப் “பிற் செயாததுபலிப்பதின்று” (செத்தி-குத்-2. செய்-11. முற்செயல் விதியை) ஆகலின் அது சார்வாக விருப்பு வெறுப்புக்கள் உளவாம்; அவை உளவாகவே, பரமே பார்த்திருப்பார்க்கு நில முதலிய ஏக தேசப் பொருள் காட்சிப்படும்; படவே, அவற்றைச் சுட்டியறிவ தாகிய விபரீதவுணர்வு மேற்பட்டு மெய்யுணர்வைக் கீழ்ப்படுத்துப் பிறவிக்கு வித்தாம்: இவ்வாறில்மூன்றும் அறிவற்றம்பார்த்து இம் முறையானே வந்து தலைப்படுமெனக் காட்டிக்கூறுவார் கன்மமாயை யாணவமென்றிம்முறையின் வைத்து அவ்வக்காரிய நிகழ்ச்சிகளை யெடுத்தோதிச் சுட்டிக்கூறினார். இகரச்சுட்டு இடையினும் வந்தி யையும்.

புண்ணியபாவமென்றது உபசாரம்.

முன்வந்தமாயை முப்பத்தொராமெண்ணு முறைமைக்கணின் ற தத்துவத்தையுணர்த்தி விடாதவாகுபெயராய்த் தன்னை யீறாக வுடைய ஏனைத் தத்துவங்களையுந் தழீஇயிற்று.

காண்மாயை செயப்படுபொருளோடு முடிந்த வினைத்தொகை.

இவை சிவபோகப் பெருவாழ்வையிழப்பித்தலின் மெய்ஞ்ஞா னிக்காகாவாயின. மேன்மேன் முறுகுவனவாய இவற்றைத் தோன் றும்பொழுதே துடையாக்கால் “களைகுநர் கைகொல்லுங் காழ்த்த விடத்து” (திருக்குறள்-பகைத்திறம்-9.) என்னு முறைமைத்தாய் முடியுமென்பதுபற்றி விடுவென ஈண்டும் வலியறுத்தப்பட்டது.

விடுதலாவது, அவை அம்முறையானிகழ்ந்தவழி இவ்வஞ்ஞானம் ஏகதேசக்காட்சியானயதெனவும், அக்காட்சி விருப்பு வெறுப்புக்களது தோற்றத்தானயதெனவும், அத்தோற்றமும் பிராரத்தவினை நுகர்ச்சிக்கட்சென்ற தற்போதத்தாலாய்தெனவும், அறிந்து அங்ஙனஞ் செல்வதாகிய தற்போதம் முனையாதவாறு பரிகரித்துச் சிவஞானத்துளடங்கிச் சிவாநுபவம் சுவாநுபூதியாம்படி ஞான நிலையில் உறைத்து நின்றல்.

மாயைகன்மங்கள் அஞ்ஞானங்காட்டுதல் ஆணவமலச்சார்வா னாய் செயற்கை யென்பதுணர்த்துதற்கு, மூன்றற்கும் பொதுவாக ஏதுவுட்கூறிப் போந்தவதனை ஈண்டாணவமாத்திரைக்கே சிறந்தெடுத்தோதினார்.

முதலதிகரணம் முடிந்தது

இரண்டாமதிகரணம்.

இனிச் சிவபத்தர்களோடிணங்குகவென்றது.

எ-து. மே-ள், எ-னின். அம்மலங் கழீஇயினார்க்கு அதனை நிலைபெறுத்துவதாய் அதன்பின்னர்ச் செய்யக்கடவது இதுவெனச் சூத்திரத்தின் இரண்டாங்குற்றைக் கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோடனுதலிற்று.

இ-ள். வெ-டை.

ஈண்டுச் சிவபத்தரென்றது பத்தியினான் மறவாதேத்தி முதல்வனது சீபாதத்தையணைந்த சீவன்முத்தர்மேற்று.

இணங்குதல் நட்புச்செய்தல். சிவபத்தர்களோடிணங்குகுவெனவே, எதிர்மறை முகத்தான் ஏனையரோடிணங்கற்கவென்பதூஉம்பெறப்பட்டது.

அல்லாதார் அஞ்ஞானத்தை யுணர்த்துவராகலான்.

எ-து. ஏது. ஏ-னின். உறவும் பகையுமொழித்த மெய்ஞ்ஞானிகள் சிலர்மாட்டு நட்புஞ் சிலர்மாட்டு நட்பின்மையுமுடைய ராதல் சால்பன்ஹென்பாரை நோக்கி மேற்கோளைச் சாதித்த னுதலிற்று.

இ-ள். வெ-டை.

அல்லாதார் அஞ்ஞானத்தையுணர்த்துமாறு “செய்வமென்பதோர் சித்தமுண்டாகி—முனிவிலாததோர் பொருளது கருதலு—மாறு கோடி மாயா சத்திகள் — வேறுவேறுதம் மாயைக டொடங்கின—வாத்தமாறா ரயலவர் கூடி—நாத்திகம் பேசி நாத்தமும் பேறினர்—சுற்றமென்னும் தொல்பசுக் குழாங்கள்— பற்றியழைத்துப்பதறினர் பெருகவும்—விரத மேபர மாகவே தியருஞ்—சரத மாகவே சாத்திரங் காட்டினர்—சமய வாதிக டத்த மதங்களே—யமைவ தாக வாற்றி மலைந்தனர்” (திருவாசக-போற்றித்-15) என்றற் றொடக்கத்துத் திருவாக்குக்களானறிக. மும்மலங்கள் அஞ்ஞானத்தை யுணர்த்துதல் இலக்குவாய்த்துழி ஏதுவாதன் மாத் திரையே சிவபத்தரல்லாதார் அவ்வாறன்றி இலக்குவாயாதவழியும் வாய்க்குமாறுசெய்துகொண்டு பலவகையுபாயங்களானுந் தம்மோடொப்ப விபரீதவுணர்வைச் செலுத்தியே விடுவராகலான் அம்மலங்களினுங் கொடியராகிய இவரை அவற்றினுமஞ்சிவிட்டொழிதலே அறிவுடைமைக்குச் சால்பென்பதாம்.

மறப்பித்துத் தம்மை மலங்களின் வீழ்க்குஞ் சிறப்பில்லார் தந்திறத்துச் சேர்வை—யறப்பித்துப் பத்த ரினத்தாய்ப் பரணுணர்வி னுணுநு மெய்த்தவரை மேவா வினை.

எ-து. உ-ம். எ-னின். அஞ்ஞானத்தையுணர்ந்து மவரோடு இணங்காமை மாத்திரையேயமையும் சிவபத்தர்களோடிணங்குதல் ஏற்றுக்கண்பாரை நோக்கி அதனை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ-ள். தம்மை மறப்பித்து மலங்களின் வீழ்க்கும் சிறப்பு இல்லார் தம் திறத்துச் சேர்வை அற. எ-து. முதல்வன் காட்டியுங் கண்டும் உபகரித்து நிற்கும் அத்துவிதநிலையை மறவாது கடை பிடிக்குந்தமது ஞானக்கண்ணை இழப்பித்துத் தீயநெறிக்கட்கொண்டு சென்று மலங்களானாய் பிறவிக்குழியில் வீழ்வித்துத் தயருறுத்து வாராகிய அன்பில்லார் கூற்றிலே தொன்றுதொட்டும் பயின்று வந்த சேர்ச்சியுறும்படி,—பத்தர் இனத்துப் பித்து ஆய்ப் பான் உணர்வினால் உணரும் மெய்த்தவரை. எ-து. அம்மறவியை மாற்றி ஞானக்கண்ணை யுதவிப் பிறவிக்குழியினின்றும்மெடுத்து நன்னெறிக் கட் செலுத்தி வாழ்விக்குஞ் சிவபத்தரது கூற்றிலே போன்புடைய ராய் அவ்வன்பு சார்பாக விளங்குஞ் சிவஞானக் கண்ணால் அந்நிலை கடைப்பிடித்துணரப் பெற்ற மெய்த்தவராயினாரை,—வினைமேவா. எ-து. எல்லாவகத்தன்கட்கும் மூலமாய்வந்து சிறப்பில்லார் தந்திறத் துச் சேர்வையைப் பயப்பிக்கும் பிராரத்தவினைகள் வாதியா எ-று.

மறப்பித்துத் தம்மை மலங்களின் வீழ்க்குஞ் சிறப்பில்லாரொன மேற்சொல்லிய பொருளையே அதுவதித்து விரித்தோதினார்; அத னெதிர்மறை முகத்தாற் சிவபத்தரது பெருந்தகைமையுணர்ந்து கோடற்பயனோக்கி.

மலம் ஆகுபெயர்.

வீழ்க்குமென்றது உருவகங்குறித்து நின்றவின், அவ்வாறுரைக் கப்பட்டது.

எல்லாவற்றினும் அன்பு சிறந்தமையின் அதனைச் சிறப்பென் னார். பித்துப்போறவின், அன்பு பித்தெனப்பட்டது.

ஏனைத் தவங்களெல்லாம் மெய்யாதலின்றி மலநடையாய்ப் போதலின், பரணுணர்வினா லுணருந் தவமொன்றே மெய்த்தவ மெனப்பட்டது.

வினை பால்பகாவஃறிணைப்பெயர். சிவபத்தர்மாட்டன்புடைய ராய் மனஞ் சொற் செய்கைகளான் அவர்வழி நிற்பார்க்கு உலகிய லுணர்வு மாறிச் சிவாநுபூதியுணர்வே மேம்பட்டு நிகழும்: அது நிகழவே பௌதிக வுடம்பைப்பற்றி வரும் பிராரத்தவினைகள் அவர்க்கு நுகர்ச்சியாதல் செல்லாமையின் வாதிக்கமாட்டா: மாட்டாதொழியவே, அவை பற்றுக்கோடாக நிகழும் சிறப்பில்லார் தந்திறத்துச்சேர்வை பற்றறக்கெடுமென்பார் சேர்வையறப் பித்துப் பத்தரினத்தாய்ப் பரணுணர்வினா லுணரு மெய்த்தவரை மேவா வினை யென்றார். எனவே, வீட்டுணர்வை நிலைபெறுத்துஞ் சிவ பத்தர்களோடிணங்கினாலன்றி வினை பற்றுக்கோடாகத் தொன்று தொட்டும் பயின்றுவந்த சிறப்பில்லாரதிணக்கம் அருமையின், அவ் விணக்கம் ஒருதலையான் வேண்டுமென வலியுறுத்தவாறாயிற்று.

இரண்டாமதிகரணம் முடிந்தது

மூன்றாமதிகரணம்.

இனிப் பத்தரது திருவேடத்தையுஞ் சிவாலயத்தையும் பரமேசுரனெனக் கண்டு வழிபடுக வென்றது.

எ-து. மே-ள். எ-னின். அன்பரொடு மரீஇயினார்க்கு அம் மருவுதலை நிலைபெறுத்துவதாய் அதன்பின்னர்ச் செய்யக்கடவதிது வெனச் சூத்திரத்தின் மூன்றாகூற்றைக் கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோட னுதலிற்று.

இள். வெ-டை.

காண்டல் ஐயுறவின்றித் தெளிதல்.

காமக்கிழத்தியர் வடிவிற காணப்படும் ஆடை சாந்தணி கலன் முதலாயின காமுகரை வசிகரித்து இன்பஞ்செய்யுமாறுபோல, மெய்யுணர்வுடையாரைக் காட்சிமாத்திரையின் வசிகரித்து இன்பஞ்செய்தல்பற்றித் திருவேடத்தையஞ் சிவாலயத்தையுமென்றுபசரித்தார். அது “சேலுங் கயலுந் திளைக்குங்கண் ணாரிளங் கொங்கையிற் செங்குங்குமம்—போலும் பொடியணி மார்பிலங்குமென்று புண்ணியர் போற்றிசைப்ப” (திருப்பல்லாண்டு-8) என்னுந் திருவாக் கானுமறிக. திருவேடத்தினியல்பு ‘தூயவெண்ணீறு துதைந்தபொன்மேனியுந் தாழ்வடமு—நாயகன் சேவடி தைவரு சிந்தையு நைந்துருகிப்—பாய்வது போலன்பி னீர்பொழி கண்ணும் பதிகச் செஞ்சொன்—மேயசெவ்வாயு முடையார் புகுந்தனர் வீதியுள்ளே.” “சிந்தையிடையரு வன்புந் திருமேனி தன்னி லசைவுங்—கந்தை மிகையாங் கருத்துங் கையுழ வாரப் படையும்—வந்திழி கண்ணீர் மழையும் வடிவிற பொலி திருநீறு—மந்தமி லாத்திரு வேடத்தரசு மெதிர் வந் தணைய” “கண்ட கவுணியக் கன்றுங் கருத்திற் பரவு மெய்க் காதற்—ரெண்டர் திருவேட நேரே தே தா ன் றி ய தென்று தொழுதே” என்றற்றொடக்கத்துத் திருவாக்குக்களானுமறிக.

அவன் மற்றிவ் விடங்களிற் பிரகாசமாய் நின்றே அல்லாத விடத்து அப்பிரகாசமாய் நின்றலான்.

எ-து ஏது, எ-னின். மெய்யுணர்வுடையார்க்குப் பகுப்பின்றி எங்கணும் பரமேசுரனெனக் காண்டலே பொருத்தமுடைமையானும், நின்ற திருத்தாண்டகமுதலியவற்றுள் அவ்வாறே துதலானும், திருவுருத்திரத்துட் பகுப்பின்றி உயிர்ப்பொருள் உயிரில் பொருளெல்லாவற்றையுந் தனித்தனியெடுத்தோதி வழிபாடு கூறுதலாலானும் ஈண்டிவற்றை மாத்திரையே விதந்துகொண்டோகிய தென்னையென்பாரை கோக்கி மேற்கோளைச் சாதித்த னுதவிற்று.

இ-ள். அம்முதல்வன் யாங்கனும் வியாபகமாய் நிற்பினும் இவ்வியண்டிடத்தாத்திரையே தயிரினெய்போல விளங்கி நிலை பெற்று அல்லுழியெல்லாம் பாலினெய்போல வெளிப்படாது நின்ற லான் இனிப் பத்தாது திருவேடத்தையுஞ் சிவாலயத்தையும் பாமேசுரனெனக்கண்டு வழிபடுகவென மேற்கொண்டது. எ-று.

மற்று உரையசை.

எப்பொருட்கண்ணு மிறைவன் கலந்துள நென்பது தெளிந்து கோடற் பொருட்டுத் திருவுருத்திரத்தின் அவ்வாறே தப்பட்டதெ னக் கொள்க

தன்னுணர வேண்டித் தனதுருவைத் தான்கொடுத்துத்
தன்னுணரத் தன்னு ளிருத்தலாற் - நன்னுணரு
நேசத்தார் தம்பா னிகழுந் ததினெய்போற்
பாசத்தார்க் கின்றும் பதி.

76

எ-து. உ-ம். எ-னின். திருவேடத்தின் இறைவன் பிரகாச மாய் நிற்குமாறு யாங்கனமென்பாரை நோக்கி அதனை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ-ள். பதி. எ-து. அசிந்திதனாய் நின்ற பாம்பொருளே,— தன் உணர வேண்டி. எ-து. உலகத்துள்ளார் தன்னை யறிதற் பொருட்டு,—தனது உருகைத் தான்கொடுத்து. எ-து. திருநீறு கண்டிகை முதலிய திருவேடமாகிய தனது திருவடிவத்தைத் தன் னன்பர்க்குக் கொடுத்தலானும்,—தன் உணர எ-து. அவ்வன்பர் தன்னைச் சிவோகம்பாவனையால் அறியச் செய்தலானும்,—தன்னுள் இருத்தலால். எ-து. அங்ஙனம் ஒரு குறியின்கணினுணருமவரைத் தனது வியாபகத்துள்ளாக இருத்துதலானும்,—தன் உணரும் நேசத் தர் தம்பால் ததி நெய்போல் நிகழும். எ-து. குறியுமிறத்துகின்ற

268 சிவஞானபோதம் மூலமும் சிற்றுரையும்

தன்னை யுள்ளவாறுணரு மவர்மாட்டுத் தயிரின்கண்ணதாகிய நெய்
போல விளங்கித் தோன்றும்,—பாசத்தார்க்கு இன்று ஆம். எ-து.
அவ்வியல்பில்லாத பாசக்கட்டுடையார் மாட்டுப் பாலின்கண்ண
தாகிய நெய்போல விளங்காது நிற்கும். எ-று.

செய்தென்பது சொல்லெச்சம்.

இருத்தல் அல்லீற்றுப் பிறவினைத்தொழிற்பெயர்.

கொடுத்துச் செய்திருத்தலா னிகழுமென வியையும்.

தன்னுணருநேசத்தரெனப் பெயரடையானும் ஒரேதுக் கூறப்
பட்டது. தன்னையென்னு மிரண்டனுருபு விகாரத்தாற்றொக்கது.

உணர்தலை மூவிடத்தோதுதலின் இஃ தங்ஙனம் வேறு
வேறுரைக்கப்பட்டது.

பாசத்தார்க்கென்பது உருபுமயக்கம்.

இன்மை ஈண்டு விளங்காமைகுறித்து கின்றது.

கண்டதொரு மந்திரத்தாற் காட்டத்தி னங்கிவே
றுண்டல்போ னின்றங் குளதாமாற்—கண்டவருத்
தானதுவா யன்றானான் றுனதுவாய்த் தோன்றானே
தானதுவாய்க் காணுந் தவர்க்கு.

77

எ-து. உ-ம். எ-னின், சங்கமவடிவிற்குக் கூறிப்போந்த
இயல்பில்லாத தாவரவடிவின் மந்திரசாந்தித்திய முளவழியன்றிப்
பிரகாசமாய் நின்றல் பெறப்படாதென்பாரை நோக்கிச் சிவாலயத்தி
னிடத்தும் இறைவன் பிரகாசமாய் நின்றலை வலியுறுத்துத னுத
லிற்று.

இ-ள். காட்டத்தின் ஆங்கி வேறு உண்டல்போல். எ-து. விறகிற்றீ கடைகோலாற் கடைந்துழி வேரூய் விளங்கும் அல்லுழி விளங்குவதன்றாறாற்போல, —கண்ட உருத் தான் அது ஆய் அன்று ஆனான். எ-து. உயிர்கட்குப் புத்திமுத்தி யளித்தற்பொருட்டுக் காணப்பட்ட தாவரவடிவின்கட் கலப்பினால் அதுவே தானாய் அது வன்றி வேறு பொருளுமாமியல்புடைய முதல்வன், —கண்டது ஒரு மந்திரத்தான் நின்று அங்கு உளது ஆம் ஆல். எ-து. அதுவே தானாகக் காணாதார்க்குத் தம்மாலறியப்பட்டதொரு மந்திரசார்ந்திய மில்வழி அவ்வடிவின்கண் விளங்காது நின்று அஃதுள்வழி விளங்கித் தோன்றும் பொருளாம், —அதுதான் ஆய்க் காணும் தவர்க்கு அது தான் ஆய்த்தோன்றாறே. எ-து. அவ்வாறின்றி அவ்வடிவே அவ னாகக்காணப்பெறும் உண்மைத் தவமுடையார்க்கு அப்பெற்றியனே யாய் விளங்கித்தோன்றான் கொல்லோ. எ-து.

காணாதார்க்கென்பது சொல்லெச்சம்.

மந்திரத்தாலுன்னும் பொருளடைக்கேற்ப உவமையினும் வருவித்துரைக்கப்பட்டது.

உண்டாதல் ஈண்டு விளங்குதன்மேற்று.

ஆல்அசை. ஆனானென்பது பெயர். ஓகாரம் எதிர்மறை.

பொருண்மைபற்றி உளதெனவும் அன்றெனவும் கூறினார்.

தானதுவாயன்றானென்னும் பெயரடையான் அவரவர் பாவனைக்கேற்ப விளங்குதற்கேதுக்கூறியது. தானதுவாய்ந்தல் சங்கமவடிவிற்குமொக்குமேனும், தாவரவடிவின்கண் நிகழுங் கடாவை இதனென்றி நீக்கலாகாமையின் ஈண்டுக் கூறினார். இஃதீரிடத்து மொக்குமென்பது முன்னர்ப் பெறப்பட்டும்.

மூன்றாமதிகரணம் முடிந்தது.

புறனடை.

நான்காமதிகரணம்.

இனி இவ்விடங்களின் வழிபடுகுவென்றது.

எ-து. மே-ள். எ-னின். மேற்கூறிப் போர்த மூன்றுஞ்சீவன் முத்தர்க்குத் தாமேயுளவாம் இலக்கணமாகவின் அநுவாதமாக வைத்துணர்த்தற்பாலனவாகிய இவற்றைக்களைக் இணங்குக வழி படுகுவென விதியாக வைத்தோதிய தெற்றுக்கென்பாரை நோக்கி அதனை அவற்றதொழிபாகக்கொண்டு சாதித்தற்கு மேற்கோட னுதலிற்று.

இ-ள். வெ-டை.

இவ்விடங்களென்றது மேற்கூறிய இரண்டனையும்

வழிபடுகுவென்னும் எடுத்தலோசையான் அநுவதித்துணர்த்து வதே யமையுமென்பாரை நோக்கி விதித்தலை வலியுறுத்தவாறு இனம்பற்றிக் களைதல் இணங்குதல்கட்கும் இஃதொக்கும்.

நாம்பு நாடி முதலானவற்றைத் தானதுவாய் வரும் புருடன் அவையாகாவாறு அப்புருடனுமாகலான்.

எ-து. ஏது. எ-னின். எய்தியதனை விதித்தல் பயனுடைத் தன்றுபோலு மென்பாரை நோக்கி மேற்கோளைச் சாதித்த னுத லிற்று.

இ-ள். நாம்பு முதலிய தாதுக்களின்கண் வேற்றுமையின்றி அதுவது தானாய்வருகின்ற உயிர்நாடியோ என்போ நாம்புசிக் கோழையோவென்று. இங்ஙனம் பைமறியாய்ப் பார்ப்பார்க்கு அந் நாம்பு நாடி முதலியவையாகாது அவற்றின் வேறுமாயினற்போல உயிர்க்குயிராகிய அம்முதல்வனும் உயிர்ப் பொருள் உயிரின்பொரு

ளெல்லாவற்றினுங் கலப்பான் அதுவது தானாகியும் பொருண்மை யான் அல்லனாகியும் நிற்பனாகலான் அதுவது தானாய்க் காணுங்காட்சி பற்றி யெய்திய வழிபாடு அல்லனாய் நின்றலைக் காணுங்காலெய்தா தாகலின் அவ்வழியுமெய்துவிக்கவேண்டுதலான் இனி இவ்விடங்க ளின் வழிபடுகவென விதித்தோதியது. ஏ-று.

அவையாகாவாறப்புருடனுமெனவே அவ்விடத்தெய்துவித்தல் ஒருதலையான் வேண்டுமென்பது தாற்பரியமாயிற்று.

மேற்கோளின் இவ்விடங்களையென்னுது இவ்விடங்களினென வேற்றுமைப்படுத்தோதியது உம் இஃதுணர்ந்துகோடற்பொருட்டு. இதனானே, எய்தாததெய்துவிப்பதூஉம், எய்தியதிகந்துபடாமற் காப்பதூஉம், எய்தியதனை யொருமருங்கு மறுப்பதூஉம் என்னும் விதி மூன்றனுள், இஃதெய்தியதிகந்துபடாமற் காத்ததென்பது போந்தவாறுணர்க்,

வாறு உவமவுருபுபட நின்றது.

முதலானவற்றையென்பது உருபுமயக்கம்.

அதுவிது வேன்ற ததுவல்லான் கண்டார்க்
கதுவிது வேன்றதையு மல்லான்—பொதுவதனி
லத்துவித மாத லகண்டமுந் தைவமே
யத்துவிதி யன்பிற் றேழு.

78

எ-து. உ-ம். எ-னின். முதல்வனுக்கு அவ்வியல்பு எல்லாப் பொருட்கண்ணு முண்மையின் அவற்றுள் இவ்விடங்களின் மாத்திரையே வழிபாடு விதித்ததென்னை யென்பாரை கோக்கி அதனை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ-ள். கண்டார்க்கு. எ-து. முதல்வன் உயிர்ப்பொருள் உயிரிப்பொருளெல்லாவற்றினும் நிற்குநிலைமை யறியப்பெற்றோர்க்கு,—அது இது என்றது அல்லான். எ-து. கண் அருக்கன்போல் அதுவும் இதுவுமெனப் பக்கிசைத்தோதப்பட்ட பேதநிலைமையனுமல்லனாய்,—அது என்றது அல்லான். எ-து. உடலுயிர்ப்போல் அதுவே யென்றோ தப்பட்ட அபேதநிலைமையனுமல்லனாய்,—அது இது என்றதையும் அல்லான். எ-து. குணகுணிபோல் இதுவாகிய இது வென்று பக்கிசையாமலோதப்பட்ட பேதாபேத நிலைமையனுமல்லனாய்,—பொதுவதனில் அத்துவிதம் ஆதல் அகண்டமுந் தைவமே எ-து. அறிவொளிபோல் அம்முன்றற்கும் பொதுமையான் அத்து வித நிலைமையனாதலான் எல்லாப் பொருளும் அவன் வடிவேயாமாயினும்,—அத்துவிதி அன்பின் தொழு. எ-து. அவற்றுள்ளும் அன்பு வினையுமிடத்தின் வழிபடுவாயாக அவ்வத்துவித சித்தாந்தத் தைப் பெற்றுடையோம். எ-து.

அது விதுவென்றது முன்னையது உம்மைத்தொகை; பின்னையது இருபெயரொட்டிப் பண்புத்தொகை.

அல்லானென்பதனை மேலுங்கூட்டி, என்றதென்பதனை அது வென்றதனோடுங் கூட்டியுரைக்க. அல்லானென்பது முற்றெச்சக் குறிப்பு.

என்றதை ஐயீற்றுடைக்குற்றுகாம். உம்மை இறந்ததிதழீஇயிற்று. பொதுவதென்னுமது பகுதிப்பொருள் விசுதி. தைவமென்னுஞ் சொல்லியல்பு மேலேயுரைத்தாம். ஏகாரந்தேற்றம். ஆயினுமென்பது சொல்லெச்சம். அன்பு ஆகுபெயர். ஏழாவது விரித்துரைக்க.

“திருக்கோயினுள்ளிருக்கும் திருமேனி” யின்னறி “எங்கு முருக்காணவொண்ணாத பான் முலைப்பால்விம்மியொழுகுவதுபோல் வெளிப்பட்டருளுவ” தாகி அடிப்பட்டுவருமன்பு வினாயாமையின்

ஆண்டுச்செய்யும் வழிபாடே அத்துவித ஞானத்தை நிலைபெறுத்தற் பயத்ததென்பார் அத்துவிதமாத லகண்டமுந் தைவுமே யென அதுவதித்து அத்துவிதியன்பிற்றொழு வென்றார். அத்துவிதியென்னும் அண்மைவிளி பயனுணர நின்ற குறிப்புப் பெயர். இதனானே விதிக்குப் பயன்கூறிய தூஉமாயிற்று. இனி அது இது வென்பன அருவுருவாகிய திருமேனியெனக்கொண்டு அதற்கியையவுரைப்பாரு முளர்: அவர், அன்பினென்றதனை ஏதுப்பொருட்கண் வரும் ஐந்தனுருபேற்ற இயற்பெயராக வைத்துரைப்ப.

வினையா லசத்து விளைதலான் ஞானம்
விளைதீரி னன்றி வினாயா—விளைதீர
ஞானத்தை நாடித் தொழவே யதுநிகழு
மானத்தா லன்பிற் றொழு.

79

எ-து உ-ம். எ-னின். அசத்தாயுள்ள வன்னபேதங்களை அசத்தென்று கண்டொருவவே ஞானசொருபம் உளதாய் அத்துவிதத் தையுணர்த்துமாகலான் அதன்பொருட்டு வழிபாடு வேறுவிதித் தல் ஏற்றுக்கென்பாரை கோக்கி அதனை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ-ள் வினையால் அசத்து விளைதலான் ஞானம் விளைதீரின் அன்றி வினையா. எ-து. உடம்பின்கண்ணதாகிய பிராரத்தவாசனை உயிர்க்குத் தாக்குவதாயுள்ள துணையும் அதனான் வரும் விருப்பு வெறுப்புக்களும் அவைபற்றிக் காட்சிப்படும் மண்முதன் மாயைகளும் அவைபற்றி நிகழும் விபரீதவுணர்வுமாகிய அசத்துக்கள் ஒரு வியவழியும்வந்துகூடி மேம்படுவனவாகலான் அவ்வளவிற்கெல்லாம் மூலமாகிய பிராரத்தவாசனை பற்றறக் கழிந்தாலன்றி அவ்வசத் தைக் கீழ்ப்படுத்து மெய்யுணர்வு மேம்படுதல் கூடாதாகலின், -விளைதீர ஞானத்தை நாடித்தொழவே அது நிகழும் எ-து. அவ்வாசனை பற்றறக் கழித்தற்பொருட்டு அம்மெய்யுணர்வுடையாரை நாடி வழி

படவே அவ்வினை நீங்கி மெய்யுணர்வு மேம்பட்டு நிகழும்,—ஆனத் தால் அன்பின் தொழு. ஏ-து. ஆகலான் அன்பினால் அவரை வழி படுவாயாக. ஏ-து.

அசத்தையொருவியவழி உளதாகிய ஞானசொருபம் நிலை பெறுதல் அவ்வசத்தினது விளைவிற்கு வேராகிய வினைத்தீர்வின் கண்ணதாகலான், அவ்வினை வேரறுத்து மெய்யுணர்வை நிலை பெறுத்ததற்பொருட்டு அதனை அங்ஙன நிலைபெறுத்தினால்மாட்டுச் செய்யும் வழிபாடு ஒருதலையான் வேண்டப்படு மென்பதாம். அந் நேல், அதன்பொருட்டு ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரத்தை விதிப்படி யுச்சரிக்க வென்றதுவே அதற்கமையுமெனின்,—அஃதொக்கும். அவ்வுச்ச ரிப்பும் இவ்வழிபாட்டையின்றியமையாதென்க. அற்றாகவினன்றே, ஆண்டஞ்செழுத்தாலெனவும், மண்முதனாமைனவும், அகத்து வழிபாட்டை உடன் கூறியதூஉமென்பது.

விளையாதென்னுந் துவங்குதி விகாரத்தாற்றொக்கது.

பின்வந்த ஞானம் ஆகுபெயர்.

ஆனதனாலென்பது ஆனத்தாலென மரீஇயிற்று.

தன்னை யறிவித்துத் தான்றானைச் செய்தானைப்
பின்னை மறத்தல் பிழையலது—முன்னவனை
தானேதா னைச்செய்துந் தைவமென்முந் தைவமே
மானே தொழுகை வலி.

80

ஏ-து. உ-ம். ஏ-னின். அங்ஙனம் பயன்பற்றி விதிக்கப்படும் வழிபாடு வேள்வி முதலியனபோலப் பயன் வேண்டாமையானாதல் பின்னர்ச் செய்து பெறுதுமென்றதல் ஒரோவழியொழியவும் படுங் கொல்லோ வென்பாரை கோக்கி அது செய்யாவழிப்படுங் குற்றமும்

செய்தல் கடமையாமாறும் உணர்த்தி விதித்தலை வலியுறுத்துத
னுதலிற்று.

இ-ள். தன்னை அறிவித்துத் தான் தான் ஆச் செய்தானைப்
பின்னை மறத்தல் பிழை அலது. ஏ-து. தன்னுண்மையை அறியா
மாட்டாது குருடாய்க் கிடந்த உயிர்க்குப் பலவாற்றானும் அதனைத்
தெரித்துணர்த்தி எத்தனையுமெளிய அவ்வுயிரை எத்தனையுமரிய
தானும்வண்ணஞ் செய்தளித்த பெரியதோருதவியை அதன் பின்
னர் மறக்குமாயின் அஃது இதற்குமுன் அறியாமையான் மறந்த
குற்றம்போலத் தீர்திறனுடையதோர் குற்றமன்றாகலானும், -முன்
னவனே தானே தானுச் செய்தும் தைவம் என்றும் தைவமே
மானே தொழுகை வலி. ஏ-து. முதல்வன் அங்ஙனம் தர்ன்றானே
யாகச் செய்தாலும் இதுகாறும் தனக்குச் சுதந்திரமின்றி முதல்வ
னது உபகாரத்தையின்றியமையாதாய் அடிமையாகிய உயிர் எக்கா
லத்தும் அவ்வாறடிமையேயாமாகலானும் தானுஞ்ச் செய்தளித்த
அப்பெரியோனை வழிபடுதலே அவ்வுயிர்க்கு வலியாவது. ஏ-று.

தமதுமுதலானே குருவாகலிற் றுன்றானுச் செய்தானையென்
றும், முன்னைமறந்த குற்றம் அறியாது நிகழ்ந்ததாகலிற் கழுவப்
படும் இஃததபோற் கழுவப்படுவதன் றென்பார் பின்னை மறத்தல்
பிழையலதென்றுங்கூறினார். பின்னை மறத்தலென்பதனால் முன்னை
மறத்தல் பெறப்பட்டது, “எந்நன்றி கொன்றார்க்கு முய்வுண்டா
முய்வில்லை செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு” (குறள்) என்னுங் கருத்து
நோக்கிக் கூறியது உமாம்.

அலதுமெனப் பாடமோதி இது பிழையாதலன்றியு மென்று
ரைப்பாரு முளர்.

ஏகாரம் முன்னையது அசைநிலை; பின்னையன தேற்றம்.

செய்தாலென்பது செய்தெனத் திரிந்தது.

உம்மை சிறப்பின்கண் வந்தது.

தான்றாஞ்செய்தல் எதனை எதனைப் பற்றினும் அதுவதுவா முயிர் தன்னையறிந்தவழி எண்குணங்களானிறைத்து தன்வண்ணமாகச்செய்தல். அங்ஙனஞ் செய்தவழியும் “உயிர்தானுஞ் சிவாறு பவ மொன்றினுக்கே யுரித்து” (சித்தி-குத்-10.செம்பிரத) என்பார் தைவமென்றுந் தைவமே யென்றார். தைவமென்னுஞ் சொல்லியல்பு மேலே யுரைத்தாம்.

மானையென்னும் இரண்டனுருபு விகாரத்தாற் றெக்கது. மானென்பது வடசொற்றிரிபு. சுட்டு வருவிக்க.

வலிதருவதனை வலியென்றுபசரித்தார்.

இவ்வுதாரணங்கண் மூன்றானும், வழிபாட்டிற்கும் இடத்து நிகழ் பொருண்மாத்திரையேயன்றி இடவிசேடமும் பெறல்வேண்டுமென அதனை வலியுறுத்துமுகத்தானே, முறையே சிவலிங்கத்தையுஞ் சிவபத்தர்வேடத்தையுஞ் சிவதேசிகர்களையும் அறிந்து வழிபடு மாறு கூறப்பட்டது.

சிவமென்னு மந்ததர சிந்தைநேர் நோக்கப்
பவமின்றாங் கண்வா சகத்திற்—சிவமுண்டா
மொன்று மிரண்டு மலத்தார்க்கிங் கொண்டிருவா
லின்றிந்நான் மும்மை மலர்க்கு.

81

எ-து செ-ள். எனி-ன். இங்ஙனஞ் சிவாகமத்துண் ஞானபாதப் பொருளெல்லாவற்றையும் பொது உண்மையென்றிருவகைப்படுத் துப் பிரமாணவியல் இலக்கணவியல் சாதனவியல் பயனியலென நான்கியலாக வைத்துப் போதிப்பதாகிய இச்சிவஞானபோதநூலைக் கோடற்ருரிய அதிகாரிகளாவார் இவரென்பதுணர்த்துத னுத லிற்று.

இ-ள். சிவன் என்னும் அந்த தர. எ-து. தான்றாஞ்செய்த வர்ற்றாற் சீ வ னெ ன் னு மியல்பினீங்கிச் சிவமென்றோதப்படும் வேதாந்தத் தெளிவாகிய சித்தாந்தத்தையுடைய மாணவகனே, ஒன்றும் இரண்டும் மலத்தார்க்கு எ-து ஒன்றுமிரண்டுமாய மலங் களையுடைய விஞ்ஞானாகலர்க்கும் பிரளயாகலர்க்கும்,—சிந்தை நேர் நோக்கக் கண் வாசகத்தின் பவம் இன்று ஆம். எ-து. முறையே அறிவின்கணின்று அருட்பார்வையா னோக்குதலானும் தேவ குருவாய் முன்னின்று செய்யுந் திருநோக்கம் பரிசம் வாக்கெனப் படுந் தீக்கையானும் பிறவிக் கேதுவாய பசுத்துவ நீங்கிச் சிவத்துவம் விளங்குமாகலான்,—மும்மை மலர்க்கு இங்கு ஒண்குருவால் இன்று இந்நூல். எ-து. அவரின் வேறுகிய மும்மலமுடையவர்க்கே உரித்து இவ்வுலகத்தனுபவமுடைய தேசிகராற் போதிக்கப்படும் இச்சிவ ஞானபோதநூல். எ-து.

அந்தமீ வேதாந்தம், அந்ததாந் சித்தாந்தமாகலின், அத னைப் பெற்றாரது பெருமைகூறுவார் சிவமென்னுமந்ததாவென்றார்.

என்னுமென்புழிப் படு சொற் றொக்குநின்றது. சிந்தை அறிவு கண்ணுருபு விரித்துரைக்க.

நேர் நோக்குதல் முன்னே மருட்பார்வையை மாற்றி அருட் பார்வையானோக்குதல். நோக்க நோக்குதலானென்க.

கண் வாசகங்களைக் கூறவே இனம்பற்றிப் பரிசமும் உடன் கொள்ளப்படும்.

பவம் ஆகுபெயர்,

இந்நூல் அநுபவமுடைய தேசிகனானறி விளங்காதென்பார் ஒண்குருவாவென்றார்.

போதிக்கப்படுமென்பது அவாய்கிலையான் வந்தது.

இன்றிந்நூலென்பது இந்நூலென்னும்பொருட்டு. இக்காலத் துரைக்கப்படு நூலெனினுமமையும். அது “தானுரைத்தானின்று” என வருகின்ற வெண்பாவாற் கூறியவாற்றினுமறிக.

மும்மையென்றது ஈண்டெண்ணின்மேனின்றது, “தெரி மாண் டமிழ்மும்மைத் தென்னம் பொருப்பன்” என்புழிப்போல.

நான்காமதிகரணம் முடிந்தது.

பன்னிரண்டாஞ்சூத்திரம் முடிந்தது.

பயனியன் முற்றிற்று.

சிறப்பியல்பு முற்றுப்பெற்றது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

எந்தை சனற்குமர னேத்தித் தொழுவியல்பாய்
நந்தி யுரைத்தருளு ஞானநூல்—சிந்தைசெய்து
தானுரைத்தான் மெய்கண்டான் ருரணியோர் தாமுணர
வேதுதிருட் டாந்தத்தா லின்று.

சிவஞானபோதம் முற்றியது.

திருச்சிற்றம்பலம். திருச்சிற்றம்பலம். திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ மெய்கண்டதேவர் திருவடி வாழ்க.

ஸ்ரீ மாதவச்சிவஞானயோகிகள் மலரடி வாழ்க.

சிவமயம்.

ஸ்ரீ மாதவச்சிவஞானயோகிகள்
அருளிய சிற்றுரையில்
வெளிப்படையென விடுத்தவற்றிற்கு

மேலகாம்—

ஸ்ரீ சுப்பிரமணியதேசிகமூர்த்திகள்
அருளிச்செய்த வுரை.

முதற்கூத்திரம்.

ஈண்டு உளதாய் ஒருவன் ஒருத்தி ஒன்று என்று
சுட்டப்பட்ட பிரபஞ்சம் உற்பத்தி திதி நாசமுடைத்து
என்றது.

இ-ள். ஈண்டு. எ-து. இம்முன்று அதிகாரங்களின்
வைத்து இம்முதல் அதிகாரத்துள்,—ஒருவன் ஒருத்தி
ஒன்று என்று உளதாய்ச் சுட்டப்பட்ட பிரபஞ்சம். எ-து.
ஒருவனென்றும் ஒருத்தியென்றும் ஒன்றென்றும் இவ்வாறு
அவயவப்பகுப்புடைத்தாயும் பலவேறுவகைத்தாய்ச் சடமா
யும் முயற்கோடு முதலியன போலத் திரிவையங்களானன்றி
மெய்யாகச் சுட்டியறியப்பட்டபிரபஞ்சம் இம்முன்று ஏது
வானும்,—உற்பத்தி திதி நாசம் உடைத்து என்றது. எ-து.
தோன்றி நின்று அழிதலையுடைத்து. எ-று.

[இனி உலகமுள்ளது என்றது.]

இ-ள்.. உலகம். எ-து. மேற் சாதிக்கப்பட்ட முத் தொழிலுக்குரிய பிரபஞ்சம்,—உள்ளது என்றது. எ-து. உள்பொருளாம் எ-று.

[இனி உலகஞ்செய்வோனையுடைத்து என்றது.]

இ-ள். உலகம். எ-து. மேல் உள்பொருளெனச் சாதிக் கப்பட்ட பிரபஞ்சம்,—செய்வோனை உடைத்து' என்றது. எ-து. தொழிற்படுத்தும் நிமித்தகாரணமாகிய முதற்கடவுளே யுடைத்து எ-று.

இரண்டாஞ்சுத்திரம்.

ஈண்டு இவ்வான்மாக்கள் பலவும் முதல்வன்ருனே யாய் நிற்கும் என்றது.

இ-ள். ஈண்டு. எ-து இவ்வதிகரணம் நான்கனுள் வைத்து இம்முதலதிகரணத்துள்,—முதல்வன். எ-து. கடவுள்,—இவ்வான்மாக்கள் பலவும் ஆய். எ-து. கலப்பி னால் இவ்வுயிர்களேயாய்,—தானே ஆய். எ-து. பொருட் டன்மையால் அவற்றின் வேறுமாய்,—இவ்வான்மாக்கள் பல வும் தானேயாய். எ-து. உடனாய் நின்றனின் இவ்வுயிர்கள் பலவுந்தானேயாய்,—நிற்கும் என்றது. எ-து. நிற்பன். எ-று.

இனி இவ்வான்மாக்களுக்கு இருவினை முதல்வனுணை யின் வரும் என்றது.

இ-ள். இவ்வான்மாக்களுக்கு. எ-து. முதல்வன் இவ்வாறு மூவகையுமாய் நின்றற்குரிமையுடைய உயிர்களுக்கு,—இருவினை எ-து. முற்பிறவிகளின் ஈட்டப்பட்டு மாயையிற் கட்டுப்பட்டுக்கிடந்த புண்ணிய பாவங்கள்,—முதல்வன் ஆணையின் எ-து, இறைவனுடைய சிற்சத்தியால்,—வரும் என்றது எ-து வரும். எ-று.

இனி இவ்வான்மாக்கள் மாறிப்பிறந்து வருமென்றது.

இ-ள். இவ்வான்மாக்கள் எ-து. இருவினைப் பயன்களை துகர்தற்குரிய உயிர்கள்,—மாறிப்பிறந்து வரும் என்றது எ-து. இறந்து மீளப்பிறந்து இவ்வாறே வரும் எ-று.

மூன்றுக்குத்திரம்.

ஈண்டு இலதென்றலின் ஆன்மா வுளதென்றது.

இ-ள். ஈண்டு. எ-து. இவ்வேழதிகரணத்துள்வைத்து இம்முதலதிகரணத்துள்,—இலது என்றலின். எ-து. இஃதான்மாவன்று இஃதான்மாவன்று என்று சொல்லும் பொருளுண்மையான்,—ஆன்மா உளது என்றது. எ-து. இதனின் வேறாய் உயிரெனப்படுவதொன்றுண்டு. எ-று.

இனி எனதுடலென்றலின் ஆன்மாவுளதென்றது.

இ-ள். எனது உடல் என்றலின். எ-து. நான் பருத்தேன் சிறுத்தேன் கரியேன் மனிதன் பார்ப்பான் என உடம்பின் குணவிசேடங்களை உபசாரத்தால் உயிருக்கேற்றி வழங்

கினும் யான் உடம்பு யான் கை யான் கால் என உடம்பை அவ்வாறு வழங்குவாரின்றி எனதென வேற்றுமைப்படவே யாவரும் வழங்கக் காண்டலின், அதனால்,—ஆன்மா உளது என்றது. எ-து. இவ்வுடம்பின் வேறாய் உயிரெனப்படுவ தொன்றுண்டு. எ-று

இனி ஐம்புலனறிதலின் ஆன்மா வுளதென்றது.

இ-ள். ஐம்புலன் அறிதலின் எ து. ஐம்புலன்களையும் அறிதலான்,—ஆன்மா உளது என்றது. எ-து. இவ்விந்திரியங்களின்வேறாய் உயிரெனப்படுவதொன்றுண்டு எ-று.

ஐம்புலனாகிய சத்தப்பரிசருபரசுகந்தங்களை இந்திரியங்கள் ஒன்றறிந்த தொன்றறியாமையின் இவ்வைந்தினனும் ஐம்பயனு மறிவதுளதாகலின் அதுவே அவ்வான்மாவாம் என்றது.

இ-ள். ஐம்புலனாகிய சத்தப்பரிசருபரசுகந்தங்களை எ-து. ஐந்துவிடயங்களாகிய ஓசை ஊறு ஒளி சுவை நாற்றங்களை,—இந்திரியங்கள். எ-து. சுரோத்திரம் முதலிய இந்திரியங்களுள்,—ஒன்று. எ-து. ஒரு விடயத்தை,—அறிந்தது. எ-து. அறிந்த இந்திரியம்,—ஒன்று. எ-து. மற்றொரு விடயத்தை,—அறியாமையின் எ-து. அறியாததலான்,—இவ்வைந்தினனும். எ-து. இவ்வைந்து இந்திரியங்களாலும்,—ஐம்பயனும். எ-து. ஐம்புலன்களையும்,—அறிவது உளதாகலின். எ-து. அறியும் பொருள் உண்டாதலான்,—அதுவே. எ-து. அவ்வாறறியும் பொருளே,—அவ்வான்மாவாம் என்றது. எ-து. மேல் உரையளவை பற்றிச் சாதித்த ஆன்மா என்றவாரும். ஐம்புலனறிதலின் ஆன்மாவுளதென மேற்கொண்டது எ-று.

நனவின் கட் கனவுகண்டா மென்றுங் கண்டில
மென்றும் நிற்பது ளதாகலின் அதுவே அவ்வான்மா
வாம் என்றது.

இ-ள். கனவு எ-து. சொப்பனத்தினை, —கண்டாம்
என்றும் எ-து. காணப்பெற்றேம் என்றும், —கண்டிலம் என்
றும் எ-து. காணப்பெற்றிலேம் என்றும், —நனவின் கண் எ-து.
சாக்கிரத்தின்கண், —நிற்பது ளதாகலின். எ-து. மயங்கி
யறியும் பொருள் உண்டாதலான், —அதுவே. எ-து. அவ்
வாறு மயங்கி அறியும் பொருளே, —அவ்வான்மாவாம்
என்றது. எ-து. மேல் உரையளவைபற்றிச் சாதித்த ஆன்மா
என்றவாரும் ஒடுக்கமறிதலின் ஆன்மாவுளதென மேற்
கொண்டது. எ-று

இனிக் கண்படில் உண்டிவினையின்மையின் ஆன்மா
உளது என்றது.

இ-ள். கண்படில். எ-து. துயிலிடத்து, —உண்டி.
எ-து விடயங்களிடமாக வரும் இன்பத்துன்பதுகர்ச்சியும்,
—வினை. எ-து. உடம்பு சேட்டித்தலும், —இன்மையின்.
எ-து. இல்லாமையால், —ஆன்மா உளது என்றது. எ-து.
இப்பிராணவாயுவின் வேராய் ஆன்மா உண்டு. எ-று.

நான்காஞ்சுத்திரம்.

ஈண்டு இவ்வான்மாவாவது அந்தக்கரணங்களா
யுள்ள மனோபுத்தி யகங்கார சித்தங்களில் ஒன்றன்று
என்றது.

இ-ள். ஈண்டு. எ-து. இம்முன்றதிகரணத்துள்வைத்து இம்முதலதிகரணத்து, — இவ்வான்மா ஆவது. எ-து. மேற் கூறிப்பேர்ந்த உயிராவது, — அந்தக்கரணங்களாய் உள்ள மனோபுத்தி அகங்கார சித்தங்களில். எ-து. புறவந்தக்கரணங்களாகிய மனம் புத்தி அகங்காரம் சித்தங்களாகிய இவற்றின், — ஒன்று. அன்று என்றது எ-து. வேறும். எ-று.

அகார வகார மகங்காரம் புத்தி
மகார மனஞ்சித்தம் விந்துப்—பகாதிவற்றை
நாத முளவடிவா நாடிற் பிரணவமாம்
போதங் கடற்றிரையே போன்று.

இ-ள். அகாரம் அகங்காரம். எ-து. அகாரம் அகங்காரத்தினையும், — உகாரம் புத்தி. எ-து. உகாரம் புத்தியினையும், — மகாரம் மனம். எ-து. மகாரம் மனத்தினையும், — விந்து சித்தம். எ-து. விந்துசித்தத்தினையும், — நாதம் உளவடிவு. எ-து. நாதம் உயிரினையும் செலுத்துதல்பற்றி, — கடல் திரையே போன்று. எ-து. சமுத்திரத்தின்கட் புதிதுபுதிதாய்த் திரை தோன்றியும் ஒடுங்கியும் வருமாறுபோல, — போதம். எ-து. மாசகலத்தின்கட் கணந்தோறும் உணர்வு, — ஆம். எ-து. உதித்தும் ஒடுங்கியும்வரும், — பகாது இவற்றைநாடில். எ-து. பகுக்காது இவ்வக்கரங்களை ஆராயின், — பிரணவம் ஆம். எ-து. பிரணவமாகும் எ-று.

எண்ணில வோங்காரத் தீசர் சதாசிவமா
நண்ணிய விந்துவொடு நாதத்துக்—கண்ணிற்
பகரயன்மா லோடு பரமனதி தெய்வ
மகரவுக ரம்மகரத் தாம்.

இ-ள். எண் நிலவு. எ-து மானசக்காட்சியின்கண் நிலவிய, — ஒங்காரத்து. எ-து. பிரணவத்தின்கண்ணே, — நண்ணிய. எ-து. பொருந்திய, நாதத்து எ-து. நாதத்திற்கும், — விந்துவொடு எ.து விந்துவிற்கும், — அதிதெய்வம் எ.து. அதிதேவதையை, — கண்ணில். எ-து. கருதுமிடத்து, — சதாசிவம். எ-து. சதாசிவமும், — ஈசர் ஆம். எ-து. மகேசனுமாம், — மகர உகர அகரத்து. எ-து. மகர உகர அகரங்கட்கு, — அதிதெய்வம் கண்ணில். எ-து. அதிதேவதையைக் கருதுமிடத்து, — பரமன் மாலோடு பகர் அயனும். எ-து. முறையே சுத்தவித்தையின் வைகுவோராகிய உருத்திரனும் மாலும் சொல்லப்படும் அயனுமாம். எ-து.

இனி இவ்வான்மாச் சகசமலத்தினை வுணர்வின் ரென்றது.

இ-ள். இவ்வான்மா எ-து. அந்தக்கரணங்களின் ஒன்றனாகச் சாதிக்கப்பட்ட ஆன்மா, — சகசமலத்தினால் எ-து. முதல்வனைப்போல அந்தக்கரணம் முதலியவற்றின் வேறாய் சேதனப்பொருளாயினுஞ் செம்பிற களிம்புபோல வேறு காரணமின்றி மூலமலந் தன்னோடு உடனாய் நின்றவின், — உணர்வு இன்று என்றது. எ-து. தன்னியல்பான் உணருமாற்றிற்குக் கருவிகளைக் கூடி நின்று உணர்வதாயிற்று. எ-து.

இனி இவ்வான்மாச் சாக்கிரஞ் சொப்பனஞ் சுழுத்தி துரியந் துரியாதீதமாயுள்ள பஞ்சாவத்திதனாய் நிற்குமென்றது.

இ-ள். இவ்வான்மா எ-து. அந்தக்கரணங்களோடு கூடிய ஆன்மா, — சாக்கிரம் சொப்பனம் சுழுத்தி துரியம் துரி

யாதீதமாய் உள்ள. எ-து. சகசமலத்துணராது அமைச்சர
சேர்த்து நின்றலாற் படைகொடு பவனிபோதும் வேந்தன்
கடைதொறும் விட்டுவிட்டுக் காவலுமிட்டு அந்தப்புரத்திற்
செல்லுமாறுபோலச் சாக்கிரம் சொப்பனம் சுழுத்தி துரியம்
துரியாதீதமாயுள்ள, -- பஞ்சாவத்திதன் ஆய் நிற்கும் என்
றது. எ-து. அஞ்சவத்தையை உடையவனாய் நிற்பன் எ-று.

ஐந்தாஞ்சுத்திரம்.

ஈண்டு ஐயுணர்வுகள் ஆன்மாவா லுணரு மென்றது.

இ-ள். ஈண்டு. எ-து. இவ்விரண்டதிகரணங்களுள்
வைத்து இம்முதலதிகரணத்து, -- ஐயுணர்வுகள். எ-து. உணர்
விற்கு ஏதுவாகிய ஐம்பொறிகள், -- ஆன்மாவால் உணரும்
என்றது. எ-து. உயிரால் விடயங்களை அறியும் எ-று.

இனி இதுவுந் தமதுமுதலாலே உணரு மென்றது.

இ-ள். இதுவும் எ-து. இவ்வான்மாக்களும், -- தமது
முதலாலே எ-து. இறைவனாலே, -- உணரும் எ-து. அறி
யும் எ-று.

இவ்வான்மாத் தன்னாலே யுணரும் இந்திரியங்களைப்
போலத் தானுந் தன்னை உணராது நின்றலான்.

இ-ள். இவ்வான்மா, எ-து. இவ்வுயிர்கள், -- தன்னாலே
உணரும். எ-து. தம்மாலே விடயிக்கும், -- இந்திரியங்களைப்
போல, எ-து. பொறிகளைப்போல, -- தானும். எ-து. சடமுஞ்

சேதனமுமாய வேறுபாடுபற்றித் தம்முள் ஒவ்வாவாயினும் இவ்வுயிர்களும்,—தன்னை எ-து. தம்மையும்,—தன் ஐ. எ-து. தம்முடைய முதல்வனையும்,—உணராத நின்றலான். எ-து. அறியாத நிற்கும் ஆகலான், இதுவும் தமது முதலாலே உணருமென மேற்கொண்டது. எ-று.

ஆருஞ்சுத்திரம்.

இனி இவ்விரண்டு தன்மையுமின்றி வாக்குமனதீத கோசரமாய் நின்ற அதுவே சத்தாயுள்ள சிவமென்றுணரற்பாற்று.

இ-ள். இவ்விரண்டு தன்மையும் இன்றி. எ-து உணருவார்தன்மையும் உணராதாதன்மையும் இன்றி,—வாக்கு எ-து. பாசஞானத்திற்கும்,—மனம். எ-து. பாசஞானத்திற்கும்,—அதீதம். எ-து. அவ்விரண்டன் விருத்திகளைக்கடந்து அதீதமாய் நின்று,—கோசரமாய். எ-து. ஒற்றுமைப்பட்டு நின்று உணரும் அதுபவஞானமாத்திரைக்கே விளங்கிக் கோசரிப்பதாய்,—நின்ற. எ-து. நிற்கின்ற,—அதுவே. எ-து. அவ்வாறு நிற்கின்ற பொருள் இதுவென அளவைகளானறிய வாராமைபற்றி அதுவேயென மகாவாக்கியத்தாற் கூறப்படும் பதிப்பொருளே,—சத்தாய் உள்ள சிவம் என்று. எ-து. சத்தாகிய சிவமாமென்று,—உணரற்பாற்று எ-து. உணரும் பான்மை உடைத்து. எ-று.

ஏழாஞ்சுத்திரம்.

இனி அசத்தினுக்கு உணர்வின்று என்றது.

இ-ள். 'அசத்தினுக்கு எ-து தத்துவப்பிரபஞ்சத் திற்கு,—உணர்வு. எ-து. அறிவானது, - இன்று என்றது. எ-து. இல்லை. எ-று.

இனி இரு திறனறிவுள திரண்டலா வான்மா வென்றது.

இ-ள். இரு திறன். எ-து. சத்து அசத்து என்னும் இரண்டின் இயல்பை,—அறிவுளது. எ-து. அறியும் பொருள்,—இரண்டு அலா. எ-து. சத்தும் அசத்தும் அல்லாத, —ஆன்மா. எ-து. சதசத்தாகிய உயிராம் எ-று.

எட்டாஞ்சுத்திரம்.

ஈண்டு இவ்வான்மாக்களுக்கு முற்செய்தவத்தான் ஞானநிகழும் என்றது.

இ-ள். ஈண்டு. எ-து. இந்நான்கதிகரணங்களுள் வைத்து இம்முதலதிகரணத்து,—இவ்வான்மாக்களுக்கு. எ-து. மேற்கூறிப்போந்த இயல்புடைய ஆன்மாக்களுக்கு,—முற் செய்தவத்தான். எ-து. படிமுறையானன்றி இவ்வொரு பிறவியிற்செய்த தவத்தான் அமையாது முற்பிறவிகளிலே செய்துவந்த தவமாகிய சரியை கிரியா யோகவிசேடத்தால்,—ஞானம். எ-து. குரவன் உணர்த்தியவாறு சிவஞானங் கண்ணாகக்கொண்டு அறிவதாகிய சாதன அறிவானது,—நிகழும் என்றது. எ-து ஐயந்திரிபின்றி விளங்கும். எ-று.

மேற் சரியை கிரியா யோகங்களைச் செய்துழி நன் னெறியாகிய ஞானத்தைக் காட்டியல்லது மோக்ஷத் தைக் கொடாவாகலான்.

இ-ள். மேல். எ-து. முற்பிறவிகளில்,—சரியை கிரியா யோகங்களைச் செய்துழி. எ-து. சரியை கிரியா யோகங்களாகிய தவங்களைச்செய்து முற்றுப்பெற்ற விடத்து அத்தவங்கடாம்,—நன்னெறி ஆகிய. எ-து, வீடுபேறு எய்தற்குச் சன்மார்க்கமாகிய,—ஞானத்தை. எ-து. மேற்கூறிய ஞானத்தை,—காட்டி அல்லது. எ-து. பயப்பித்தன்றி,—மோகத்தை. எ-து. முத்தியை,—கொடா ஆகலான். எ-து. கொடுப்பன அல்ல ஆகலான், ஈண்டு இவ்வான்மாக்களுக்கு முற்செய்தவத்தான் ஞான நிகழும் என மேற்கொண்டது. எ-று.

இனி இவ்வான்மாக்கள் ஐயுணர்வுகளான் மயங்கித் தம்மை யுணரா என்றது.

இ-ள். இவ்வான்மாக்கள். எ-து. உணர்த்த உணரும் இயல்பினையுடைய உயிர்கள்,—ஐயுணர்வுகளால். எ-து. ஐம் பொறிகளால்,—மயங்கி. எ-து. மயக்கமுற்று,—தம்மை. எ-து. தமது சொருபத்தை,—உணரா என்றது. எ-து: அறியா. எ-று.

இனி இவ்வான்மாத் தன்னை இந்திரியத்தின் வேருவான் காணவே தமது முதல் சீபாதத்தை அணையும் என்றது.

இ-ள். இவ்வான்மா. எ-து. ஐயுணர்வுகளான் மயங்கித் தன்னை உணராதெனப்பட்ட ஆன்மா,—தன்னை. எ-து. சித்தாய் வியாபகமாகிய தன்னியல்பை,—இந்திரியத்தின். எ-து. சடமாய் ஏகதேசமாகிய இந்திரியத்தின், வேருவான் காணவே. எ-து. வேருக உணரும் வியாபக உணர்விற்கு இந்திரியத்தான் ஆகக்கடவதொன்றின்மையின் சற்கூரவனால்

அவ்வாறு உணரவே,—தமது முதல் சீபாதத்தை. எ-து
பிறிது காரணம் வேண்டாது தனக்கு ஆதாரமாகிய முதல்வ
னது திருவடியினை,—அணையும் என்றது. எ-து. தலைப்படும்.
எ-று.

ஒன்பதாஞ்சுத்திரம்.

சுண்டு அம்முதலை ஞானக்கண்ணுலே காண்க
என்றது.

இ-ள். சுண்டு. எ-து. இம்முன்றதிகரணங்களுள்வைத்து
இம்முதலதிகரணத்து,—அம்முதலை. எ-து. பாசஞான பசு
ஞானங்களான் உணரப்படாத முதல்வனை,—ஞானக்கண்
னுலே. எ-து. சிவஞானத்தினுலே,—காண்க. எ-து. அறிக.
எ-று.

அவன்வாக்கு மனதீத கோசரமாய் நின்றலான்.

இ-ள். வாக்கு. எ-து. நாதமுடிவான பாசஞானமும்,—
மனம். எ-து. பசுஞானமுமாகிய,—அதீதம். எ-து. அவ்
விரண்டன் விருத்திகளைக் கடந்து அதீதமாய் நின்று,—கோசர
மாய் நின்றலான். எ-து. ஒற்றுமைப்பட்டு உணரும்பதி ஞான
மாத்திரைக்கே விளங்கிக் கோசரிப்பதாகலான், சுண்டு அம்
முதலை ஞானக்கண்ணுலே காண்க என்றது எனமேற்கோண்
டது. எ-று.

இனி அசத்தாயுள்ள வன்னபேதங்களை அசத்தென்று
காண உளதாய் நிற்பது ஞானசொருப மென்றுணரற்
பாற்று.

இ-ள். அசத்தாய் உள்ள. எ-து. நிலையுதலுடைய தற்
சொருபத்தைக் காட்டாது மறைத்து நிற்கும் நிலையுதலிலவா
யுள்ள, -வன்னபேதங்களை. எ-து. பிரபஞ்சங்களை, -அசத்து
என்று. எ-து. இவை நிலையுதலுடையவல்ல என்று, -காண.
எ-து. விவேகித்தறியின், -உளதாய் நிற்பது. எ-து. அங்
வனம் நிராலம்பமாய் விளங்கித் தோன்றுவது, -ஞான சொரு
பம் என்று உணரற்பாற்று. எ-து. பதிஞானத்தின் இபல்
பென்று அறியற்பாலதாம். எ-று.

பத்தாஞ்சுத்திரம்.

ஈண்டுப் பரமேசுரன் இவ்வான்மாவாய் நின்ற முறை
மையான் அவுனிதத்து ஏகனாகி நிற்க என்றது.

இ-ள். ஈண்டு. எ-து. இவ்விரண்டதிகரணங்களுள்
வைத்து இம்முதலதிகரணத்து, -பரமேசுரன். எ-து, ஞானக்
கண்ணாற் காணப்பட்ட அம்முதல்வன், -இவ்வான்மாவாய்.
எ-து. பெத்த நிலையில் உடனாய் நின்று அறியவும் வேறு
காணப்படுமாறின்றி யானே அறிந்தேன் என்னும்படி உயிர்
தானேயாய், -நின்ற முறைமையான். எ-து. ஒற்றுமைப்பட்டு
உயிரின்வழிநின்ற முறைமைபோல, -அவுனிதத்து ஏகனாகி
எ-து. ஈண்டு உயிர் அம்முதல்வனோடு உடனாய் நின்று அறி
யினுந் தானென வேறு காணப்படுமாறின்றி அவனோடு ஒற்
றுமைப்பட்டு, -நிற்க என்றது. எ-து. நிற்க. எ-று.

இனி இறைபணி வழுவாது நிற்க என்றது.

இ-ள். இறைபணி. எ-து. அம்முதல்வன் அருள்வழி,
-வழுவாது நிற்க. எ-து. சலியாமல் நிலைநிற்க. எ-று.

பதினொருஞ்சூத்திரம்:

இனிப் பத்தியினான் மறவாதேத்த அவனது சீபாதத்
தை அணையும் என்றது.

இ-ள். மறவாது. எ-து. அவ்வத்துவித நிலையை மற
வாது கடைப்பிடித்துச் செய்யும்,—பத்தியினான், எ-து, அன்
பானே,—ஏத்த. எ-து. முதல்வனருள்வழி நின்றால்,—அவ
னது சீபாதத்தை. எ-து. அவன்றிருவடியாகிய சிவானந்
தானுபுதியை,—அணையும். எ-து. தலைப்படும். எ-று.

பன்னிரண்டாஞ்சூத்திரம்.

ஈண்டு ஆணவ மாயை கான்மியமென்னு மலங்களைக்
களைக என்றது.

இ-ள். ஈண்டு. எ-து. இம்முன்றதிகாணத்துள்வைத்து.
இம்முதலதிகாணத்து,—ஆணவம் மாயை கான்மியம் என்
னும் மலங்களை. எ-து. ஆணவம் மாயை கான்மியம் என்று
கூறப்படும் மும்மலங்களை,—களைக என்றது. எ-து. நீக்குக,
எ-று.

இனிச் சிவபத்தர்களோ டிணங்குக என்றது.

இ-ள். சிவபத்தர்களோடு. எ-து. அத்துவித நிலையைக்
கடைப்பிடித்துச்செய்யும் அன்பானே முதல்வன் அருள்வழி
நின்ற சீவன்முத்தர்களோடு:—இணங்குக என்றது. எ-து,
நட்புசெய்க. எ-று.

அல்லாதார் அஞ்ஞானத்தை உணர்த்துவர் ஆகலான்.

இ-ள். அல்லாதார் எ-து. பத்தியினான் மறவாதேத்தி முதல்வனது சீபாதத்தை அணையாத பாசத்தார், — அஞ்ஞானத்தை. எ-து. சுட்டியுணர்வதாகிய விபரீதவுணர்வை, — உணர்த்துவர் ஆகலான். எ-து. அறிவிப்பாராகலான், இனிச் சிவபத்தர்களோடு இணங்குக என மேற்கொண்டது. எ-று.

இனிப் பத்தரது திருவேடத்தையுஞ் சிவாலயத்தையும் பரமேசுரனெனக்கண்டு வழிபடுக என்றது.

இ-ள். பத்தரது திருவேடத்தையும். எ-து. அபராவன் பினரன்கழல் ஏத்தும் மெய்யன்பரது திருவேடங்களையும், — சிவாலயத்தையும். எ-து. சிவாலயங்களையும், — பரமேசுரன் எனக்கண்டு. எ-து. முதல்வனெனவே ஐயுறவின்றித்தெளிந்து, — வழிபடுக என்றது. எ-து. வழிபாடு செய்க. எ-று.

இனி இவ்விடங்களின் வழிபடுக என்றது.

இ-ள். இவ்விடங்களின். எ-து. மேற்கூறிய திருவேடங்கள் சிவாலயங்களிடத்தே, — வழிபடுக என்றது. எ-து. வழிபாடு செய்க. எ-று.

மேலகரம்முநீ சுப்பிரமணியதேசிகசுவாமிகளுரை

முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீ வெங்கடேஸ்வர் பிரஸ்,
கும்பகோணம்.

